

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΜΙΑ ΤΥΧΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Nº 47
ΔΕΥΤΕΡΑ

72 ΣΕΛ.

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΑΙΡΑΝΙΔΗ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΑΗ

Λόρδου Τέννυσσον
(Απόδοση Ν. Λαδης)

Με την αυγούλα ξύπνα με, μητέρα αγαπημένη,
αύριο, πού θάναι ή μέρα μου ή πιδ εύτυχισμένη,
ή μέρα ή πιδ χαρούμενη του χρόνου πού περνάει,
γιατί, μητέρα, θα γινώ Βασίλισσα του Μάη.

Με μάτια μαύρα και γλυκά είνε κορίτσια κι' άλλα,
μά καμμιανής τόσ' όμορφα δέν είνε και μεγάλα,
μητέρα, σάν τής κόρης σου—τό λέν στη χώραν όλη
γι' αυτό στού Μάη θα γινῇ Βασίλισσα τή σκόλη.

Γύρω άπ' τους τάφρους τους χλωρούς άπλώσαν τ' άν-
(θοκλάδια

μέ μυρα, μ' άνθη, μέ δουϊτά γεμίσαν τά λειδιάδια
τ' άγρια χρυσάνθεμα φωτιές φουντώσανε στού πλάι
τών ρεματιών, και θάμ' έγώ Βασίλισσα του Μάη.

Πάνω άπ' τή χλόη φυσούν γλυκά τής νύχτας οι άνέμοι
κι' όπως περνούν, των άστεριών ή λάμψη άπολοτρέμει.
Αύριο ή μέρα όλόγελη, λαμπρή θέ νά φωτιάη
και θάμ' έγώ, μητέρα μου, Βασίλισσα του Μάη.

Θάν' όλ' οι κάμποι δροσεροί, χλωροί, γαληνεμένοι,
θάν' όλ' οι λόφοι όλόγερα πράσινοι, όλανθισμένοι,
τό ποταμάκι λαμπερό μέ τ' άνθια θα κυλάη
και θάμ' έγώ, μητέρα μου, Βασίλισσα του Μάη.

Γι' αυτό μέ την αυγήν—αύγή ξύπνα μ' έμέ, μητέρα,
αύριο πού θάναι ή πιδ παιδρή κι' εύτυχισμένη μέρα,
ή μέρα ή πιδ χαρούμενη του χρόνου πού περνάει,
γιατί, μητέρα, θα γινώ Βασίλισσα του Μάη.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πρωτομαγιά

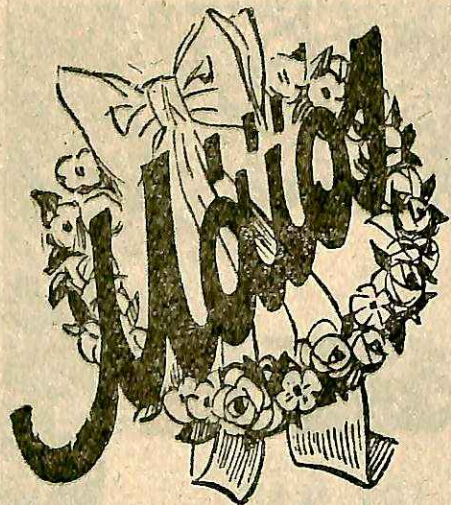
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α', ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 47

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19

Χιουμοριστική επίκαιρό- της υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Η ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ
ΜΑΣ

Εχει και η Γη τον Βορονόφ της. Είναι ο Μάιος. Ο μήνας αυτός ξαναδίνει την νεότητα στον γηραιόμένο πλανήτη μας.

Αυτό το ξανάνειωμα το βρίσκουν ωραίο οι ποιητές μας. Και το εξυμνούν. Πώς φαίνονται οι εξαλλοι αυτοί άνθρωποι ότι δεν έχουν καμμία αίσθηση του γελοίου! Τι το αξίον εξυμνήσεως μπορεί να παρουσιάσει μια κυρία δισεκατομμυρίων ετών, σαν την Γη, ή οποια παριστάνει κάθε Μάιο το κοριτσάκι, δεν μπορεί να καταλάβω...

Είναι, πράγματι, σκάνδαλον αυτό που συμβαίνει με την Γη κάθε τέτοια εποχή. Βάζει άφθονα άρώματα, στολίζεται με άνθη, φορεί καινούργιες, καταπράσινες τουαλέτες. Και ασφαλώς, αν υπάρχει πλανητικός έρωτας, ή κοκέτια Γη θα είναι πειρασμός μεταξυ των άλλων πλανητών. Όλοι οι άρρενες του ούρανοθ θα την κορτάρουν. Υποπτεύομαι μάλιστα, ότι θα της λένε το τραγουδάκι, το όποιον έχει γίνι για κάποια ηρωική Βασίλω. Δηλαδή θα της τραγουδούν:

"Αχ, Γη μου, τα κουμπούρια σου
μέ τι τάχεις γεμάτα
αχ Γη, παναθεμάτα..."

Και η αλήθεια είναι, ότι τον έφετειν ο Μάιος ή Γη μας τα έχει πολύ γεμάτα τα κουμπούρια της...

Ο ΜΗΝΑΣ ΤΩΝ ΘΛΙΨΕΩΝ

Οά μπορούσε να μη μας ένδιαφέρει τί κάνει η Γη. Και αυτό θα ήταν το καλύτερο. "Αλλ' έννοούμε να πάρουμε κι' έμεις μέρος στην ύποδοξη του Μαΐου. Είναι κοινώς παραδεχόμενον, ότι ο έρχομός αυτού του μηνός είναι ή μεγάλη έορτή της νεότητας.

"Εορτή; Είναι θάβαιον αυτό; "Ας προσέξουμε διότι κάτω από τις παραβεβεγμένες αλήθειες κρύβονται πολλές φορές οι μεγαλύτερες πλάνες. Και έν πρώτοις ή ιστορία του Μαΐου δεν είναι καθόλου σύμφωνη μ' αυτήν την αντί-

ληψιν περί Εορτής της νεότητας.

Στην Ρωμαϊκή εποχή ο Μάιος ήταν αφιερωμένος στους Συγκλητικούς. Θα ξέρετε θάβαια τί ήταν οι Συγκλητικοί. "Ανθρωποι γηραιόλοι, συνεπώς απηλλαγμένοι από κάθε πειρασμόν νεότητας. Αυτοί, πράγματι, μπορούν να χαρούν τον Μάιον άνευ φόβου και άνευ πάθους. Και μονάχα αυτοί.

ΜΙΑ ΟΜΙΛΗΤΙΚΗ ΕΞΙΣΩΣΙΣ

Οσο για τους νέους, αυτοί τον Μάιον δένεορτάζον. Μαρτυρούν Μιά πρόχειρη έρευνα γύρω μας το αποδεικνύει. Στο πέρασμα μιας νέας, της οποίας έχει πολλαπλασιάσει τα θέληγτρα ή "Ανοιξίς, ο δρόμος μεταβάλλεται εις στίβον Ισπανικού άμφιθεάτρου έν ώρα ταυρομαχίας. Από τους άνδρικούς ράθωνας θγαίνει πυρ.

Δέν είναι άπλώς άναστεναγμοί αυτοί. Είναι σπαραγμοί. Κατόπιν αυτού, είναι πολύ περίεργον, πώς τολμούν μερικοί να διμυλόν περί Εορτής της νεότητας, όταν όλη ή πλάσις έχει μεταβληθή εις νοσοκομείον θαρσαύλου. σών καρδιών.

"Επειτα, είναι οι άνθρωποι που λυώνουν από τις άναμνήσεις. "Ο Μάιος μας παρέχει άφθονο και αυτό το θλιβερό θέαμα.

Φεψ! Την καρδίαν μου αυτή ή Εορτή (Εσχιζεί) και άλλην πρώτην εις έμέ Μαΐου (ένθυμίζει).

Αυτά λέγει με άφατη θλίψη ο ποιητής. Και μαζί του συμφωνούν και πλείστοι άλλοι, στους όποιους το άρωμα ένός μαγιάτικου ρόδου έντις τις πιδ ξεχασμένες, αίσθηματικές άναμνήσεις. "Η άσφρησις είναι πολύ έπιμονος παληατζής. Μάς φέρνει στο μυαλό τα πιδ παλιά πράγματα.

"Ορίστε και ή τρίτη θλιβερή συνέπεια του έρχομού του Μαΐου: Οι έ. ξάρσεις των ποιητών. Τι σπαρακτικό είναι, πράγματι, κι' αυτό το θέαμα άνθρώπων, που χάνουν την ήρεμian και την Ισορροπίαν των, που παραληρούν έμμέτρως, που χτυπιούνται με ρίμες!...

"Όστε έχομε: Βαρυαλογούσες καρδιές, σών θλιβερές άναμνήσεις, σών ποιητικά παραληρήματα, Ισον Μάιος. Νομίζω, ότι μέσα σ' αυτήν την έξίσωσι δέν έχει καμμία θέσι ούτε καν ύποψία Εορτής της νεότητας.

Ο ΕΡΩΣ ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ

Καλά δλ' αυτά, θα πητε: "Αλλ' ο έρωας; Δέν έχει πανηγύρι ο έρωας μέσα σ' αυτόν τον εύωδη παράδεισον των ανθέων; Νά το συζητήσωμεν..."

"Όταν βλέπετε ένα ζευγάρι, να έξρετε ότι είναι σπάνιον, σπανιώτατον πράγμα να είναι και ο νέος και ή νέα ταυτοχρόνως έρωτευμένοι. Συνηθέστατα ο ένας από τους δυο ή δέν θα έχη έρωτευθή ακόμη, ή θα του έχη περάσει ο έρωας. "Εξακολουθεί όμως να μένη ζευγαρωμένος ή από μια λεπτότητα και ευγένεια ή διότι δέν το έχει και ο ίδιος ακόμη καταλάβει ή, τέλος, διότι δέν έχει τίποτε άλλο καλύτερο να κάμη.

Καταλαβαίνετε, τώρα, άν μπορεί να λεχθή, ότι πανηγυρίζει στο άνθισμένο ύπαιθρο ο έρωας, όταν το ζευγάρι βρίσκεται σέ τέτοιαν δυσαρμονία αίσθημάτων. "Η νέα, άα ποίμα, άγαπά, "Ο

νέος όμως πλήττει. "Όπότε τί συμβαίνει;

"Η νέα αναλύεται εις γλυκανάλατον άκεανόν αίσθηματολογίας:

— Τι υπέροχη γεύσι έχουν άπόψε τά άνθη, άγαπημένε μου!

"Πω, πω, φρίκη!, σκέπτεται ο νέος. Είναι πολύ άγράμματη για να λήη ότι τά άνθη έχουν... γεύσι. "Ακούς γεύσι!..."

Και όμως ο άληθινός έρωας δέν προσέχει κάτι τέτοιες άσυναρτησίες. Δέν έχει ανάγκην Πανεπιστημιακών διπλωμάτων. Είναι και μένει, ως γνωστόν, τυφλός και δέν έχει φοιτήσει ούτε καν σέ σχολή τυφλών.

"Η νέα συνεχίζει την αίσθηματολογίαν της για τά... γευστικά άνθη, ένφ' "Εκείνος χασμάται από άνιαν:

— "Ενύσταξες; Τόν ρωτά γλυκά "Εκείνη.

— "Οχι, χρυσή μου. "Αλλ' άνοιγω το στόμα, για να αισθανθώ πιδ θαβειά την γεύσι των ανθέων.

Το ειδύλλιον γίνεται κωμωδία. Και μάλιστα άνιανή. Τι σημασίαν έχει άν ή φύσις είναι άνθισμένη; "Ο έρωας μέσα σέ δαύτη έχει καταντήσει παληάτσος.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΣΙΝΑ ΑΛΟΓΑ

Μήν πάτε μακριά: "Η ματαιότης του Μαΐου καταφαίνεται κι' από μίαν άπλην άνάγνωσι του περιφήμου ποιήματος του Παράσχου, το όποιον έχει καταντήσει σχεδόν κλασσικός ύμνος της Πρωτομαγιάς. Και όμως ο εύσυνειδητός εκείνος ποιητής με το ποιήμα του αυτό δέν κάνει άλλο, από του να άπαριθμή τις θλιβερές και μαρτυρικές συνέπειες του έρχομού του Μαΐου. "Αρχίζει:

Δρέψατε πάλιν έρασται εύδαίμονες (ναρκίσσους).

Ποι να τους θρούν να τους δρέψουν, έφ' όσον οι ναρκίσσοι, όπως διδάσκει ή φυτολογία, δέν άνθουν τον Μάιον;

"Αλλ' αυτή άκριβώς είναι ή τραγική πλευρά του ζητήματος: Ζητούμε, τον Μάιον, πράγματα άπραγματοποιήτα. Είναι ο μήνας των πρασινών αλόγων. Δηλαδή της ούτοπίας. "Όλα γύρω μας, ή γλυκεία άτμόσφαιρα, τά δυνατά άρώματα, οι συμφωνίες των χρωμάτων, μας παροτρύνουν στο να όνειρευθοόμε μίαν εύτυχία, ή όποια μόνο στα όνειρα υπάρχει.

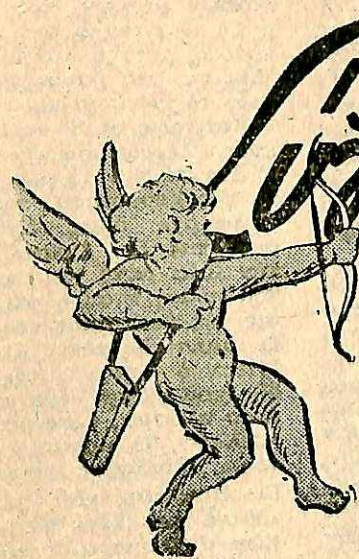
Και αυτό είναι το τραγικόν. Αυτό είναι που κάνει τον ποιητή, ένφ' γράφει για την πρωτομαγία, να αναλύεται εις έμμέτρους λυγμούς και θρήνους:

Οϊμοί! Δι' όλους ο αυτός έπρωρίσθη (θίος). Μίαν στιγμήν με έρωτα και μόνοι αιώ. (νίως!)

Είν' των ανθέων έορτή ή πρώτη του (Μαΐου), στιγμή αγάπης και χρησμός δδυνης (αϊωνίου).

Σωστά. Και άν νοιώσωμε μέσα σ' αυτό το πανηγύρι της φύσεως μια φυγαλέα στιγμή αγάπης, αυτή ή στιγμή θα είναι ένας χρησμός, μια προφητεία δδύνης: Διότι ή θα διακοπή άργότερα το ειδύλλιον μας με "Εκείνην, πράγμα δδυνηρόν, ή θα την παντρευθοόμε — πράγμα πιδ δδυνηρόν.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΕΙΡΗΝΙΑ

Μιά νέα έμμετρη σατυρική σειρά
του συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΙV. ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Πολλά τά Ιδιόρρυθμα, έχουν αυτοί οι έρωτες, που δέν άνακατεύονται με "νύχτες άξημέρωτες", με όρκους άτελείωτους και ραντεβού κρυφά. "Ο κοσμικός ο έρωτας συνήθως έντρυφά σέ κέντρα πολυσύχναστα, γνωστά υπέρ το δέον, γι' αυτό δέ κάνει, άκριβώς, και τον πολύ σπου. (δαίον).

"Ο κοσμικός λεοντιδεύς, είναι πολύ σκληρός, στο κόρπε του έπίμονος, έξόχως τολμηρός και βέβαιος πώς τελικώς θα σημειώση νίκη. Πιστεύει ο ταλαίπωρος, ότι σ' αυτόν άνήκει κάθε μικρή που αξισι ένός και μόνον βλέμματος. Είναι, συνήθως, εύγενής (έκ. πείρας ή έξ αίμα. (τος).

και εις αυτό το γεγονός, το ύφος του όφειλει. "Ω! "Υφος έχει άφθονον, άγαπητοί μου φίλοι, κι' αυτό το δείχνουν πάντοτε τ' αλόγιατα τά έπη (του).

κι' ή άδειανή... ή τσέπη που!

("Ανοιγω μια παρένθεση, άγαπητοί, έδω, να γράψω κάτι πράγματα που προκαλούν αιδώ εις όλους τους ανθρώπους,

που είναι λίγο έξυπνοι και ξέρουνε και τρόπους, αλλ' όχι και στον κοσμικόν, κομψόν έρωτιδέα, που άγεται και φέρεται άπ' την κουτήν ιδέα, πώς ή δουλειά οδδέποτε μπορεί να ώφελήση. Είς της ζωής το πρόβλημα δέν βρίσκει άλλη λύσι, έκτός από την σύναψιν ένός πολύ αίσίου, και προικα άποφένοντος πολλήν, συνοικεσίου. Σπανίως, σπανιώτατα αυτό έπιτυγχάνει. Συνήθως ο έρωτιδεύς την λείαν του την χάνει,

V. ΔΕΙΛΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Φεψ, είναι αναντίρρητον, πώς οι δειλές αγάπες, σου προκαλούν διάθεση να δώσης δέκα φάπες, τουλάχιστον εις έκαστον των ούτως αγαπώντων! Αυτοί περιορίζονται — σπανίως και στην ώρα των — να ρίχνουν ένα πόντον, τελειώς αδιόρατον,

στο φιλικό το πρόσωπον που έχουν ξεχωρίσει, και περιμένουν έπειτα για να καρποφορήση αυτή των ή "έκδήλωσις" ή Ιεροκρυφία. Αυτός ο έρωας, άδελφοί, και ή σεμνοτυφία, συνδέονται στενώτατα, μέχρις άπελπισίας. "Εκείνη, είν' αντίγραφον Μαρίας της "Οσίας, κι' "Εκείνος — άς του δώσωμεν το όνομα "Αμβρό. (σιος —

είνε, επίσης, "Οσιος...

Στης μουσικής άρέσκονται τά σοβαρά κομμάτια, οδδέποτε κυττάζονται ώρα πολλή στα μάτια, άντι δέ περί έρωτος να πούνε φλογεροδ. μιλούν περί... καιρού!...

γιατί τον διώχνει άσπλαχνα της λογικής το τέρας, τούτέστιν ο σκληρόκαρδος της νύμφης ο πατέρας! Και έτσι διαλύεται το πρυφερόν του όναρ, που άρχισε στο "Ντελισιέ" και φούντωσε στο (Τζώναρ,

όπου ο τάλας έφθασε πεζή από το Φάληρο, δια να δώση το φτωχό, μοναδικό του τάλληρι να πιη έναν καφέ,

πιστεύοντας πώς έκανε μ' αυτό «πολύ έφφέ», καθήμενος έγγύτατα στην τάξι την άνωτερη.. Σ' αυτό το είδος, φίλτατοι, που είναι περιβόλι, βεβαίως, δέν υπάγονται οι κοσμικοί μας όλοι, μά τέτοιοι, όπωσδήποτε, είναι οι περισσότεροι! "Εμπρός στο μέγα δράμα τους, έγω το γόνυ κλίνω, κι' ένταύθα την παρένθεσην που άνοιξα, την κλεί. (νω...)

★

"Ελάχιστα θ' άναφερθώ στις κοσμικές σουλφίδες. Αυτές, παντού και πάντοτε, δημιουργούν έλπίδες, με τις ματιές των προκαλούν τους πάντας και τά (πάντα

και, τελικώς, τά βάζουνε όλα μαζί στην πάντα, με μόνον άποτέλεσμα ν' αφήσουν λίγα θύματα, που δέν τά συνετίζουνε τά πάμπολλα παθήματα πουχουν τραβήξει άλλοι.

"Εν συντομία έχουε... πολύ μεγάλο χάλ. των κοσμικών οι έρωτες, που δέν άνακατεύονται με "νύχτες άξημέρωτες, και που δηλητηρίασαν με ήλιθίων σήσιν, τά ραντεβού, τον έρωτα και, γενικώς, την ποιήσιν..

"Εκείνος — ο "Αμβρόσιος — κοντά σ' "Εκείνην (χαίρει.

της όμιλεί παράφορα για πράγματα διάφορα,

και — εις το μήνα μια φορά — της... πιάνει και το χέρι! "Ετούτη ή περίπτωση, ή σχετικώς σπανία έν τέλει καταπνίγεται μέσ' στην πολλή άνία, και ούτω διαλύεται το ζεύγος το δειλόν, που άλλοτε το ύμνησεν ο Φρανσουά Βιλλόν, ο ποιητής ο Γάλλος,

που ήταν τρυφερώτατος και όπωσδόν μεγάλος, που πάμπολλοι τον ύμνησαν δίκην «περσόνας (γκράττα)

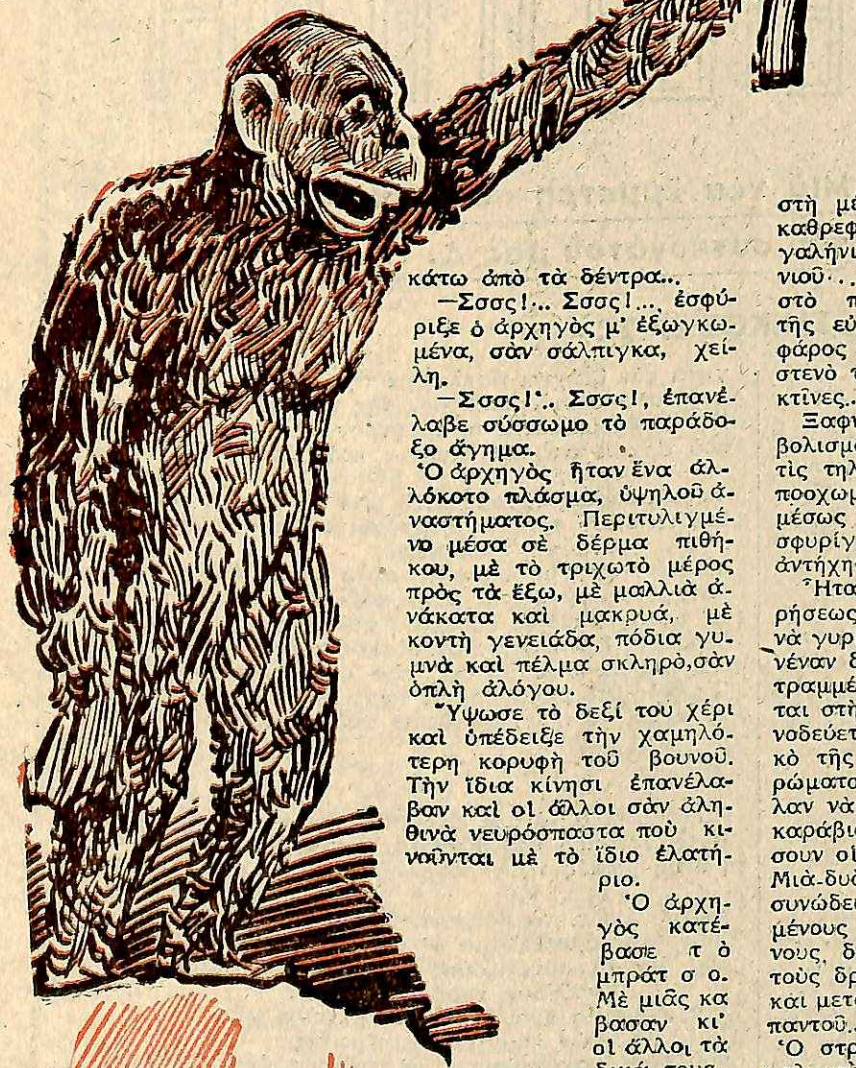
και που τον ένεφάνισεν έσχάτως με.. γραβάτα έν περιοδικόν έγκυκλοπαιδικόν.

άνακαλύψαν εύχερώς — ξέρει, θεέ μου, τόσα!... πώς ντύνονταν σάν σήμερα στο χίλια τετρακόσα!...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ένας θρύλος που έρχεται στην
ἐπικαιρότητα

ΓΙΛ - ΒΡΑΛΤΑΡ, ὁ ἐκδικητής

κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα...

—Σας!... Σας!... ἐσφύριξε ὁ ἀρχηγὸς μ' ἐξωγκωμένα, σὰν σάλπιγγα, χεῖλη.

—Σας!... Σας!... ἐπανελάβε σύσσωμο τὸ παράδοξο ἀγῆμα.

Ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ἓνα ἀλλόκοτο πλάσμα, ὕψους ἀναστήματος. Περιτυλιγμένο μέσα σὲ δέρμα πιθήκου, μὲ τὸ τριχωτὸ μέρος πρὸς τὰ ἔξω, μὲ μαλλιά ἀνάκατα καὶ μακρυὰ, μὲ κοντὴ γενειάδα, πόδια γυμνά καὶ πέλμα σκληρὰ, σὰν ὅτλη ἀλόγου.

Ύψωσε τὸ δεξιὸ χεῖρ καὶ ὑπέδειξε τὴν χαμηλότερη κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Τὴν ἴδια κίνησι ἐπανέλαβαν καὶ οἱ ἄλλοι σὰν ἀληθινὰ νευρόσπαστα ποὺ κινεῖται μὲ τὸ ἴδιο ἐλατήριο.

Ὁ ἀρχηγὸς κατέβασε τὸ μπράτσο. Μὲ μίαν καβασαν κι' οἱ ἄλλοι τὰ δικά τους.

Ἐσκυψε πρὸς τὸ ἔδαφος. Τὸν μιμήθηκαν ὅλοι. Πῆρε τὸ χονδρὸ τοῦ ρόπαλο καὶ τὸ στριφογύρισε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Σὲ λίγο, ὅλα τὰ ρόπαλα διέγραψαν τὴν ἴδια κίνησι.

Μετά, ὁ ἀρχηγὸς ἐστράφηκε, ἐγλύστρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους κι' ἐφθασε ἔρποντας κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Τὸ ἀγῆμα τὸν ἀκολούθησε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ σὲ διάστημα δέκα λεπτῶν ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐπέντασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀπόκρημνα μονοπάτια τῶν βουνῶν, χωρὶς οὔτε τὸ πέσιμο ἐνὸς χαλικοῦ νὰ προδῶσθαι τὸ πέρασμά του.

Υστερὰ ἀπὸ ἓνα τέταρτο, ὁ ἀρχηγὸς σταμάτησε. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ περίεργο ἀγῆμα καρφωνόταν κι' αὐτὸ ἐκεῖ πού βρισκόταν, σὰν ἀπολιθωμένο.

Διακόσια μέτρα πρὸ κα-

τω, ἀπλωνόταν, ἡ πόλις κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς. Ἐνα σωρὸ φῶτα ποὺ ἐλάμπαν στὸ σκοτάδι, ἐφώτιζαν τὸν ἀκαθόριστο ὄγκο τῶν ἀποβαθρῶν τῶν σπιτιῶν, πῶν ἐπαύλεων καὶ τῶν στρατώνων.

Πιὸ πέρα, τὰ φανάρια τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τῶν ἐμπορικῶν καραβιῶν, καθώσκιαι πῶν πλωτῶν κατέργων, ποὺ ἦσαν ἀγκυροβολημένα

στὴ μέση τοῦ πελάγους, καθρεφτίζονταν ἐπάνω στὰ γαλῆνια νερά τοῦ λιμανιοῦ... Καὶ πιὸ κάτω, στὸ πιὸ ἀκρινὸ σημεῖο τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς, ὁ φάρος ἔρριχνε ἐπάνω σὸ στενὸ τίς ὀλόφωτες τοῦ ἀκτίνες...

Ξαφνικά, ἓνας κανονιοβολισμὸς ἀκούστηκε ἀπὸ τίς τηλεβολοστοιχίες πῶν ποσχωμάτων κι' εὐθὺς ἀμέσως τὰ τύμπανα καὶ τὰ σφυρίγματα τῶν βαποριῶν ἀντήχησαν στὴ σιγαλιά.

Ἦταν ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως. Καθένας ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ σπῆτι του. Σὲ κανέναν ξένο δὲν ἦταν ἐπιτετραμμένο πιά νὰ περιφέρεται στὴν πόλι χωρὶς νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀξιωματικό τῆς φρουράς. Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων ὤφειλαν νὰ ἐπιστρέψουν στὰ καράβια τοὺς πρὶν κλείσουν οἱ πύλες τῆς πόλεως.

Μιὰ δὺδ περιπολίες, ποὺ συνάδευαν τοὺς ἀργοπορημένους ἢ τοὺς μεθυσμένους, διέσχισαν γιὰ λίγο τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ μετὰ ἡ σιγὴ ἀπλώθηκε παντοῦ...

Ὁ στρατηγὸς Μάκ Κάκμαλ μπόρῳσε νὰ κοιμᾶται ἡσυχος.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ θαλασσοκράτειρα ἦταν βεβαία πὼς δὲν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο κοντὰ στὶς Στήλες τοῦ Ἡρακλέους.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ πελώριος ἐκεῖνος βράχος μὲ τὰ τετρακόσια εἰκοσι πέντε μέτρα τὸ ὕψος του, ποὺ στηρίζεται ἐπάνω σὲ μιὰ πλατείαν βάσι πλάτους χιλίων διακοσίων πενήντα μέτρων καὶ μήκους τεσσαρῶν χιλίων πεντακοσίων, καί ποὺ μοιάζει σὰν ἐξαπλωμένο λιοντάρι μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν οὐρὰ μέσα στὴ θάλασσα, ἀποτελοῦσε καὶ μόνος του ἓνα ἀπρόσρητο φρούριον.

Γιὰ τὴν ὥρα, τὸ Γιβραλτάρ ἐξασφάλισε στὸ Ἡνωμένο Βασίλειον τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν Ἰσπανίαν ἀναμφισβήτητα τὴν κυριαρχία τοῦ πορθμοῦ τῶν δέκα ὀχτῶ χι

λιάδων μέτρων, ποὺ ἐχάραξε τὸ ράπαλο τοῦ Ἡρακλέους, μεταξὺ Κάλπης καὶ Ἀβίλης, στὸ βαθύτερο σημεῖο τῆς Μεσογείου.

Καὶ ἴσως οἱ Ἰσπανοὶ νὰ ἐγκατέλειψαν πιά τὴν ἰδέαν ν' ἀνακτήσουν τὸ μέρος αὐτὸ τῆς Χερσονήσου τους.

Υπῆρχε ὅμως κάποιος ποὺ ποτὲ δὲν ἐγκατέλειψε τὴν ἰδέαν αὐτὴ καὶ μόνος του πόθος ἦταν ἡ ἀνάκτησις τῆς ἐπιθετικῆς καὶ μαζὶ ἀμυντικῆς αὐτῆς ἀκρας.

Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀρδῆς ποὺ εἶδαμε, ἓνα ἀλλόκοτο πλάσμα, ἓνας μᾶλλον πρελλός. Ὁ μανιακὸς αὐτὸς ἰδεολόγος λεγόταν Γιλ-Βραλτάρ, καὶ μὲ τὸ μυαλό του ἔλεγε πὼς ἀκριβὴς τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ πρῶριζε γιὰ τὴν πατριωτικὴ κατὰκτησι.

Ὁ ἐγκέφαλος του δὲν ἀντίειχε στὴν ἰδέαν πὼς ἡ θέσις του ἦταν στὸ φρενοκομεῖο. Ἦταν πολὺ γνωστός, μὰ τὰ ἴχνη του εἶχαν χαθῇ πρὶν δέκα χρόνια. Ὑπέθεταν πὼς περιπλανιόταν στὴν ὑδρόγειο, αὐτὸς ὅμως ποτὲ δὲν ἐγκατέλειψε τὴν γῆ τῶν πατέρων του. Ζοῦσε σὰν τραγλοδύτης μέσα στὶς σπηλιές τῶν δασῶν καὶ πρὸ πάντων μέσα στὰ ἀπρόσιτα ἐκεῖνα κρησφύγετα τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, ποὺ λέγεται πὼς συγκοινωνοῦν μὲ τὴν θάλασσα.

Πίστευαν πὼς πέθανε. Αὐτὸς ὅμως ζοῦσε, ἀλλὰ σὰν ἀγριάνθρωπος ποὺ στερήθηκε τοῦ λογικοῦ του κι' ἀκολουθοῦσε τὰ κτηνώδη ἐνστικτὰ του.

Ὁ στρατηγὸς Κάκμαλ, ἓνας γεραλέος ἀντρας μὲ ὑπερβολικὰ μεγάλα αὐτιά, μακρυὰ μπράτσα, στρουγγυλὰ μικροῦλικά μᾶτια, πυκνὰ φρύδια, σουβλερὴ γενειάδα, σαγόνια πεταμένα πρὸς τὰ ἔξω, ποὺ ὅλα μαζί ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πραγματικοῦ πιθήκου, κοιμῶταν ἡσυχος ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

Κοιμῶταν στὸ μεγάλο-πρεπὸ μέγαρό του, στὴ λεωφόρο Μάνιερτ, ποὺ διέσχίζει τὴν πόλι ἀπὸ τὴν πύλη τῆς θάλασσας ὡς τὴν πύλη τῆς Ἀλαμέδας. Ὡνειρευόταν ἴσως πὼς ἡ Ἀγγλία κατακτοῦσε τὴν Αἴγυπτο, τὴν Τουρκία, τὸ Ἀφγανιστάν, τὴν Ὀλλανδία, τὸ Σουδάν, τὴν χώρα τῶν Μπέρσερ, μὲ μιὰ λέξι ὅλα τὰ ἐπικράτα σημεῖα τῆς ὀρυγείου, κι' ὠνειρευόταν ἴσως ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμή ποὺ κινδύνευε νὰ χάσῃ κι' αὐτὸ τὸ Γιβραλτάρ...

Ξαφνικά ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του ἀνοίξε.

—Ποῖος εἶνε; φώναξε ὁ στρατηγὸς καθὼς τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

—Στρατηγέ μου, ἐπῆντι

σε ἓνας ὑπασπιστὴς ὀρμῶντας στὸ δωματίό του, ὁ ἐχθρὸς εἰσέβαλε στὴν πόλι...

—Δηλαδή οἱ Ἰσπανοὶ;..

—Καθὼς φαίνεται!

—Πῶς; Ἐτόλμησαν!...

Ὁ στρατηγὸς δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Πέταξε τὸν ἄσπρο σκουφο ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι του, χώθηκε στὴν φαρδεῖα περισκελίδα του, τυχίχθηκε μέσα στὰ χιτῶνιά του, φόρεσε τὸ πηληϊκὸ του καὶ ὥσθηκε τὸ ξίφος του ρωγνῶντας.

—Τί θόρυβος εἶναι αὐτὸς τοῦ ἀκούει;

—Εἶνε οἱ πέτρες ποὺ πέφτουν σὰν χαλάζι ἐπάνω στὴν πόλι.

—Εἶνε πολλοὶ αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι;

—Πρέπει νὰ εἶνε πολλοὶ.

—Βέβαια, ὅλοι οἱ λησται τῶν παραλίων θὰ συγκεντρώθηκαν γιὰ τὸ πραξικόπημα αὐτό. Κι' ἀκόμα κι' οἱ λαθρεμποροὶ τῆς Ρόδου, οἱ ψαράδες τοῦ Ἁγίου Ρόκου, ὅλοι οἱ πρόσφυγες ποὺ κρύβονται στὰ χωριά.

—Φοβοῦμαι, στρατηγέ μου.

—Εἰδοποιήθηκε ὁ διοικητής;

—Ἀδύνατον νὰ πάμεσθιν Εὐρωπαϊκὴ ἀκρὴ νὰ τὸν βροῦμε. Οἱ πύλες εἶνε κατεληγμένες καὶ οἱ δρόμοι τὰπληκτοὶ μάζυ.

Μπροστὰ τοὺς ἔβλεπαν ἑκατοντάδες πιθήκους, ποὺ τοὺς ἐκύτταζαν ἐχθρικά.

Ἐρχονταν ἄρα γε νὰ ἀνακητήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους τὴν βραχύνου αὐτὴ ἀκρὰ τῆς ὁποίας ἦσαν οἱ πραγματικοὶ κύριοι, τὸ βουνὸ αὐτὸ ποὺ κατεῖχαν ἐκεῖνοι πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς, πολὺ πρὶν ὁ Κρόμβελ σχεδίαση τὴν κατὰκτησί του;

Γιατί ὄχι; Μὴ τάχα κι' ἄλλες φορές πρὶν δὲν εἶχαν ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς

πόλεως, ρίχνοντας ἐπάνω στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τῆς πελώριες πέτρες ἀπὸ ταύπη τοῦ βουνοῦ στὰ πόδια τοῦ ὁποίου ἀπλωνόταν τὸ Γιβραλτάρ;

Καὶ οἱ πιθήκοι αὐτοὶ, ποὺ ἦσαν ἐπιφοβοὶ καὶ μόνον χάρις στὸν μεγάλον ἀριθμὸ τους, τώρα εἶχαν γίνεαι στρατιῶτες ἐνὸς τρελλοῦ, ἐνὸς ἀγρίου σὰν κι' ἐκεῖνους, τοῦ Γιλ-Βραλτάρ, ποὺ ζοῦσε κ' αὐτὸς τὴν ἀγρία ζωὴ τους, καὶ ποὺ ὁ λόκληρος ὁ βίος του συνωφίζετο στὴν ἐμμονὴ ἰδέας: Νὰ διωχθῇ ὁ ξένος ἀπὸ τὸ Ἰσπανικὸ ἔδαφος!

Καὶ τὸν ἐγνώριζαν καλὰ τὸν ἀρχηγὸ τους οἱ πιθήκοι, ἀφοῦ χρόνια ὀλόκληρα ζοῦσε μαζί τους, καὶ ὅτι ἦσαν τὶς διαταγές του!

Τί ντροπὴ γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἂν ἡ ἀπόπειρα ἐπετύχαινε! Οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ νικηταὶ τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἀβησσυνῶν, τῶν Τασσμανῶν, τῶν Αὐστραλῶν, τῶν Ὀττεντόττων καὶ τῶν ἄλλων νὰ νικηθοῦν ἀπὸ πιθήκους!

Ἐβιάδιζαν μὴπως ὅμως ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀκρὰ, κατὰ τῆς ἐπαύλεως τοῦ διοικητοῦ, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ παραδοθῇ ὅπως ἑκαμὴν μὲ τὸν στρατηγόν.

Μὰ νὰ, ποὺ ὁ τρελλὸς καὶ τὸ ἀγῆμα του, ἀφοῦ κατέβηκαν τὴν Μάινστρητ, πέρασαν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀλαμέδας καὶ διασχίζοντας τὸν ἀπέραντο κῆπο, χάθηκαν πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ.

Υστερὰ ἀπὸ μιὰν ὥρα, κανένας ἀπὸ τοὺς πολιορκητὰς δὲν ἀπέμενε στὴν πόλι.

Τί εἶχε συμβῇ λοιπόν;

Μόνον ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐφάνηκε ὁ στρατηγὸς Μάκ Κάκμαλ στὴν ἀκρὴ τοῦ κῆπου τοῦ μεγάρου, ἔγινε γνωστὸ πὶ εἶχε συμβῇ.

Τὴν ὑποχώρησι τῶν πιθήκων τὴν διηθῆκε αὐτὸς, ἀφοῦ περιτυλίχθηκε τὸ δερμα τοῦ πιθήκου ποὺ φοροῦσε ὁ πρελλὸς καὶ πῆρε τὴν θέσι του.

Εἶχε τέτοιαν ὁμοιότητα πρὸς τὰ πετράχειρα ὁ γενναῖος πολεμιστὴς, ποὺ κι' αὐτοὶ οἱ πιθήκοι τὸν πῆραν γιὰ ὁμοῖο τους!

Ἐφθασε νὰ φανῇ ἀνάμεσα τοὺς στὸ μισοσκοτάδι, γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὅπου αὐτὸς ἤθελε.

Μεγαλοφυῆς πραγματικὴ ἰδέα, ποὺ δὲν ἀργήσε ν' ἀποταμειωθῇ μὲ τὴν ἀποστολὴ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, τοῦ πα-

σε ἓνας ὑπασπιστὴς ὀρμῶντας στὸ δωματίό του, ὁ ἐχθρὸς εἰσέβαλε στὴν πόλι...

—Δηλαδή οἱ Ἰσπανοὶ;..

—Καθὼς φαίνεται!

—Πῶς; Ἐτόλμησαν!...

Ὁ στρατηγὸς δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Πέταξε τὸν ἄσπρο σκουφο ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι του, χώθηκε στὴν φαρδεῖα περισκελίδα του, τυχίχθηκε μέσα στὰ χιτῶνιά του, φόρεσε τὸ πηληϊκὸ του καὶ ὥσθηκε τὸ ξίφος του ρωγνῶντας.

—Τί θόρυβος εἶναι αὐτὸς τοῦ ἀκούει;

—Εἶνε οἱ πέτρες ποὺ πέφτουν σὰν χαλάζι ἐπάνω στὴν πόλι.

—Εἶνε πολλοὶ αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι;

—Πρέπει νὰ εἶνε πολλοὶ.

—Βέβαια, ὅλοι οἱ λησται τῶν παραλίων θὰ συγκεντρώθηκαν γιὰ τὸ πραξικόπημα αὐτό. Κι' ἀκόμα κι' οἱ λαθρεμποροὶ τῆς Ρόδου, οἱ ψαράδες τοῦ Ἁγίου Ρόκου, ὅλοι οἱ πρόσφυγες ποὺ κρύβονται στὰ χωριά.

—Φοβοῦμαι, στρατηγέ μου.

—Εἰδοποιήθηκε ὁ διοικητής;

—Ἀδύνατον νὰ πάμεσθιν Εὐρωπαϊκὴ ἀκρὴ νὰ τὸν βροῦμε. Οἱ πύλες εἶνε κατεληγμένες καὶ οἱ δρόμοι τὰπληκτοὶ μάζυ.

Μπροστὰ τοὺς ἔβλεπαν ἑκατοντάδες πιθήκους, ποὺ τοὺς ἐκύτταζαν ἐχθρικά.

Ἐρχονταν ἄρα γε νὰ ἀνακητήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους τὴν βραχύνου αὐτὴ ἀκρὰ τῆς ὁποίας ἦσαν οἱ πραγματικοὶ κύριοι, τὸ βουνὸ αὐτὸ ποὺ κατεῖχαν ἐκεῖνοι πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς, πολὺ πρὶν ὁ Κρόμβελ σχεδίαση τὴν κατὰκτησί του;

Γιατί ὄχι; Μὴ τάχα κι' ἄλλες φορές πρὶν δὲν εἶχαν ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς

πόλεως, ρίχνοντας ἐπάνω στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τῆς πελώριες πέτρες ἀπὸ ταύπη τοῦ βουνοῦ στὰ πόδια τοῦ ὁποίου ἀπλωνόταν τὸ Γιβραλτάρ;

Καὶ οἱ πιθήκοι αὐτοὶ, ποὺ ἦσαν ἐπιφοβοὶ καὶ μόνον χάρις στὸν μεγάλον ἀριθμὸ τους, τώρα εἶχαν γίνεαι στρατιῶτες ἐνὸς τρελλοῦ, ἐνὸς ἀγρίου σὰν κι' ἐκεῖνους, τοῦ Γιλ-Βραλτάρ, ποὺ ζοῦσε κ' αὐτὸς τὴν ἀγρία ζωὴ τους, καὶ ποὺ ὁ λόκληρος ὁ βίος του συνωφίζετο στὴν ἐμμονὴ ἰδέας: Νὰ διωχθῇ ὁ ξένος ἀπὸ τὸ Ἰσπανικὸ ἔδαφος!

Καὶ τὸν ἐγνώριζαν καλὰ τὸν ἀρχηγὸ τους οἱ πιθήκοι, ἀφοῦ χρόνια ὀλόκληρα ζοῦσε μαζί τους, καὶ ὅτι ἦσαν τὶς διαταγές του!

Τί ντροπὴ γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἂν ἡ ἀπόπειρα ἐπετύχαινε! Οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ νικηταὶ τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἀβησσυνῶν, τῶν Τασσμανῶν, τῶν Αὐστραλῶν, τῶν Ὀττεντόττων καὶ τῶν ἄλλων νὰ νικηθοῦν ἀπὸ πιθήκους!

Ἐβιάδιζαν μὴπως ὅμως ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀκρὰ, κατὰ τῆς ἐπαύλεως τοῦ διοικητοῦ, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ παραδοθῇ ὅπως ἑκαμὴν μὲ τὸν στρατηγόν.

Μὰ νὰ, ποὺ ὁ τρελλὸς καὶ τὸ ἀγῆμα του, ἀφοῦ κατέβηκαν τὴν Μάινστρητ, πέρασαν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀλαμέδας καὶ διασχίζοντας τὸν ἀπέραντο κῆπο, χάθηκαν πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ.

Υστερὰ ἀπὸ μιὰν ὥρα, κανένας ἀπὸ τοὺς πολιορκητὰς δὲν ἀπέμενε στὴν πόλι.

Τί εἶχε συμβῇ λοιπόν;

Μόνον ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐφάνηκε ὁ στρατηγὸς Μάκ Κάκμαλ στὴν ἀκρὴ τοῦ κῆπου τοῦ μεγάρου, ἔγινε γνωστὸ πὶ εἶχε συμβῇ.

Τὴν ὑποχώρησι τῶν πιθήκων τὴν διηθῆκε αὐτὸς, ἀφοῦ περιτυλίχθηκε τὸ δερμα τοῦ πιθήκου ποὺ φοροῦσε ὁ πρελλὸς καὶ πῆρε τὴν θέσι του.

Εἶχε τέτοιαν ὁμοιότητα πρὸς τὰ πετράχειρα ὁ γενναῖος πολεμιστὴς, ποὺ κι' αὐτοὶ οἱ πιθήκοι τὸν πῆραν γιὰ ὁμοῖο τους!

Ἐφθασε νὰ φανῇ ἀνάμεσα τοὺς στὸ μισοσκοτάδι, γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὅπου αὐτὸς ἤθελε.

Μεγαλοφυῆς πραγματικὴ ἰδέα, ποὺ δὲν ἀργήσε ν' ἀποταμειωθῇ μὲ τὴν ἀποστολὴ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, τοῦ πα-

σε ἓνας ὑπασπιστὴς ὀρμῶντας στὸ δωματίό του, ὁ ἐχθρὸς εἰσέβαλε στὴν πόλι...

—Δηλαδή οἱ Ἰσπανοὶ;..

—Καθὼς φαίνεται!

—Πῶς; Ἐτόλμησαν!...

Ὁ στρατηγὸς δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Πέταξε τὸν ἄσπρο σκουφο ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι του, χώθηκε στὴν φαρδεῖα περισκελίδα του, τυχίχθηκε μέσα στὰ χιτῶνιά του, φόρεσε τὸ πηληϊκὸ του καὶ ὥσθηκε τὸ ξίφος του ρωγνῶντας.

—Τί θόρυβος εἶναι αὐτὸς τοῦ ἀκούει;

—Εἶνε οἱ πέτρες ποὺ πέφτουν σὰν χαλάζι ἐπάνω στὴν πόλι.

—Εἶνε πολλοὶ αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι;

—Πρέπει νὰ εἶνε πολλοὶ.

—Βέβαια, ὅλοι οἱ λησται τῶν παραλίων θὰ συγκεντρώθηκαν γιὰ τὸ πραξικόπημα αὐτό. Κι' ἀκόμα κι' οἱ λαθρεμποροὶ τῆς Ρόδου, οἱ ψαράδες τοῦ Ἁγίου Ρόκου, ὅλοι οἱ πρόσφυγες ποὺ κρύβονται στὰ χωριά.

—Φοβοῦμαι, στρατηγέ μου.

—Εἰδοποιήθηκε ὁ διοικητής;

—Ἀδύνατον νὰ πάμεσθιν Εὐρωπαϊκὴ ἀκρὴ νὰ τὸν βροῦμε. Οἱ πύλες εἶνε κατεληγμένες καὶ οἱ δρόμοι τὰπληκτοὶ μάζυ.

Μπροστὰ τοὺς ἔβλεπαν ἑκατοντάδες πιθήκους, ποὺ τοὺς ἐκύτταζαν ἐχθρικά.

Ἐρχονταν ἄρα γε νὰ ἀνακητήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους τὴν βραχύνου αὐτὴ ἀκρὰ τῆς ὁποίας ἦσαν οἱ πραγματικοὶ κύριοι, τὸ βουνὸ αὐτὸ ποὺ κατεῖχαν ἐκεῖνοι πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς, πολὺ πρὶν ὁ Κρόμβελ σχεδίαση τὴν κατὰκτησί του;

Γιατί ὄχι; Μὴ τάχα κι' ἄλλες φορές πρὶν δὲν εἶχαν ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς

πόλεως, ρίχνοντας ἐπάνω στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τῆς πελώριες πέτρες ἀπὸ ταύπη τοῦ βουνοῦ στὰ πόδια τοῦ ὁποίου ἀπλωνόταν τὸ Γιβραλτάρ;

Καὶ οἱ πιθήκοι αὐτοὶ, ποὺ ἦσαν ἐπιφοβοὶ καὶ μόνον χάρις στὸν μεγάλον ἀριθμὸ τους, τώρα εἶχαν γίνεαι στρατιῶτες ἐνὸς τρελλοῦ, ἐνὸς ἀγρίου σὰν κι' ἐκεῖνους, τοῦ Γιλ-Βραλτάρ, ποὺ ζοῦσε κ' αὐτὸς τὴν ἀγρία ζωὴ τους, καὶ ποὺ ὁ λόκληρος ὁ βίος του συνωφίζετο στὴν ἐμμονὴ ἰδέας: Νὰ διωχθῇ ὁ ξένος ἀπὸ τὸ Ἰσπανικὸ ἔδαφος!

Καὶ τὸν ἐγνώριζαν καλὰ τὸν ἀρχηγὸ τους οἱ πιθήκοι, ἀφοῦ χρόνια ὀλόκληρα ζο

ρασήμου του 'Αγίου Γεωργίου...

★
Τόν Γιλ-Βραλτάρ οι "Αγγλοι τόν έπούλησαν σέ κάποιον θηριοδαμαστή Μπάρνουμ, πού τόν περιέφερε άνά τόν Παλμό και τόν Νέο Κόσμο και τόν έπεδείκνυε θησαυρίζοντας. Κάποτε μάλιστα ο Μπάρνουμ διέδιδε κομπάζοντας πώς δέν έξέθετε τόν άγριο τού 'Αγίου Μιχαήλ αλλά αυτόν τόν ίδιο τόν στρατηγό Κάκμαλ.

Ωστόσο τo γεγονός έχρησίμευσε ως μάθημα στην Κυβέρνησι τού Λονδίνου.

ΟΤΑΝ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ...

ρθια μπρός στο τηλεοπτικοακουστικό μηχανήμα του ιδιαιτέρου γραφείου της, ή νεαρή και πανέμορφη Φιζά, ή βασίλισσα της 'Αφροδίτης, πού μόλις είχε διαδεχθή την άγρια Μαγή, παρακολουθούσε με τό χαμόγελο στα χείλη τόν μέγαν άρχοντα τού Ουρανού, πού της διεβίβαζε τά συγχαρητήριά του για τήν άνακρίρυσή της ως βασίλισσας και τήν συμπαθεία τού λαού του πρós τούς κατοίκους της 'Αφροδίτης.

Πίσω της, δυό έπίσης όμορφα κορίτσια, πού άσπραφτοκοπούσαν στις άδυάφρατες φόρμες τους σκυμμένα έπάνω σ'α φωτοχολοκικά κομψά μηχανήματα πους μετέδιδαν τά λόγια τού άρχοντος τού Ουρανού στους κατοίκους τού έσυχισμένου πλανήτη του.

— Ουφ! Έκαμε με μορφαίσιμό στεναχώριας ή Φιζά, μόλις έπαυσε ή τηλεοπτικοακουστική αυτή επικοινωνία. Νά είσαι υποχρεωμένη ν' άκούς τυπικά λόγια, πού στην πραγματικότητα καμμία δέν έχουν αξία!

Εγύρισε πίσω της, προχώρησε άνάμεσα από τις δυό γραμματείες της, πού θρήνες τώρα έσκυδαν τά κεφάλια στο πέραςμά της και, με θήμα άργό, ανέβηκε στο λουλουδένιο ντιβάνι της.

Επέταξε με μία γρήγορη κίνηση τήν θασυλική χλαμύδα πού έσκέπαζε τó καλλιγραμμο σώμα της και ρίχτηκε άνάμεσα σ'α λουλούδια, πού με μιάς άρχισαν

για νά κατoλάβη πώς άν τó Γιβραλτάρ ήταν άπόρθητο για τούς άνθρώπους, βρισκόταν όμως σ'ή διάθεσι τών πιθήκων.

Κι' από τότε οι πιθήκοι τού Γιβραλτάρ, άχι μονάχα δέν ένωχλήθησαν ποτέ από τήν φρουράν ή τούς κατοίκους, αλλά ένα σωρό μέριμνες λαμβάνονται για τήν καλύτερη διαβίωσή τους.

Θεωρούνται κι' αυτοί ως μιά έγχυσις για νά κυματίζει πάντα ή 'Αγγλική σημαία έπάνω στον θρυλικό βράχο...

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ν' άναδίδουν γλυκές μεθυστικές μυρωδιές.

Έκάλεσε μ' ένα νεύμα της τή μία τή γραμματέα κι' όταν αυτή πλησίαζε, ύποκλήθηκε θαυμάσια μπροστά της, τήν ρώτησε: — Λοιπόν, Ζαρή, ποιοί άλλοι μένον άκόμα;

— ... Μά ο άρχων τού 'Αρεως, Πανωραιότατη, και αυτοί πού κατοικούν στον μακρινό έκείνον πλανήτη πού τόν λέν Γή...

— Καλά! Έκαμε χαμογελώντας ή Φιζά καθώς έχάζει ένα πολύχρωμο πουλί πού έπαιζε με τά πλώσιμα μαλλιά της. Αυτοί της Γής, μ'ήν περιμένης να μιάς ένοχλήσουν με τά συγχαρητήριά τους. "Οχι γιατί είνε τόσο κακοί, αλλά γιατί οι δύστυχοι δέν έχουν τόν τρόπο να τó κάμουν. Είνε τόσο καθυστερημένοι, πού φαντάζονται ότι σε κανέναν άλλον πλανήτη, εκτός από τόν δικό τους, δέν υπάρχουν άντα με ζωή. "Οσο για τούς 'Αρειανούς, έπρόθεσε ή νεαρή βασίλισσα καθώς τó γελαστό της πρόσωπο άγρίευε ξαφνικά, προτιμώ να μην ύποστώ τó μαρτύριο ν' αντικρύσω τόν άρχοντά τους στο τηλεοπτικοακουστικό κοντράν μας...

— Άρκει να μην άναγκασθώμε, Πανωραιότατη, να τόν αντικρύσωμε σύντομα όλαςώντο μ'προστά μας, με τά κατακτητικά του για τόν πλανήτη μας σχέδια ψιθύρισε ή γραμματέας καθώς έβγαζε μία μικρούλα ολοστρογγυλή σφαίριτσα από μία τελαγινή τσέπη της διαφανούς φόρμας της.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε φωνοχτά ή Φιζά, καθώς άνοτεινάχθηκε από τά λουλού-

δια της και κάρφωσε τά μάτια της έπάνω σ'ή μικρούλα σφαίριτσα.

— Είναι, Πανωραιότατη, ή άναφορά πού μ'ας έξαπέστειλε ο μυστικός πράκτωρ μας, πού από καιρό θρίσκει σ'έν "Αρη, με τó ειδικό του άποστειροφωνητικό μηχανήμα.

— Και τί λέει;

— Τώρα θα μάθωμε Πανωραιότατη, γιατί τó πήρα τή στιγμή άκριβώς πού μπρός στο τηλεοπτικοακουστικό μηχανήμα, συνδιαλεγόσασταν με τόν άρχοντα τού Ουρανού...

Και ή γραμματέας πλησιάζοντας πρós τόν τοίχο, έπιασε ένα μικρό κουμπί.

Ένα στρογγυλό άνοιγμα φάνηκε τότε στο μέρος έκείνο τού τοίχου πού στο θάθος του έγυάλιζε τó στόμιο ενός κωνικού δοχείου.

Προσεκτικά, ή Ζαρή έβριξε τή σφαίριτσα πού κρατούσε μέσα στο στόμιο, κι' άμέσως ένας γαλάζιος καπνός άρχισε να ξεφεύγει από αυτό, άφήνοντας έναν έλαφρό αμυγμό.

Λίγες στιγμές έπέρασαν, κι' όταν ο καπνός και τó σύριγμα έπαυσαν, μιά θαυμάσια φωνή άρχισε ν' άκούγεται από τó κωνικό δοχείο, προφέροντας κάτι λόγια άκατάληπτα, συνθηματικά.

Μ' ήλθ της τήν προσοχή προσηλωμένη πρós τó μέρος της φωνής, ή όμορφη Φιζά παρακολουθούσε σιωπηλή τήν άναφορά τού μυστικού της πράκτορος πού της μετέδιδε ή διαλυμένη τώρα σφαίριτσα, ένώ κάθε τόσο διάφοροι μορφαίσιμοι ζωγραφίζονταν στο όμορφό της πρόσωπο.

Όταν ή φωνή έπαυσε ν' άκούγεται, ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε σ'α χείλη της όμορφης βασίλισσας, πού καθώς μετακινούσε έναν μικρό μοχλό πού θρίσκόταν κρυμμένος άνάμεσα σ'α λουλούδια τού ντιβανιού

της, είπε κουνώντας τó κεφάλι της:

— Αυτό θα τó δούμε σέ λίγο.

Κι' έτοιμαζόταν να έσπλώσει και πάλι στο ντιβάνι της, όπóταν ένα γοργό, δυνατό φτερουγίσμα άκούστηκε έξω από τó μεγάλο παράθυρο τού διαμερίσματος της κι' άμέσως ένας λεπτάμενος όγκος έπρόβαλλέ από αυτό.

Ήταν ο άρχηγός τού άμυντικού συστήματος της 'Αφροδίτης πού μόλις θρήκε τήν λορροπία του από τήν γρήγορή του προσγείωσι άπλώσε τά δυό του χέρια σέ χαιρετισμό και προχώρησε εύλαβικά πρós τó λουλουδένιο ντιβάνι.

— Πές μου, άρχον 'Αμυνάρχα, ρώτησε ή όμορφη Φιζά καθώς άνακαθόταν στο λουλουδένιο ντιβάνι της, τί είναι αυτό τó νέο όπλο πού σκέπτονται να χρησιμοποιήσουν έναντίον μας οι 'Αρειανοί και ποιά μέτρα σκέπτεσθε να πάρετε για να τó έξουδετερώσετε;

— Πανωραιότατη! απήντησε ο άρχηγός τού άμυντικού συστήματος. Μιλούν για κάποιαν έφεύρεσι πού οι 'Αρειανοί, με τά μηχανικά μέσα πού διαθέτουν, έκλειψαν από τούς Γήινους της παληάς έποχής...

— Και πώς λέγεται αυτό; — Υγρόν πυρ, Πανωραιότατη, και λένε πώς θα τó εκτοξεύσουν με ειδικά μηχανήματα από τόν πλανήτη τους έναντίον τού δικού μας...

— Και τότε; ρώτησε μ' άγωνία ή όμορφη Φιζά.

— Τότε ο πλανήτη πού σκεπάζεται από τήν Πανωραιότητα σας δέν έχει να φοβηθή τίποτε, γιατί ποτέ τó Υγρόν Πυρ δέν θα μπει νά διαπεράσει τήν άφλεκτο άχλή πού θα περιβάλει τήν 'Αφροδίτη όταν διατάξετε...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Είνε στιγμές πού αισθάνομαι τήν ανάγκη ν' άποσυρθώ στην έξοχή και να γράψω τ' άπομνημονεύματά μου.

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

— Για πού, κυρία Σουσου; — Πηγαίνω έπάνω. — Για ψώνια; — Άμμ!... Φρύδια ψηλά. Μύτη ψηλά. Έλαφρά στροφή της κεφαλής και στραβοκύνταγμα συγιντατικώς περιφονητικόν: — Στού Ζώναρς! — Τι είν' αυτό; — Του Ζώναρς; — Να! — Κέντρον, κυρά Μαρίκα μου! Κέντρον τού καλού κόσμου. Έμ' πού να ξέρετε έσεις εδώ κάτω. Είναι όπου πηγαίνει ή άριστοκρατία και παίρνει τó λουκουμί της. Δίνεις ένα όλόκληρο τάλληρο, αλλά τó χαίρεσαι, κυρά Μαρίκα μου! Χαλάλι...

Δυό φορές τήν εβδομάδα τουλάχιστον ή κ. Σουσου θα έκανε αυτή τήν έκδρομή πρós τó «κέντρον της άριστοκρατίας» να άνασάνη, να πάρη τó λουκουμί της και άκόμη να πάρη άμπάριζα για τά περαιτέρω. Δέν μπορούσε να κάμη διαφορετικά. Ο άριστοκρατικός άερας ήταν και τó έντελώς άπαραίτητο για τήν ύπαρξή της.

Δέν ήταν όμως σπάταλη ή κ. Σουσου. Καθόλου. Στά οικονομικά ήτημάτα είχε πολλήν σύνεσιν κι' άν άπεφάσιζε να χαλάσει ένα τάλληρο σ'αυτú Ζώναρς τó έβγαζε από τόν ποδαρόδρομο. Οικονομούσε τó τραμ κι' έτσι ο λογαριασμός ήταν ο ίδιος.

Έναν καϊμό είχε ή Σουσου. Έβλεπε τά σκυλιά πού καμιά φορά κρατούσαν κομπότατες κυρίες, κάτι όμορφα

λουλού, κάτι λυκόσκυλα, κάτι λεβριέ χαριτωμένα, κάτι μπουλντόκ άγριοπά, κάτι πεκινούά ύπεροχα, και τά έξηλευε. Τ' όνειρό της ήταν ν' άποκτήσει έναν σκύλο, όμορφο, ψηλό, να τού κρατά τήν αλυσίδα και να τόν παίρνει μαζί της στον περίπατο. Τό πράγμα, δέβαια, ήταν λίγο δύσκολο, γιατί όσες φορές ρώτησε τί στοιχίζουν αυτά τά σκυλιά, έπαιρνε άπάντησι πού της έφερνε ψυχρολουσία.

— Πέντε χιλιάδες; — Μάλιστα, κυρία μου. — Καλά. Θα ξανατεράσω καθ' ότι δέν κρατώ μαζί μου ψιλά...

Αλλά πού να ξυγώσει! Κι' ή ίδια να πουλιώταν, και τόν αξιότιμον κύριον Παναγιωτάκη της να πουλούσε, δέν θα μπορούσε ν' αγοράσει έναν σκύλο. Γι' αυτό έσκέφθηκε άλλη λύσι.

Νά παραιτηθή έγτελως από τήν ιδέα αυτή, της ήταν έντελώς αδύνατον. Άπεφάσισε, λοιπόν, να προμηθευθή προσωρινώς ένα σκυλί κατωτέρως όλωοδήποτε ράτσας και να τó άντικαταστήσει εύθύς μόλις θα τó επέτρεπαν τά οικονομικά της.

Κάποιος γνωστός της, πού ήξερε τήν μανία της με τά σκυλιά, της έφερε μία μέρα ένα έκτακτο σκυλί. Ήταν ένας σκύλαρος από δώ ως έκει έπάνω, με μακρουλή μουνσούδα, με πόδια γερά και ψηλά, με τρίχωμα καφέ, και μια ούρα πελώρια, — ένας σκύλος, τελοσπάντων, πού θα μπορούσε να φυλάξη δέκα κοπάδια προβάτων. Μόλις τόν είδε, ή κ. Σουσου τρελλάθηκε:

— Μά είναι έκτακτος! — Σ' άρέσει, κυρά Σουσου; — Μά είναι θεσπέσιος! — Σου κάνει;

— Μά είναι θαύμα! Πρώτη βολά θλέπω τόσο όμορφο σκυλί. Πώς τó λένε τó όνομά του; — Καραβαγγέλη! — Άπα—πα—πα! — Δέν σ' άρέσει; — Καραβάν! Καραβάν! Έτσι θα τόν λέω. Όπως τó φωνάζει ο καλός κόσμος! Έλα, Καραβάν! Βιέν! Βιέν! Βού! Άπόρτ έ-ξί-ξί!...

Ο σκύλαρος όμως, έσπλωμένος χάμω, με τή μουνσούδα άκουμπισμένη στην γή, με τά πόδια μπροστά, θαρρούνταν τόσο πολύ, ώστε μόλις κι' έσήκωνε τά μάτια του να δη τί συνέβαινε. Τέλος ή Σουσου, εύχαρίστησε άκόμη μία φορά

τόν άνθρωπο πού της έφερε τó πολύτιμο αυτό τετράποδον κι' έπεδόθη με ζήλον στην περιποίησιν του.

Τόν έπαινε. Τόν έταίσε. τού άγάρασε μιά χοντρή αλυσίδα. Έννοείται ότι έγινε πάλιν σκοτωμός με τόν κυρ-Παναγιωτάκη, πού έσυχαίνονταν τούς σκύλους κι' άπορούσε τί διάβολο ή γυναίκα του ήθελε πάλι αυτό τó νταβλαρόσκυλο μέσα στο σπίτι. Άλλ' ή κ. Σουσου δέν πολυσκοτιζόταν ποτέ με τις απόψεις τού άντρός της. Έπ' τέλος όταν ο σκύλος έμαθε λιγάκι από κόσμο—γιατί τόν είχαν κατεβάσει από τó βουνό— ή κ. Σουσου άπεφάσισε να κάμη τήν πίδει-ξίν της.

Τό θέαμα ήταν θεσπέσιο. Ουδέποτε ή Σουσου είχε τέτοια πόξα. Μύτη ύπεροπτη ψηλά. Βήμα άργό, θλέμμα περιφρονητικό στο σύμπαν. Μπροστά έκείνη, πίσω ο Καραβαγγέλης άκούμπιστος άρκετά ή καυμένη ως πού να τόν οδηγήσει στού Ζώναρς. Δέβαια, κρατούσε γερά τήν αλυσίδα του. Άλλά ο σκύλος, άλλοτε μ'έν θαρρούνταν να περπατά, και χρειαζόταν τότε να τόν σέρνει και να λαχανιάζει ή Σουσου, άλλοτε πάλι έπνύνσε κι' άρχισε να τρέχει, και τότε παρέσυρε τήν Σουσου σ' έναν ιλιγγιώδη δρόμο, πού της έκοβε τήν άνάσα.

Τέλος, κάποτε έφθασε στο τέγμα τού ταξιδιού της. Ήταν κατακουρασμένη. Σκονισμένη. Λαχανιασμένη. Έκασσε, λοιπόν, σ' ένα τραπέζι, στο πεζοδρόμιο, κι' έχύτησε τά χέρια της νάσθη τó γκαρσόνι, ένώ ο Καραβαγγέλης άνήσυχος πολύ από τόν κόσμο και τόν θόρυβο προσπαθούσε να ξεφύγει.

— Καραβάν! Βιέν! Βιέν! Άπόρτ! Δέν ντρέπεσαι; Κάτσε φρόνιμος!...

Τό σπαρταριστό αυτό θέαμα προσέλειψε άμέσως τήν προσοχή τού κόσμου. Στά κοντινά τραπέζια άρχισαν χαμόγελα, γέλια, ψιθυρίσματα και μια κυττούσαν τόν θεόρατο σκύλο, μιά τήν Σουσου πού έκρατούσε στάσιν άπολύτως άξιοπρεπή κι' επέπληττε τόν νταβλαρόσκυλο. Τά σχόλια δέ ήσαν άφθονα:

— Καλέ, τί όμορφο σκυλί! — Τι όρατο χρώμα! — Τι εύγενικό παρουσιαστικό... — Τι ράτσα είναι, κυρία μου;

Ή Σουσου, στην έρώτησι αυτή, πού της άπευθύνθη από έναν κύριο, πού καθόταν στο πλαϊνό τραπέζι κι' έκλεινε τó μάτι στην παρέα του, άπήντησε άξιοπρεπώς:

— Ράτσα! Δέν ξέρω, δηλαδή, άκριβώς, αλλά μου τόν έφερες ο άνδρας μου απ' τó Παρίσι, καθ' ότι λατρεύει τά σκυλιά!

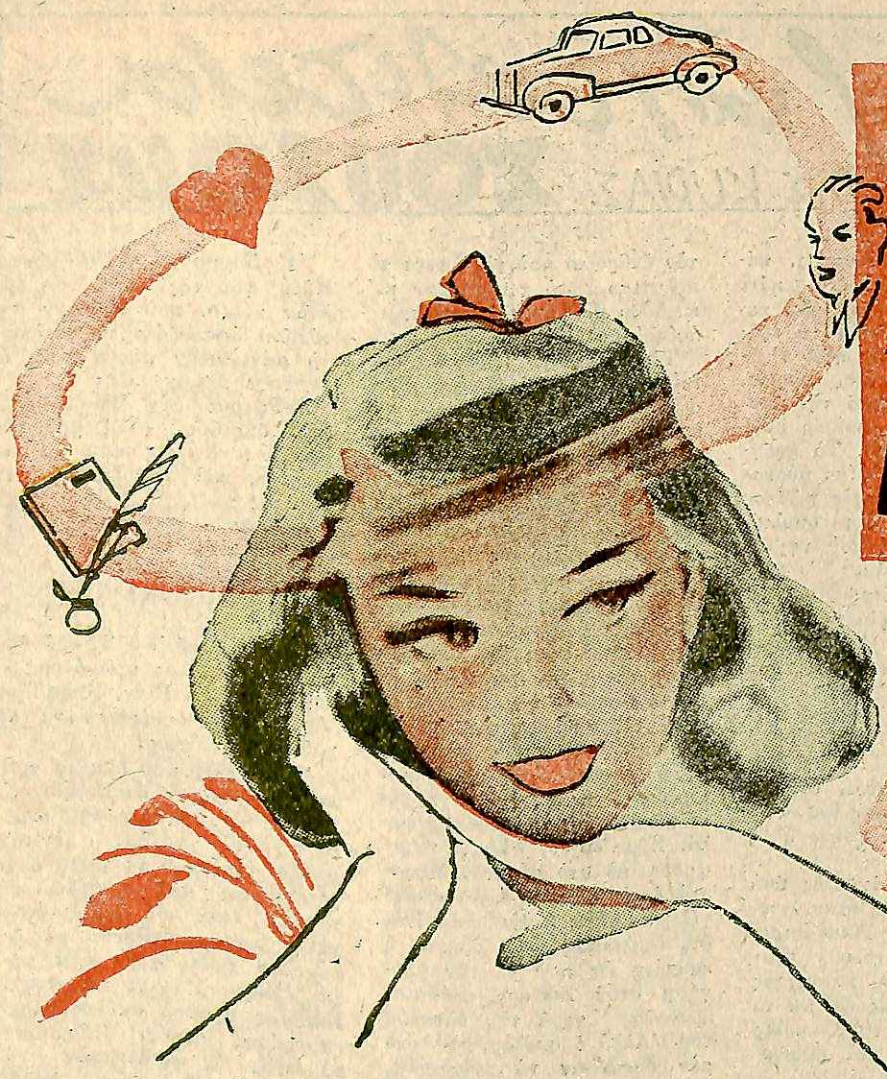
— Μπά; — Μάλιστα, κύριε. — Και πώς τόν λένε; — Παναγιωτάκη! — Τόν σκύλο; — Όχι, καλέ. Τόν άνδρα μου! Ο σκύλος μου ονομάζεται Καραβάν. Βιέν, Καραβάν! Άπόρτ! Σήκω έπάνω να σε χαδέψει ο κύριός!

Αλλά εκεί πού όλα τά τραπέζια είχαν άντιληφθή τó γλέντι κι' έβλεπαν τήν περιεργή αυτή γυναίκα με τόν σκύλο, έκει πού τά γέλια έπεφτείνοντο από τραπέζι σε τραπέζι, εκεί πού ο Καραβαγγέλης παρακολουθούσε με όλύμπιαν άδιαφορίαν όλα αυτά, έξαφνικά έγινε παταράκι. Κάποιος θρασύς σκύλος, άριστοκράτης αυτός, έπληρίασε με ύφος περιφρονητικόν να μυρίση τόν Καραβάν. Αυτό, φαίνεται, ο τσοπανόσκυλος τó έθεώρησε ως τήν έσχάτην προσβολήν, τινάχθηκε έπάνω, χύμψε στον άριστοκράτη σκύλον, τόν έβούτηξε απ' τόν λαιμό, κι' άναστατώθηκε ο κόσμος. Φωνές, κακό, γαργίσματα, φασαρία, σαματάς!

— Μόν ντιέ! — Βοήθεια! — Οά μ'ας φάη! — Ζώεξ! — Άστυνομία. — Καραβάν! Καραβάν! Έλα εδώ! Άπόρτ, δέν ντρέπεται, κακό παιδί! Ντροπή! Ντροπή!

Αλλά πού ν' άκούση ο Καραβαγγέλης! Σκύλος τού δουλού αυτός, εύρεθείς σέ τέτοιο κίνδυνον, τά έκαμε συμπράξια. Άνέτρεψε τραπέζια, κατέβασχε τούς άλλους σκύλους πού ήλθαν εις βοήθειαν, έξέσκιε γκαρσόνια, έσκισε φούστες, άρπαξε παντελόνια, έως δτου με χίλιους κόπους κατόρθωσε νό τόν μαζέψη ή άστυνομία. Μαζί τόν όμως, έμάζεψε και τήν κ. Σουσου. Ή όποία στον δρόμο έμάλυνε: — Περιπαλώ! Άφήστε με, κ. πόλισην. Έχω δεξιώσει στο σπίτι μου και θά περιμένω τώρα ο κόσμος!...

Δ. ΨΑΘΑ

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πρωτότυπο ελληνικό
διήγημα της
ΛΙΛΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-
ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

— Γράμματα;... Γράμματα;...
Για μένα;...

—Μά ναι, δεσποινίς... Νά, τὸ γρά-
φουν καθαρά. Δίδα Φαίνην Ἀχτύπη.

—Μὰ δὸς μου τα, λοιπόν!... Δὸς
μου μου τα, ἄχ, Θεέ μου!...

Τ' ἄρπαξε θιαστικά καὶ τᾶχωσε.
σὺν τὶς γυναικοῦλες, στὸν κόρφο
τῆς.

Ἔτρεπε τόσο μὴν τῆς τ' ἀνακαλῶ
φουν...

Τί τυχερό, στ' ἀλήθεια, νὰ εἴσθε
καὶ στὸν κῆπο αὐτὴ τὴν ὥρα! Ἀλ-
λὼς, ποὺς ξέρεῖ ἂν θὰ τῆς τὰ δι-
νανε... Καλὲ σίγουρα δὲν θὰ τῆς
τὰ δίνανε!

Τώρα, μόλις αὐτὴ τὴν στιγμή, κα-
πάλωδε πόσο ἀλλόκοτα ζῶσε. Πάν-
τὰ μόνι, σ' αὐτὴ τὴν ἐρημικὴ ἐξοχι-
κὴ ἐπαυλὶ-πλούσια καὶ ἀνετὴ θέ-
βαια — μὰ καὶ τόσο παράξενη μ'
αὐτὸ τὸν μεγάλο κῆπο καὶ τὴν ψηλὴ
—ψηλὴ μάντρα, ποὺ τὴν ἔκοινα νὰ
μοιάζῃ σὺν κάστρο... Κι' οὔτε μιὰ
φύλη δὲν εἶχε, νάρθη μιὰ στιγμή νὰ
διασκεδάσῃ τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς
τῆς!...

Μήτε μητέρα!... Μοναχὰ τὸν πα-
τέρα τῆς, κι' αὐτὸν πάντα τόσο ἀπὴ
σχολημένο μὲ τὰ γραμμάτια του!...
Ἦταν συγγραφέας κι' ἀπ' τοὺς πρῶ-
το γνωστούς μάλιστα! Μὰ αὐτὸ τί τὴν
ὠφελούσε; Ἀφοῦ, δά, καὶ περὶ ποὺ
ἦταν πιά ἄρκετὰ μεγάλη — 16 χρῶ-

νῶν — δὲν τὴν πῆρε μαζί του στὰ
Βαλκάνια, ποὺ τὸν εἶχανε καλέσει,
ποὺ θάπαιζαν ἓνα ἔργο του — σὲ
τρὶς πρωτεύουσες, φαντασθῆτε!...
Μὰ ἔνοιαι σου, κι' αὐτὸ τῆς ὅγῃ
σὲ καλὸ. Ἐπειδὴ θέβαια, δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνι τῆς στὸ
σπίτι... μὲ τὴν γρηῃ μὲς Μπράουν.
ποὺ κόντευε πιά τέλεια νὰ κουτιαθῇ,
τὴν εἶχε στείλει στὸν Πόρο, ὅπου πα-
ραθέρριζε ἡ θεία Ἀλίκη — ἡ ἀδελφὴ
τοῦ μπαμπᾶ — καὶ τότε, τότε μόνο
εἶδε τί θὰ πῇ νὰ ζῇ κανεῖς...

Γιατί πρὶν δὲν ζῶσε. Ὅχι. Σ' ἐ-
κείνο τὸ μοσκομύριστο νησάκι, ἀνα-
σάινοντας τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς θά-
λασσας, ἀνάσανε καὶ ρούφηξε μαζί
κι' ὅλες τὶς ὁμορφιὲς τῆς ζωῆς ποὺ
τῆς ἦταν ἀγνωστες ὡς τότε... Καὶ
μὲ τὰ ρουθούνια ἀνοιχτά, μὲ τὶς χορ-
δὲς ὀλόκληρου τοῦ εἴναι τῆς τεντω-
μένες, μάζεψε καὶ φύλαξε βαθειὰ
μέσ' στὴν καρδιά τῆς, ὠλὶκό γιὰ τὶς
μονότονες χειμωνιάτικες μέρες: Γλυ-
κειὲς κολοκαιριὰτικες θραυδὲς, αὐ-
γὲς μοσκομύριστες, μὲ πρῶνιὰ χαροῦ
μενὰ ξυπνήματα, καὶ δρόμο μὲ τὶς
θάρες στ' ἀνοιχτά, γιὰ τὰ παλαμά-
ρια καὶ τὶς καθιστὲς... Κι' ἀκόμα,
κρυμμένη βαθειὰ — βαθειὰ, τόσο ποὺ
μήτε αὐτὴ νὰ τὸ ξέρῃ καλὰ-καλὰ,
μὴν εἰκόνα... τὴν εἰκόνα ἐνὸς ψηλοῦ
ἡλιοκαμένου παλληκαριοῦ μὲ περή-
φανο κορμὶ καὶ στόμα γεμάτο χαμό-
γελα καὶ ὑποσχέσεις...

Καὶ μ' αὐτὰ, μὲ τόσο λίγα πράμα-
τα — ἡ νεότης δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ

περισσότερα νὰ ζήσῃ — ἐπιστρεφόν-
τας στὴν Ἀθήνα, πέρασε τὸν χειμῶ-
να στὸ κάστρο τῆς. Καὶ νά, ποὺ ἐπὶ
τέλους πέρασε ὁ χειμῶνας.

Σήμερα κατεβαίνοντας στὸν κῆπο
τῆς, εἶχε ὅρῃ τὴν Ἀνοιξὶ γελαστὴ
νὰ τὴν προσμένῃ. Ἦταν καθισμένη
σ' ἓνα κλαδάκι ἀνθισμένο πασσα-
λιάς, φτερούγιζε γύρω ἀπ' τὸν ψηλὸ
φουντωμένο κισσό, ποὺ ἔκρυβε μύρια
πουλάκια στὰ πυκνὰ φύλλα του. Ἐ-
παίξε μὲ μιὰ τρελλὴ ἡλιαχτίδα καὶ
στὸ τέλος, κουρασμένη, χόθηκε στὴν
καρδιά τῆς Φαίνης, νὰ ξεποστάσῃ...

Καὶ τότε ἐνοιωσε ἡ Φαίνη κάτι νὰ
μοσκοβολᾷ μέσα τῆς, λὲς κι' ἔκρυ-
βε κι' αὐτὴ μιὰ πασσαλιά ποὺ ἦταν
ἐτοιμὴ νὰ πετάξῃ τὰ πρωτολουδῶ-
τῆς...

Δυὸ γράμματα; Δυὸ γράμματα
γι' αὐτήν!... Μὰ ποὺς τῆς ἔγραψε
λοιπόν;

Μὲ πηδηχτὰ θηματάκια, ἀνέθηκε
τὰ λιγοστά μαρμαρίνα σκαλιά, κι'
ὕστερα τὴν πλατεῖα ξύλινη σκάλα
ποὺ ἔφερνε στὴν κάμαρά τῆς. Ὁ
Φόξ, τὸ σκυλὶ τῆς, ξετρελλαμένο μὲ
τὴν τρεχάλα τῆς καὶ νοιώθοντας πῶς
κάτι ἀσυνήθιστο τῆς συνέβαινε, ἀνέ-
θηκε κι' αὐτὸς μαζί τῆς γρυλλίζον-
τας παράξενα. Μὰ μόλις μπῆκε στὴν
κάμαρά τῆς, ἡ Φαίνη τὸν ἔκλεισε ἔξω.
Δὲν ἤθελε μήτε αὐτὸν τὸν ἀκίνδυνο
μάρτυρα. Κλείδωσε τὴν πόρτα, ἔκλει-
σε ἀκόμα καὶ τὰ παντζούρια, καὶ
στὸ τέλος ἡσυχασμένη, πέταξε τὰ

γράμματα στὸ τραπέζι...
Ἀνοιξε πρῶτα τὸ μεγαλύτερο —
ἓνα πλατὺ γαλάζιο φάκελλο, μὲ
χρυσὲς παρυφῆς καὶ ἓνα κομψὸ μονό
γράμμα στὴν γωνία. Ἦταν πολὺ θα-
ρὺ κι' εἶχε διπλὸ γραμματόσημο.
Τρεῖς πυκνογραμμένες κόλλες πέσα-
νε μπροστά τῆς. Μὰ ποὺς νὰ τῆς ἔ-
γραφε τόσα πολλὰ;...

Γύρισε γρήγορα στὴν τελευταία
σελίδα, δίχως νὰ διαβάσῃ λέξι. Βλέ-
ποντας τὴν ὑπογραφή, ἐσκίρτησε μὲ
τὰ μάτια ὀλάνοιχτα καὶ τὴν ἀνάσα
κομμένη. Καὶ δὲν ἦταν κανὲν μιὰ σω-
στὴ ὑπογραφή... Μονάχα τρεῖς μι-
κρὲς λεξοῦλες: «Ἡ μητέρα σου».

Τὰ μάτια τῆς ἐγέμισαν δάκρυα,
τὰ χεῖλια τῆς χαμόγελα, κι' ἡ καρ-
διά τῆς φτεροκοποῦσε σὰν τὴν πλη-
γωμένη περιστέρα...

—Ἡ μητέρα μου! Θεέ μου, ἡ μαμά
μου! Μοῦ γράφει ἡ μαμά μου!
Ἔπεσε μὲ θρήνους στὸ κρεβάτι.
—Μὰ θυμῆθηκε ἡ μαμά μου!...

Μὰ νά, ποὺ αὐτὴ ἡ φρασσοῦλα τὴν
ἔκαμε νὰ πεταχτῇ ἀγριεμένη.
Μιὰ κακία σπύθα ἔλαμπε στὰ μά-
τια τῆς.

—Δέκα χρόνια δὲν νοιάστηκε ἂν
ζῶ ἡ ἂν πεθαίνω, καὶ τώρα... Τώ-
ρα τί θέλει ἀπὸ μένα;...

Μὲ φούρκα σκούπισε τὰ δάκρυα
ποὺ ἔτρεχαν ἀκόμα στὰ ξαναμμένα
μάγουλά τῆς. Σὰν ἀπὸ ἐκδίκησι γι'
αὐτὴ τὴν κακίαν μητέρα, ποὺ δὲν εἶχε
λογαριπῶσε τὴν κορούλα τῆς κι' εἶχε
φύγει μακριὰ τῆς!

Πέταξε τὸ γράμμα, μὲ τὴν ἀπόφα-
σιν νὰ μὴν τὸ διαβάσῃ... Μὰ γιὰ τὴν
ὥρα, φυσικά...

Πῆρε τὸν ἄλλο φάκελλο. Αὐτὸς ἦ-
ταν ἀσπρὸς, τετράγωνος καὶ δὲν εἶχε
παρὰ μιὰ μονάχα κόλλα γεμισμένη

μὲ γράμματα ὁρᾶ καὶ καπῶς ἀκα-
νόνιστα. Ἐκύτταξε ἀμέσως τὴν ὑπο-
γραφή. Μὰ δὲν ἔγραφε παρὰ μόνο:
«Ἡ ἀγάπη σου».

Τὸ πρόσωπό τῆς ἀπότομα θάφηκε
ροδοκόκκινο κι' ἡ ψυχὴ τῆς ἐγέμισε
λουλουδία.

—Ἡ ἀγάπη μου! Ἀχ, Θεέ μου, ὁ
Τῶνης θὰ μοῦ γράφῃ!...

Ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητη.
Μὲ τὸ βλέμμα ψηλὰ μετροῦσε μη-
χανικὰ τοὺς μαϊνάνδρους τοῦ ταῖα-
νιοῦ.

—Τί νὰ λὲθ ἄραγε;...
Ὁ Τῶνης; Ὁχι δά. Ἡ μητέρα τῆς
καλέ!

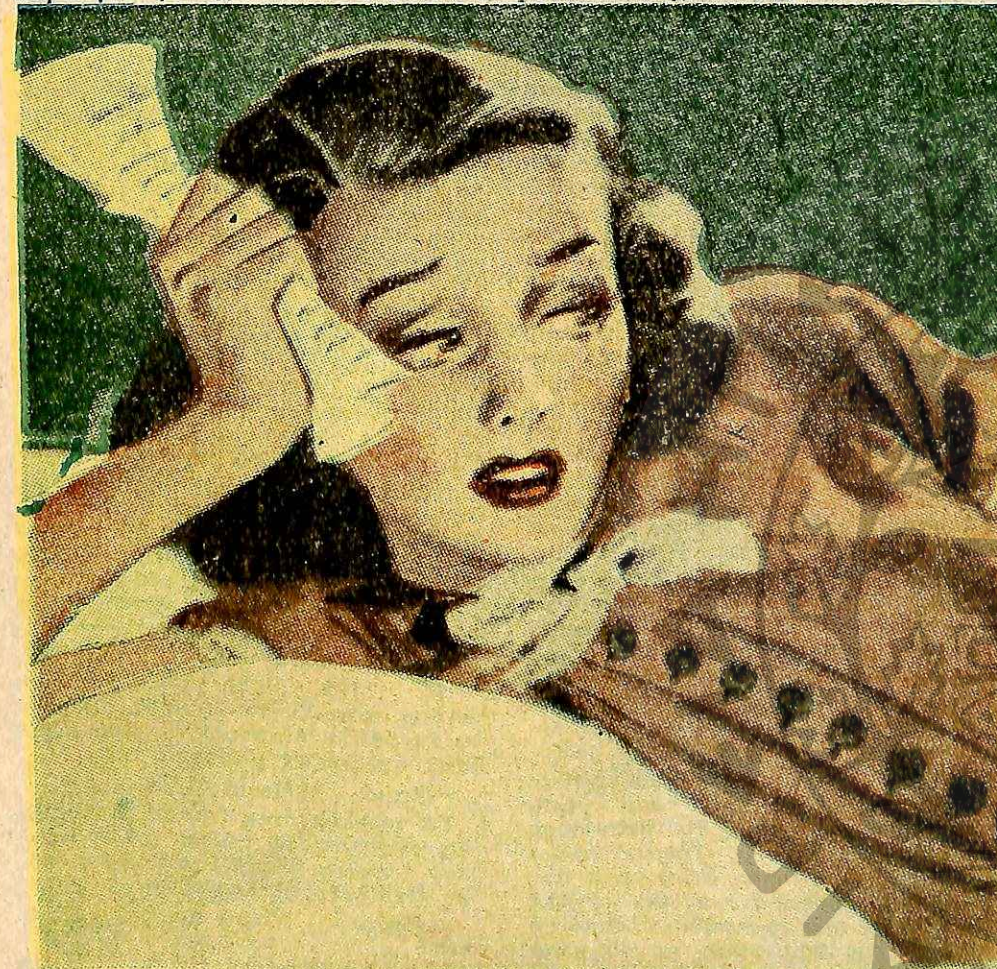
Τὰ δυὸ γράμματα ἀνοιγμένα
μπροστά τῆς τὴν καρτεροῦσαν... Ἔ-
τσι, μὲ τὰ ἀνοιχτά φύλλα τοὺς τὰ πυ-
κνογραμμένα, τῆς ἐφαίνονταν σὰν δυὸ
ζωντανοὶ ὁργανισμοί, γεμάτοι παλμό
καὶ λαχτάρα, ποὺ στὸν καθένα γορ-
γοχτυποῦσε ἀνάμεσα στὰ γράμμα-
τα, μιὰ μικρὴ ἀόρατη καρδιά, ὅλο
φλόγα.

Ἀδὲν θάξερα, παιδί μου, πῶς ν' ἄρ-
χίσω τὸ γράμμα μου, ἂν δὲν ἦταν ἡ
καρδιά... »

Ἐδιάβαζε, ἐδιάβαζε, ἐδιάβαζε...
Κι' ὅταν ἔφτασε στὸ τέλος, ἔτσι ἄθε-
λά τῆς καὶ χωρὶς καθόλου νὰ τὸ σκε-
φθῇ, ἐκόλλησε τὰ χεῖλια τῆς σφιχτὰ
στὴν τελευταία λέξι.

Ἀνοιξε τὸ παράθυρο... Ἀνάσανε
μὲ λαχτάρα τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐ-
ξοχῆς. Ἐνοιώθε πῶς πνιγόταν...
Πῶς νὰ ἡσυχάσῃ τὴν ἀναστατωμένη
καρδιά τῆς; Ἦταν τόσο ἀφάνταστα
γλυκὸ αὐτὸ ποὺ τῆς ζητοῦσε ἡ μητέ-
ρα τῆς!...

Ἦταν μιὰ χειμωνιάτικη θραυδία,
πρὶν δέκα χρόνια... Δὲν καθόταν

τατες σ' αὐτὴ τὴν πλοῦσια ἐξοχικὴ ἐ-
παυλὶ ποῦμοιαζε μὲ κάστρο. Εἶχαν
ἓνα μικρὸ σπιτάκι — ὁ μπαμπᾶς δὲν
εἶχε ἀκόμα ἐπιβληθῇ καὶ τὰ εἰσοδή-
ματά τοὺς ἦταν λιγοστά — ἐκεῖ κα-
τὰ τὴν Νεάπολι.

Ἦταν μιὰ χειμωνιάτικη θραυδία —
δὲν εἶχαν μήτε μιὰν ὑπηρετρία — ἦ-
ταν τόσο φτωχοὶ τότες φαίνεται — δι-
πλά σ' ἓνα τραπέζι, ἄρκετὰ παλὸ,
στρωμένο μ' ἓνα ξεθαμμένο τραπε-
ζομάνηλο, ἐκάθονταν οἱ δυὸ τοὺς —
ἡ μαμά, κι' ἡ Φανίτσα, — τότες τὴν
λέγανε Φανίτσα... Ἀργότερα, πολὺ
ἀργότερα ἡ Ἀγγελίδα δασκάλα τὴν
φώναζε Φαίνη καὶ τῆς ἔμεινε. Ἡ μα-
μά δὲν μιλοῦσε, καθόταν κάτω ἀπὸ
μιὰ λάμπα — τοῦ πετρελαίου — καὶ
φαίνονταν πῶς διάβαζε ἓνα μικρὸ βί-
βλιο. Φαίνονταν... ἀλλὰ σίγουρα δὲν
θὰ τὸ διάβαζε... Ἀλλοιῶς πῶς μπο-
ροῦσε τόσες ὥρες — πολλές ὥρες,
καλέ... — νὰ μὴν γυρίξῃ καθόλου τὴν
σελίδα; Ἡ Φανίτσα ἔπαιζε μὲ τὴν
κούκλα τῆς. Μιὰ παρωδία κούκλας,
δηλαδή: ἓνα μικρὸ μαξιλαράκι τοῦ
καναπέ, στενόμακρο, ντυμένο μ' ἓνα
δικό τῆς φόρεμα.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀκούστηκε ἡ σειρὴ
να ἐνὸς αὐτοκινήτου, ἐπίμονη, παρὰ
τεταμένη. Ἡ μητέρα τινάχθηκε ὀρθή
— πῶς τὰ θυμῶταν ὅλα τώρα, μὲ ὅ-
λες τὶς λεπτομέρειες, σὰν νᾶταν αὐ-
τὴ ἡ ἴδια στιγμή!

—Ὅχι!... Ὅχι!... Δὲ θὰ πάω!
Δὲ θὰ πάω! φώναζε τώρα δυνατὰ ἡ
Φαίνη, μὲ τὶς γροθιὲς σφιχτὲς καὶ τὰ
μάτια ἀγριεμένα στὴν ἀνάμνησι ἐκεῖ-
νης τῆς σκηνῆς...

Γρήγορα, φόρεσε ἡ μητέρα ἓνα
καλτὸ — τότε μόνο πρόσεξε ἡ Φανίτσα
πῶς ἦταν ντυμένη μὲ τὰ κυριακάτι-
κά τῆς — ἄρπαξε μιὰ μικρὴ θαλίτσα,
ποὺ σίγουρα τὴν εἶχε ἐτοιμὴ ἀπ' τὸ
πρῶτ, καὶ, σκύθοντας στὴν Φανίτσα,
ποὺ τὴν κυττοῦσε μὲ μάτια πελώρια,
τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὴν
φίλησε πολλές-πολλές φορές.

—Μαμά!... Μαμά!... ποὺ θὰ πᾶς;
Γιατί μὲ φίλας ἔτσι;... Γιατί παίρ-
νεις μαζί σου αὐτὴ τὴ θαλίτσα;...

—Θάρθω... Θάρθω γρήγορα... Νά,
σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ κι' ὁ μπαμπᾶς, μὴ
φοβάσαι...

Ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ χόθηκε μέ-
σα σ' ἓνα μακρὸ σκοῦρο αὐτοκίνητο,
ποὺ περίμενε στὴν γωνία.

—Μαμά!... Μαμά!...

Ἡ φωνὴ τῆς Φανίτσας ἦταν γεμά-
τη ἱκεσία καὶ ἀπόγνωσι. Πεταχτικὴ
κι' αὐτὴ στὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ τρέ-
χῃ λαχανιάζοντας πίσω ἀπ' τὸ αὐτο-
κίνητο — ἔτσι μὲ τὸ λεπτὸ φουστανά-
κι, ἐνῶ ὁ βορρᾶς σφύριζε στ' αὐτιά
τῆς καὶ τῆς πάγωνε τὰ λεπτὰ ποδα-
ράκια:

—Μαμά!... Μαμά!...

Ἔτρεχε πίσω τῆς, ἔτρεχε, μὰ τί
ποτὰ... Πῶς μπορούσαν τὰ δυὸ μι-
κρά ἐφτάχρονα ποδαράκια, νὰ φτά-
σουν τὸ κακὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἦταν
τόσο μεγάλο καὶ τόσο μαυρὸ!...

Ἀποκαμωμένο, τὸ κοριτσάκι ἔπε-
σε μπρούμυτα στὸ χῶμα, κι' ἄρχισε
νὰ σπαρταράῃ μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

Ἦταν ὅσοι θάπαιζαν πῶς θρέθηκε ἐξ
φονικὰ ἐπάνω σ' ἓνα ἔξω κρεβάτι.
Μιὰ πονετικὴ γειτονίσσα, ποὺ εἶχε
παρὰκολληθῇ τὴ σκηνὴ ἀπ' τὴν με-
σόγυρτη γρίλλια τῆς, πόνεσε τὸ δὺ-

στοχο κοριτσάκι και το πήρε στην κάμαρά της.

— Ω, πόσο την έμισεσε αυτήν την κακιά μητέρα όταν μεγάλωσε κάπως κι άρχισε να καταλαβαίνει!... Γιατί κι η Φαίνη, σαν τα παιδιά που με γαλάνουν χωρίς μάννα, γρήγορα, πολύ γρήγορα κατάλαβε πολλά-πολλά πράγματα που άλλα κοριτσάκια της ηλικίας της τα μαθαίνουν πολύ αργότερα... Ναι... Ναι... ήταν βέβαια αυτό: Είχε φύγει με άλλον ή Τίνα — έτσι την έλεγε: «ή Τίνα» από περιφρόνησι, και για να την μειώ νη στα ίδια της τα μάτια.

★

— “Οχι... “Οχι, δε θα πάω!... φώναξε ακόμη μια φορά με μιαν απελπισμένη φωνή. Δε θα πάω!... Γιατί αυτό της ζητούσε η μητέρα της στο γράμμα...”

Τα πιο αντιφατικά αισθήματα επά λευν μέσα στην ψυχή της. Από την μια η τρυφερότης και η στοργή την εγγείζαν πόνο, και από την άλλη ο έγωισμός και η μνησικακία την εκλήραιναν. Και το κακό εκείνο μικρό ανθρώπακι που κρύβεται σε κάθε ανθρώπινη καρδιά, της εσφύριζε άπασις: «Μην πιάς, μην πιάς!»

«Έλα κοντά μου... όχι για πολύ... Έστω μόνο για λίγη ώρα. Νά μπορέσω να σε δω, να σε κλείσω στην αγκαλιά μου, να σε φιλήσω...»

Είχε γίνει τώρα πια μια ζηλευτή κοπέλλα, της έγραφε, και την εγγωρριζε. Πόσο ήταν όμορφη, και τί περιφάνεια ένοιωθε ξέροντας ότι ήταν κόρη της! Πόσες φορές δεν την είχε παρακολούθησε στο θέατρο, κρυμμένη σε μια γωνιά, να κάθεται δίπλα στον δεξασμένο πια πατέρα της, όλα καμάρι κι όμορφα... Μα τότε ο δ-χι... Δεν της έφτανε πια να την βλέπει από μακριά. Έπρεπε να την δει, να της μιλήσει, να την σφιξει στην καρδιά της. Μόνο για μια ώρα... “Ηταν πολύ μια ώρα για μια μητέρα—έστω και για μια μητέρα άμαρτωλή; “Ηθελε ακόμα να της ζητήσει συχώρεσι... Ναι... Ναι... συχώρεσι... που είχε πληγώσει τόσο βαρεια τη μικρή, έφταχρονη καρδούλα της... Θάταν τόσο δύσκολο στην Φαίνη να την συχωρήσει; Της φαινόταν πως αυτό θάκανε λιγώτερο βαρεια τη ζωή της, που δεν της έδινε πια καμιά χαρά... τώρα που όλα είχαν περάσει... Τώρα που είχε χείσει καθ τι που την έδενε άλλοτε κι αυτή: “Ας πήγαινε, λοιπόν, για μια στιγμή κοντά της... “Απόψε κιόλας, το βράδυ, τα μεσάνυχτα, έλεγε το γράμμα, θα την περίμενε...

“Η Φαίνη ωστόσο φαινόταν άμειλικτη: “Οχι, όχι... δε θα πήγαινε, δε θάπρεπε να πάει. “Ας την άφηνε να περιμένει κι αυτή μια φορά, όπως η Φαίνη περιμενε ολόκληρα δέκα χρόνια τώρα... Δε θα πήγαινε, όχι!

★

—Κι’ Αιτός! Μπα; Κι’ Αιτός θέλει να με δη απόψε...

Το κακόμοριο το ξανθό κεφαλάκι! Πόσες σκοτούρες έπεφταν επάνω του σε μια μέρα! Μα και πόση ευτυχία! Ναι... Ναι, ευτυχία! Δεν μπορούσε ναταν τίποτ’ άλλο αυτό που έκανε την καρδιά της να χτυπά τόσο τρελλά.

—«Η αγάπη σου»! και που το ξε-

ρει πως είναι η αγάπη μου, ο μασκα ρας;

—“Οχι, ποτέ δεν το είχα πη, μα μήτε αυτός είχε τολμήσει ποτέ να της κάμει μια κανονική εξομολόγησι, εκεί στο μυρωμένο νησάκι, κι άς την ποθοῦσε τόσο η Φαίνη. Και τώρα να, ύστερα από τόσοι μήνες...

“Οχι, δεν μπορούσε περισσότερο να κρατηθεί, έγραφε. “Η ψυχή του ήταν γεμάτη από την Φαίνη, και τα μάτια του απ’ το ξανθό, ολόδροσο δ-ραμά της...

Κι’ ήθελε, ναι, ήθελε μ’ όλη την δύναμη της ψυχής του, αυτό το δράμα να γίνει πραγματικότητα... Αυτό το ψηλό, ολόδροσο απ’ τους χυμούς της νεότητος κορμί, να το σφιξει στην αγκαλιά του — την απαιτητική έφηβική αγκαλιά που δεν ξέρει φραγμούς... Βέβαια, αυτά δεν της τα έγραφε έτσι καθαρά. Μόλις έμμοσ-πρόβαλλαν μέσα απ’ τα διαφορούμενα λόγια του...

«Το βράδυ στις 11 θα σε περιμένω κάτω από το δεξιά μεγάλο πεύκο που βρίσκεται δυο δέματα απ’ την βίλλα σου...»

“Α, στον Τώνη θα πήγαινε! Δεν της είχε κάμει κανένα κακό ο Τώνης.

★

—Θεέ μου... Θεέ μου!... Λοιπόν κάτι τέτοιο είναι η αγάπη; Κάτι τέτοιο είναι το φιλί! (“Α, την καυμένη την Φαίνη, τη μικρούλα, αγνούλα Φαίνη, που νόμιζε πως τάξερε όλα, και την άναστατάνε τόσο τώρα ένα μόνο φιλί. Γιατί ήταν αγνή η Φαίνη, κι’ άς έλεγε, ότι έλεγε, “Αγνή σαν το νεογέννητο αρνάκι, αγνή σαν τη μικρή περιστέρα που δεν εγγώρισε κι’ αυτή ακόμα την αγάπη...)

Κλεισμένη στη μακρινή Έπαυλι που έμοιαζε με κάστρο, φυλακισμένη απ’ τον αυστηρό πατέρα, είχε περάσει ολόκληρη τη ζωή της με την ψευδαίσθησι ότι ζούσε, καρτερώντας την αγάπη... την αγάπη που τόσο έτρεμε ο πατέρας της... μην του την έκλεβε κι’ αυτήν, την μικρούλα του την Φαίνη, το υπέρτατο του αγαθό...

★

Με μικρά πηδηχτά θέματα, την ίδια εκείνη νύκτα, ανέθηκε πάλι τη σκάλα και κλείστηκε στην κάμαρά της της... Περιώντας μπρος απ’ το γραφείο του μπαμπά, χαμογέλασε με κάποια χαιρεκακία. “Αχ, τον κουτό, κουτό Μπαμπά, που νόμιζε πως η Φαίνη θάκανε για πάντα παιδί... που δεν είδε πως το μικρό ξανθό που λάκι που γέμιζε το θλιβερό σπιτικό του με τίς τρελλές τριλλίες του!... Νά... Νά... Είχε πετάξει καινούργια φτερά, κι’ ήταν έτοιμο πια να το φύγει.

“Έπεσε έτσι, ντυμένη όπως ήταν στο κρεβάτι, με τα μπράτσα άνοιχτά, άνασταίνοντας θαθεία. Κύταξε τον άνοιξιάντικο ούρανό με τα μύρια άστέρια, και τα μάτια της γέμιζαν κι’ αυτά απ’ το υπερκόσμιο φως τους.

—“Ένα φιλί... Ένα φιλί...

Μα πως την έσφιγγε αποπνιχτικά στην αγκαλιά του, την τόσο γερή, την τόσο κυρίαρχη... Κι’ ήταν τόσο εαφνικό, Θεέ μου... Τόσο άναπάντεχο!... Της μίλησε στην άρχη ήσυχά, γλυκά, τρυφερά, για την μεγάλη του αγάπη, που γεννήθηκε με το θογγητό της θάλασσας, με το μουρμούρισμα του λεμονοδάσους, και

που δεν μπόρεσε να την πνίξει.

—Φοβόταν, της είπε, πως δεν θάδενε σημασία, αυτή, η κόρη του γνωστού και δεξασμένου συγγαφέα, σ’ αυτόν, τον άγνωστο φοιτητάκο της φιλολογίας!... Μα λογάρισε χωρίς την καρδιά, την γερή εικοσάχρονη καρδιά, με τους γοργούς γεμάτους ύγεια χτύπους... Δεν της μίλησε το καλοκαίρι, όσο την έθλεπε. Νόμιζε πως θα μπορούσε να πνίξει το αίσθημά του. Μα όσο ο καιρός περνούσε, η αγάπη φούντωνε και θέρριε, ως που τον έκαμε να της γράψει το σημερινό γράμμα...

Και ξάφνου, έντελώς, μα έντελώς άναπάντεχα, ύστερα απ’ τα θεριά μα γεμάτα σεβασμό λόγια του, τα μπράτσα του απλώθηκαν προς αυτήν και την έκλεισαν — έτσι σαν ένα λα-θωμένο πουλάκι. Και τα χείλια του πετούσαν πότε στα μάτια της, πότε στα μαλλιά της, πότε στο λαιμό της, με μιαν άχόρταγη μανία.

★

Νάταν όνειρο; Νάταν πραγματικότητα;

Πώς έτρεμε ωστόσο ακόμα στην θύμησι αυτών των στιγμών, πως μυρμήγκιαζε ολόκληρο το κορμί της, απ’ τις ξανθές τριχίτσες του σθέρκου, ως τις τριανταφυλλένιες φτέρνες, τις σφιγμένες στην λεπτή κάλ-τσα! Τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα — τώρα που είχε πλέρια την συναίσθησι ότι ο Τώνης θρισκόταν μακριά της και δεν τον έθλεπε. “Ε, κλαίγε με καφτερά, άρμυρά δάκρυα από πόνο και χαρά, γι’ αυτό το ξύπνημα, γι’ αυτό το πρωτοφούντωμα των αισθήσεών της... “Η πασχαλιά είχε πετάξει τ’ άν-θούλια της!

★

Είχε πια ήσυχασει... “Ησυχία πλατεία κι’ απόλυτη ήταν απλωμένη στο σπύτι... “Ένα ρολόι άφησε έναν μονάχα βαρύ ήχο...

Πετάχτηκε σαν αυτόματο... Πώς το ξέχασε, Θεέ μου!... “Η μητέρα της την περιμενε... “Α, θάπρεπε να τρέξει γρήγορα, γρήγορα, να την προφτάσει! “Αν είχε φύγει, “Οχι... όχι... Θάπρεπε να μάθει, να μάθει πως η Φαίνη την συγχωρούσε. Βέβαια, ήταν πολύ κακό αυτό που είχε κάμει... μα η Φαίνη την συγχωρούσε!... Νά, τώρα, μόλις, μετά απ’ το πρώτο της φιλί, έθλεπε μ’ άλλο φως την αίσθησι της μητέρας... Θά πήγαινε... Θά πήγαινε...

Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες. Δεν πρόσεχε καν μήπως κάνη θόρυβο. Τώρα τίποτα πια δεν θα μπορούσε να την σταματήσει, καμιά δύναμη δεν θα κατάρωνε να την έμποδισι... “Έτρεξε στον κήπο — μικρή άερίνη, λευκή όπτασία άνάμεσα στα σκοτεινά δέντρα...

Νά... Νά... στη γωνία έπερίμενε ένα αυτοκίνητο... Μια σιλουέτα έπρόβαλε βιαστικά... Δυο χέρια ήταν άπλωμένα μπροστά της...

—Μαμά... Μαμά...

Τα μαλλιά άνεμίζονταν, ο θορύβος της χτυπούσε τα πόδια, μα η φωνή ήταν γεμάτη χαρούμενες νότες, καθώς έπάλαιτο με λαχτάρα:

—Μαμά... Μαμά μου!... Σ’ αγαπώ...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Συνελήφθη ο Ι. Μ. ράπτης καθηγο- ρούμενος επί άπάτη εις θάρρος της Κ. Κ. Ο Μ. συνεδέθη με την Κ. πρό μηνός και ύποσχεθείς εις αυτήν γάμον της άπέσπασε 5.000 δραχ. Κατόπιν της εξήτησεν άλλας 20.000 δραχ. έπειδή δε η Κ. ήρνήθη να του δώση πάλιν χρήματα, εξηφανίσθη...

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Η Ντίνα, άναστένανε, χαμογέλασε και πήγε στη μεγάλη πολυ- κατοικία.

“Αναστένανε, γιατί κάτι της έσφιγγε την καρδιά όλο το άπόγεμα λές και είχε άκαθόριστη προαίσθησι πως κάποιο κακό θα της συνέβαινε. Και χαμογέλασε, γιατί σε λίγο θα τον έθλεπε. Στο δεύτερο πάτωμα της πολυκατοικίας ήταν το μαγαζί του. Και φαντάσθηκε με πόση λαχτάρα θα την περιμενε αυτός.

“Ανέβαινε σιγά-σιγά, σταματώντας κάθε δυο-τρια σκαλιά: Φοβόταν μή τυχόν λαχάνιαζε,μήπως κοκκίνιζε, μή πως χαλούσε ή φρεσκάδα της.

Και νά, έφτασε στο δεύτερο πάτωμα. Στο θάθος μια μικρή πόρτα. “Απ’ έξω τόννοια του, και μια μεγάλη ταμπέλα: «ΡΑΦΕΙΟΝ». “Εκεί ήταν...

“Εκτύπησε έλαφρά την πόρτα. Πόσο δυνατά όμως ένοιωσε να χτυπή η καρδιά της.

— “Εμπρός! άκουσε μια φωνή από μέσα.

— “Ανατρίχασε γλυκά. “Ηταν ή φωνή του...

“Ανοιξε την πόρτα, και... τάχασε. Δεν ήταν αυτός μέσα.Μπρος στο μεγάλο τραπέζι, στεκόταν ένας νέος, έ- να παιδάριο, με κατασάρρα μαλλιά, που την έκύταζε χαμογελώντας.

— “Ο κ. Γιάννης; ρώτησε αυτή δειλά.

— “Οπου νάνα θάρρη. Καθήστε...

Της φάνηκε πως ο νέος την κύτταζε κοροϊδευτικά καθώς της μιλούσε. Αυτό την πείραξε.

Κάθισε στην άκρη-άκρη του καναπέ, άπέναντι από έναν καθρέφτη. “Α.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Θελά της, κυττάχτηκε μέσα. Τι ώραίο που της ταίριαζε το χρώμα του καινούργιου φορέματός της.

Κι’ αυτό, το έλαφρό κοκκίνισμα στα μάγουλα, δεν της πήγαινε καθόλου άσχημα. Καθησύχασε.

— “Ας είναι, συλλογίσθηκε. “Όταν παντρευθώ, θα πω του Γιάννη να διώξη αυτό το παληόπαιδο από δω μέσα. Δέ μ’ άρέει καθόλου. Τι τρόπος είναι αυτός...

Κι’ ο Γιάννης, βέβαια, δεν θα της χαλούσε το χατήρι. Την άγαπούσε τόσο... Θυμήθηκε για μια στιγμή το θέλημα του, προχτές... Πώς ήταν γεμάτο λατρεία, γεμάτο αγάπη...

“Α, ναι, το βασιλόπουλο του παραμυθιού είχε φανερωθή στη ζωή της... Πόσο ήταν δυστυχισμένη, πριν τον γνωρίσει.

“Από μικρή είχε μπη στα θάσσανα. Χρόνια τώρα δούλευε στα ξένα χέρια. Σιγά-σιγά είχε κατορθώσει να γνωρίσει με κόσμο, να την φωνάζουν τώρα στα σπύτια για να τους ράβη. Ποτέ όμως κανένας δεν της είχε πη ένα λόγο συμπνετικό, δυο λέξεις τρυφερές, κανένας δεν την είχε κυττάξει ποτέ μ’ αγάπη... Πόσες φορές τα βράδυα μόνη της, στην καμαρούλα της, δεν είχε κλάψει σιωπηλά...

“Αχ, την είχε ξεχάσει, αυτήν, ο Θεός... Δεν θα της φανερωνόταν ποτέ εκείνος, ο νέος που θα την άγαπούσε, το βασιλόπουλο του παραμυθιού όπως το φανταζόταν από τα παιδικά της χρόνια...

“Όπου, μια μέρα... “Α, δεν θα την ξεχνούσε ποτέ την ήμερα αυτή. Δεν θάταν πάνω από ένας μήνας από τότε, κι’ όμως της φαινόταν πως χανόταν στο παρελθόν, πως από την ήμερα εκείνη άρχιζε ή ζωή της...

Την είχαν καλέσει σε κάτι βαφτί- σια. “Εκεί τον γνώρισε.

Και ύστερ’ από δυο-τρεις μέρες, όταν έσαναυναντήθηκαν στο έξοχικό καφεναδάκι, της είπε τη μεγάλη λέ- ξι:

— Ντίνα, σ’ αγαπώ... Θά σε πά-

— Μόνο που είχε κάτι στενοχωρίες — της εξήγησε — αυτόν τον καρό. “Α- στεία πράγματα. Με πέντ’-έξη χιλιά- ρικα δλα θα κακονίζοντοσσαν.

— Θά δής, Ντίνα μου, τί εύτυχι- σμένα που θα ζήσουμε. Θά πιάσουμε ένα μικρό σπιτάκι, ίσπύ Παγκράτι...

— Θάχρη και κηπάκο;

— Βεβαίότατα! Κι’ όταν θα γυρί- ζω από τη δουλειά μου, θά βράδυ, θά καθόμαστε, θά θάζουμε το ραδιό- φωνό μας...

— Θάχουμε και ραδιόφωνο;

— “Ακου λέει!... Μόνο που πρέπει να ταχτοποιήσω πρώτα τις δουλειές μου. Κι’ ύστερα, που λές...

“Έθλεπε τα όνειρά της να ζωντα- νεύουν, ή Ντίνα. Μα τις πέντε χιλιά- δες δραχμές, τις είχε. Τις είχε μαξέ- ψει δραχμή-δραχμή διά την προικού- λα της. Και την άλλη μέρα του τις πήγε...

— Δέ μοῦ χρειάζονται, άφου θά φροντίσεις έσύ για το νοικοκυρίό μας...

— Και βέβαια, που θά φροντίσω. Είδα χθές, ξέρεις, ένα σεργίτιο τοα- γιοῦ, που...

Και η Ντίνα μεθούσε από τα λό- για του...

Αυτά συλλογίζονταν όταν άκουσε βαρεία θέματα στη σκάλα. Και σε λίγο, να τος φάνηκε.

Μπήκε θαρύθυμος, συλλογισμένος. Δεν φανέρωσε καμιά έκπληξι που την είδε εκεί. Την έκύταζε μόνο ά- πο πάνω ως κάτω.

— Μπα; Καινούργιο φέρεμα, θλέ- πω. Με γειά... της είπε.

Αυτή χαμογέλασε.

— Σ’ άρέσει;

“Ο Γιάννης δεν της άπήνησε. “Ε- γύρισε προς τον νέο:

— “Αντε τώρα, πήγαινε... Δέ σε χρειάζομαι άλλο...

“Ο νέος έφυγε...

— Μά... δεν θα πάμε πουθενά; ρό- τησε δειλά η Ντίνα.

“Ο Γιάννης κόχσε κοντά της:

— “Οχι. Καλύτερα να τα ποῦμε έ- δω... “Ετελείωσαν τα ψέματα, Ντίνα μου! Πρέπει πλέον να παρθώμε...

— Γιάννη μου... Και γώ που δεν τολμούσα να σοῦ μιλήσω γι’ αυτό...

— Γιατί; Μήπως δεν σοῦ είχα δώ- σει το λόγο μου; “Ετελείωσαν, λοι- πόν, τα ψέματά... Είμαι όμως στενο- χωρημένος αυτόν τον καρό. Φέρε- μου, λοιπόν, καμιά εικοσαριά χι- λιάδες, για τα έξοδα, και μη σε νοιά- ζει...

“Η Ντίνα τον κύτταζε χαμένα:

— Είκοσι χιλιάδες; Και... που θά τις βρώ;

— Κανόνισε. “Εχεις συγγενείς, τί διάβολο! Ζήτησέ τους...

“Η Ντίνα όμως είχε σηκωθεί.

— “Αφσέ με!... Τώρα τα καταλα- βαίνω όλα... Όλα...

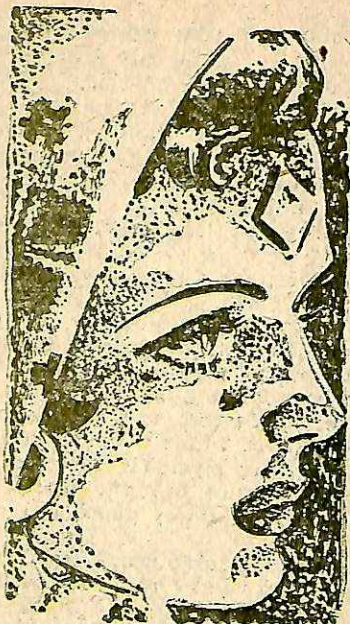
Προχώρησε προς την πόρτα. Αυτός, άνασκήκωσε τους ώμους:

— “Όπως θέλεις... *

“Όταν έφτασε στην καμαρούλα της, η Ντίνα, ντυμένη όπως ήταν, σω- ρίστηκε στο κρεβάτι της. Εξέσπασε σε άναφυλλητά...

“Εξαφνα, σηκώθηκε. Κυττάχτηκε στον καθρέφτη. Με κινήσεις άπότομες, νευρικές θύγαλε το φόρεμά της. Κι’ άρχισε να το έσχιζε με μανία, με λύσσα... σά να έσχιζε το ίδιο το θ- νειρό της...

Ν. ΧΑΓΕΡ. ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

„**Άσμα ασμάτων**“ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Την εποχή του Σολομώντος έζησε στο Σάλαμ μια νέα, που ήταν εξακουστή για την ομορφιά της. Την έλεγαν Σουλαμίτιδα. Τ' αδέρφια της όμως την μισούσαν, γιατί υπέθετονταν πως δεν ήταν νόμιμη αδελφή τους κι' αντί να την δώσουν στον δημοφό βοσκό 'Αμώρ, που την αγαπούσε, την πούλησαν για τριακόσια νομίσματα σε κάτι Αιγυπτίους εμπόρους, που την προώριζαν για τὸ βασίλειό τους. Ο 'Αμώρ όμως τρέχει, αρπάζει από τὰ χέρια των τῆ Σουλαμίτιδα και τὸς πετάει τὰ χρήματα που είχαν δώσει. Οι Αιγύπτιοι παρουσιάζονται τότε στον Σολομώντα και τὸν ζητοῦν δικαιοσύνη. Ο Σολομῶν τῆς 'Ιουδαίας διατάσσει ἀμέσως νὰ συλλάβουν τὴν Σουλαμίτιδα. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακές του τὴν βρίσκουν στὴν καλύβα τοῦ 'Αμώρ, ἐνῶ ὁ βοσκὸς ἀπουσίαζε στὸ Σάλαμ, ἀπασχολημένος με τὶς προτομασιές τοῦ γάμου καὶ τὴν φέρνουν ἐμπρὸς τὸν Σολομῶνα. Ο Σολομῶν μένει ἐκθαμβωμένος ἐμπρὸς τὴν ομορφιά της καὶ ἀναβάλλει γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἀπόφασί του. Τὸ βράδυ καλεῖ κοντὰ του τὴ Σουλαμίτιδα καὶ τῆς λέει πὼς γιὰ νὰ μὴ τὴν παραδώσει στοὺς Αἱγυπτίους, ὅπως εἶνε δίκαιο καὶ σωστό, θὰ τὴν κρατήσει κοντὰ του).

4ον

— 'Υπάρχει μιὰ ἀκόμη λύσις, βασιλεῦ, ἔκαμε ἡ Σουλαμίτις, κτυπώντας τὰ χέρια της με χαρά.

— Σὲ ἀκούω, κόρη μου.
— Θὰ ὑποσχεθῶς στοὺς Αἱγυπτίους πὼς θὰ μὲ κρατήσης κοντὰ σου, μὰ μόλις φύγουν θὰ μ' ἀπολύσεις καὶ θὰ μ' ἀφήσεις νὰ γυρίσω κοντὰ στὸν 'Αμώρ.

— Αὐτὸ πὺ μοῦ ζητᾷς δὲν εἶναι σωστό, ἀπήντησε ὁ Σολομῶν. "Ενας βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ λήψι φέματα ποτέ, οὔτε νὰ ξεχνᾷ τὴν ὑπόσχεσί που δίνει. Ἀλλοίως δὲν εἶναι καλὸς βασιλεὺς.

Ἡ Σουλαμίτις ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ μιὰ καινούργια ἐλπίς ἐπέρασε ἀπὸ τὴ σκέψι της.

— Σοφέ μου κύριε, ρώτησε, εἶπες ὅτι ἐκεῖνο πὺ θὰ πῇ ὁ βασιλεὺς δὲν τὸ ξεχνᾷ ποτέ;

— Ποτέ, κόρη μου.

— Τότε σὲ ἱκετεύω δός μου μιὰ ὑπόσχεσι!

— Τί ὑπόσχεσι θέλεις νὰ σοῦ δώσω, Σουλαμίτις;

— "Οτι λίγο καιρὸ θὰ μείνω στὸ ἀνάκτορό σου κι' ὅτι γρήγορα θὰ ἐξαγαγρίσω κοντὰ στὸν 'Αμώρ.

Ὁ Σολομῶν ταραχθηκε στὰ λόγια αὐτὰ κι' ἔφερε τὸ χέρι στὰ μάτια του

γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του. Ἐπειτα ἀπήντησε με ὑπόκωφη φωνή:

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Σουλαμίτις. Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Ἡ νέα ἔσκυψε τότε καὶ φίλησε τὰ χέρια τοῦ Σολομῶντος.

Ἀλλὰ κείνος τὰ τράβηξε ἀμέσως, ἐνῶ ἕνα ρίγος διέτρεχε ὁλόκληρο τὸ σῶμά του.

Ἡ Σουλαμίτις τὸν κύτταζε με ἀπορία.

— Σ' ἐνώχλησε τὸ φίλημά μου, βασιλεῦ; εἶπε. Πὼς ἀλλοίως θὰ μπορούσα νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸ καλὸ πὺ μοῦ ἔκαμες;

— Δὲν θέλω εὐγνωμοσύνη ἀπὸ σένα, Σουλαμίτις, ἀπήντησε ὁ Σολομῶν με ὑπόκωφη φωνή. Τὸ φίλημά σου μὲ ἀναστατώνει. Δὲν θέλω νὰ μὲ ἐγγίξεις... Ἡ νέα ξέσπασε τότε σ' ἕνα τρελλὸ γέλιο.

Ὁ Σολομῶν ἔγινε πὺ σκυθρωπὸς ἀπὸ πρῖν.

— Γιατί γελάς; ρώτησε, ἐνῶ τὸ βλέμμα του θυβιζόταν μέσα στὰ ὀλόμαυρα μάτια τῆς Σουλαμίτιδος.

— Θὰ σοῦ μιλήσω με εὐκρίνεια, ἀπήντησε ἡ Σουλαμίτις, γιατί φαίνεται ἀγαθὸς καὶ καλὸς. Πρῖν ἀπὸ λίγο ὥρα, ὅταν σ' ἔβλεπα μελαγχολικὸ καὶ συλλογισμένο κι' ἀκούγα τὰ λόγια πὺ μοῦ ἔλεγες, μιὰ ἀνόητη σκέψι ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Μιὰ σκέψι πὺ μοῦ φερνε χαρὰ καὶ λύπη μαζί, γιατί δὲν θάθελα νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἄλλος ἐκτός ἀπὸ τὸν 'Αμώρ. Καί, στ' ἀλήθεια, πὼς θὰ μπορούσε μιὰ ἀπλή κόρη τοῦ βουνοῦ νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἀγάπῃ ἐνὸς βασιλεῦς; Ἀλλὰ τώρα εἰμαι ἥσυχη, γιατί εἶδα πὼς εἶσαι κάμει λάθος. Τὸ φίλημά μου σ' ἐνώχλησε... Σ' εὐχαριστῶ, σοφέ μου κύριε... Τώρα πὰς δὲν θὰ ἀγγίξω ἄλλη φορὰ τὰ χέρια σου πὺ εἶνε λουσμένα στὰ ἀρώματα, ἀφοῦ αὐτὸ σὲ στενοχωρεῖ... Ἐνόμισα πὼς θὰ μπορούσε νὰ μ' ἀγαπήσῃς καὶ φοβήθηκα ὅτι θὰ μὲ κρατούσε γιὰ πολὺν καιρὸ κοντὰ σου. Ἀλλὰ τώρα εἰμαι δέβαιη πὼς θὰ ἐκτελέσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου καὶ πὼς θὰ μὲ ἀφήσεις νὰ γυρίσω γρήγορα κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μου... Σ' εὐχαριστῶ, σοφέ μου κύριε...

Ὁ Σολομῶν τὴν κύτταζε σιωπηλός. Ἐβλεπε τὰ χεῖλη της ν' ἀνοίγονται καὶ κλείνουν κι' ἐνοίωθε ἀκούη τὴ θερμὴ ἐπαφὴ τους ἐπάνω του.

Δὲν ἀπήντησε στὰ λόγια της, πὺ τοῦ ἔσχιζαν τὴν καρδιά, ἀλλ' ἀνεστέναζε θαθεῖα καὶ διέταξε ν' ἀνοίξουν τὶς πόρτες.

— Πάρτε τὴν, εἶπε.

Καί, βλέποντας τὰ πρόσωπα τῶν ἀσολικῶν, πὺ τὸν ἐκύτταζαν με ἀπορία, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν θὰ τὴν ὀδηγήσετε στὸ γυναικωνίτη, ἀλλὰ σ' ἕνα ἰδιαιτέρο θάλαμο τοῦ παλατιοῦ, ὅπου θὰ μείνῃ, ὡς πὺ ν' ἀποφασίσω γιὰ τὴν τύχη της. Νὰ ἐτοιμασθῇ πλοῦσιο δεῖπνο καὶ νὰ στρωθῇ μεγαλοπρεπὲς κρεβάτι γιὰ τὴ Σουλαμίτιδα. Δοκιμασμένοι δοῦλοι νὰ τεθοῦν στὴν ὑπηρεσία της. Οἱ διαταγές της εἶνε καὶ δικές μου διαταγές. Ὡς αὔριο τὸ πρῶτὸ δὲν θέλω νὰ μάθω πὼς τὴν δυσaráστησε κανεὶς. Πηγαίνετε.

Οἱ αὐλικοὶ ἐπῆραν τὴ Σουλαμίτιδα κι' ἔκλεισαν πίσω τους τὶς θύρες σιδερέφρακτες πόρτες.

Ὅταν ὁ σοφὸς βασιλεὺς τῆς 'Ιουδαίας ἔμεινε μόνος, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας θαθεῖα:

— Θεέ μου, τί ἔπαθε ἀπὸψε ἡ ψυχὴ μου; Περὶλυπὸς εἰμαι μέχρι θανάτου καὶ ἡ ζωὴ θαρραίνει ἐπάνω στοὺς ὤμους μου. Μοῦ φαίνεται ὅσα ἀπὸ μολύβι ἡ βασιλικὴ μου πορφύρα καὶ τὸ στέμμα φλογίζει τοὺς κροτάφους μου. Πὼς θὰ ἐναεθρῶ τὴ γαλήνη μου, γιὰ ν' ἀποδώσω τὴ δικαιοσύνη στὸ λαό σου;

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ αἰθούσα τοῦ θρόνου ἐγένετο ἀπὸ αὐλικούς, ὅπως γινόταν κάθε πρῶτ.

Καὶ οἱ Αἱγύπτιοι εἶχαν ἔρθει ἐπίσης κι' ἐπερίμεναν με ἀγωνία τὴν ἀπόφασί τοῦ Σολομῶντος, πὺ ἔπρεπε σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπὸς ἐπάνω στὸ θρόνο του.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ δύο φρουροῦ ὀδήγησαν ἐμπρὸς τοῦ τῆ Σουλαμίτιδα.

Ἡ χαρὰ ἐφώτισε τὸ πρόσωπό της κι' ἕνα χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χεῖλη της. Τὸ βλέμμα της δὲν ἦταν καθόλου ἄγριο, ὅπως τὴν περασμένη ἡμέρα.

Κι' ἦταν σ' ἀντίθεσι τὸ χαρούμενο πρόσωπο τῆς Σουλαμίτιδος με τὴ θαρραλί λύπη πὺ ἐσκίαζε τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλεῦς.

Ἐνα ρίγος ἐπέρασε ἀπὸ ὅλο τὸ σῶμα του, μόλις τὴν εἶδε κι' ἔφερε τὸ χέρι ἐμπρὸς στὰ μάτια του γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του.

Ὅλοι ἐπείμεναν με ἀγωνία τὴν ἀπόφασί του. Καί ἡ φωνὴ τοῦ Σολομῶντος ἀκούσθηκε τότε θαρεῖα μέσα στὴν ἀπέραντη αἰθούσα.

— Ἀκούστε, ξένοι, εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τοὺς Αἱγυπτίους. Ἡ Σουλαμίτις θὰ μείνῃ στὸ ἀνάκτορό μου καὶ θὰ γίνῃ ἡ προσφιλεστέρη μεταξὺ τῶν γυναικῶν μου. Εἶνε ὁμορφὴ πολὺ καὶ ἡ ψυχὴ μου τὴν ἐπόθησε, ὅπως δὲν ἐπόθησε καμμιὰ γυναίκα ὡς σήμερα. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ πάρετε

τὸ ἀνθος αὐτὸ μεσ' ἀπὸ τὸν δικό μου κήπο. Ἀφοῦ ἐπήρατε πίσω τὰ χρήματά σας, ἡ ἀγοραπωλησία εἶνε ὅσα νὰ μὴν ἔγινε. Γυρίστε πίσω στὴν πατρίδα σας καὶ ἀνακοινώστε τὴν ἀπόφασί μου στὸν κύριό σας.

— Καί ἡ ζωὴ μας, βασιλεῦ;

— Ἐνας ἀνθρώπος μου θὰ ἔλθῃ μαζί σας καὶ θ' ἀνακοινώσῃ στὸ βασίλειό σας τὴν ἀπόφασί μου. Ἐστὶ ἡ ὀργὴ του θὰ εἶνε πὺ μικρὴ καὶ εἰμαι θέβαιος πὼς θὰ σὰς συχωρέσῃ. Τὰ λόγια εἶνε περὶτὰ, γιατί ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ὀριστική. Πηγαίνετε, Αἱγύπτιοι.

Φωνὲς ἀκούσθηκαν τότε ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς αἰθούσης. Ἦταν ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων, πὺ εἶχαν ἔλθει γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν κρίσι τοῦ βασιλεῦς. Ἀλλ' ὁ Σολομῶν εἶπε στοὺς αὐλικούς, πὺ ἔπρεπε γύρω του, ν' ἀνακοινώσουν στὸ πλῆθος πὼς δὲν θὰ ἐδικάζε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα. Ἐστὶ οἱ φωνὲς ἔπαυσαν ἀμέσως.

Ὁ Σολομῶν ἐγύρισεν ἔπειτα πρὸς τὸν Γιοχανᾶν καὶ δὲν διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὴ Σουλαμίτιδα στὸ γυναικωνίτη του, μαζὶ με τὶς ἄλλες γυναῖκες του.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο, οἱ γυναῖκες τοῦ Σολομῶντος εἶδαν μεταξὺ τους τὴ νεαρὴ βοσκοπούλα, ἐκφώνησθηκαν καὶ εἶπαν:

— Αὐτὴν ἐδικάζει ὁ κύριός μας;

Τότε ἡ Σουλαμίτις εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα, με τὰ ὁποῖα ἀρχίζει τὸ «Ἄσμα ασμάτων».

Ἐμει ὥραία, ὦ θυγατέρες τῆς 'Ιερουσαλὴμ, εἰμαι ὥραία ὅπως τὰ σκηνώματα τοῦ Κηδάρ καὶ ὅπως ἡ χλαμὶς τοῦ Σολομῶντος.

Ἐκπλήττεσθε, γιατί βλέπετε πὼς εἰμαι μαύρη καὶ δὲν ἔχω τὴ δική σας ἀσπρόδα. Ἦμιον κι' ἐγὼ ἄλλοτε λευκὴ, ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἔψησε τὸ σῶμα μου κι' ἐμαύρισε τὸ πρόσωπό μου. Τὰ παιδιὰ τῆς μητέρας μου μ' ἐπολέμησαν. Μ' ἔστειλαν νὰ φυλάξω τ' ἀμπέ-

λια τους. Τὸ δικό μου τὸ ἀμπέλι δὲν ἐφύλαξα.

Οἱ γυναῖκες τοῦ Σολομῶντος περικύκλωσαν τὴ νέα κι' ἀκούγαν με προσοχὴ τὰ λόγια πὺ ἔθγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα της.

Γιὰ πρῶτὴ φορὰ ἔβλεπαν μιὰ βοσκοπούλα ἀπὸ κοντὰ, γιατί ἦσαν ὅλες θυγατέρες ἰσχυρῶν ἀρχόντων τῆς 'Ιερουσαλὴμ καὶ δὲν εἶχαν θγῆ ποτέ ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Οἱ γονεῖς τους τὶς εἶχαν προσφέρει ὡς δῶρο στὸ βασίλειό, κρίνοντας πὼς ἡ ομορφιά τους θὰ μπορούσε νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά του.

Ἦταν αὐτὸ ἕνα παλὸ ἔθιμο μεταξὺ τῶν ἀρχόντων τῆς 'Ιερουσαλὴμ καὶ δὲν ὑπῆρχε μεγαλύτερη τιμὴ γιὰ μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ τὸ ν' ἀντιπροσωπεύεται μ' ἕνα μέλος της στὸν γυναικωνίτη τοῦ βασιλεῦς.

Γι' αὐτὸ ἦταν ὅλες διαλεχτές καὶ ἐμορφες οἱ γυναῖκες πὺ βρίσκονταν μέσα στὸν γυναικωνίτη τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ γυναικωνίτης αὐτὸς ἔμοιαζε μ' ἕνα ἀνθὼνα καὶ ἀνθὸ του ἦταν οἱ ὠραιότερες νέες τῆς 'Ιερουσαλὴμ.

— Σὲ ἱκετεύω, ἔδω μου μιὰ ὑπόσχεσι, βασιλεῦ, εἶπε ἡ Σουλαμίτις ἰσὺν Σολομῶνα.

Ἐνα δνῆρο εἶχαν ὅλες! Νὰ προσελκύσουν τὴν ἀγάπῃ τοῦ βασιλεῦς.

Ξέρανε πὼς ἐκεῖνη πὺ θὰ τὸ κατάρθωναν, θὰ γινόταν βασίλισσα τῆς 'Ιουδαίας.

Ἀλλὰ ὁ Σολομῶν, ὅπως ἦταν δίκαιος καὶ σοφὸς σὲ ὅλα, ἔτσι ἤθελε νὰ εἶνε καὶ στὴν ἀγάπῃ του.

Δὲν ἐφανέρωνε ποτέ προτίμησι σὲ καμμιὰ.

Πολλὲς τὸν ἔγαν ἀγαπήσει καὶ πολὲς ἦταν ἐκεῖνες πὺ ὑπέφεραν καὶ πονοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ του.

Ἀλλὰ ὁ πόνος τους δὲν συγκινούσε τὴν καρδιά του.

— Ἀν δώσω σ' ἐσένα τὴν ἀγάπῃ μου, ἔλεγε σὲ κάθε μιὰν ἀπ' ἐκεῖνες πὺ τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἔρωτά τους, θὰ λυπηθοῦν ὅλες οἱ ἄλλες καὶ τότε τὸ ἀνάκτορό μου θὰ μεταβληθῇ σὲ κοιλάδα θρήνων καὶ ὀδυρμῶν, πὺ γι' αὐτὴν μίλησαν οἱ προφῆται. Τότε θὰ ζητήσουν ἐκδίκησι οἱ καλὲς μου γυναῖκες κι' ὁ οἶκος μου θὰ γίνῃ τόπος ἐγκλήματος.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπόφευγε ὁ Σολομῶν τὶς ραδιουργίες καὶ τὶς μηχανορραφίες, πὺ ἦταν συνηθισμένες σ' ὅλες τὶς αὐλὲς τῆς Ἀνατολῆς.

— Ἀν δὲν με ἀγαπᾷς, σκεπτόταν ἡ καθεμιὰ, δὲν ἀγαπᾷς ὅμως καὶ καμμιὰν ἄλλη.

Καί ἡ σκέψις αὐτὴ τὶς παρηγοροῦσε γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Σολομῶντος.

Ποτέ ὅμως δὲν εἶχαν ἀνησυχήσει τόσο πολὺ, ὅσο ὅταν εἶδαν τὴ Σουλαμίτιδα ἀνάμεσα τους.

— Τίνας εἶσαι κόρη; τὴν ρώτησαν οἱ νέες αὐτὲς πὺ ἦταν ὅλες περήφανες γιὰ τὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς τους.

— Εφύλαγα πρόβατα στὴν κοιλάδα τῆς Ναβὰδ, ἀπήντησε ἡ Σουλαμίτις. Τί ὠφελεῖ ν' ἀκούσετε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου, εὐγενεῖς ἀρχόντισσες; Ὁ πατέρας μου οὔτε σπαθὶ εἶχε οὔτε ἀξίωμα κανένα. Εἶχε μερικὰ κτήματα, καλλιεργοῦσε τὴ γῆ, τρυγοῦσε τ' ἀμπέλια του καὶ πουλοῦσε τὸ κρασί του στοὺς ἐμπόρους. Ὡς πὺ πέθανε, δὲν ἦταν ποτέ τίποτα ἄλλο. Τ' ἀδέλφια μου κάνουν κι' ἐκεῖνα τὴν ἔδω δουλειά.

— Καὶ πὼς ἐφθάσες ἔως ἐδῶ; Πὼς ἔγινε ὥστε νὰ σ' ἀντικρύσῃ ὁ μέγας βασιλεὺς;

— Δὲν ἦρθα ἐδῶ με τὴ θέλησί μου. Μὲ φέρανε διὰ τῆς βίας, ἀπήντησε ἡ Σουλαμίτις καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Οἱ γυναῖκες τοῦ Σολομῶντος τὴν περικύκλωσαν πὺ πολὺ. Αὐτὲς τὸ θεωροῦσαν τιμὴ νὰ βρίσκονται στὸ βασιλικὸ γυναικωνίτη κι' αὐτὴ ἡ βοσκοπούλα, πὺ δὲν εἶχε οὔτε ὄνομα, οὔτε προγόνους, λυπῶταν κι' ἐκλαίγε γι' αὐτὸ.

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη πὺ σὲ ζήτησε ὁ βασιλεὺς; τὴ ρώτησαν.

— Εὐχαριστημένη; Γιατί νὰ εἰμαι εὐχαριστημένη; ἀπήντησε ἡ Σουλαμίτις. Εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος ποτέ, ὅταν τὸν ἀναγκάζουν νὰ κάμῃ κάτι πὺ δὲ θέλει;

Οἱ γυναῖκες τοῦ Σολομῶντος τὴν ἐκύτταζαν τώρα με πὺ πολλὴ περιέργεια. Δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τὰ λόγια της.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε πολὺ θλιβερή, εἶπε.

Καὶ τοὺς διηγήθηκε πὼς εἶχε φθάσει ὡς τὸ ἀνάκτορο τοῦ Σολομῶντος καὶ πὼς ἐκεῖνος τὴν εἶχε κρατήσει γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ, νὰ τὴν παραδώσῃ στοὺς Αἱγυπτίους, στοὺς ὁποίους τὴν εἶχαν πούλησι τ' ἀδέλφια της.

Τὰ λόγια της καθησύχασαν τὶς γυναῖκες.

ναίκες που βρίσκονταν στον γυναικώνα της του Σολομώντος. Ο βασιλιάς δεν την αγαπούσε λοιπόν, όπως είχαν φοβηθεί στην αρχή. Την είχε κρατήσει κοντά του, από ανάγκη και όχι από έρωτα. Γιαυτό λόγω να ζηλοτυπήσουν λοιπόν;

Τούναντιον, η θλιβερή ιστορία της τις έκαμε να την συμπαθήσουν και να την συμπνεύσουν.

Την προσκόλεσαν λοιπόν στον λουτρώνα και, αφού την έλουσαν, της έφόρεσαν λευκά και πολυτελή ενδύματα κι' έπλυναν όλο της το σώμα με άρωμα.

Η Σουλαμίτις δέχονταν αδιάφορη τις περιποιήσεις τους. Δεν καταλάβαινε ποιά ήταν η άφορμή τους.

Καθώς περνούσε μέσα από τα διάφορα διαμερίσματα του γυναικωνίτη, έβλεπε τα πολυτελή κρεβάτια, τις λυχνίες, τα χρυσοκέντητα σκεπάσματα, τα πλούσια σκεύη, που ήταν όλα από χρυσάφι και έλεφαντόδοντο. Αλλά τίποτε δεν της έκανε εντύπωση.

Ήρθε σε λίγο να σταθεί έμπρός σ' ένα μικρό παράθυρο, που ήταν φραγμένο με δικτυωτό. Από το παράθυρο αυτό φαινόταν ένα κομμάτι ούρανού, ή κορυφή ενός βουνού και μερικά δένδρα.

Η Σουλαμίτις αναστέναζε τότε, έπηρε ένα κάθισμα και κάθησε κοντά σ' αυτό το παράθυρο. "Ο,τι έβλεπε απ' εκεί την συγκινούσε πιά πολύ από όλη την πολυτέλεια και τα χρυσάφια του γυναικωνίτη.

Τί σκέπτεσαι; τη ρώτησαν οι άλλες γυναίκες.

— Συλλογίζομαι τα πρόστά μου, την καλύβα μου και τον "Αμώρ. Τώρα θα κλαίη ο αγαπημένος μου και θα φωνάζη τ' όνομά μου, χωρίς να παίρνει καμμιάν απάντηση. "Η νύχτα πέφτει σιγά - σιγά δλόγυρα. Τα πρόστα θα γυρίζουν τώρα από τη θοοκή κι' ο Βήλ, ο πιστός του σκύλος, θα ηγαλνίη πίσω του σκυφτός και περίλυπος, όπως κι' ο κύριός του. Πώς θα περάση μόνος του τη μακρυά νύχτα ο αγαπημένος μου;

Και τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν και πάλι από τα μάτια της Σουλαμίτιδος.

Τότε μια από τις γυναίκες, ή όμορφη Σαλώμη, έπροχώρησε πιά πολύ κοντά της και της είπε:

— Είσαι ανόνη που κάθεσαι και κλαίς. "Όλες είμαστε χαρούμενες κι' ευτυχισμένες και μόνο εσύ είσαι λυπημένη. Βρίσκεσαι σ' άνάκτορα ενός μεγάλου βασιλιά κι' έχεις γύρω σου τις ευγενέστερες και τις ωραιότερες κόρες του "Ισραήλ. "Όπου και να γυρίσης το μάτι σου θ' αντικρύσης την πολυτέλεια και τη χλιδή. Σε λίγο θα καθήσης σε δείπνο, που ούτε το άνειρεύθηκες ποτέ. "Έχεις διαμάντια στο λαιμό, χρυσή ζώνη στη μέση σου και πολύτιμες πέτρες στο κεφάλι σου. "Έχεις δούλους στις διαταγές σου και την εύνοια του βασιλιά. Τί άφησες για νάρθηξ εδώ; Μιά φτωχική καλύβα, έναν θοοκό που ιδρωκοπάει από το πρωί ως το θράδυ, τρέχοντας επάνω στο βουνό, και μερικά πρόστα. Στ' αλήθεια, μού φαίνεται πως δεν σου αξίζει το άνάκτορο αυτό, αφού δεν μπορείς να έκτιμήσης την αξία του. "Η θέσις σου δεν εινε πρανματικό εδώ. Πήγαινε να θρής το θοοκό και την καλύβα του και να ζήσης ήρωχή και δυστυχισμένη κοντά του.

Και λέγοντας αυτά, ή Σαλώμη έ-

κανε νεύμα και στις άλλες γυναίκες ν' απομακρυνθούν από τη Σουλαμίτιδα και να της αφήσουν μόνη.

Αλλά τη στιγμή εκείνη, μία φωνή βαρειά άντήχησε μέσα στο θάλαμο.

— Ποιά έτόλμησε να μιλήση έτσι στη Σουλαμίτιδα;

Οι γυναίκες έγύρισαν τότε και είδαν στην πόρτα το βασιλιά κατακόκκινο από το θυμό του.

— Όλες εγονάτισαν άμέσως και κατέβασαν τα μάτια με συστολή.

Μόνον ή Σουλαμίτις έμεινε όρθια γιατί δεν ήταν συνηθισμένη στους τύπους αυτούς του παλατιού.

— Σαλώμη, εσανάρησε ο Σολομών, εσύ μίλησες έτσι στη Σουλαμίτιδα; Δεν ξέρεις, λοιπόν, ότι είναι προστατευομένη μου;

— Η Σαλώμη κατέβασε το κεφάλι.

— Αν είνε ωραία ή κόρη αυτή, είπε, δεν καταλαβαίνει όμως τη δύναμη της όμορφιάς της, και κλαίει, ενώ θα έπρεπε να είνε ευτυχισμένη εδώ μέσα. Θυμάται πάντα την καλύβα και τα πρόστα της και δεν της κάνουν καμμιάν εντύπωση, ούτε ή δύναμις, ούτε τα πλούτη, ούτε ή δόξα σου. Γι' αυτό έμειλα έτσι, Κύριέ μου.

— Ο θυμός του Σολομώντος είχε περάσει τώρα. "Εγύρισε και είπε με ήρεμο τόνο στη Σαλώμη:

— Αυτό έπρεπε να σάς κάνη να την σέβεσθε πιά πολύ. "Η νέα αυτή είνε φτωχή αλλά υπερήφανη. Τα πλούτη μου δεν της έκαναν καμμιάν εντύπωση κι' από τα πολυτελή άνάκτορά μου θρίσκει προτιμότερη τη φτωχική καλύβα της. Τί το κακό βλέπετε σ' αυτό;

— Η Σαλώμη δεν άποκρίθηκε τίποτε. Αλλά μέσα στην καρδιά της ένοιωσε μία μεγάλη ζήλεια κι' ένα δυνατό μίσος, βλέποντας με πόση θέρμη υπέστηρε ο βασιλιάς τη Σουλαμίτιδα. Θα το έκανε αν δεν την αγαπούσε και αν δεν την έξεχωριζε από τις άλλες;

Κι' οι άλλες γυναίκες, που άκουσαν τα λόγια του Σολομώντος, ένοιωσαν μέσα στην ψυχή τους το ίδιο συναίσθημα.

Στα πρόστά τους έφάνηκε άμέσως ή δυσάρεσκια και ή αντίπαθεία τους για τη Σουλαμίτιδα. "Ήταν λοιπόν δυατόν ή νεαρά αυτή θοοκοπούλα να κερδίση με τόσο εύκολα την άγάπη του βασιλιά, που καμιά ως τώρα δεν είχε κατορθώσει να τον συγκινήση!

— Αλλά κι' ή Σουλαμίτις είχε στενοχωρηθή τώρα. Τα λόγια της Σαλώμης την είχαν πληγώσει κι' ήθελε να της άπαντήσει.

— Βασιλιά, είπε, δυσάρεστησε τις θυγατέρες των άρχόντων σου, γιατί θυλήσες να με υποστηρίξεις. "Όμως εσύ μπορούσας και μόνη μου ν' άπαντήσω στη Σαλώμη. Και εκείνο που δεν έπρόφθασα να της πω πριν, θα της το πω τώρα μπροστά σου. "Εκείνο που την κάνει αυτήν περήφανη κι' ευτυχισμένη, έμένα με στενοχωρεί και με κάνει δυστυχισμένη. Είνε άγέρωχη γιατί θρίσκει κάτω από τη χρυσή στέγη του βασιλιά, γιατί τρώει μαζί του και κάποτε τον συντροφεύει στον ύπνο του. Και περηφανεύεται ακόμη γιατί κατάγεται από μεγάλη οικόγενεια κι' έχει χρήματα πολλά και δούλους στις διαταγές της. Ενώ δεν έχω θέβαια τίποτε από όλ' αυτά κι' ούτε έπρόθασα ποτέ μου να τάχω. Για μένα ο αγαπημένος μου είνε καλύτερος κι' από το βασιλιά και το πράσινο κρεβάτι μου είνε όμορφότερο και

άναπαυτικότερο από το χρυσοστόλιστο δικό της. Αυτή είνε δούλη εδώ μέσα, όπως όλες οι γυναίκες σου. Πρέπει να είνε πάντα όμορφη και λουσμένη στα άρώματα, για να μην προκαλέση τη δυσάρεσκια σου. Είνε υποχρεωμένη να χαϊδεύη το πρόσωπο και να φιλή νά χέρια σου, μ' όλο που μπορεί νά μην σ' αγαπά. Αλλά τη δική μου ευτυχία δεν την έδοκίμασε ποτέ κι' ούτε θά μπορούση να την δοκιμάση. Αυτή είνε δούλη στο άνάκτορό σου, ενώ εγώ είμαι θασίλισσα στη φτωχική μου καλύβα. "Ο φίλος μου με αγαπάει και τα φίλια του είνε γλυκύτερα από τα σταφύλια της Κύπρου και τους χυμούς των άμπελιών του "Ενγαδί. "Ο Αμώρ είνε έτοιμος να πεθάνη για την άγάπη μου, ενώ αυτή δεν έχει κανέναν που να την αγαπά. Μου είπε πως ή θέσις μου δεν είνε εδώ μέσα. Κι' εγώ νομίζω πως έχει δικήν ή Σαλώμη. "Ός τόσο, δεν θάλαζα ποτέ την ταπεινή θέσι τη δική μου με τη δική της.

Τα μάτια της Σαλώμης είχαν πεταχτή τώρα από την όργη της.

— Είνε σωστά όσα είπες, κόρη των άγρών, άπήντησε. Καθένας στον κόσμο έχει μία όρισμένη θέσι, που δεν ταιριάζει σε κανέναν άλλον. "Όπου γεννήθηκε, εκεί είνε ευχάριστος και νομίζει πως είνε ευτυχής. Το σκουλήκι είνε ευχάριστο γιατί σέρνεται πάνω στη γη, ενώ ο άετός θέλει να πετάη όλοένα και πιά ψηλά.

— Εσύ, θέβαια, Σαλώμη, άπήντησε περιγελαστικά ή Σουλαμίτις φαντάζεσαι πως έχεις τη θέσι του άετού. Δεν είν' αλήθεια;

— Ο Σολομών κατάλαβε πως αν έξακολουθούσαν στον ίδιο τόνο γρήγορα θα κατέληγαν σε φιλονεικία. Γι' αυτό έβαλε τέρμα στη συζήτηση, λέγοντας:

— Καθένας στον κόσμο είνε ευτυχής όταν νομίζει ότι είνε. Κανείς δεν μπορεί να νοιώση την ευτυχία του άλλου. "Η Σαλώμη είνε ευτυχής στα άνάκτορα, ενώ ή Σουλαμίτις προτιμά το βουνό. Είνε περιττό να συζητήτε περισσότερο.

— Εγύρισε έπειτα προς τη Σουλαμίτιδα:

— Έλα, κόρη μου, μαζί μου, είπε, να με συντροφεύσης στο δείπνο μου.

— Η νέα άκολούθησε τότε τον Σολομώντα, αδιάφορη έντελως για τη θασίλική αυτή προτίμηση. Αλλά οι άλλες γυναίκες, καθώς παρεμείναν στο πέρασμά της, έδάγκωναν τα χείλη από τη ζήλεια και το θυμό τους.

Το τραπέζι του Σολομώντος ήταν πελώριο κι' έλαμποκοπούσε στο χρυσάφι και στο άσημι.

Μικρές θραπαινίδες και δοόλοι έπερίμεναν την άφιξη του για να τον υπηρετήσουν.

— Όταν είδαν τη Σουλαμίτιδα κοντά του, έτρεξαν άμέσως κι' έβαλαν ένα δεύτερο κάθισμα, άπέναντι στο δικό του.

— Όλα τα σκεύη ήταν χρυσά και σωροί από λουλούδια έμύρωναν το τραπέζι.

Μόλις έκάθησε ο βασιλιάς με τη Σουλαμίτιδα, μία άτελείωτη σειρά από δούλους άρχισαν να περνούν έμπρός τους και να τους παρουσιάζουν επάνω σε όλόχρυσους δίσκους τα διάφορα φαγητά.

Αλλά ο Σολομών μόλις άγγιζε με την άκρη των χειλιών του την τροφή και τα έκλεκτά σουσιά που έστόλιζαν

το τραπέζι δεν κατάθρωναν να διαλύσουν την μεγαγχολλία που έσκέπαζε το πρόσωπό του.

Οι κιθαρωδοί και οι άκοιδοί, που έστεκαν στο βάθος της αίθουσας, μάταια περίμεναν ένα νεύμα του, για ν' άρχίσουν τα τραγούδια τους, με τα όποια συνόδευαν συνήθως το δείπνο του.

Σε μία στιγμή, έγύρισε και είπε στη Σουλαμίτιδα:

— Μιά άρετή είχα, κόρη μου, και τώρα κινδυνεύω να την χάσω.

— Ποιά, Κύριέ μου; ρώτησε ή Σουλαμίτις.

— Μις λέγανε δίκαιο και, πραγματικά, ήμουν περήφανος γιατί μπορούσα να είμαι. Αλλά τώρα, δεν ξέρω γιατί, άρχισα να κάνω άδικίες. "Όλα με δυσάρεστούν, σε τίποτε δεν θρίσκω εύχαρίστησι. Πρό όλγυος ακόμη κατεπίκρανα τις γυναίκες μου με το να σε προσκαλέσω να με συντροφεύσης στο δείπνο μου.

— Άρχίζω κι' εγώ να φοβόμυαι πραγματικά την όργη των γυναικών σου, είπε ή Σουλαμίτις. Δεν θά ήταν καλύτερο να φύγω και να στείλω στη θέσι μου τη Σαλώμη;

— Δεν έχεις να φοβηθής τίποτε, άπήντησε ο Σολομών. Κανείς δεν θά τολμήση να σε πειράξη και οι ραδιοσυρλίες των γυναικών μου δεν θά μπο

ρέσουν να φθάσουν ως έσένα.

Το δείπνο συνεχίστηκε σιωπηλό. Χίλιες σκέψεις έπολιορκούσαν το μυαλό του Σολομώντος, αλλά δεν τολμούσε να τις έκδηλώση. Έκτύπαζε διαρκώς προς το μέρος της Σουλαμίτιδος και φαινόταν έτοιμος να της μιλήση, αλλά, σαν να μην εβρίσκε τη δύναμη, σιωπούσε και πάλι.

— Η Σουλαμίτις είπε σε μία στιγμή:

— Μιά χάρι ήθελα να σου ζητήσω, βασιλιά, και αφού είσαι καλός και δίκαιος πρέπει να μου την κάμης.

— Λέγε, κόρη μου.

— Δεν θάπρεπε να δυσάρεστούνται χωρίς λόγο οι γυναίκες σου και να θυμώνουν μαζί μου. Γιατί να τις πικραίνης άδικα; Άφησέ με σε μία γωνία του άνάκτορό σου και μίμ με φωνάζης στο δείπνο σου. "Ετσι καμμία από τις γυναίκες σου δεν θά έχη να παραπονέθη. Κι' εγώ θά είμαι πιά εύχαριστημένη, ως πού να έλθη ή ώρα της έλευθερίας μου. Κράτησέ με σαν αλχημάλωτό σου, αλλά μη μου δείχνεις τη συμπάθεια και την προτίμησή σου. Δεν θέλω να με μισούν και να με φθονούν χωρίς λόγο.

— Έχεις δικήν, άπήντησε ο Σολομών και σώπασε άμέσως.

— Έπειτα, έκαμε με το χέρι του ένα νεύμα στους κιθαρωδούς και τους τραγουδιστάς ν' άρχίσουν το τραγού-

δι τους.

Το τραγούδι εκείνο ύμνωση την όμορφη και τον έρωτα. Άρχιζε σιγά, ψιθυριστά σχεδόν κι' έπειτα άνέβαινε θάιο κι' όρμητικό, σαν τη φουρτούνα σμένη θάλασσα και τον πλημμυρισμένο ποταμό.

— Η γλυκεία άρμονία του έτάρασε την ψυχή του βασιλιά.

— Έκτύπαζε μ' έκστατικά μάτια τη Σουλαμίτιδα και φαινόταν σαν να θυβίζεται σ' ένα γλυκό όνειρο. Τα μεγάλα μάτια της, τα δόγμαυρα μαλλιά της, το στήθος της που άνεβοκατέβαινε από την συγκίνησι έυπνούσαν μέσα στην καρδιά του άγνωντους πόθους, που ποτέ ως τότε δεν είχε δοκιμάσει ο σοφός βασιλιάς της "Ιουδαίας.

— Επήρθε ένα κύπελλο από τα χέρια ενός δούλου, το έγέμισε με γλυκό κρασί της Κύπρου και το έδωκε στη Σουλαμίτιδα.

— Πιές, είπε, όραία κόρη της Ναδάβ.

— Αλλά ή Σουλαμίτις μόλις το άγγιξε στή χείλη της, ενώ ο βασιλιάς άδειάζε με μιάς το δικό του κύπελλο.

— Το κρασί μου είναι γλυκό, είπε ο Σολομών και ή φλόγα του άνάβει φωτιές μέσα στα στήθη των ανθρώπων. Γιατί δεν πίνεις;

— Υπάρχει κάτι που είναι πιά γλυκό και πιά φλογερό από το κρασί σου, Βασιλιά, άπήντησε ή Σουλαμίτις. — Τίποτε άλλο έκτός από σένα, Σουλαμίτις.

Τα λόγια αυτά ειλώθηκαν με τόση θέρμη, που ή νέα ταράχθηκε. Ποτέ δεν είχε ίδθ αυτό το λάγνο βλέμμα στα μάτια του Σολομώντος.

— Βασιλιά, είπε κι' έκαμε μία κίνηση ν' άνασκηθή από το κάθισμά της, μού επιτρέπεις να φύγω; "Η ώρα έχει προχωρήσει πολύ κι' εγώ επάνω στο βουνό όπου έζησα έχω συνηθίσει να κοιμάμαι νωρίς.

— Μιά σκιά έπέρασε τότε από το βλέμμα του Σολομώντος. Τα μάτια του άστραψαν για μία στιγμή, αλλά ξαναβρήκε γρήγορα την προτητερινή γαλήνη του.

— Τα λόγια σου θάπρεπε να με κάμουν να θυμώσω, είπε, αλλά δεν όργίζομαι, γιατί μπροστά σου δεν μπορεί να όργισθ ή κανείς.

— Αλλά δεν είπα τίποτε κακό..., έκαμνε δειλά ή Σουλαμίτις.

— Κι' ως τόσο, θέλεις να φύγης. Δεν σ' ευχαρίστηι λοιπόν να μείνεις κοντά μου;

— Κάθε άλλη θά ήταν ευχάριστημένη στη θέσι μου, άλλ' εγώ όχι.

— Γιατί το λές αυτό, Σουλαμίτις;

— Η νέα δεν άπήντησε άμέσως. Είχε γίνει κατακόκκινη κι' ήταν φανερό πως κατέβαλλε μία πάλη με τον εαυτό της.

— Έπειτα από μερικά λεπτά είπε, χωρίς να σηκώση τα μάτια της προς τον Σολομώντα:

— Το κρασί έτάραξε το πνεύμα σου, Βασιλιά... Δεν είναι ώρα για συζητήσεις τώρα... Το κρεβάτι σου σε περιμένει για να σοι εσανάδωση την ήρεμιά στα ταραγμένα νεύρα σου.

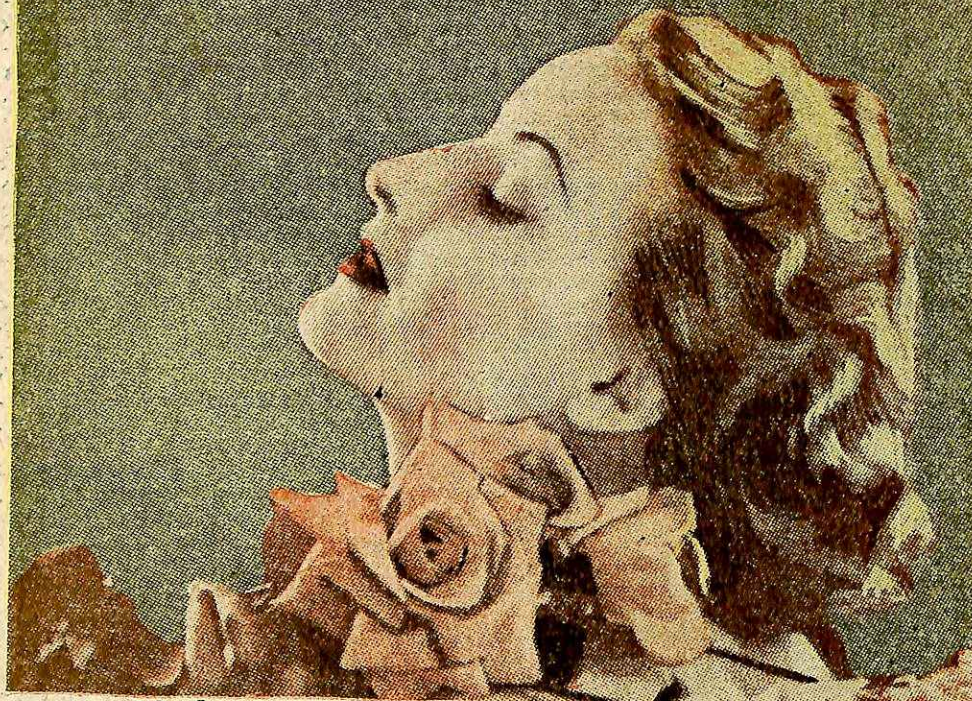
— Και τί είναι το κρεβάτι μου χωρίς έσένα, Σουλαμίτις; ρώτησε ο Σολομών, που ήταν άνίκανος πιά να συγκρατήση το πάθος του.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

— Είσαι ανόνη, Σουλαμίτις, που κάθεσαι και κλαίς, της είπε ή Σαλώμη.

ΈΝΑ ΣΤΕΦΑΝΙ

Επίκαιρος διάλογος υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(Έχουν σμίξει τυχαία σ' ένα εξοχικό προάστιο. ΕΚΕΙΝΗ, φοράει ένα λευκό, φτηνό φορεματάκι και μια μεγάλη ανοιχτή ψάθα, που της κορνιζάρει θαυμάσια το λεπτό μελαγχρινό πρόσωπό της με τα μεγάλα εκφραστικά μάτια. ΕΚΕΙΝΟΣ, τύπος χαρούμενου νέου, που βρίσκει την αναπάντεχη αυτή γνωριμία ως μιάν ευχάριστη περιπέτεια που δεν ξέρει τί τέλος μπορεί να έχει. Κουβεντιάζουν, καθώς περιπατούν).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα μου πείτε, επί τέλους, το όνομά σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Μα σάς το είπα άμέσως από την πρώτη στιγμή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλατε, αφήστε τ' άστεία.

ΕΚΕΙΝΗ: Αφού δεν θέλετε να με πιστέψετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς είσθε μια μαρκησία; Χά, χά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μη γελάτε. Μου κάνει κακό το γέλιο σας. Μου κάνει κακό να μη με πιστεύουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαρκησία μου... (Υποκλίνεται ειρωνικά).

ΕΚΕΙΝΗ (του αποδίδει τη φιλοφρόνηση με έλαφρά κίνηση του κεφαλιού): Κύριε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη με λέτε «κύριο». Έχω κι' εγώ τους τίτλους μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Αλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα τί με νομίζετε; Έτσι, για τυχαίο θνητό;

ΕΚΕΙΝΗ: Είσατε μήπως μαρκησίας, κόμης;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι παραπάνω (χαμηλώνει έπιτήδες τη φωνή του). Είμαι πρίγκιπας...

ΕΚΕΙΝΗ: Πρίγκιπας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σούτ, μην αναφέρετε δυνατά τον τίτλο μου. (Κάνει πώς κυττάζει ανήσυχα γύρω του). Τηρώ, ξέρετε, αυτό το στήθος μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, εγώ το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς ήμουν ένας πρίγκιπας;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. Ήταν κάτι που προδιδόταν τόσο εύκολα από το ευγενικό παρουσιαστικό σας. Ή φωνή σας, οι τρόποι σας, όλα, όλα μιλούν για την υψηλή κατγωγή σας. (Με παράπονο): Μόνο έσείς δεν μπορούσατε να με αναγνωρίσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τάχα εμπιστευτικά): Λοιπόν, θα σάς πω κάτι κι' αν θέλετε με πιστέψετε. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα πως είσατε μια ευγενής...

ΕΚΕΙΝΗ: Αλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, ναί, μια μαρκησία, ή μια κοντέσσα...

ΕΚΕΙΝΗ (με άφραση χάρη): Μη φωνάζετε δυνατά τον τίτλο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Κρύβετε κι' έσείς σάν κι' έμένα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. Με καταδιώκουν. Με κατασκοπεύουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσας; Μα γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Με κρατούν φυλακισμένη σ' έναν πύργο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Κάνει πώς πιστεύει. Τάχα με έπληξε!): Πύργο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, έναν πύργο πανώληλο. Και με φυλάνε μέρα και νύχτα δράκοι με στόματα άφρισμένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ίδιο ύφος): Δράκοι!...Και μπορούσατε και τους φύγατε;

ΕΚΕΙΝΗ: Τους ξεγέλασα. Περίμενα τόσο καιρό το πρίγκιπικό μου πού θα

σκότωνε τους δράκους για να με έλευθερώσει. Τόσον καιρό, και το περιμένα. Μα στο τέλος δεν μπορούσα να περιμένα άλλο πιά. Έσπασα μονάχη μου τις αλυσίδες κι' έφυγα. Δέστε που είναι ξεσκισμένα τα χέρια μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πράγματι... Έχετε ένα γδάρομο στο άριστερό σας χέρι. Έχει και λίγο αίμα. Αφήστε με να σάς το γιαιτρέψω εγώ. (Της παίρνει το χέρι, δαΐζει ένα μαντήλι από την τσέπη του και της σκουπίζει τις σταγόνες το αίμα που τρέχει). Αν με περιμένατε λίγο ακόμα, θα με βλέπατε που θα έφτανα στον πύργο σας. Θα σκότωνα το δράκο που σάς φύλαγε, θα σάς άρπαζα στην άγκαλιά μου και θα φεύγαμε μαζί. (Της φιλεί εύγενικά, τρυφερά το χέρι).

ΕΚΕΙΝΗ (τον κυττάζει με ίδια τρυφερότητα και με εμπιστοσύνη στα μάτια Περπατώντας, έφτασαν σ' ένα εξοχικό καφενεδάκι): Θέλετε να κάτσωμε;

ΕΚΕΙΝΗ (λάμπουν τα μάτια της από χαρά): Ναί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά πιούμε κάτι καί... Περιμένετε με μια στιγμή. Να είδοποιήσω να μās σεργιάρουν! Θα γυρίσω άμέσως. (Την δαΐζει να κάτση κι' αυτός χάνεται για λίγο. Την ώρα που η νέα μένει μόνη, το γκαρσόνι του καφενείου φέρνει έναν δίσκο με ποτά. ΕΚΕΙΝΗ κυττάζει όλόγυρά της σάν χαμένη. Όλος ο τόπος ένα γύρω είχε γεμάτος από λουλούδια. Μαργαρίττες, βιολέττες, παπαρούνες. Σπρώνεται. Πεταί το καπέλό της κάπου. Τρέχει από το ένα λουλούδι στο άλλο. Τα μαζεύει ανάκατα, γεμίζει την άγκαλιά της από λουλούδια λογής-λογής. ΕΚΕΙΝΟΣ που ξαναγυρίζει, την βρίσκει να μαζεύει ακόμα λουλούδια. Έρχεται κοντά της, της άγκαλιάζει τους ώμους. Αύτη αφήνεται στην άγκαλιά του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά, με χαμηλή φωνή): Άνθούλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Άνθούλα; Δεν με λέν Άνθούλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άσε με να σε φωνάξω έτσι. Δεν σου ταιριάζει άλλο όνομα απ' αυτό... Έτσι καθώς είσαι μέσ' στα λουλούδια. Έλα μαζί μου... (Την τραβάει ξανά στο τραπέζι που καθόταν λίγο πριν, την καθίζει σε μια καρέκλα, κάθεται πλάι της. Της παίρνει τα λουλούδια από τα χέρια. Μ' ένα λεπτό κλωνι δένδρου έκανε ένα στεφάνι κι' άρχισε να τυλίγει γύρω του λουλούδια).

ΕΚΕΙΝΗ (τον παρακολουθεί. Το πρόσωπό της είναι ξαναμμένο, τα μάτια της έχουν μια φλόγα αλλόκοτη, έχει πάρει για μια στιγμή μιάν όμορφη άσυνγκριτη). Τι κάνεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένα στεφάνι... Ένα στεφανάκι... Είναι απόψε η γιορτή των λουλουδιών, Άνθούλα... (Με έξαση): Θέλω να σε πάρω μέσ' από λουλούδια. Να τα σκορπίσω άγκαλιές στα πόδια σου. Να κάνω στεφάνια για τα μαλλιά σου...

ΕΚΕΙΝΗ (σά να μιλά μόνη της): Ένα στεφάνι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σέ γύρευα τόσα χρόνια να σε δω.

ΕΚΕΙΝΗ (σά χαμένη): Κι' εγώ... κι' εγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποι ήσουν όλ' αυτά τα χρόνια;

ΕΚΕΙΝΗ: Σέ περίμενα νάρθης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νάμε πού έφτασα... Να σε γλυτώσω από τους δράκους. Να γκαρεμίσω τους πύργους σου... (Της φοράει στο κεφάλι το στεφάνι, την άγκαλιάζει, τη φιλεί. Αύτη, αφήνεται, όλοταξά ξελυμένη στην άγκαλιά του). Άνθούλα, σ' άγαπώ...

(Το τέλος στη σελίδα 55)

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Σε μια επαρχία της Γαλλίας, ζή ο γιατρός Πέτρος Πρόστ, ή ο «Ιατρός των πτωχών». Ο Πρόστ παντρεύτηκε μια νέα που την υπεραγαπούσε αλλά μετά δυο χρόνια του πέθανε στη γέννα της.

Εκείνη άκριβώς την νύχτα παρουσιάζονται στο σπίτι του κάτι προσωποειδόμενοι και άφοι τον υποχρέωσαν να θάψη το κοριτσάκι του, τον παίρνουν διά της βίας και τον οδηγούν εις ένα μακρινόν πύργον όπου υποχρεώνεται να προσφέρει την ιατρική του βοήθεια σε μια γυναίκα που δυσκολεύεται να γεννήση. Με την επέμβασί του ερχεται στον κόσμο ένα κοριτσάκι που τον υποχρεώνουν να το υιοθετήση. Και αυτός το ονομάζει Έγλιαντίνα.

Σε λίγο συναντούμε τον λοχαγόν Λακουζόν να οδηγούη σ' έναν δύσβατο δρόμο και τέλος να στέκεται μπρός σ' ένα σπίτι, όπου προηγουμένως είχαν ύποστη φρικτά βασανιστήρια οι άνθρωποι που κατοικούσαν εκεί.

Ο Λακουζόν φθάνει τη στιγμή άκριβώς του δράματος. Την ώρα που πρόκειται το τελευταίο θύμα των ληστών να προδόση κάποιο μυστικό ο Λακουζόν επίπληττει έναντίον των και τους αφανίζει. Έπειτα σκοτώνει τον υπηρέτη του που ήταν έτοιμος να τον προδόση.

Ο άγνωστος νέος συνοδεύει μετά τον Λακουζόν και του άφηνγείται την ιστορία του, μια ιστορία φρικιαστική. Μετά του αφήνγεται την ιστορία της οικογενείας του, ως την στιγμή που ο πατέρας του έρωτεύεται με την κόρη του άσπονδοτέρου του έχθρου, κόμης ντε Μιρεμπέ.

4ον

—Κύριε... το έλεπε η νέα, κοκκινίζοντας πάλι λιγάκι. Άλλά έσταμάτησε.

—Τι έπιθυμείτε, δεσποινίς; έρώτησε ο Τριστάνος με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή, αλλά που έτρεμε.

—Κύριε, εξακολούθησεν αυτή, τελίνοντας και πάλι το χέρι της, μου έσώσατε τη ζωή...

Ο βαρώνος έκανε να πιάση πάλι το χαριτωμένο εκείνο χεράκι και να το φέρη στα χείλη, αλλά συγκρα

τήθηκε.

—Με συγχωρείτε, έπρόσθεσεν η νέα, αλλά χάρις σε σας ζαναβλέπω τώρα τον ήλιο και την άραία φύσι. Μοι σώσατε τη ζωή, το ξέρω. Πήτε μου λοιπόν το όνομά σας για να το μάθω ο πατέρας μου και να μην το ξεχάσουμε ποτέ!...

Έπρεπε να υπακούση στην τελευταία παράκλησι.

Ο νεαρός βαρώνος άνοιξε το σώμα για να μιλήση. Άλλά τη στιγμή που έπρόκειτο να προφέρει το όνομά του, έστάθηκε διατακτικός, κυττώντας τη Λευκή μ' ένα βλέμμα που έγινε ξαφνικά θλιβερό.

Χίλιες σκέψεις επέρασαν τότε από το νοῦ του.

Και άμέσως εκάτάλαβε πως ήταν η πρώτη φορά που έδοκίμαζε τέτοια έντύπωση μπροστά σε μια γυναίκα. Και όμως τίποτε δεν τον έχωριζε από τη νέαν αύτην, που ήταν μοιά του στην ευγένεια και την περυσία.

Όστόσο, άρκοισε τ' όνομά του μονάχα για ν' άνοιξη μια θαυμάτην άβυσσο μεταξύ τους, που θα τους έχωριζε για πάντα.

Τότε σχεδόν έκταραστη. κε αυτό το όνομα για το όποιον ήταν τόσο περήφανος έκταραστήκε όλα τα οικογενειακά εκείνα μιση, με τα οποία ώστόσο είχαν άνατραφή έως τότε κι' ένόμιζε ότι κάποιο άνεπανόρθωτο δυστύχημα έπρόκειτο να του καταστρέψη το μέλλον και ν' άνοίξη στην καρδιά του μια μεγάλη πληγή.

Έν τῷ μεταξύ η Λευκή έπερίμενε την άπάντησί του και άπορούσε γιατί αύτος έκασουθούσε να σωπαίνη.

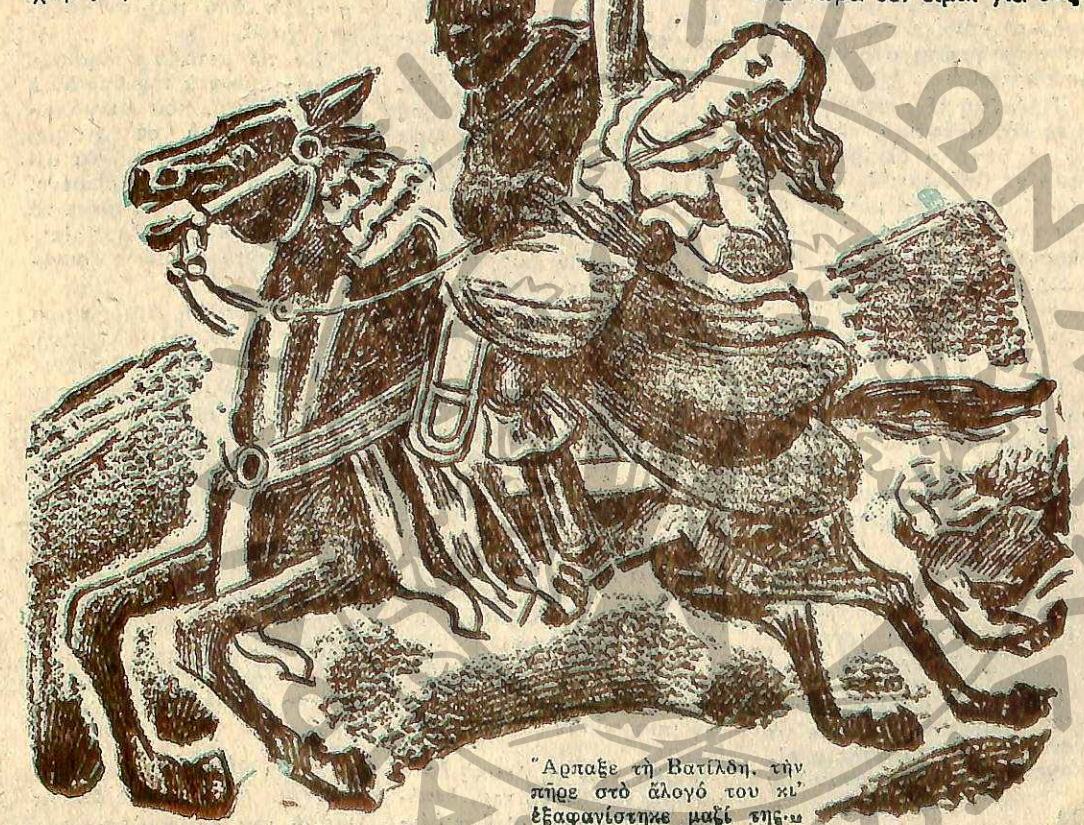
Ο Σάμ νι' Ιζέρ δεν μπορούσε πιά να ξεφύγη. Έγειρε κάτω τα μάτια κι' έμουρμούρισε το όνομά του. Και θάλεγε κανείς ότι ώμολογούσε κάποιαν άτιμίαν ή κάποιο έγκλημα, τόση ήταν η ταραχή και ο φόβος της φωνής του.

—Άχ! Έκανε η Λευκή με ένα είδος τρόμου, όταν άκουσε αυτό το όνομα.

Ο Τριστάνος έκτάλαβε πολύ καλά την έννοια του έπιφώνηματος που ξέφυγε από τα χείλη της νέας. Τα μάτια του σηκώθηκαν και στηλώθηκαν πάλι στο πρόσωπο της δεσποινίδος Μιρεμπέ.

Στο πρόσωπο αυτό δεν φαινόταν πιά η τρυφερότης και η ευγνωμοσύνη που ήταν άπλωμένες λίγο πριν. Δεν φαινόταν παρά ένας άκούσιος φόβος και μια θλίψη άπέραντη.

—Σεις το θελήσατε, δεσποινίς. Είπε μάρτυς μου ο Θεός ότι εγώ έπροτιμούσα να σωπάσω! Έτσι τοδύλαχι στον θα διατηρούσατε καλήν άνάμνησι του άγνώστου ενώ τώρα δεν είμαι για σας

Άρπαξε τη Βατίλδη, την πήρε στο άλογό του κι' έκταφανίστηκε μαζί της...

παρά ένας άνθρωπος τον οποίον πρέπει να μισήτε...

—Να σ'ας μισήσω; Έκανε η Λευκή. Τί λέτε, κύριε!...

—Άλλοίμονο, δεσποινίς! Ξέρω πολύ καλά τη δύναμη που έχουν μερικές προκαταλήψεις με τις οποίες τρεφάμαστε από μικροί μαζί με το γάλα που θυγαίνουμε. Προτού σ'ας γνωρίσω, δεσποινίς, όμολογώ ότι τις είχα κι' εγώ αυτές τις προκαταλήψεις. Για σ'ας δεν είμαι παρά ένας έγχθρος της οικογενείας σας και δεν μου φαίνεται καθόλου παράξενο αυτό. Τώρα θα χωριστούμε, δεσποινίς, για να μη συναντηθούμε ποτέ πιά. Έγώ θα διατηρήσω τη χαρά που σ'ας προσέφερα μια μικρή υπηρεσία και το λημό να σ'ας παρακαλέσω, δεσποινίς, να ξεχάσετε για πάντα το όνομά μου, αν κάποτε καταδεχθήτε να θυμηθήτε έμένα...

Προφέροντας τα τελευταία αυτά λόγια ο βαρώνος υπόκλιθηκε βαθειά μπροστά στη νέα κι' έπλησίασε το όλο του που έχλιντριζε με άνυπομονή.

—Έπιασε τα χαλινάρια κι' έβαλε το πόδι στον άναβόλεα.

—Χαίρετε, δεσποινίς, έμμουρμούρισε γυρίζοντας για τελευταία φορά.

—Χαίρετε, απάντησε η Λευκή, αλλά τόσο σιγά που ο Τριστάνος δεν την άκουσε.

Ο νέος είχε πηδήσει από αλογό του. Έφερε το χέρι στο μέτωπο σαν για να διώξει μια κακή σκέψη. Έπειτα βυθίζοντας τα σπηρούνια στα πλευρά του αλόγου του που έκανε ένα πήδημα προς τα εμπρός, έφυγε με καλπασμό και χάθηκε σαν άστραπη στην πρώτη στροφή του μονοπατιού.

Η Λευκή είχε σταθή ακίνητη και σκεπτική, κάτω από το μεγάλο δέντρο όπου την είχε απιώσει ο Τριστάνος. Καί συνήλασε μονάχα έναν την έπιλοιασε ο γέρω υπηρετής και της είπε:

—Δεσποινίς, θ' ανέβετε πάνω στο αλογό σας; Ο κύριος κόμης διακρίνει την άνησυχή σας αν άργήσετε πιά πολύ.

Η νέα έκανε μιάν άπότομη κίνηση σαν να την είχαν ξυπνήσει από ένα ύνιρο, κι' έμουρμούρισε αυτή τη φράση που έφάνέρωνε άσφαλώς κάποιον ένδόμυχη σκέψη.

—Έχθρος μου. Αύτός!.. "Α, όχι δά!...

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Κατά την άκόλουθη νύχτα, ο έρωσ που άρχισε να γεννιέται και τα παλαιά οικογενειακά μίσση έκαναν λυσ

σαλέον άγώνα στην ψυχή του Τριστάνου.

Πόσο σκεφτόταν να έγκαταλείψη για πάντα την Έλευθερή Κομητεία με την καρδιά πληγωμένη, ζητώντας άλλο τη λημονία. Καί τότε ήθελε να περσι στα πόδια της Λευκής, να της έξομολογήθι τον έρωτά του και να σκοτώθι μπροστά της, αν αυτή δεν ήθελε να γίνη γυναίκα του.

Είπε εύκολο να καταλάβη κανείς ότι με τέτοιες σκέψεις που τον έβασάνιζαν, ο Τριστάνος δεν μπορούσε καθόλου να ήσυχάσει. Όταν τα πρώτα φώτα της αύγης τον άνάγκασαν να σούση τα κεριά που είχε άναμμένα όλη τη νύχτα μέσ' τ' άσημένια κηροπήγια, ο Τριστάνος έξεσκολουθόσε να βηματίζη στο δωμάτιό του, έπειτα από μιάν άυτη νύχτα.

—Αλλά τότε όλη η έξαψη της προηγούμενης ήμέρας έφυγε με μιάς και την διαδέχθηκε μεγάλη κούραση κι' έξάντληση.

Ο Τριστάνος κύτταξε τα πορτραίτα των προγόνων του, οι άσπρηές μορφές των όποιων ήταν σαν κατσοφιασμένες στα ξεθωριασμένα πλαίσια. Κι' ένόμισε ότι το άκαταλόγητο εκείνο πάθος για την άπόγονο των έχθρών του διαλύθηκε με μιάς με το σκοτάδι της νυκτός. Καί σ' αυτή τη σκέψη μιά έξαπτική χαρά έπλημμύρισε την ψυχή του.

—Ημουν τρελλός! έμουρμούρισε. Χαίρετε ύνιρά μου!...

Καί όλο το πρωί δεν έκανε άλλο παρά να έπαναλαμθήνι στον έαυτό του ότι ήταν πολύ εύτυχισμένος γιατί δεν άγαπούσε.

Αυτό όμως δεν τον έμπόδιζε καθόλου να καθάλλησι το αλογό του την ίδια ώρα της προηγούμενης μέρας, αλλά μόνος αυτή τη φορά, χωρίς άκολουθία και να σπεύση στο μέρος όπου είχε άφήσει την όμορφη νέα.

Φανταστήτε τώρα την έκπληξή του και τη χαρά, όταν άνάμεσα στα καταπράσινα φυλλώματα των δέντρων διέκρινε την νέα καθισμένη στην ίδια θέσι άπάνω στα χορτάρια, να κρατάει μιάν άγριαυραγαρία και να την ξεφυλλίζει με τα λεπτά χεράκια της.

Σε μικρήν άπόσταση άπ' εκεί, ο γέρω υπηρετής με τ' άσπρα μαλλιά, κρατούσε από τα ήνία δύο αλογα που έβόσκαν στη χλόη.

Ο Τριστάνος ήταν σε άρκετην άπόσταση, έτσι που δεν μπορούσαν να τον έδουν.

Μόλις είδε τη Λευκή έσταμάτησε το αλογό του, ξεπέζεψε και πύδεσε σ' ένα δέν

τρο. Έπειτα, βέβαιος πως είχε άθέατος, έπροχώρησε άνάμεσα σε κάτι θάμνους κι' έφθασε σε μικρήν άπόσταση από την δεσποινίδα ντε Μιρεμπέλ.

Η Λευκή ήταν χλωμή και φαίνόταν πολύ λυπημένη. Τα μάτια της ήταν μελανιάσμένα και μαρτυρούσαν ότι είχε περασει τη νύχτα άυτη. Αυτή η χλωμάδα και η έξάντληση έκαναν την έκφραση του προσώπου της άκόμη πιο γλυκεία.

Ξέρουμε πως είχαν άρκεσει λίγες ώρες για να μεταβάλουν τον περιήφανον άρχοντα, τον γενναίον συνταγματάρχη, αυτόν για τον όποιον μιλούσαν με τόσον θαυμασμό στην Αύλη της Μαδρίτης, σ' ένα δειλόν έρωτευμένον που δεν τολμούσε καν να μιλήσι σ' αυτήν που άγαπούσε!...

—Ετσι ο Τριστάνος δεν έφυγε άπ' τη θέσι του παρά μονάχα όταν και η νέα έγκατέλειψε τη δική της, χωρίς καθόλου να ύποψιαστή την παρουσία εκείνου τον όποιον ίσως είχε στο νού της.

Έπρασσαν άκμώσες έβδομάδες έτσι.

Κάθε άπόγευμα ο Σάμ ντ' Ιβέρ έπήγαινε να κρυφθί στο μέρος εκείνο, όπου ένα μυστηριώδες αίσθημα ώδηγοόσε και την Λευκή.

Καί τότε βράδυα τα περνούσε περιπλανώμενος έξω άπ' το δάσος των Μιρεμπέλ. Καί όταν κατάρθωνε να διακρίνη ένα άσπρο φόρεμα να κυματίζη στα σκοτεινά μονοπάτια και στις δενδροστοιχίες, έφυγε γεμάτος έλπίδα και με την ψυχή πλημμυρισμένη από μιά άνέκφραστη χαρά.

Έν τω μεταξύ έπλησίαζε η στιγμή κατά την όποιαν η άγάπη αυτή, που έμεγαλώνε από στιγμή σε στιγμή, δεν θα μπορούσε πιά να μείνι θουβή και νεκρωμένη.

Άργα η γρήγορα έπρεπε να φανερωθί και να ξεχειλίσι. Καί αυτό άκριδώς συνέβη.

Μιά μέρα η άτμόσφαιρα ήταν θερμή και μυρωμένη, όλος ο κάμπος άνθισμένος και τα πουλιά έκελαδοόσαν πιά γλυκά στα δέντρα. Οι χρωσές άχτίδες του ήλιου έπαιζαν γλυκά στους θάμνους και τα πράσινα χορτάρια.

Η Λευκή, καθισμένη στη ρίζα της γέφυρας λεύκας, έπαιζε όπως πάντα με τις μαργαρίτες, το λουλουδι των άθωνων έρώτων, και ρωτούσε ίσως τα πέταλά τους να της άποκαλύψουν το μέλλον.

Ο όπηρετής είχε άπομακρυνθί λίγο με τ' αλογα και η νέα έμενε μόνη, κα

τάμονη, με τις σκέψεις που της έβασάνιζαν το μυαλό. Καί μπορούσε κανείς να τις μαντέψι πολύ εύκολα αυτές τις σκέψεις από το βλέμμα της που ήταν γεμάτο ήδυσία θεία.

Ο Τριστάνος ύπακούοντας σε μιά μυστηριώδη δύναμη στην όποιαν δεν ήθελε ν' άντισταθί, άφησε την κρυψώνα του κι' έπροχώρησε πρὸς την νέα. Ήταν διαστακτικός σαν ντροπαλός νεανίας καιμερικές σταγόνες έδρωτος έστόλιζαν το μέτωπο του. Τα ψηλά χορτάρια έπνιγαν τον κρότο των βηματων του.

Η Λευκή, με χαμηλωμένα μάτια και άφηρημένη κάπως, δεν τον είδε που έρχόταν και δεν τον άκουσε.

—Δεσποινίς, έμουρμούρισε αυτός.

Η Λευκή τινάχτηκε, έσηκωσε το κεφάλι. Άναγνωρίζοντας τον Σάμ ντ' Ιβέρ άφησε μιά κραυγή έκπληξέως και τα μάγουλά της έκοκκίνισαν έλαφρά, ως τον λαμύ και τους ώμους.

—Σεις κύριε; είπε με ντροπαλή συγκίνηση. Σεις έδω! Γιατί ήρθατε και τί έχετε να μου πητε;

Η άγνή και άφελής νέα έμαρτυρούσε έτσι χωρίς να το θέλνι, το μυστικό της άνησυχίας της. Γιατί, στο κάτω-κάτω ήταν πολύ φυσική η παρουσία του Τριστάνου σ' αυτό το δάσος και δεν ύπληρχε λόγος ούτε να σαστισθί η νέα ούτε να τρομάζη.

—Με ρωτάτε γιατί ήρθα, δεσποινίς; απάντησε ζωνρά ο νέος. Ήρθα και σήμερα, γιατί έρχόμουν κάθε μέρα, από την πρώτη φορά που έδωθήκαμε και, κρυμμένος πίσω άπ' αυτούς τους θάμνους, στέκομαι και σ'ας κυττώ σε μιά θουβή λατρεία. Με ρωτάτε άκόμη τί έχω να σ'ας πω, δεσποινίς, και όμως...

Ο Τριστάνος δεν μπόρεσε ν' άποτελειώση τη φράση του. Η Λευκή είχε σηκωθί και με μιάν έπιτακτική χειρονομία του είπε να σωπάσι.

—Άρκει, κύριε, του είπε με άξιοπρέπεια και περηφάνεια. Φοβόμυ ότι σ'ας έκατάλαβα πολύ καλά και δεν μπορώ να σ'ας άκούσω περισσότερο. Είμαι μόνη, καθώς βλέπετε και για το όνομα που φέρω όφειλω να μην άκούσω ούτε μιά λέξι παραπάνω. Σ'ας παρακαλώ να μ' άφήσετε άμέσως.

Είσατε άρκετά εύπατρίδης κύριε, ώστε να θεωρήσετε σαν διαταγή την παράκληση μιάς νέας.

—Έχετε δίκιο, δεσποινίς, άπήνησε ο Τριστάνος.

Άποφ το θέλετε σωπαίνω και φεύγω. Σ'ας έξορκίζω όμως στον Θεό, στη μνήμη της μητέρας σας που σ'ας παρακολουθεί και σ'ας προστατεύει άπ' εκεί πάνω, να μου έπιτρέψετε να σ'ας κάνω μιάν έρώτηση, μονάχα μιάν. Άπό την άπάντησί σας θα έξαρτηθί η χαρά ή η δυστυχία όλης μου της ζωής...

—Σ'ας άκούω, κύριε, έμμουρμούρισε η Λευκή.

—Λοιπόν, είπε ο Τριστάνος γρήγορα και με φωνή γλυκεία, περιπαθί, άποφ μ' έκαταλάβετε, άποφ έμάντεψατε ότι σ'ας άγαπώ, μου έπιτρέψετε να βάλω εις ένέργειαν όλα τα μέσα για να σβύσω όλα τα ίχνη του παραλόγου μίσους που χωρίζει τις οικογένειές μας ;... Καί αν έπιτύχω στην εύγενή αυτήν ύποστολή μου έπιτρέπεται να έλπίζω ;...

—Τί να έλπίζετε, κύριε; έμουρμούρισε η νέα.

—Την άγάπη σας, άπάντησε ο Τριστάνος.

Αυτή η λέξι άπηυόθησε τόσο σιγά, ώστε η Λευκή περρισότερο την έμάντεψε παρά την άκουσε.

—Πρώτα να το κατορθώσετε, άπάντησε η νέα με συγκίνηση, κι' έπειτα μπροστά στον πατέρα μου, θα μπόρεσω να σ'ας άπαντήσω.

Αυτά τα λόγια είχαν μέσα τους την άρχή μιάς έξομολογήσεως. Ήταν σαν να έλεγαν, του νέου ότι μπορούσε να, έλπίζη.

Ο Τριστάνος το μάντεψε βέβαια και παρ' όλη την άρνησι της Λευκής, ήταν έτοιμος να προσθήσι άκόμα κάτι, όταν είδε την νέα να φέρνι στο στόμα μιάν άσημένια σφουρίκτρα και να θγάζη έναν ήχον παρατεταμένον και διαπεραστικό.

Σχεδόν την ίδια στιγμή έφάνηκε κάτω από τα δέντρα ο γέρω υπηρετής, που έσπευδε στην πρόσκλησι της νεαφής του κυρίας.

Ο Τριστάνος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ υπόκλιθηκε βαθειά μπροστά στην δεσποινίδα Μιρεμπέλ και χάθηκε πίσω από μιά συστάδα δένδρων.

Η Λευκή τον άκολούθησε με το βλέμμα και όταν έχαθηκε τελείως, άκούμπησε τα χέρια στην καρδιά, της όποιας δεν μπόρεσε να σταμάτησι τους δυνατούς παλμούς.

Η ιστορία των Καπουλέτων και των Μουτέκι έβλεπεν έτσι την επανάληψί της με νέα μορφή.

Ο Ρωμαίος άγαπούσε την Ιουλιέττα!...

Ήταν λίγο πριν από το μεσημέρι της άλλης ήμέρας όταν ο Τριστάνος ντ' Ιβέρ παρουσιάστηκε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα του πατέ

ρα του.

Ο νέος είχε φορέσει τη στολή του συνταγματάρχου και ήταν τόσο η κομψότης και η πολυτέλεια της περιβολής του, ώστε μπορούσε κανείς να πιστέψι πως έτοιμαζόταν να παρουσιαστή στην Αυτού Μεγαλειότητα, τον Βασιλέα της Ισπανίας, στη μεγάλην αίθουσα του Έσκουριάλ.

Τρεις ή τέσσαρες ύπηρετες με τη λιβρέα τους, που ήταν καθισμένοι στον άντιθάλαμον, σηκώθηκαν μόλις τον είδαν και υπόκλιθηκαν βαθειά μπροστά του.

—Πήγαινε να ρωτήσης τον κύριον βαρώνον αν μπορθί να με δεχθί αυτή τη στιγμή, είπε ο Τριστάνος εις έναν άπ' αυτούς.

Ο ύπηρετής έφυγε και σε μιά στιγμή έαναγύρισε. Καί έφερε μιάν άπάντησι καταφατική.

Ο νέος διέσχισε τα δύο σαλόνια που ήταν πριν από την κρεβατοκάμαρα του πατέρα του κι' έμπηκε.

Ήταν ένα δωμάτιο σχεδόν κυκλικό, περίφημο για την ταπετσαρία και τις τοιχογραφίες του. Το γενεαλογικό δέντρο των Σάμ ντ' Ιβέρ, ζωγραφισμένο άπάνω σε περιγραμνή, έπιασε σχεδόν έναν από τους τοίχους.

Στους άλλους τοίχους ήταν τα πορτραίτα των προγόνων του, όλα με το στέμμα της οικογενείας στο πλάσιο.

Ο γέρος καθισμένος σε μιά μεγάλη πολυθρόνα, που είχαν επίσης το στέμμα της

βαρώνειας του, είχε τυλιγμένο το άδύνατο κορμί του σε μιά ρόμπα από μαύρο βελούδο.

—Αν και ήταν τόσο γέρος ώστε να φαίνεται έκατό χρόνων, ο βαρώνος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ διατηρούσε όστόσο την έπιβλητική μεγαλοπρέπεια στη μορφή και στο βλέμμα.

Ο Τριστάνος τον έπλησίασε με σεβασμό, έπηρε το δεξί του χέρι και τόφερε στα χείλη, περρισότερο όμως για να έκτελέση μιάν έθιμοτυπία παρά για να έκδηλώσι τη σπορνή του.

—Καλημέρα, κύριε υλέμου, καλημέρα! είπε ο βαρώνος. Είμαι πολύ εύχαρστημένος που σε βλέπω. Άλλά γιατί παρουσιάστηκες μπροστά μου μ' αυτή τη στολή; Μήπως το σύνταγμα σου βρίσκεται έξω άπ' το πάρκο μου και έτοιμάζεσαι να τεθής έπi κεφαλής σου;

—Το σύνταγμα μου είνε πολύ μακριά άπ' έδω, κύριε βαρώνε. άπάντησε ο Τριστάνος μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. Ήρθα όμως για να κάω ένα σπουδαίοτατο διάβημα σε σ'ας και έθεώρησα άπαραίτητο να τηρήσω όλους τους τύπους για να σ'ας άποδείξω τον σεβασμό που ένω και θα έχω πάντα για σ'ας.

—Εκάματε πολύ καλά, κύριε, άπάντησε ο βαρώνος με ίκανοποίησι. Είμαι πολύ εύχαρστημένος που βλέπω ότι δεν είσατε από τα άχάριστα εκείνα παιδιά που θέλουν ν' άπαλλαγούν από την πατρικήν έξουσία μόλις

καταλάβουν ότι έγιναν άντρες. Άς δοίμε λοιπόν περτινός πρόκειται;

—Πρόκειται για την εύτυχία όλης μου της ζωής.

—Καί από τί μπορθί να έξαρτηθί αυτή η εύτυχία, σε παρακαλώ ;... Είσαι νέος, άρκετά ώραίος, πολύ πλούσιος, είσαι συνταγματάρχης λέγεσαι Σάμ ντ' Ιβέρ και μετά από μένα θα γίνης ένας από τους πρώτους εύπατρίδης της Ισπανίας. Υπάρχει λοιπόν, σε παρακαλώ, στον μάταιον αυτόν κόσμο εύπατρίδης πιά εύτυχισμένος από σενα;

—Έχετε δίκιο, κύριε βαρώνε. Καί όμως έξαρτάται μόνον από σ'ας να συμπληρώσω την εύτυχία αυτή.

—Κατά ποιόν τρόπον, παρακαλώ;

—Είμαι είκοσιτεσσάρων χρόνων, άρχισεν ο Τριστάνος.

—Τό ξέρω πολύ καλά. Ωραία ήλικία, παιδί μου, εις την όποιαν θα ήθελα να ξαναθρεβώ!

—Είμαι πολύ βαρυστημένος από τις έφημερες αγάπες και τις μικρές έρωτικές περιπέτειες.

—Βέβαια! έμουρμούρισε ο βαρώνος με μιά περιφρονητική χειρονομία σαν να θελε να ειπή: «Δεν με τιμώ πολύ, παιδί μου! Έγώ έδω πιά με θλέπει, είχα πιά πιά μεγάλην άντοχη σ' αυτές τις δουλειές!...».

Ο Τριστάνος έξεσκολούθησε.

—Θα ήθελα να δοκιμάσω τις γλυκείες άπολαύσεις της οικογενείας, την ένάρετην εύχαρίστησι ενός νομίμου έρώτος.

—Μιλάς σαν χωριατόπουλο, παιδί μου! Πού θέλεις να καταλήγης;

—Στο έξης : σκέφτομαι να παντρευτώ.

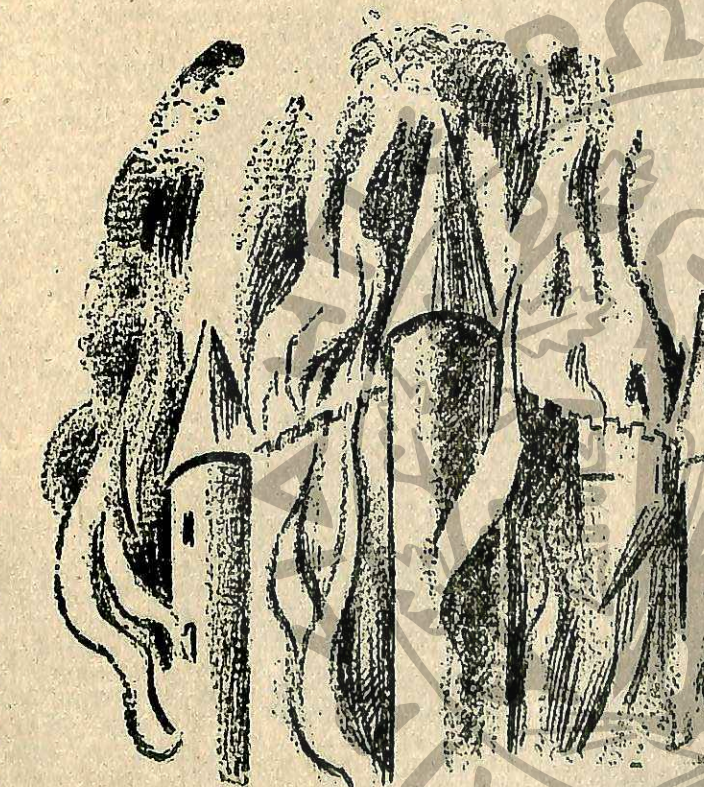
—Πολύ καλή σκέψις! Ποιό θα ήθελα ν' άποκτήσω ένα γόνον της οικογενείας μου στον μάταιον αυτόν κόσμο, προτού παρουσιαστώ στον Πλάστη μου. Παντρεύσου λοιπόν, παιδί μου, παντρεύσου!

—Ωστε λοιπόν το έγκρινετε;

—Βέβαια και το έγκρινω! Πρέπει μόνο να κάμης καλήν έκλογή και αυτό δεν είνε βέβαια δύσκολο! Όλα τα κορίτσια μεγάλων οικογενειών της Έλευθερης Κομητείας, μιά Μπωφρεμόν, μιά Σαιν Μορίς ή μιά Τουλεζόν, θα είνε περήφανες να φέρουν το όνομά σου!

—Καί αν δεν σ'ας ίκανοποιήσι, πατέρα, η νέα που θα σ'ας προτείνω;

—Άδύνατον, παιδί μου! Στις φλέβες σου ρέει το έλαιο μου το αίμα και ξέρω

Ο πόνος των Σάμ ντ' Ιβέρ έννε παρανόημα του πυαδα

δτι δεν θα σκεφτῆς ποτὲ νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα ἀνάξια τοῦ ὀνόματός σου.

— Ἀνάξια, ὅχι βέβαια, κύριε θαρῶναι! Καὶ ὅμως τρέμω νὰ σὰς πῶ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπῶ!

Ἐνα εἰρωνικό χαμόγελο ἐξάρωσε τὰ χεῖλη τοῦ θαρῶνου. Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε:

— Παιδί!.. Καὶ θάταν βέβαια πολὺ παρᾶξενον ν' ἀκούσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ζαρωμένο γεροντάκι νὰ λέπῃ «παιδί» τὸν ὄρσιον ἐκεῖνον συνταγματάρχην ποὺ ἦταν στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του.

— Παιδί! εἶπε γιὰ δευτέρη φορά.

Μετὰ ἐπρόσθεσε μὲ πατρικὴ συγκρατᾶσαι:

— Προχώρει λοιπόν. Εἶπες πῶς τρέμεις θέλοντας νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾷς. Εἶνε λοιπόν τόσο ἀνάξια νὰ πάρῃ ἐσένα;

— Πατέρα μου! ἐφώναξε ὁ Τρισταῖνος μὲ θέρη. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πιὸ ἀγνοοὶ ἀπὸ τὴν λατρευτὴ ἐκεῖνη κόρη.

— Θαυμάσια λοιπόν! Τὸ πιστεύω καὶ βιάζομαι νὰ γνωρίσω αὐτὸν τὸν ἄγγελο.

Ὁ Τρισταῖνος ἐμάζεψε ὅλο του τὸ θάρρος καὶ ἀπάντησε μὲ φαινομενικὴν ἡρεμία, ποὺ τὴν διέφευγε ὅμως ἡ συγκινημένη του φωνή:

— Ἐκεῖνη ποὺ ἀγαπῶ, πατέρα μου, εἶνε ἡ μοναχοκόρη τοῦ γείτονά σας, τοῦ κόμητος Θεοβάλδου ντὲ Μιρεμπέλ...

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ἀφοῦ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς κόρης ποὺ ἀγαποῦσε, ὁ Τρισταῖνος ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του ἔξω φρενῶν νὰ τοῦ κἀνῃ μιὰ θίαη σκηνή.

Ἀλλὰ δὲν ἔγινε τέτοιο πράγμα.

Μόλις ὁ Τρισταῖνος ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Λευκῆς, ὁ γέρος σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ ἀκουμπώντας ἀπὸ τὸ ἑνα μέρος σ' ἕνα μεγάλο μπαστόνι μὲ χρυσὴ λαθὴ καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο στὸ μπράτσο τοῦ παιδιοῦ του, τὸν ὠδήγησε μπροστὰ τοῦ γενεᾶ λογικὸ δέντρο ποὺ εἶπαμε.

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ, παιδί μου; ἐρώτησε δείχνοντας τὴ μεγάλη περγαμνὴ. Καὶ εἶπες τί ἀντιπροσωπεύουν οἱ πυκνοὶ ἐκεῖνοι κλώνοι ποὺ ἐκκινοῦν ἀπὸ τὸν μεγάλον κορμό;

— Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μας.

— Πῶς συμβαίνει λοιπόν

ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς;

— Μὰ, πατέρα μου, ἐνόμιζα...

— Πολὺ ἄσχημα, ἐνόμιζες! Πάντως ὅμως, εἴτε δὲν ἤξερες, εἴτε ἐξέχασες, θὰ βοηθήσω ἐγὼ τὴν ἀγνοία καὶ τὴ μνήμη σου. Γιὰ κῦτταξε ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ. Τί βλέπεις;

— Μιὰ μικρὴ κόκκινη κηλίδα πρὸς τὴ μέση τοῦ γενεαλογικοῦ δέντρου.

— Κι' ἐδῶ;

— Μιὰν ἄλλη παρόμοια κηλίδα.

— Καὶ πάρα πάνω;

— Ἀλλες κηλίδες ὅμοιες.

— Μέτρησέ τις.

Ὁ Τρισταῖνος στάθηκε λίγο σιωπηλὸς καὶ μετὰ ἀπάντησε:

— Εἶνε δέκα, πατέρα μου.

— Πραγματικά. Καὶ εἶνε ὅλες κηλίδες αἱματος... Ὅθ' αὐτὸν πῶ ἀμέσως πῶς ἐχύθηκεν αὐτὸ τὸ αἷμα.

— Τὸ ξέρω, πατέρα μου.

— Δὲν πειράζει, θὰ σοῦ τὸ πῶ τὸ ἴδιο. Ἀκουσε λοιπόν, παιδί μου καὶ πρόσεξε νὰ μὴν τὰ ξεχάσῃς ποτὲ αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ εἰπῶ.

Ὁ Τρισταῖνος ἐστάθηκε σιωπηλὸς ν' ἀκούσῃ τὴν πατρικὴν ἀφήγησι. Καὶ ὁ πατέρας του ἄρχισε:

— Κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1442, ὁ Λουδοβίκος κόμης ντὲ Μιρεμπέλ, ἐπὶ νομομαζόμενος «Μαῦρος ἀγριόχοιρος», γιὰτὶ ἦταν πάρα πολὺ ἄσχημος καὶ θηριώδης, ἐρωτεύθηκε μιὰ νέα τῆς οἰκογενείας μας, τὴν Βατίλδην ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, ποὺ τὴν ἔλεγαν καὶ «Ἀσπρὸ τριαντάφυλλο» γιὰ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀρετὴ τῆς. Τὴν ἐξήγησε γυναῖκα του, ὁ βαρὼνος πρόγονός μου ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν καὶ ὁ «Μαῦρος ἀγριόχοιρος», ἔξω φρενῶν, ὠρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ!

Ἡ ἐκδικήσι τοῦ δὲν ἀργήσε νάρθη.

Μιὰ μέρα, ποὺ ὁ βαρὼνος εἶχε θύῃ κυνήγι μὲ μερικοὺς καλεσμένους του, ὁ «Μαῦρος ἀγριόχοιρος» ἐμπήκε καὶ αὐτὸν ἐδῶ τὸν πύργον ἐπὶ κεφαλῇς μερικῶν ἀνθρώπων του καλὰ ὀπλισμένων, ὅσους τὴν Βατίλδην, τὴν πῆρε μὲ τὸ ἀλογότου καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες τὴν ἐσανάστεψε, ἀτιμάσμεν, ἐτοιμοθάνατον!

Ἡ Βατίλδην εἶχε δύο ἀδελφία. Ὁ ἕνας ἦταν ἀντρας πιά καὶ ὁ ἄλλος δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα τὰ ὄρια τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

Ὁ μεγαλύτερος ποὺ λεγόταν Τρισταῖνος ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, ὅπως ἐσύ, ἐκάλεισε σὲ μονομαχίαν τὸν ἀτιμὸν «Μαῦρον ἀγριόχοιρον» καὶ παρ' ὅλον ποὺ εἶχε μὲ τὸ

μέρος του τὸ δίκην, σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν ἀτιμὸν ἀπαγωγέα.

Ἀυτὴ ἡ κόκκινη κηλίδα ποὺ βλέπεις ἐδῶ, ἡ πρώτη ἀπ' ὅλες, δείχνει τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Βατίλδης.

Ἐπέρασαν μερικὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ὁ «Μαῦρος ἀγριόχοιρος» εἶχε παντρευτὴ καὶ ἀπέκτησεν ἕνα παιδί.

Ὁ νεαρὸς ἀδελφὸς τοῦ θύματος εἶχε μεγαλώσει κι' αὐτὸς ἐν τῷ μεταξύ, κι' ἐγίνεν ἀντρας.

Ἐμονομάχησε λοιπὸν μὲ τὴ σειρά του μὲ τὸν «Μαῦρον ἀγριόχοιρον», καὶ πῶς τυχερὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του ἐθύσθη τὸ σπαθί του στὸ στήθος τοῦ κόμητος ντὲ Μιρεμπέλ.

Τὸ κληρονομικὸ μῖσος δὲν ἐσθυσεν οὐδὲ τὴν ψυχὴ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο οἰκὸγενειῶν. Τὸ παιδί τοῦ «Μαῦρου ἀγριόχοιρου» ἐμονομάχησε μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο παιδιά ἐκεῖνου ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα του.

Ἐκτὼς ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ σκοτώθηκε στὴ μονομαχίαν καὶ ὁ θάνατός του ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν δευτέρη κηλίδαν ποὺ βλέπεις τὸ γενεαλογικὸ μας δέντρο...

Δὲν θὰ παρακολουθήσουμε περισσύτερον τὸν γέροντα βαρὼνον στὴν ἀφήγησιν τῶν μονομαχιῶν καὶ τῶν ἐκδικησιῶν, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν στὶς δύο οἰκογενείες.

Ἡ ἀφήγησι αὐτῆς, γεμάτη μακάβρια σπουδαιότητα γι' αὐτὸν καὶ τὸν Τρισταῖνον, θὰ ἐκούραζε πολὺ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Προσθέτουσε μονάχα πῶς ὁ γέρος ἐζώηρεσε καθὼς προνοοῦσε στὴν ἀφήγησιν, οἱ θαθεῖες ρυτίδες ποὺ αὐλάκωναν τὸ πρόσωπό του ἔσθυσαν καὶ στὸ βλέμμα του ἔλαμπε ἡ φλόγα τοῦ μίσους.

— Λοιπόν, παιδί μου, τί ἔχεις ν' ἀπαντήσῃς σὲ ὅλ' αὐτά; ἐρώτησε ὁ γέρος ὅταν ἐτελειώσε.

— Τίποτε, πατέρα μου, παρὰ μόνον ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἡ δεσποινὴς Λευκὴ, ἡ ἀξιέραστη αὐτὴ νέα, ἔχει γιὰ σὰς κάποιο σχέσι μὲ τὰ τραγικὰ γεγονότα ποὺ ἀφοροῦν τοὺς πρόγονούς μας καὶ τοὺς δικούς της...

— Τί λές! ἐφώναξε ὁ βαρὼνος μὲ θυμὸ καὶ περιφρόνησι. Ποιὸς σοῦ μίλησε γιὰ τὴν δεσποινίδα Λευκὴν, καὶ πῶς τὸ ὄνομά της θρίσκει ἀκόμη στὰ χεῖλη σου, ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα;

— Ἐπειδὴ θρίσκειται στὴν καρδιά μου, ἀπάντησε ὁ Τρισταῖνος μὲ τολμηρὴ σταθε-

ρότητα.

— Νὰ τὸ ξεριζώσῃς! Ἐκάνε ὁ γέρος.

— Ποτέ! Ζητήστε μου τὴ ζωὴ μου καὶ θὰ σὰς τὴν δώσω... ἀλλὰ μὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ θυσιᾶσω τὸν ἐρωτὰ μου! Ὅθ' ἀρνηθῶ, πατέρα.

Ὁ βαρὼνος ἐκύτταξε τὸ παιδί του μὲ μιὰ ματιά γεμάτη κατὰπληξι καὶ ἀγανάκτησι. Ὁ Τρισταῖνος δὲν ἐχαμήλωσε τὰ μάτια. Ὁ γέρος ἐξακολούθησε:

— Μιλάτε γι' ἀγάπη, Τρισταῖνον ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ!... Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη αὐτὴ μὰς ντροπιάζει, εἶνε ἀτιμωτικὴ γιὰ μὰς!

— Ἀτιμωτικὴ, πατέρα μου; ἐπανέλαβε ὁ Τρισταῖνος, τὰ χεῖλη τοῦ ὁποίου εἶχαν γίνε κατὰχλωμα.

— Ναι, ἀτιμωτικὴ, ὅθ' ἐαναλάω, γιὰτὶ θέλεις νὰ δώσῃς τὸ ὄνομά σου μὲ μιὰν ἀπόγονον τοῦ «Μαῦρου ἀγριόχοιρου»; Ἡ θέλεις νὰ κόψῃς ἕνα γαμήλιο λουλοῦδι βουτηγμένο δέκα φορές στὸ ἀγνότερο αἷμα τῶν προγόνων σου! Θέλεις νὰ πνίγῃς στὶς γαμήλιες ψαλμωδίες τῆς κραυγῆς τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως ποὺ θὰ θγάλουν ὅλοι οἱ πρόγονοί μας μπροστὰ στὴν καταραμένην ἐκείνην οἰκογένειαν! Αὐτὸ, λοιπὸν σκέφτομαι νὰ κάμῃς;

— Ναι, αὐτὸ σκέφτομαι, πατέρα, γιὰτὶ ἡ δεσποινὴς ντὲ Μιρεμπέλ εἶνε ἀθῶα γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν ἀγάπῃ.

— Σῶπα, λοιπόν, σῶπα! ἐφώναξε ὁ γέρος, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτὸς καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν δτι αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ κάμεις ν' ἀμφισβάλω γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς μητέρας σου; Δὲν καταλαβαίνει δτι ἀρχίζω νὰ υποψιάζομαι πῶς εἶσαι ὁ καρπὸς ἐνὸς ἐνόχου ἐρωτός; Γιὰτὶ ἔνας ἀληθινὸς Σάμ ντ' Ἰβέρ δὲν θὰ μιλοῦσε ποτὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο!

— Πατέρα μου, Πατέρα... ἐμουρμούρισε ὁ Τρισταῖνος μὲ φωνὴ γεμάτην ἱκεσίαν.

— Σῶπα καὶ ἀκούσε με! Τὸ ὄνομά σου εἶνε καὶ δικό μου, εἶνε τὸ ὄνομα εἰκοσιπέντε γενεῶν διασήμεν εὐπατριδῶν ποὺ τὸ ἐκράτησαν ψηλά! Κι' ἐγὼ εἰμαι ὀφθαλμὸς καὶ ἀποφασισμένος νὰ τὸ κρατήσω ἀμόλυντο.

Δὲν θὰ ἐπιτρέψω σὲ κανέναν καὶ ἀκόμη περισσότερο στὸ παιδί μου, νὰ μολύνῃ τὸ περήφανο στέμμα μας!...

(Στὸ ἐρχόμενο ἢ συνέχεια)

Τέρον παρακολουθοῦσε ἀφηρημένα τὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ ποὺ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Ἐγείρε μετὰ ἐπάνω τὴν γραφομηχανὴν τοῦ κι' ἐδιάβασε τὴν τελευταία φράσι τοῦ ρεπορτάζ τοῦ ἐγγράφου.

Ἦταν ὁλομόναχη, δίχως κανένα στήριγμα στὴν ζωὴ, χαμένη μὲσ' στὴν κίνησι τῆς ἀδιάφορης καὶ βουερῆς μεγαλουπόλεως. Ἀγνωστὴ, σ' ὅλους, πενιμασμένη, εἶχε καθήσει στὸ πατώφλι μιᾶς ἐξέπορτας, ποὺ τὴν ἔδρανε ἡ βροχὴ, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, κάποια ἀγριεμένη φωνὴ ποὺ θὰ τὴν διέτασσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φύγῃ. Γιὰ νὰ πᾶ ὅμως ποῦ;...

Ὁ Τέρον ἀναστένανε, ἐγύρισε λίγο τὸ φύλλο ἐπάνω στὴ γραφομηχανὴν κι' ἐγείρε πῶς στὸ καθίσμα του. Τὰ γενεᾶ του φαγέρονταν πῶς ἔβχαν τοῦλάχιστον διὰ μέρες νὰ δεχθοῦν τὸ χᾶδι τοῦ ἐυραφιοῦ.

— Γιὰ νὰ πᾶ ὅμως ποῦ; ἀναρωτήθηκε κι' ὁ ἴδιος.

Δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μῆθῃ οὔτε τ' ὄνομά της. Τὸ μόνον ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ προσώπου της... Τὰ ὑγρά μὲν ἀπ' τὴ βροχὴ μάνουλά της, ἡ λεπτὴ, ἐλαφρὰ ἀνσηλωμένη μυτούλα της, τὰ λαμπερὰ μάτια της...

Μιὰ ἀπόκλιση τῆς τύχης, συνέχισε σὲ λίγο. «Τὰ χέρια της ἦσαν παγωμένα ἀπὸ τὸ κρύο, τὰ δόντια της χτυποῦσαν, κι' ὅμως τὸ χαμόγελό της ἐφώτιζε ἀκόμα τὸ πρόσωπό, κι' ἦταν ἡ φωνὴ της...»

Ὁ Τέρον σταμάτησε καὶ πάλι κι' ἀναστένανε. Στ' αὐτὴν τοῦ ἀντηχοῦσε ἀκόμη ἡ λεπτὴ φωνούλα ποὺ τὸν εἶχε ἐξαρτῶσει, τὸ προηγουμένο βράδυ καθὼς προχωροῦσε σκυφτός, σὲ κάποιον σκοτεινὸ δρομάκι, ποὺ τὸν ἐμαστίζανε ἡ βροχὴ.

— Ὅθ' ἀπορροῦσατε νὰ μοῦ δώσετε ἕνα τσιγάρο, κύριε;

Καθὼς εἶχε σκύψει λίγο, γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τοῖς τοῦ μιλοῦσε, τὸ νερὸ ποὺ εἶχε μαζευτὴ στὸν γύρο τοῦ καπέλου χύθηκε πρὸς τὰ κάτω. Ἡ ἀγνωστὴ κοπέλλα τοῦ χαμονέλασε πρόσχαρη.

— Ἐλάτε νὰ κάτσωμε μαζὶ ἐδῶ στὴ ζεστασιά τοῦ τσιγάρου, τοῦ εἶπε. Ὅθ' χτυλήσω τὸ κουδούνι νὰ μὰς σερβίρουν καὶ τὸ τσάι.

Ὁ Τέρον γέλασε καὶ στρώθηκε δίπλα της, ἐπάνω στὰ ὄγκρα σκαλοπάτια.

— Θάθελα ἀφθονολεμόνι στὸ δικό μου τσάι, ἔκαμε, συνεχίζοντας τὸ δικό της ἀστεῖο.

Ἐκεῖνος ἐκοῦμπωσε τὸ τριμμένο σακάκι του κι' ἀπὸ κάποιον τσάτη

Οἱ ἀπόκληροί

τοῦ, ξετρίπωσε κάποιο του γάρου.

— Τὸ τελευταῖο μου, τῆς δικαιολογώθηκε, κόποντας τὸ στὰ δύο καὶ προσφέροντάς της τὸ μισό.

Ἐκπνισαὶ γιὰ λίγο σιωπηλὸι. Ἐκεῖνη ἐπαῖξε τὰ δάχτυλά της μέσα στὰ παπούτσιά της, καὶ τὰ νερὰ ξεπηδοῦσαν ἀπ' τὶς τρύπες ποὺ εἶχαν οἱ σόλες της.

— Ἀφήνω πάντα τρύπες, τοῦ ἐξήγησε γελώντας καὶ κυττάζοντας τὸν στὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ μὴ νὰ θγαίνῃ ξανά τὸ νερό.

— Πόσον καιρὸ γυνὴς ἔτσι στοὺς δρόμους; τὴν ἐρώτησε ὁ Τέρον τρυφερά.

— Ποῦ νὰ θυμᾶμαι! Πάει καιρὸς τώρα... Ἀπὸ τότε ποὺ μὲ πέταξαν στὸ δρόμο γιὰτὶ δὲν εἶχα νὰ πληρώσω τὸ νοίκι μου. Μὰ κι' ἐσύ μοῦ φαίνεται πῶς κάνεις τὴν ἴδια δουλειά... Ἐπέσεες;

— Καταστράφηκα.

— Τώρα κοντά;

— Πῶς; ἔκανε ἀφηρημένα ὁ Τέρον καὶ μετὰ συνέχισε: Ὁ

χι. Πάει καιρὸς πολὺς.

Δὲν τοῖμοσε νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια.

— Γιὰτὶ ρωτᾷς; ἔκαμε περιεργα.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἐξομολογήθηκε ἐκείνη. Δὲν μοῦ φαίνεται συνηθισμένος σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴ ζωὴ.

— Φυσικά, τῆς ἀπάντησε ὁ Τέρον. Γιὰ κάμποσα χρόνια τὸ εἶχα εἶδε ἐξῶ. Καὶ τί δὲν ἔκανα, καὶ ποῦ δὲν πῆγα... Ὅθ' καὶ στὴ φυλακὴ.

Ἡ ἀγνωστὴ τὸν ἐκύτταξε φιλιπποῖτα.

— Ναι, συνέχισε ὁ Τέρον. Δούλεψα σὲ καράβια, ἐπύνα πιάτα, μπήκα σὲ θηοπτες δουλειές... ἔκανα τὴν κάθε δουλειὰ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃ τὸ ψωμί...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντελήφθησαν κι' οἱ δύο τοὺς μιὰ πελώρια σκιά ποὺ εἶχε σπαθὴ μακροκοιμισμένη. Ἡ ἀγνωστὴ σηκώθηκε καὶ κυττάζοντας τὸν στὰ μάτια, τοῦ ἐσφίξε τὸ χέρι ψιθυρίζοντας του:

— Γεῖά σου... καὶ σ' εὐχαριστῶ...

Τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ δίχως νὰ τῆς πῇ λέξι...

...Καὶ τώρα, διαβάζοντας τὴν τελευταία φράσι τοῦ ρεπορτάζ του, ὁ Τέρον, ὅλο κι' ἀνθρωπιάζων:

— Ποῦ νὰ πῆγε;

Νευριασμένης ἔαβυσε τὸ τσιγάρο του, τράβηξε τὰ χαρτιά ἀπ' τὴ γραφομηχανὴ καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

Ὁ ἀρχισυντάκτης ἐγείρε πῶς στὴν πέτσινη πολυθρόνα του.

— Πῶς πᾶει τὸ ρεπορτάζ σου σχετικά μὲ τοὺς ἀνέργους, Τέρον; ἐρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον.

— Μάλλον ἄσχημα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Ὁ ἀρχισυντάκτης κατσούφιασε.

— Δυὸ μέρες τώρα τριγυρνᾷ στὴν πόλιν, ζητώντας νὰ βροῖσῃ τὸ θέμα σου, μέσα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ. Καὶ θὰ ποῖε νὰ εἶχε βρῇ ὡς τώρα. Καὶ κατὰ τὸ ἐλαστικὸ μέτρο...

— Τὸ βροῖμα, ἀναστένανε ὁ Τέρον, μόνο ποῦ, ἀλλοῖμονο, τὸ ἔγραφε ξανά.

— Κῦτταξε νὰ τελειώσῃς γιὰ ὅρα ἀρχήτερα, ἔκαμε ὁ γυναιμένα ὁ ἀρχισυντάκτης. Ἢ ἀφῆρα μὰς μῆκε πάλι στὴ

μύτη, κλέβοντας μας και την εμπνεύσει. Για διάβασε τουτό έδω το ζωντανό, το γεμάτο απ' τον ανθρώπινο πόνο, έρωθο, που δημοσιεύει στο σημερινό φύλλο της... Είναι θαύμα! Γράφει σχετικά με κάποιον νέο που θαλασσοδάρθηκε σ' όλο τον κόσμο... Δούλεψε σε καράβια, έπλυνε πιάτα, μπηκε σε ύποπτες δουλειές... Ναι, τέτοια θέματα μ' αρέσουν έμένα. Κάτι το ζωντανό, παρμένο μέσ' απ' τη ζωή.

Με μια νευρική κίνηση, ο άρχισυντάκτης πέταξε μιάν εφημερίδα επάνω στο γραφείο του.

—Κάποια κοπέλλα, ρεπόρτερ της «Σφαίρας», μάς την έσκασε τη δουλειά, προσέδεσε.

Ο Τέρρυ είχε καρφώσει το βλέμμα του, σαν ύπνωτισμένος, στις τελευταίες φράσεις του άρθρου της νέας.

«Που να έχω πάει;» εδιάβαζε. «Θα βρισκόταν, άρα γε, κι' απόψε στην ίδια θέση; Θα θέλωση άρα γε να μοιραστή ξανά, το τελευταίο τουτσιγάρο, με μιάν σύντροφο που στην άτυχία, με μιάν απόκλητη της...»

—Για πού το έβαλες; Ξεφώνισε ο άρχισυντάκτης, καθώς ο Τέρρυ ξεχυνόταν σαν σίφουνας έξω απ' το γραφείο του.

—Την βρήκα, του απήντησε λαχανιασμένα, ο νέος, κατεβαίνοντας, στη βία του, το καπέλλο του ως τ' αυτιά του. Την βρήκα τη συνέχεια του ρεπορτάζ μου, μα μαζί της βρήκα και κάτι ακόμη πιο δμοφο. Κάτι όμως που άφορά έμένα... και μόνον έμένα!

KOPE'Y' ΦOPNT

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΝΤΕΚΔΙΚΗΣΙΕ

—Λοιπόν, ο άνδρας σου ήταν χήρος;

—Ναι, είμαι η δεύτερη γυναίκα του.

—Και δεν σου κάνει ποτέ λόγο για την πρώτη;

—Δεν παίρνει τα μούτρα του! Αρχίζω τότε και του μιλάω κι' εγώ για τους δυο πρώτους άνδρες μου.

ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ

—Θέλετε λοιπόν γυναίκα μια από τις κόρες μου; Πολύ καλά. Η μικρότερη έχει 100 χιλιάδες προίκια, ή μεσαία 300 χιλιάδες και ή μεγαλύτερη 500.

—Δεν έχετε άλλη πιο μεγάλη;

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

—Έχεις τσιγάρα;
—Όχι, δεν παίρνω πιά.
—Γιατί;
—Για να σε κάμω να κόψεις το κάπνισμα.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ).—Όταν ή Τζέννη που είχε σωθή από τον μπάρμπα Βισέτρ, χωρίς στις φροντίδες της Παυλίνας, έβγαλε τα δρεγμένα της φορέματα και φόρεσε τα θερμά που της έφερε ή φίλη της, έτοιμάστηκε να έγκαταλείψει το μικρό σκήμα του Σταβ. μού Βοηθειών, ο Ζακόμπ Μενιέ έσκέφθη πως δεν έπρεπε να επιτρέψουν όλοι μαζί στο σπίτι γιατί ύπνηνε φόβος να τρομάξει ή γυναίκα του Μπέρθα που θ' άνησυχούσε για την μεγάλη τους άφροντορία. Ο Ζωζό έβριζε σωστή τη σκέψη του Μενιέ και του συνέστησε να πάνε πρώτα οι δυο τους μαζί για ναπροδιαθέσουντην γυναίκα του και ή Τζέννη ναάκουλουθήση μετά με τον μπάρμπα Βισέτρ και την Παυλίνα μέσος' ένα αμάξι.

—Έστω, συγκατένευσε ο Ζακόμπ, ως φύγωμε άμέσως. Δεν είναι πολύ μακριά απ' εδώ το σπίτι μας).

4ον

Γύρισε έπειτα προς τον σωτήρα της κόρης του και είπτε:

—Δεν θα μπορούσα να την εμπιστευτώ σε καλύτερο άνθρωπο, σ' ευγενέστερη καρδιά...

Δεν μπόρεσε να πη περισσότερα. Οι λυγμοί κατέπνιγαν την φωνή του και ο Ζωζό άναγκάστηκε να τον τραβήξη έξω...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΙΜΟΝ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ ΤΟ ΑΛΛΟ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ...

Δεν είχε άδικο ο Ζακόμπ Μενιέ όταν συλλογιζόταν τους φόβους της γυναίκας του για την τόσο μεγάλη άφροντορία του.

Η Μπέρθα που, ανήσυχη, παραγμένη, αγωνιούσε

για την άδικαιολόγητη άφροντορία του άνδρός της και της κόρης της, μόλις είδε τον Ζακόμπ να έπιστρέφει μόνος του μαζί μ' έναν ξένον νέον, χωρίς την Τζέννη, άφησε μιάν σπαρακτική κραυγή και σωριάστηκε κοντά στο κεφαλόσκαλο, όπου τούς περίμενε.

—Μπέρθα, Μπέρθα μου, φώναξε ο Ζακόμπ, όρμώντας ν' άνασκηώσει την γυναίκα του.

Πρόλαβε όμως ο Ζωζό, ανεβαίνοντας τέσσερα, τέσσαρα τα σκαλιά και την άνασκήωσε λέγοντάς της:

—'Ηουχα! 'Ηουχα, καλή μου κυρά! Δεν υπάρχει λόγος να ταράζεσθε τόσο πολύ, άφου δεν έγινε τίποτα κακό και μπορούμε να θάλουμε το χέρι μας επάνω στο ευαγγέλιο για να πιστεύουμε!

Εκείνη όμως προς την οποία άπέτεινε τα καθησυχαστικά αυτά λόγια, δεν έδιδε καμμιάν προσοχή στους δυο άνδρες.

Με μάτια διεσταλμένα που εξέφραζαν τρόμο και άγωνία, ή Μπέρθα ρωτούσε τον άνδρα της:

—Τι πάθατε; Που είναι ή Τζέννη; Γιατί δεν ήρθε μαζί σου;

Ο Ζακόμπ όμως δεν μπορούσε ν' άπαντήσει. Λες και του έλειπε ή φωνή. Δοκίμαζε μονάχα να καταπραύνη την γυναίκα του, κάμνοντάς της σημείο να

μη ταράσσεται.

Η άτυχη όμως δεν μπορούσε να συγκρατηθή πιά.

—'Η Τζέννη; Που είναι ή Τζέννη; έξακολουθούσε να φωνάζει, δοκιμάζοντας ν' άποσπασθή από τ' άχέρια του νέου που την συγκρατούσε.

—Άφου σου λέω, καλή μου κυρία, πως δεν έγινε τίποτα κακό, έλεγε πάλι ο Ζωζό, μπορείς να με πιστεύσεις. Κι' έπειτα θα την δής τώρα άμέσως την κόρη σου, σου δίνω τον λόγο της τιμής μου.

—Καλή μου γυναίκα, μπόρεσε να προσθήσει τώρα και ο Ζακόμπ, ήρθα μόνος, χωρίς την Τζέννη μας, για να σε προειδοποιήσω, να σε προδιαθέσω...

—Νά με προδιαθέσης; τινάχτηκε έξαγριωμένη και καταταραγμένη ή Μπέρθα, σε τί;

Και ενώ οι λυγμοί την έπνιγαν έξηκολούθησε:

—Ζακόμπ, πρόσθεσε με σπαρακτική φωνή, κάποιο δυστύχημα κά' μου άναγγείλεις.

Τα μάτια της στριφογύριζαν στις κόγχες τους, ενώ με κόπο έπανελάμβανε.

—Ναι, κάποιο δυστύχημα, τρομερό, άνεπανόρθωτο βέβαια! Είναι ο Θεός που μάς τιμωρεί!

Διεκόπηκε ξαφνικά παρατηρώντας για πρώτη φορά πως ύπνηρχε εκεί κάποιος ξένος.

Ο Μενιέ έπωφελήθηκε τ' ησυχία αυτή και με την βοήθεια του Ζωζό, κατάρθωσε να τοποθετήσει την Μπέρθα πάνω σε μιάν πολυθρόνα. Μετά γονατίζοντας μπροστά της και κρατώντας της τ' άχέρια, είπτε:

—Άγαπητή μου Μπέρθα, μη με κατηγορήσεις άδικα. Η Τζέννη μας σώθηκε, σου το βεβαιώ, σου το όρκίζομαι!

—Σώθηκε, είπες; Όστε κινδύνευσε λοιπόν;

Η Μπέρθα Μενιέ πάλευε τώρα έναντιόν μιας φρικτής ύπονοιας, που από ώρα στην κατέτρωγε. Μιά ιδέα είχε περάσει από το μυαλό της και το έκαμε να ταραχθή:

—Ζακόμπ, άρχισε με συγκίνηση, που άύξανόταν σε κάθε λέξη, θυμάσαι την συζήτηση που κάναμε, λίγες μέρες πριν, με την Τζέννη μας; Δεν θα έξασες βέβαια πως μάς μιλούσε για έναν έρωτα! Α, πό θλίπεις, πό θλίπεις

λοιπόν, ο έρωτας αυτός την έφερε στην άπελπισία! Δεν θα μου πής πως γελιέμαι, δεν είναι αλήθεια; Ναι, το νοιώθω, ή Τζέννη θέλησε ν' αυτοκτονήσει.

Ο Ζακόμπ έτρεμε συγκορμος κάτω από το βλέμμα της γυναίκας του.

—Μπέρθα, ψιθύρισε, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ, γονατιστός. Δεν βλέπεις πως κάθε λόγος σου μου σιχίζει την καρδιά μου συντριβει το μυαλό.

Ο φτωχός άνθρωπος πίεζε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του, γιατί άρχισε να πιστεύη τώρα κι' αυτός — καθώς δεν είχε παρακολουθήσει τίποτε από την σκηνή της γέφυρας — πως ή Τζέννη θέλησε πράγματι να πεθάνη από άπελπισία και ότι μόνη της είχε ριχθή στον ποταμό.

Ο Ζωζό νόμιζε τότε καθ'όν του να έπέμβη:

—Λοιπόν, ναι, είναι αλήθεια, είπτε με γλυκύτητα. Η δεσποσύνη Τζέννη έχει έναν έρωτα στην καρδιά, πό ξέρω κι' εγώ, γιατί ή κόρη σας είναι φιλενάδα της Παυλίνας, της άρραβωνιαστικιάς μου, που θα πάρω γυναίκα μου σε λίγο.

Λοιπόν, βλέπετε, καλοί μου άνθρωποι, δεν πρέπει να στενοχωρη κανείς τούς νέους μιάν φορά που ή καρδιά μιλάσει! Πρέπει δέ να σ'ας πω, πως δεν έκαμε κακή έκλογη ή δεσποσύνη Τζέννη. Είδα πολλές φορές εκείνον που αγαπάει, και

μπορώ να σ'ας πω πως είναι ένα πολύ όμορφο παιδί και φαίνεται καθώς πρέπει. Έγώ τουλάχιστον δεν μπορώ να πιστέψω πως ή δεσποσύνη Τζέννη θέλησε να σκοτωθή, μα άφου είναι έτσι, είναι καλύτερα, βλέπετε, να την αφήσετε να παντρευθή, όπως της άρέσει...

Δεν πρόλαβε όμως ο Ζωζό ν' άποτελειώσει την φράση που είχε άρχισει και στην οποία είχε μπερδευθή κάπως, όποτε ένας ξαφνικός θόρυβος φωνών που προερχόταν από τις σκάλες, διέκοψε τις συστάσεις που έκαμε στο ζεύγος Μενιέ.

Ετρεξε ν' άνοίξη την πόρτα και στο άνοιγμά της φάνηκε ή Τζέννη που ύποστηριζόταν από την Παυλίνα.

Πίσω από τ' άδυο κορίτσια βρισκόταν ο μπάρμπα Βισέτρ που δίπλα του ο θυρωρός Σιμόν μ' ένα κερί στο χέρι.

Η πρώτη κίνησης της Τζέννης ήταν να ριχτή στην άγκαλιά της Μπέρθας και όλοι όσοι βρισκόταν

ταν εκεί, νόμισαν σωστό να σεβασθούν την πρώτη εκείνη στιγμή της διαχύσεως.

Όταν πέρασαν εκείνες οι συγκινητικές στιγμές, που ή Τζέννη χωμένη στην άγκαλιά της Μπέρθας την καταφιλούσε άδιάκοπα με δάκρυα στα μάτια, τρομαγμένη ή νεαρή εργάτρια για την σιωπή της μητέρας της που δεχόταν τις θωπείες της χωρίς να θγάλη λέξι.

—Μά μιλήσε μου, λοιπόν, μητέρα, φώναξε με φωνή που έτρεμε. Πές μου πως δεν υποφέρεis πιά και πως τώρα που είμαι κοντά σου, είσαι εύτυχισμένη!

Η Μπέρθα έπέμενε στην σιωπή της, ενώ άφθονα δάκρυα έτρεχαν τώρα από τ' άμάτια της.

—Κλαίεις! Κλαίεις! Έκαμε ή Τζέννη με άπελπισία, κλαίεις μητερούλα μου και είμαι εγώ ή αίτια!

Άφησε την μητέρα σου να κλάψη, Τζέννη, έπενεβη ο Ζακόμπ Μενιέ. Θ' άνακουφισθή ή καρδιά της.

Κι' ο φτωχός άνθρωπος σφόγγιζε τ' άγρά του μάτια.

Ξαφνικά ή σκηνή άλλαξε. Η Μάρθα φάνηκε πως έμψυχωνόταν.

—Κλαίω Τζέννη μου, εί-

πε κυττάζοντας κατά πρόσωπο τη νέα, γιατί λυπόμαι που δεν φάνηκες ελλι κρινής μαζί μας!.. Γιατί μούκρυψες την λύπη που σε βασάνιζε; Δυστυχισμένο παιδί. Θέλησες να πεθάνης!

—Εγώ;... Έγώ;... Έκαμε κατάπληκτη ή Τζέννη. Έγώ; Ξανάπε συμπλέκοντας τ' άχέρια της επάνω από το κεφάλι της. Α! μητέρα, πως σου πέρασε τέτοια ιδέα;

Και ή φωνή νέα έδειχνε την μεγάλη λύπη για την άδικη αυτή ιδέα των δικών τους. Ο Ζακόμπ δεν τολμούσε να παρέμβη άνάμεσα τους γιατί ήξερε τις ιδέες της γυναίκας του.

Η Παυλίνα κι' ο Ζωζό αντίηλασαν βλέμματα σαν πρόσωπα που δεν είχαν ιδέα καν της καταστάσεως που τόσο άπροσδόκητα έκτυλισσόταν μπρος στα μάτια τους.

Ο μπάρμπα Σιμόν, αυτός, μισόκλεινε τ' άμάτια του, γιατί ακόμα βρισκόταν κατ' από την έπίδραση του ύπνου που διέκόπη άπτομα.

Είχε τραβήξει τ' άκρασιά του πριν κοιμηθή και συνεπώς ήταν διατεθειμένος, όπως πάντοτε, να φανή άυστηρός προκειμένου περι άρετής και κοσμιότητος.

—Στην εποχή που ζούμε άρχισε παίρνοντας ζυφος σεμνότυφο, οι νέοι δεν σεβονται πιά ούτε οικογένεια, ούτε τίποτε. Νά, αυτή, παραδειγματός χάριν, συνέχισε δείχνοντας την γονατισμένη μπρος στην Μπέρθα Τζέννη, που στο κάτω — κάτω έχει καλή καρδιά και θέλησι για δουλειά, μιάν μέρα της έρχεται μιάν κακή ιδέα, και κρράκ! να μιάν όλόκληρη οικογένεια ανθρώπων καταστρεμμένη!

Και μιλώντας έτσι ο θυρωρός, φαινόταν πως περισσότερο άποτεινόταν προς τον μπάρμπα Βισέτρ, παρά σε κάθε άλλον άνάμεσα στους παρισταμένους.

—Αλήθεια έκαμε, πλησιάζοντας τον περισσότερο, έσεις δεν είσθε, καθώς έκουσα, εκείνος που βγάλατε την δεσποσύνη από το ποτάμι; Έ, λοιπόν καλύψτε από τον καθέναν, έσεις μπορείτε να μάς πείτε πως έγινε το πράγμα.

Η Τζέννη όμως, πριν άνοίξει ο μπάρμπα Βισέτρ το στόμα του άνέλαβε ν' άποκριθή ή ίδια:

—Δεν είχα ποτέ την ιδέα ν' αυτοκτονήσω είπτε με τόνο συγκινητικό. Ποτέ τέτοια ιδέα δεν μου πέρασε ούτε θα μου έρχόταν. Ε, κόμα κι' άν ή καρδιά μου δοκίμαζε την σκληρότερη λύπη... από έρωτα! Τ' όρκίζομαι μπροστά στον Θεό που μάς βλέπει και μάς άκούει.

Όλοι παρακολουθούσαν σιωπηλοί την νέα κι' ήταν τελείως, ο Ζωζό που νόμιζε πως μπορούσε να πη κι' αυτός κάτι:

—Έλα μπάρμπα Βισέτρ είπτε, πλησιάζοντας τον γέρο σύντροφό του, μόνον έσύ σιωπάς. Και όμως θα έξερης βέβαια πολύ περισσότερα από κάθε άλλον...

Ο μπάρμπα Βισέτρ, έφαρε ζωηρά το χέρι πάνω στο μέτωπο του σαν να συνερχόταν από κάποιο δνειρο που τον άπορροφόσε και τον έσελγε μαζί και προχωρώντας προς την πολυθρόνα όπου ήταν ξαπλωμένη ή Μπέοθα:

—Ό,τι είδα, άρχισε, ήταν τοσιμερό και μ' έκαμε ν' άφήσω μιάν κραυγή τοό μου! Το φτωχό κορίτσι σ'ας είπτε δλη την αλήθεια. Δεν είχε καμμιάν ιδέα αυτοκτονίας, σ'ας το βεβαιώνω εγώ! Υπήρξε θύμα έγκλήματος μισαροφ, φρικτής άποπειρας. Και θα τον άσφαλώς χομένη...

—Χωρίς έσας! φώναξε ή Τζέννη τείνοντας τ' άσυμπλεγμένα χέρια της προς τον άνθρωπο που την είχε σώσει! Άν δεν βρισκόσα

Και ή Τζέννη έφίλησε τον μπάρμπα Βισέτρ στα δυο του μάγουλα.

σαν έσείς εκεί, πρόσθεσε, την στιγμή που ήθελα να με πιέσουν, ασφαλώς ήμουν χαμένη!... "Α! πώς να σας ευχαριστήσω, όχι μόνον με ό,τι κάματε για μένα, αλλά πρό πάντων, γιατί, εκθέτοντας την ζωή σας για να με σώσετε, γλυτώσατε την μητέρα του, και τον πατέρα μου, από άπειρη λύπη..."

— "Α! Έχεις δίκιο, παιδί μου, διέκοψε ο Ζακόμπ χαϊδεύοντας τα μαλλιά της Τζέννης, ασφαλώς δεν θα μπορούσα να ζήσω ύστερα από σένα. "Αν δεν σ' εύρισκα ζωντανή, αν δεν ξανάβλεπα παρά μόνον το πτώμα σου, θα υπέκυπτα..."

Και γυρίζοντας, στον μπάριμπα Βισέτρ:

— "Ναι καλέ μου άνθρωπε, πρόσθεσε, ούτε η γυναίκα μου, ούτε εγώ θα μπορέσω ποτέ να σας αποδείξωμε άρκετά την ευγνωμοσύνη μας για το καλό που μάς κάματε!... Δεν πληρώνεται με λόγια ή ευγνωμοσύνη!... "Ένα μόνο πράγμα ζητώ από τον Θεό, να μου δώσει την ευκαιρία να σας αποδείξω πώς δεν ξεχάσα τί σας όφειλω, θέλω να πω: "τί σας όφειλομαι", έτσι δεν είναι Μπέρθα;"

Στην τελευταία αυτή έρωτησή, η Μπέρθα προσπάθησε να μιλήσει ή φωνή της όμως έβρισσε πάνω στα χείλη της. Δεν μπόρεσε παρά μόνον ν' απλώσει το χέρι προς τον μπάριμπα Βισέτρ, για να τον καλέσει κοντά της. Κι' όταν αυτός πλησίασε ή φωνή της άρρωστης άφησε ένα έλαφρό ψιθυρισμό για να προφέρει μερικά συγκινητικά λόγια ευχαριστίας.

Ο μπάριμπα Βισέτρ, προς τον όποιο άποτεινόταν άκουσε τα λόγια αυτά και με συγκινητική γλυκύτητα άποκρίθηκε:

— "Ο, τι έκαμα, κυρία, το όφειλα στον έαυτό μου τον ίδιο, στη συνείδησή μου που θα με έτυπτε αν δεν έσπευδα να βοηθήσω ένα ανθρώπινο πλάσμα που διέτρεχε κίνδυνο θανάτου! Δεν δίστασα, αλλά και ποιός είναι εκείνος που θα δίσταζε να κάμει μια παρόμοια πράξη;"

Στάθηκε λίγες στιγμές, ήρριξε μια τρυφερή ματιά στην Τζέννη και ξαναγύριζοντας στην Μπέρθα:

— "Αν όμως νομίζετε πως μου όφειλτε τίποτε, κυρία, έπρόσθεσε, άφηστε με να φιλήσω την κόρη σας!"

Δεν είχε ακόμα άποτελειώσει την φράσή του, και ή Τζέννη φεύγοντας κοντά από την μητέρα της, έτρε-

ξε και στάθηκε μπροστά στον σωτήρα της. "Επειτα με αβρόμητη διάχυσι: — "Σας το επιτρέπω, εγώ! έκαμε.

Και συγχρόνως γύρισε το ένα ύστερ' από το άλλο πα μάγουλά της στον μπάριμπα Βισέτρ. Κι' όταν αυτός άκούμπησε με συγκίνησι τα χείλη του πάνω σ' αυτά:

— "Κι' εγώ επίσης ήθελα να σας φιλήσω, κύριε! φώναξε ή Τζέννη χαρούμενη.

Και χωρίς να περιμένη την άδεια εκείνου που ποτέ της δεν μπόρουσε να φαντασθή πώς ήταν όπραγματικός της πατέρας, πήρε με τα δυό της χέρια το κεφάλι του συνομιλητού της και τον φίλησε και στα δυό του μάγουλα.

Όταν ή συγκινητική για όλους αυτή σκηνή τελείωσε, ό Ζακόμπ Μενιέ που δεν ήθελε να φανή λιγώτερο διαχυτικός στον μπάριμπα Βισέτρ, τουόωσε τα δυό του χέρια λέγοντας:

— "Όλα αυτά είναι καλά και ή κόρη μου σας έκφραζει την ευγνωμοσύνη της κατά τον δικό της τρόπο. Μπορώ να σας πω πώς είμαι υπερήφανος που της ήλθε μια τέτοια ιδέα. Αυτό θα πη πως υπάρχει κάτι που χτυπά μέσα στο στήθος της... Μ' αυτό όμως δεν έξωφλήσαμε καλέ μου άνθρωπε. Κι' εγώ που σας λέγω τώρα, πώς έδω είσθε σάν στο σπίτι σας δεν πρέπει να τό ξεχάσετε. Να θυμάσθε πάντα ότι υπάρχουν στο σπίτι των Μενιέ καρδιές που θα χαρούν όταν έρθετε να μου πείτε: "Έγώ Ζακόμπ, ήρθα να μείνω λιγάκι μαζί σας για να τσουγκρίσωμε το ποτήρι, στην ύγεια της οικογενείας σου!"

— "Θάρθετε, δεν είναι αλήθεια; Έκαμε ή Τζέννη, τονίζοντας την φράσή της με χαριτωμένο χαμόγελο που άπευθυνόταν προς τον μπάριμπα Βισέτρ.

— "Θάρθω! άποκρίθηκε με άπλόττητα ό σύντροφος του Ζωζό και ύποκλήθηκε σέ χαίρετισμό μπροστά σ' όλους.

— "Α! άφού σας τό ύποσχέθηκε, πρόσθεσε κι' ό Ζωζό, μπορείτε νάσθε βέβαιοι γι' αυτό. "Αλλά ή ώρα είναι πολύ περασμένη και είναι καιρός να πάμε για ύπνο. Λοιπόν καληνύχτα σ' όλους και σ' όλη την συντροφιά..."

Και γυρίζοντας προς τον σύντρόφό του:

— "Εμπρός, δρόμο μπάριμπα Βισέτρ.

Και μ' όλο που ό σύντροφος του Ζωζό στράφηκε άμέσως προς την έξοδο, δεν μπόρεσαν να φύγουν από τό διαμέρισμα

των Μενιέ, πριν δεχθούν να πιούν ένα-δυό ποτήρια κρασί, που άπήτησε ό Ζακόμπ, προς μεγάλην χαρά του μπάριμπα Σιμόν, που σάν άνθρωπος του σπιτιού άνελαβε να γεμίση τά ποτήρια.

Καθώς όμως ήταν πιομένος από πριν, γρήγορα ένοωσε τα μάτια του βαρείας κι' άναγκάστηκε ν' άπογύρησι πρώτος ψιθυρίζοντας ένα:

— "Καληνύχτα σας παιδιά!"

Αυτό ύπηρεξε άλλωστε και τό σημείο άναχωρήσεως για όλους και σέ λίγο οι δυό κλειθροποιοί με την Παυλίνα άφησαν τό φιλόξενο εκείνο διαμέρισμα. Η Τζέννη με τον Ζακόμπ συνώδευσαν τους άναχωρούντας ως την σκάλα.

— "Εκεί ή νέα που μόλις είχε γλυτώσει από τον θάνατο, παρουσίασε και πάλι τό μέτωπό της στον σωτήρα της λέγοντας, καθώς εκείνος τό φιλούσε με τρυφερότητα:

— "Θα σας δούμε γρήγορα δεν είναι; "Υποσχεθήτε μου πως θάρθετε όσο τό δυνατό γρηγορώτερα, αύριο αν είναι δυνατόν!"

Ο μπάριμπα Βισέτρ σκούπισε δυό δάκρυα συγκινημένος και μαζί με την Παυλίνα και τον Ζωζό άρχισαν να κατεβαίνουν τις σκάλες.

Στό μεταξύ ό μπάριμπα Σιμόν, είχε κατεβή κιόλα δυό πατώματα. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, άρχισε τον συνηθισμένο του σέστι γιγές μέθης μονόλογο και την φορά αυτήν ύποσχόταν στον έαυτό του να πάη μόλις ξημέρωνε, να πληροφορήση την Λευκή Ντ' Ωμόν για ό,τι είχε συμβή στο μικρό διαμέρισμα της οικογενείας Μενιέ.

— "Ναι, κατέληξε μιλώντας στον έαυτό του, δεν πρέπει να ξεχνάς και τό άλλοτε έπαγγελίμα, μπάριμπα Σιμόν!"

ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΟΜΙΝΙΚΟΥ

Την άλλη μέρα τό πρωί ό θυρωρός Σιμόν κι' αν σκόπευε ν' αλλάξη ιδέα δεν μπόρουσε. Τα δυό ποτήρια κρασί που βιάστηκε να πιή πρωί-πρωί στην γειτονική ταβέρνα, του ύπενθυμίσαν την χτεσινοβραδυή ύπόσχεσι που έδωσσε στον έαυτό του. Και χωρίς νάχη ση καιρό έτρεξε να την πραγματοποιήση.

Όταν παρουσιάστηκε στο μέγαρο της όδου "Αγίου Δομνίκου, ή Λευκή άναπαύοταν ξαπλωμένη πάνω σέ μια πολυθρόνα μέσα στο μπουντουάρ της. "Ήταν ακόμα κουρασμένη από την χτεσινοβραδυή έσπεριδα που δόθηκε στο μέ-

γαρό τους και προτίμησε νά περάση τό πρωινό της στα ιδιαιτέρως της διαμερίσματα.

Ο μπάριμπα Σιμόν πηγαίνει συχνά στο μέγαρο ντ' Ωμόν γι' αυτό ή Λευκή όταν της άνεφεραν τον άρχομό που έδωσε διαταγή να τον οδηγήσουν άμέσως κοντά της.

Πριν όμως αυτός άνοίξη τό στόμα του ή νέα είχε μαυτεύσει από τό ύφος του, πως κάτι σπουδαίο έπρόκειτο να της άνακοινώση.

Γελάστηκε ωστόσο ως προς την πραγματική άπορμή του άρχομού του μπάριμπα Σιμόν γιατί φώναξε κυτάζοντάς τον κατάματα:

— "Μήπως έρχεσαι να μου άναγγείλεις την έπιστροφή του νοικάρη σου;"

— "Όσο γι' αυτό, όχι δε σπούν. Ο κύριος Μαρσιάλ, δεν θα γυρίση και πολύ γρήγορα, ύποβέτω.

— "Τότε λοιπόν τί σ' έφερε έδω;"

— "Ένα σοβαρό πράγμα που συνέβη, στο σπίτι μας και για τό όποιο θα γράφουν σίγουρα όλες οι έφημερίδες αύριο. Φαντασθήτε δεσποσύνη, πως παρ' ό λίγο να πνίξουν μια από τις νοικατόρισσές μου..."

— "Ποιά είναι αυτή;"

— "Η δεσποσύνη Μενιέ! "Ένα πολύ καλό κορίτσι και κεντίστρα από τις καλύτερες! "Α! Θάταν πολύ μεγάλο δυστύχημα αν ή δεσποσύνη Τζέννη πνιγώταν στον Σηκουάνα. Μπορώ να σας βεβαιώσω πως ό πατέρας κι' ή μητέρα Μενιέ, δεν θα μπόρουσαν να ζήσουν ύστερ' από τον χαμό της κόρης τους.

— "Της Τζέννης; Έκαμε ή Λευκή.

— "Ναι. Και στο σπίτι την λένε μικρή νεράιδα. Είναι κεντίστρα που κάνει αληθινά θαύματα τέχνης, όπως λένε..."

— "Η Λευκή ντ' Ωμόν διέκοψε με κίνημα άνυπομνησίας την φλυαρία του θυρωρού γιατί λίγο ένδιαφερόταν να μάθι αν ή άντίζηλος της ήταν καλή ή όχι έργάτρια.

— "Η είδησις που της άνεκοίνωσε τώρα ό μπάριμπα Σιμόν την έκαμε να ταραχθή έξαιρετικά γιατί είχε πιστέψει πως άπληλάγη μια για πάντα από την νέα που ό Μαρσιάλ προτιμούσε άπ' αυτήν.

Χτύπησε τό κουδούνι. Και στον ύπηρετή που φάνηκε σέ λίγο:

— "Επιθυμώ να δώ τον πατέρα μου, διέταξε. Πήγαίνε να το πής πως τον παρακαλώ νάρθη να με βρή έδω..."

(Ακολουθεί)

Κάποιαν έκκληξι σου έπεφύλασσα, Τζών, και σ' έσένα Μιλντρεντ, κι' είμαι θέβαιος πως θα σας είναι ευχάριστη. "Ελάτε μαζί μου..."

Ο Στήβεν Φάβερσαμ έπιασε τον άδελφό του από τό χέρι, κι' ή Μιλντρεντ στηρίχθηκε μόνη της, στο δικό του. Προχώρησαν προς τον μακρύ διάδρομο και, σάν έφθασαν μπροστά στην πόρτα του σαλονιού, ό Στήβεν τούς άφησε να περάσουν πρώτοι, χαμογελώντας πονηρά. Δυό χρόνια είχαν ζήσει στην Νότιο "Αμερική, κι' έπιστρέφοντας τώρα έπείριμενον να θρούν τον Στήβεν άποφασισμένον πάντα να μην παντρευτή.

Η άρραβωνιαστική μου "Ιρις Λάιντεν, συνέστησε ό Στήβεν κλεινώντας την πόρτα. "Ιρις, να σου συστήσω τον άδελφό μου Τζών και την γυναίκα του, την Μιλντρεντ.

Η "Ιρις στεκόταν μπροστά στο

ποράθυρο, κυτάζοντας έξω στον κήπο, όπου άπλωνόταν τό δειλινό. "Ήταν ύψηλή, ξανθιά κι' έξαιρετικά χαριτωμένη.

Έδωσε τό χέρι της στην Μιλντρεντ καίτς θαυγάλανα μάτια της άντάμωσαν, φευγάλα, τά γκριζα μάτια της γυναίκας του Τζών.

— "Σας συγχαίρω και τους δυό σας, μ' όλη μου την καρδιά, έπε με την θαθεία, χαϊδευτική φωνή της ή Μιλντρεντ.

Ο Τζών Φάβερσαμ έσφιξε για λίγο τό χέρι του άδελφού του δυνατά. Τό πρόσωπό του, που θύμιζε πάντα μάσκα, ήταν πιο άνεξιχνιάστο παρά ποτέ. Τα χαρακτηριστικά του ήσαν άδρά κι' εύγενικά.

— "Ομολογώ πως δεν τό περίμενα αυτό, Στήβεν, έπε. Σου μιλάω ειλικρινά.

Ο Στήβεν έγέλασε.

— "Γνωριστήκαμε έδω κι' ένα μήνα, τούς έξηγησε. Ο έρωτάς μας ήταν κεραυνόβολος. "Ήμουν πάντα θέβαιος πως, αν ποτέ άγαπούσα, θα μου

κροτάφους, κι' ή Μιλντρεντ λίγο πιο χαμηλή άπ' αυτόν, με κυματιστά καστανά μαλλιά, σταρένιο δέρμα και μάτια που λαμπρίζαν πάντα.

Ο ψιθυρός της φωνής τους έόθεισε άγάλι-άγάλι, κάνοντας πιο αισθητή τη σιγή του άπέραντου σαλονιού.

Η "Ιρις Λάιντεν έκάθησε νωχελικά στο σκαμνάκι του πιάνου, κρατώντας τό μισοάδειο ποτήρι της με τά μακρυνά, λεπτά δάχτυλά της, που σέ ένα άπ' αυτά άστραφτε ένα πελώριο σμαράγδι.

— "Λοιπόν; έμλησε πρώτη εκείνη.

— "Για έξηγήσε μου άμέσως τί συμβαίνει, "Ιρις; ρώτησε διασπικτά ό Τζών. Ξέρεις πολύ καλά πως δεν μπορείς να τό κάμης αυτό... Δεν θα τολμήσης..."

— "Γιατί όχι;

"Αφησε τό ποτήρι της επάνω στο πιάνο, πήρε ένα τσιγάρο από κάποιο

συνέβαινε, αυτό άκριβώς που μοο συνέβη και τώρα. Είμαστε τρισευχισμένοι ή "Ιρις κι' εγώ. Και θα γίνωμε ακόμα πιο ευτυχισμένοι σάν παντρευτούμε, μετά δυό έβδομάδες. "Εσάς περιμέναμε, βλέπετε.

Την ίδια στιγμή, μήκη στο σαλό-νι ό ύπηρετής κρατώντας έναν δίσκο με κοκτέιλς.

— "Πίνω στην ύγεια της νύφης, έκαμε ή Μιλντρεντ, σηκώνοντας τό ποτήρι της.

Ευχήθηκαν όλοι τους, μά ή άτμόσφαιρα που είχε δημιουργηθή φαινόταν κάπως χλιαρή.

— "Φαίνεται κουρασμένος, Τζών, έπε ό Στήβεν άντωντας την Μιλντρεντ από τό μπράτσο. Θα σας αφήσωμε να μιλήσετε μόνοι με την "Ιριδα για να γνωριστήτε καλύτερα. Η Μιλντρεντ, κι' εγώ θα κάνωμε έναν περίπατο στον κήπο. "Έχω να μάθω τόσα πράγματα σχετικά με τό γάμο και την στάσι μου, πριν και μετά τό γεγονός αυτό, και ποιός άλλος θα μπόρουσε να μου τά μάθι καλύτερα, από την όμορφη και τσαχπίνια τή νύφη μου;

Βγήκαν άμέσως, από τό δωμάτιο: ό Στήβεν, ύψηλός, με μαύρα μαλλιά που άρχιζαν να γκριζάρουν στους

άσημένιο κουτί και το άναψε. Το χέρι της δεν έτρεμε διόλου.

—Γιατί να μην τολμήσω; τόν ρώτησε.

—Ο Τζών Φάβερσαμ την έκτύταζε κατάματα.

—Δέν είσαι στα καλά σου, της άπήντησε. Δέν σκέπτεσαι λογικά. Ο Στήβεν είναι ο άξιωπρεπέστερος, ο πιο περίφημος τύπος που βρίσκει και νεις σήμερα, σ' αυτόν τόν κόσμο. Είναι κι' άδελφός μου επί πλέον και δέν θα τόν άφήσω να πέσει στα τυφλά στα δίχτυα...

—...Της πρώην φίλης σου!, συνεπλήρωσε η "Ιρις. Γιατί δέν τολμάς να τό πής;

—Ο τόνος της φωνής της ήταν ψυχρός και τά μάτια της είχαν καρφωθή στα δικά του.

—Ωστε έτσι!, έκαμε ο Τζών σο-φορία.

—Ξέρεις πολύ καλά πώς ήμουν μικρούλα εκείνη την εποχή. του άπώντησε η "Ιρις. Μικρούλα κι' άνόγη. Φαντάστηκα πώς μ' άγαπούσε, φαντάστηκα πώς κάποια μέρα θα με παντρευόσουν.

—Και σου γκρέμισα έγω τά όνειρα! Αυτό θές να πής; Θάπρεπε, θέ έακια να τά πώ όλα του Στήβεν, εύθους έξ άρχης... Δέν έβρισκα τά κατάλληλα λόγια όμως. Τά είχα χαμέ να μόλις μ' έφερε έδω μέσα και σ' άντίκρυσα.

—Σου φάνηκα σαν ένα φάντασμα που σου θύμιζε τά περασμένα, έ;

—Ρούφηξε μια μικρή γουλιά απ' το κοκτέιλ της και συνέχισε:

—Δέν θάταν καλύτερα, Τζών, ν' άφήναμε τά περασμένα κλειμένα μέσα στον τάφο τους.. να τά ξεχνούσαμε;

—Όχι!

—Η φωνή του ήταν σκληρή, άποφασιστική.

—Όχι, επανέλαβε. Ποτέ! Θά μείνωμε σ' αυτό έδω τόν σπιτί η Μιλντρεντ κι' έγώ. Θά άντικρύζωμε και θημερινά τόν Στήβεν. Δέν τό χωράει ο νους μου πώς η γυναίκα του άδελφού μου...

—Πάψε!, ψιθύρισε κουρασμένα η "Ιρις.

—Πρέπει να φύγης, επέμεινε ο Τζών.

—Κι' άν δέν σ' άκούσω;

—Θά το πώ όλη την άλήθεια. Δέν τό θέλω αυτό, μά άν επιμένεις να τόν παντρευτή, δέν μου μένει τίποτε άλλο να κάμω, γιά να τόν σώσω.

—Είσαι έγωιστής, Τζών, και σκληρός... και ζητās να κρίνης, άμερόληπτα δηθεν κι' άυστηρά, μια γυναίκα που τό μόνο έγκλημά της ήταν ότι σ' άγάπησε κάποτε. Είσαι ο μόνος που δέν θάπρεπε να με κατηγορήσης... Και έξ άλλου, τόν άγαπώ τόν Στήβεν και μ' άγαπά κι' αυτός.

—Δέν ξέρει ποιάν άγαπά.

—Τά μάγουλα της "Ιριδος κοκκίνισαν. Τά δάχτυλά της έσφιξαν δυνατώτερα την λεπτή, κρυστάλλινη δάσι τοι ποτηριού της.

—Πές του ότι θές, έφώναξε. Δέν πρόκειται να ύποχωρήσω.

—Δέν με καταλαβαίνεις "Ιρις, της έπτε εκείνος ψυχρά. Μιά λύσις μονάχα ύπάρχει. Δέν μου επιτρέπεται να κουρελιάσω την τιμή της οικογενείας μου. Ξέροντας όσα ξέρω, δέν μπορώ ν' άφήσω τόν Στήβεν να σε πάρη γυναίκα του. Δέν θά μπορώ πια

να τόν άντικρύζω στα μάτια..

—Λυπάμαι που διαλέξατε έμένα, τόν διέκοψε η "Ιρις, γιά όμα της τιμής τών Φάβερσαμ. Φανταζόμουν όμως πώς θα έπρεπε μάλλον να έχαστε θέσει ως ζήτημα τιμής σας να προστατεύσετε μια γυναίκα... Κι' ελδικώς την γυναίκα που είχα κάποτε άγαπήσει. Τζών..

—Δέν της άπώντησε. Τά χείλη του μονάχα είχαν σφιχτή.

—Τήν ίδια στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο η Μιλντρεντ κι' ο Στήβεν, επί στρέφοντας απ' τόν περίπατό τους στον κήπο.

—Ο Στήβεν γελούσε, και τά μάτια της Μιλντρεντ λαμποκοπούσαν. Τό κέφι τους, όμως, έσβυσε άπτότομα και θώς άντίκρυσαν τό βλέμμα του Τζών και άντελήφθηκαν την ώχρότητα που είχε άπλωθή στο πρόσωπο της "Ιριδος.

—Ο Στήβεν την πλησίασε και την άγκάλασε απ' τόν ώμο, ρίχνοντας μια κρυφή ματιά στον Τζών.

—Η Μιλντρεντ πήρε ένα ποτήρι κοκτέιλ και ρούφηξε, νευρικά, μερικές γουλιές.

—Μά τί σάς συμβαίνει; ρώτησε τέλος ο Στήβεν κυττάζοντας συνωφρωμένα τόν άδελφό του. Τί πάθατε κι' οι δυο σας; Θάλεγε κανείς πώς έκάνατε παρέα τουλάχιστον με φαντάσματα, την ώρα που έλείπαμε έμεις. Μήπως...

—Ο Τζών ούτε σπράφηκε πρds τό μέρος της "Ιριδος. Μίλησε, κι' άπευθυνόταν στην Μιλντρεντ και τόν Στήβεν.

—Αυτή έδω είναι η πιο δύσκολη στιγμή όλης μου της ζωής, έπτε. Φαντάσου, Στήβεν, να άνεκαλύπτες, μετὰ τόν γάμο σου... πώς να στο πώ;. Πώς θα σου φαινόταν, τέλος πάντων άν έμάθαινες πώς η γυναίκα σου ήταν κάποτε φίλη του άδελφού σου; Φαντάσου, να πούμε, έμένα να μαθαίνω, πέντε όλόκληρα χρόνια μετά τόν γάμο μου με την Μιλντρεντ, πώς την είχα κι' εσύ κάποτε φιλενάδα σου!

—Κάποιο ποτήρι του κοκτέιλ θρυμματίστηκε πέφτοντας στο πάτωμα.

—Η Μιλντρεντ έγειρε πρds τά πίσω και σίγουρα θάπεφτε στο πάτωμα, άν δέν προλάβαινε να την δεχτήσθην άγκαλιά του ο Στήβεν, που και τό δικό του πρόσωπο είχε κανιάσει.

—Μά πώς; έτραύλισε. Πώς τό έμαθες πώς η Μιλντρεντ ήταν φιληνάδα μου;

—ΛΙΟΥ.Ι.Σ—ΑΡΘΟΥΡ ΚΑΝΝΙΓΚΑΜ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΠΟΣΟ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Ένας "Αγγλος έπιστήμων ύπελόγισε πώς ένας άνδρας μιλεί τρεις ώρες τουλάχιστον την ήμέρα ανά έκατό λέξεις στο λεπτό. ήτοι 29 έντυπες σελίδες σε 80 σχήμα την ώρα. Από αυτό προκύπτει ότι καθένας μιλεί 600 περίπου. σελίδες την έβδομάδα, ήτοι 52 ογκώδεις τόμους τόν χρόνο! Κάποιος περιεργός που τό άκουσε αυτό ρώτησε τόν "Αγγλο έπιστήμονα άν ο ύπολογισμός αυτός άφορά και τις γυναίκες;

—Ναι, άπώντησε ο "Αγγλος στατιστικός, με τη διαφορά ότι πρέπει να πολλαπλασιάσεις τούς παραπάνω άριθμούς επί ... δέκα!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Θέλεις να είσαι εύτυχισμένος για μια μέρα; Φόρεσε καινούργιο κοστούμι. — Για μια έβδομάδα; Σφάξε γουρουνί και γλεντοκόπα. — Για ένα μήνα; Κέρδισε μια δίκη. — Για έναν χρόνο; Παντρεύσου. — Για όλη σου τη ζωή; Να είσαι τίμιος άνθρωπος. (Γαλλική παροιμία).

★ Για τρία πράγματα μετανοεί ο φρόνιμος : άν έμπιστευθήκε μυστικό σε γυναίκα, άν δανείστηκε χωρίς να είναι θέσιος πώς θα μπορούσε να τά έπιστρέψη, κι' άν πέρασε χωρίς να κάμη τίποτε μια όλόκληρη μέρα.

★ Τό κακό χαράσσεται επάνω σε πέτρα, τό καλό επάνω σε άμμο. (Γερμανικές παροιμίες).

★ "Αν θέλεις να θεσπιασθής για την ειλικρίνεια του φίλου σου, δοκίμασε να δανεισθής χρήματα απ' αυτόν. "Ισως δέν θα γίνης πλουσιώτερος με την δοκιμή αυτή, πάντως θα γίνης σοφώτερος. (Περσική παροιμία).

★ Τά έλαττώματα και οι γελοιότητες κάθε ανθρώπου είναι τό θήραμα τό κτήμα και η περιουσία τών άλλων.

★ Κανέναν δέν παραδέχομαι για σοφό άν δέν τόν άκούσω να λέγη τρεις φορές: «Διστάζω γι' αυτό» και δυο φορές : «Δέν ξέρω». ("Αλφόνς Κάρ).

ΛΑΪΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Υπό Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Μιά τέχνη ξέρω ν' άγαπώ—κι' άν θέλεις τό καλό σου σύ, που δέν ξέρεις ν' άγαπάς, πάρε με δάσκαλό σου.

★

Στό χώμα κάτω τί ζητούν τά μάτια σου σκυμμένα; "Αν η καρδιά σου χάθηκε, ζήτα την από μένα.

★

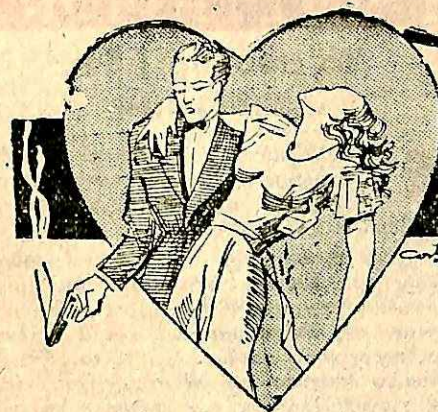
Τόν ήλιο και τά μάτια σου σαν τύχη ν' άντικρύζω, από τό φως τους τό πολύ θαμπώνομαι, δακρύζω.

★

"Αχ σιγαλοπερηπάτη και χαμηλοβλεπούσα, άν είχας λίγα πεισματα, διπλά θα σ' άγαπούσα.

★

Τά μάτια σου είν' θάλασσες κι' άγέρας δέν τις πιάνει, χαρά στον ναύτη που θα βρή στα μάτια σου λιμάνι.

ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ ΠΕΠΛΑ ΕΓΙΝΑΝ ΣΑΒΑΝΑ

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ άναστάτωσης έπικρατούσε σ' ένα παλιό σπιτί, κοντά στην "Ακρόπολι. Πάνε τριανταπέντε χρόνια από τότε. Και στο παλιό εκείνο σπιτί είχαν μεγάλη χαρά. "Επώντησαν την "Ιουλίαν.

Οι καλεσμένοι είχαν γεμίσει την μικρή σάλλα και τά παρακειμένα δωμάτια. "Επιναν, έγελοῦσαν, έτραγουδούσαν. Μέσα στους θορύβους έξεχώριζε η θαρρείά φωνή του Βαγγέλη Κ. Αυτός ήταν ο γαμπρός. Ψηλός, παχύς, με ένα φοβερό μουστάκι, άγριος και θάρσαρος. Δέν ήταν πια νέος. Θά είχε περάσει τά τριάντα πέντε.

—Ήταν ζωέμπορος και χασάπης. Και από τό αιματόθρεκτο έπάγγελμά του είχε πάρει η εμφάνισίς του μίαν άγριότητα, μια φρικαλεότητα δημίου. Ήταν γεννημένος για χασάπης ο Βαγγέλης. Και γι' αυτό ίσως είχε τόσο πολύ προοδεύσει σ' αυτή τη δουλειά.

Είχε άποκτήσει πολλά χρήματα. αυτός ήταν ο λόγος που οι γονείς της "Ιουλίας τόν έπροτίμησαν για γαμπρό τους. "Η κόρη δέν τόν ήθελε. Και έτόλμησε μάλιστα να προβάλλη ζωηρήν άρνησι γι' αυτόν τόν γάμο.

—"Αλλ' η θέλησί των κοριτσιών την παλιά εκείνη άυστηρή εποχή δέν έλογαριζόταν καθόλου.

—Αυτόν θα πάρης!... της είπαν αύστηρά και κατηγορηματικά οι γονείς της.

Και η "Ιουλίαν ύπετάγη στο μο-ραίον.

—"Εγιναν οι άρραβώνες της με τόν Βαγγέλη. Και να, τώρα, ετοιμαζόταν οι γάμοι. Είχε φθάσει κι' ο γαμπρός με τούς δικούς του. Και στην μικρή σάλλα άφηνε να ξεσπάση θορυβώδης ή χαρά που έννοιωθε διότι θα έπαιρνε γυναίκα του ένα όμορφο και όροσερό κορίτσι δεκαεφτά χρόνων.

ΠΕΝΘΙΜΟΣ ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ

—"Επλησίαζε ένδεκα η ώρα. Σε λίγο θάπρεπε να ξεκινήσουν για την έκκλησία.

Σ' ένα μικρό δωματιάκι, στην ταράσα, γινόταν ο στολισμός της νύφης. Τρεις κοπέλλες έντυναν την "Ιουλίαν. "Ησαν οι πιο άγαπημένες της φίλες. Σ' αυτές μπορούσε να έκμυστηρευθή τόν πόνο της.

Και ήταν δυνατός ο πόνος της "Ιουλίας εκείνη την ώρα. Μιά νεκρική ώχρότης είχε χυθή στο πρόσωπό της.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Σιγαλά δάκρυα έρρεαν από τά μάτια της. Ήταν μήπως από μια κοριτσιίστικη συγκίνηση, έπειδη γινότανε νύφη; Όχι. "Η "Ιουλίαν έβρηνοῦσε τόν άτυχό έρωτά της.

Θυμότανε τόν Στέφανο. Ήταν ο νέος που άγαπούσε. Από καιρό είχε συνδεθή μαζί του μ' ένα δυνατό αίσθημα. "Εγνώρισε την εύτυχία κοντά του. Στα άραιά, φοβισμένα ραντεβού των έννοιωθε την ύπαρξί της να πλημμυρίζη από έρωτα. Πόσο τόν έλάτρευε!

—"Αλλά κάποια κακή μοίρα την έφρόνησε. Και έκοψε την χρυσή κλωστή του ειδυλλίου της. Οι γονείς της την είχαν άρραβωνιάσει με τόν Βαγγέλη τόν χασάπη. Και έπειδη είχαν πάρει μυρωδιά τις σχέσεις της με τόν Στέφανο, την περιώρισαν άυστηρά.

Κάτι έμαθε και ο Βαγγέλης για τόν Στέφανο. "Αλλά τόν καθυσάχασαν οι γονείς της "Ιουλίας. Παιδιάστικα καμώματα, του είπαν. Ο χασάπης έδέχθηκε να παραβλέψη αυτό τό έπεισόδιο. "Αλλά προειδοποίησε ότι θα έκανε κανένα φονικό άν μάθαινε του λοιπού και τό παραμικρό για την διαγωγή της "Ιουλίας.

—"Εννοια σου, τόν διαβεβαίωσαν οι γονείς της. Δέν θα ιδή κανέναν άλλον ή κόρη μας, μέχρις ότου γίνη γυναίκα σου.

Και έτσι η έρωτική εύτυχία της "Ιουλίας έτελειωσε. Δέν ξαναείδε τόν άγαπημένο της. Ζούσε σχεδόν σαν φυλακισμένη. Και τό μόνο που της έμενε ήταν να τόν σκέπτεται.

—Έτσι και τώρα που την έτοιμαζαν για νύφη: "Η σκέψις της ήταν κοντά του. Θυμόταν τό γλυκό νεανικό πρόσωπό του. Δέν θα τό έβλεπε πια σκυμμένο με λαχτάρα επάνω στο δικό της πρόσωπο. Δέν θα έννοιωθε την θέρμη της άναπνοής του να χαιδεύη τά μαλλιά της. "Αντίο, Στέφανε. "Αντίο γιό πάντα!

Και τά δάκρυα έρρεαν στα χλωμά μάγουλα της.

—Προσπάθησε να μην τό σκέπτεσαι πια, της έπτε με συμπόνια η μια από τις φίλες της.

—Δέν μπορώ.

—Κάμε κουράγιο, "Ιουλίαν!

Οι κοπέλλες που την έντυναν, έννοιωθαν τόν πόνο της. Προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. Μιά θαρρείά θλίψις έγέμισε τό μικρό δωματιάκι της ταράσας. Θαρρούσε κανείς ότι έτοιμαζαν εκεί μέσα μια νεκρή κι' όχι μια νύφη.

Κάτω, από την σάλλα, έρχονταν οι όρκοι του γαμηλίου γλεντιού: Τραγούδια, γέλια, τσουγκρίσματα ποτηριών. Και επάνω απ' όλα η άγριοφώνάρα του Βαγγέλη τού γαμπρού.

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ ΤΗΣ

Τό στολίσμα της "Ιουλίας πλησίαζε να τελειώσει. Σε λίγο θα έρχόταν να

πάρουν τη νύφη. Και η γαμήλια πομπή θα ξεκινούσε για την έκκλησία.

Αίφνης, στο παράθυρο του δωματίου όπου γινόταν ο στολισμός, άκούστηκαν χτύποι. "Η νύφη και οι φίλες της σπράφηκαν. Και πίσω από τό τζάμι είδαν μίαν άνδρική μορφή. Ήταν ο Στέφανος!...

—"Η "Ιουλίαν έτρεξε. "Ανοιξε τό παράθυρο και ο Στέφανος μπήκε στο δωμάτιο. "Επεςε στην άγκαλιά του. "Ετσι, με τά νυφικά πέπλα, όπως ήταν.

Λυγμοί τόν άνατάραξαν. Σφιγγόταν επάνω στον άγαπημένο της. Και εκείνος έκλαιε και έτρεμε από συγκίνηση. Ήταν μιά σκληρή σπαρακτική.

Οι φίλες της "Ιουλίας στην αρχή σάστισαν. "Αλλά κατόπιν έσπευσαν να χωρίσουν τό ζευγάρι, διότι προαισθάνονταν μεγάλον κίνδυνο.

—Καλέ, τί κάνετε; Τρελλαθήκατε; "Αλλ' οι δύο έρωτευμένοι είχαν τόιο συγκινηθή, είχαν τόσο θυσιόση στη θλίψι τους, ώστε δέν άκούγαν τίποτε. "Ενας όμως δυνατότερος θόρυβος άπό τη σάλλα, όπου έγλεντούσαν οι καλεσμένοι, επανέφερε την "Ιουλίαν στην πραγματικότητα.

—Φύγε Στέφανε! Φύγε, άγαπημένε μου!... το ψιθύρισε.

—"Αλλ' εκείνος έξακολουθούσε να την σφιγγη παράφορα στην άγκαλιά του.

—Πόσο ύποφέρω!, της έλεγε. "Αν ήξερες πόσο ύποφέρω! "Επρεπε να σε ιδώ, "Ιουλίαν. Δέν μπορούσα να μη σε ιδώ...

—Φύγε τώρα, άγαπημένε μου. Φύγε να μη σε βρουνε έδω!

Δέν είχε άποτελειώσει την φράση της και θορύβος άκούστηκε έξω από την πόρτα του δωματίου. Μόλις έπρόφθασε ο Στέφανος ν' άφήση την "Ιουλίαν και να φθάση στο παράθυρο. "Ετοιμαζόταν να τό δρασκέλληση και να πηδήση στον τοίχο. "Αλλ' η πόρτα του δωματίου άνοιξε θορυβώδως. Και έφάνηκε στο άνοιγμά της, μαζί με άλλους καλεσμένους, ο Βαγγέλης ο χασάπης. "Ερχόταν να πάρουν τη νύφη...

ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ ΠΕΠΛΑ ΒΑΦΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΑΙΜΑ

—Ο Βαγγέλης άντελήφθη τόν Στέφανο σόν παράθυρο. Τόν είδε να πηδά στον κήπο. Τά μάτια του άστράψαν άγρια. Τό αίμα του άνέβηκε στο κεφάλι. "Εγινε θηριώδης. "Επρόβηκε τό περιστρόφο του και έτρεξε στο παράθυρο, πριν προφθάσουν να τόν συγκρατήσουν οι άλλοι. "Ανεζήτησε με τό δέλεμα τόν Στέφανο, αλλά δέν τόν είδε πουθενά. Είχε εξαφανισθή.

—"Εστράφηκε πρds την "Ιουλίαν. Φωτιά και αίμα είχε χυθή στο δέλεμα του. "Εκείνη στεκόταν κάτωχρη και έντρομη. Μαζί με μια φοβερή βριαιά που έκτυνάχθηκε από τό λυσσασμένο στόμα του, ένας πυροβολισμός άκού-

σηκε.

Η 'Ιουλία έγειρε, χτυπημένη κατα-
στηθα, και έπεσε στο πάτωμα. Τα υ-
φικά πέπλα εβάφονταν κόκκινα από
το αίμα που έτρεχε από το στήθος
της. Οι άλλοι έτρεξαν κοντά της. Μιά
από τις φίλες της ανασήκωσε το κεφά-
λι της πληγωμένης και το άκούμπησε
στο γόνατά της.

Στη μορφή της 'Ιουλίας είχε χυθή
τώρα μία γλυκεία γαλήνη. Το βλέμ-
μα της, άπαλο και ήσυχο, έχανόταν
πολύ μακριά. Ήταν σαν να αντίκρυ-
ζε κάποιο θείο φως. Και ένα χαμόγε-
λο μακαριότικο έφώτιζε το πρόσωπό
της.

Πλησίασε και ο φοιηάς. Έσκυψε
σαοτισμένος, έπάνω της. Η 'Ιουλία
έστρεψε προς αυτόν με κόπο την μα-
τιά της. Και του είπε με σβυσμένη
φωνή:

—Αυτό ήταν το μόνο καλό που μπο-
ρούσε να μου κόμης...

Έγειρε κατόπιν το κεφάλι της στα
γόνατά της φίλης της. Και έπαψε να
ζή...

Τα υφικά πέπλα, που διά της βίας
της εφόρεσαν, της έγιναν σάβανα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο καιρός
και οι αρρώστιες

ΣΟΙ πάσχουν από ρευματισμούς
και αρθριτικά κάτι ξέρουν επί του
προκειμένου. Άλλωστε είναι πασί-
γνωστο ότι οι κάλοι μετατρέπονται σε θα-
ρόμετρο όταν πρόκειται να βρέξει ή όταν
είναι διάχυτη στην ατμόσφαιρα πολλή υ-
γρασία.

Είναι λοιπόν αναμφισβήτητον ότι ύ-
πάρχει κάποια σχέση μεταξύ της ατμο-
σφαιρικής καταστάσεως και μερικών ά-
σθενειών. Πρό παντός δε όταν οι άσθε-
νεις αυτές έχουν σχέση με το νευρικό
σύστημα. Και αυτό είναι γνωστό από τους
άρχαιότερους χρόνους.

Ο πρωτόγονος άνθρωπος έ γνώριζε πο-
λύ καλά ότι ο ύγρος άέρας, το δυνατό
κρύο και η εξαιρετική ζέση φέρουν με-
γάλες ανωμαλίες στη λειτουργία του όρ-

γανισμού, πρό παντός στο ανθρώπινο
και κυκλοφοριακό σύστημα, και ίσχυον-
λούσαν πόνοους σε όλο το σώμα, χωρίς
δέβαια να μπορούν να εξακριβώσουν τη
προέλευσή τους.

Αργότερα, όταν η λατρική άρχισε να
σημαίνει κάποια πρόδο, οι γιατροί, στην
προσπάθειά τους να ανακαλύψουν την αι-
τία μερικών άσθενειών, απέδωσαν σπου-
δαιότατον ρόλο στον άέρα, τον όποιον έ-
θεώρησαν ως πρωταρχική αιτία πολλών
άσθενειών. Είπαν δηλαδή ότι ο άέρας, σε
ώριστες περιπτώσεις, μολύνεται και
συντελεί στην μετάδοσι των άσθενειών.

Ακόμη και πολλές επιδημίες έθεωρή-
θησαν σαν αποτέλεσμα όχι μονάχα της
επιδράσεως των άστρον αλλά και του
μολυσμένου άέρα, που έφερνε την άρρώ-
στεια από πολύ μακριά.

Με την ανακάλυψη των μικροβίων, ό-
λες αυτές οι θεωρίες έπληγαν φυσικά στα
άχρηστα. Γιατί εξακριβώθηκε κατά τρέ-
πον αναμφισβήτητον, ότι η διάδοσι των
επιδημιών και των περισσότερων μολυ-
σματικών νοσημάτων όφειλεται στα μι-
κρόβια.

Η έπιστήμη όμως επροχώρησε ακόμη
περισσότερο, ή μάλλον έγύρισε πρὸς τα
όπισα. Και σήμερα παραδέχεται μὲν τὸν
καταστρεπτικὸ ρόλο που παίζουν τα μι-
κρόβια σ' αυτήν την υπόθεσι, αλλά θεω-
ρεί εἰς ἴσου υπαίτιον και την κατάσταση
του καιρού. Έπιστρέφουμε δηλαδή στις
παλιές, πρωτόγονες αντίληψεις.

Σ' αυτήν την διαπίστωσι σπουδαίο ρό-
λο έπαιξαν οι στατιστικές. Απέδειξαν
δηλαδή ότι ώριστες άσθενειες, όπως
λόγου χάριν ή ινφλουέντσα και ή βρογχο-
πνευμονία είναι παρά πολύ διαδεδομένες
τόν Μάρτη, άλλες άρρώστιες, όπως ο τύ-
φος, ή δυσεντερία, ή χολέρα και ή πολυ-
μυελίτις εκδηλώνονται κατά το πλείστον
στις άρχές του φθινοπώρου.

Δὲν είναι εύκολο να εξακριβωθεί γιατί
ή τάδε ή η δέδια ατμοσφαιρική πίεσις εὔ-
νοει την διάδοσι της μιάς ή της άλλης
άρρώστειας. Είναι όμως άπολύτως βέ-
βαιον, ότι κάθε άρρώστεια έχει την έπο-
χή της κατά την όποιαν απλώνεται πὺ
πολύ.

Οι γιατροί κάνουν βέβαια ότι μπορούν
για να διαλευκάνουν αυτό το μυστήριο
της φύσεως. Προκειμένου όμως για χρό-
νιες άρρώστιες πὺ πολλά ξέρουν οι ίδιοι
οι άρρωστοι, οι όποιοι γνωρίζουν να προ-
φυλάγονται αναλόγως της άρρώστειας
που έχουν και των περιστάσεων.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ μυστηριώδες
σημείωμα

ΕΝΑ αξιόπιστο 'Αμερικανικὸ περιοδι-
κὸ ἀναφέρει τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸ
γεγονὸς ποὺ συνέβη τὴν περασμένην
ἐβδομάδα στὸν Καναδᾶ.

Ένα τραίνο τὸν Βορείων Σιδηροδρό-
μων τοῦ Καναδᾶ ἀπεκλείσθη ἀπὸ μίαν
σφοδρὸτάτην χιονοθύελλα στὴν περιφε-
ρειαν τῆς Μανιτόμπα καὶ κοντὰ σ' ἕναν
σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Έννοεῖται, ὅτι τὸ
τραίνο ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσει, γιατί
ή χιονοθύελλα δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ προ-
χωρήσῃ.

Ένας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες, ὁ διομή-
νος Ρόυ Γιούγκ ἀπὸ τὸ Έντμαντάν, εἶχε
κρατήσει γιὰ τὸν ἑαυτόν του ἕνα ὀλόκληρο
διαμέρισμα—σαλόνι. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε ἀρ-
χίσει νὰ νυχτώνῃ, ξαπλώθηκε στὸ ντιβᾶ-
νι γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Πράγματι, τὸν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καὶ
κοιμῶταν ἀπὸ μίαν ὥρα περίπου, ὅταν ἕ-
νας θορύβος ποὺ γινόταν ἐκεῖ κοντὰ τοῦ
τὸν ἀνάγκασε νὰ ξυτνήσῃ ἀπὸτομα. 'Α-
νοίξε τὰ μάτια καὶ εἶδε ἕναν ἄγνωστον
ποῦ τοῦ ἐγύριζε τὰ νῶτα καὶ κάτι ἔγραφε
στὸ τραπέζι τοῦ σαλονιοῦ.

Ο Γιούγκ, ποὺ εἶχε νοικιάσει ὀλόκλη-
ρο τὸ διαμέρισμα γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ
κανεῖς, ἐθίμωσε ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἄ-
γνώστου καὶ τοῦ εἶπε κάπως ἀπότομα νὰ
βγῇ ἔξω. 'Αλλὰ ἐκεῖνος ἔκανε πὺς δὲν
ἄκουσε.

Επὶ τέλος, ὁ ἄγνωστος ἐστράφηκε.
Ήταν ἕνας νέος, κατὰχλωμος, μὲ μεγά-
λα μάτια καὶ μίαν ἐκφρασι πόνου χυμένη
στὸ πρόσωπο. Μὲ μίαν χειρονομία εἰδεί-
ξε τὸ χαρὶ ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐπάνω στὸ τρα-
πέζι, ἐβγήκε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ διαμερί-
σματος κι' ἐχάθηκε χωρὶς νὰ κόμῃ τὸ
παραμικρὸ θορύβο.

Ο Γιούγκ, βέβαιος ὅτι ἐπρόκειτο περ-
λωποδύτον, ἐκάλεσε ἕναν ὑπάλληλον τοῦ
τραίνου καὶ ἀνεζήτησαν μαζὶ τὸν μυστη-
ριώδη ἄγνωστον. 'Αλλὰ δὲν τὸν βρήκαν
πουθενά. Τέλος ἐπέστρεψαν στὸ σαλόνι
καὶ εἶδαν τὸ χαρὶ ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ-
νος ἐπάνω στὸ τραπέζι. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ
χαρτὶ ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

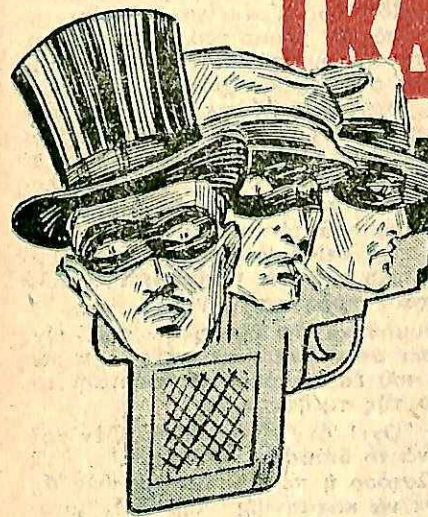
«Βοήθεια. Εἰς ἀπόστασι τριῶν μιλίων
πρὸς δυσμὰς ἕνα αὐτοκίνητο εἶναι ἀπο-
κλεισμένο ἀπὸ τὰ χιόνια. Κινδυνεύουμε.
Σώστε μας».

Τὸ γεγονὸς μαθεύθηκε φυσικά, ἀλλὰ οἱ
περισσότεροι ἐπιβάται τοῦ τραίνου τὸ πῆ-
ραν σ' ἄστεια. Μονάχα ὁ Γιούγκ μὲ με-
ρικὸς ἄλλους τολμηροὺς, ἐπιοχώρησαν
περὶ τὸν ἐπαρχιακὸ δρόμο καὶ σὲ ἀπό-
στασι τριῶν μιλίων ἀπ' ἐκεῖ βρήκαν ἕνα
αὐτοκίνητο χωμένο μέσ' στὰ χιόνια.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο βρήκαν μίαν γο-
ναῖκα καὶ δύο ἄνδρες, μισοπεθισμένους ἀπ' τὸ
κρύο. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπλήξι τοῦ
Γιούγκ, ὅταν εἶς ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἀνεγνώ-
ρισε τὸν μυστηριώδη νέον ποὺ εἶχε πα-
ρουσιασθῇ στὸ τραίνο καὶ ἔβλεπε τὸ ση-
μείωμα.

Ο νέος όμως ἦταν σχεδὸν λιπώθυμος.
Όταν συνήλθε καὶ τὸν ἐρώτησαν σχετικὰ
εἶπε ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. 'Ανεγνώρισε
ὅμως τὸ γράμμα τοῦ στὸ σημείωμα ἀλλὰ
δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ τὴν παρομικήν ἐ-
ξήγησι στὸ μυστηριώδες αὐτὸ γεγονὸς.

Καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀγωνίζονται νὰ
βροῦν τὴν λύσι τοῦ μυστηρίου, χωρὶς ὅ-
μως νὰ τὸ κατορθώσουν.

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.

—Κλεισμένη ή δύστυχη Ματθίλδη μέσα σ' ἕνα ἀπόμερο σπίτι μιάς κακόφημης Παρισί-
νης οικοκίας μὲ τὸν Μαγγιέ, ἕνα ἄγνωστον
της ποῦ τὸν ἀκολουθῆσε νύχτα νομίζοντας
πὺς τὸν ὡδηγοῦσε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο
της Ζάκ, πάλαι μισόγυνιμῃ μαζὶ του προ-
σπαθώντας νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν τιμὴ της.
Κάποια στιγμή όμως ὁ σάτυρος ἐκεῖνος κα-
τόρθωσε νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ
νὰ τὴν ρίξῃ ἐπάνω στὸ κρεββάτι της γωνιάς,
παρὰ τίς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες της
νέας. Καὶ τότε ἀνάγκητος ἀπὸ τὴν θέσι ἐ-
κείνη της ἀτυχῆς νέας, ὁ Μαγγιέ, ἀσυγκί-
νητος στὰ δάκρυά της, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ
πάθος του, μὲ τὴν ἀγρία καὶ θρωπὴ μορ-
φή του φωτισμένη ἀπὸ τίς ἀστράψεις τῆς
ἐνδομυχῆς χαρὰς του, ρίχθηκε κατὰ τῆς
νέας, μουρμουρίζοντας:

—Δικά μου! Τὰ θυμώ σου κάλλη, δικά
δικά μου θὰ γίνουν...).

4ον

ΑΡΧΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ...

Όταν ὁ Ζάκ Ντενὲ εἶδε πὺς εἶ-
χαν συσσωρευθῇ ἐναντίον του ἕνα
σωρὸ ἐνοχοποιητικῆς ἀποδείξεις, ὅ-
ταν ἔμαθε πὺς τὰ πάντα, ἀπὸ τὴν
σφαῖρα ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ περιστρο-
φὸ του, ὡς τὴν ἀνεῦρεσι τοῦ ἰδιοχεί-
ρου σημειώματος τοῦ πατέρα του,
θροντοφονοῦσαν ὅτι διέπραξε ἕνα
ἐγκλημα ὅταν ἀντίκρουσε τὸ ἐπιπλη-
κτικὸ βλέμμα τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ
του Ρεμὸ, ὅταν θυμήθηκε πὺς τὸ
παιδί του ἦταν ἄρρωστος, ὅταν σκέ-
φθηκε πὺς τοῦ κατεσχέθη τὸ γράμ-
μα τῆς Ματθίλδης καὶ ὅτι αὐτὸ θ'
ἀποστελλόταν στὸν θεῖο της εἰσαγ-
γελέα Ριχάρδο ντὲ Βιλ, ἔπαυσε νὰ
ἐξῆ συνειδήσι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ,
συντετριμμένος ψυχικά, σωστὸ πιά
ἐρείπιο, ἀφέθηκε νὰ συρθῇ σὰν ὁ
κοινότερος κακοῦργος, ἐκεῖ ποῦ τὸν
ὡδηγοῦσαν οἱ χωροφύλακες.

Καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι κάτω
ἀπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς ποὺ τό-
σο ἀναπάντεχα τὸν ἐπληξε, μόλις
σέρνοντας τὰ θήματά του, χωρὶς νὰ
θλήπῃ καὶ νὰ καταλαβαίνει τίποτε,
πειθῆνις κι' ἀμύλητος ἀκολουθοῦσε
ἐκείνους ποῦ τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὴν
εὐτυχία ποῦ νόμιζε πὺς πλησίαζε,
γιὰ νὰ τὸν σύρουν στὰ κατασκότεινα
βάθη τῆς πύ μαύρης ἀπελπισίας.

Δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ περνοῦσαν.
Τοὺς περιέργους ποῦ σταματοῦσαν
γιὰ μίαν στιγμή τὸν δρόμον τους,
τὸν παρατηροῦσαν, μιάβαιναν τὴν αἰ-
τία τῆς συλλήψεώς του, ἐξέφραζαν
τὴν ἀγανάκτησί τους γιὰ τὴν πράξι
του καὶ ἐξακολουθοῦσαν τὸν δρόμο

ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΩ ΚΑΡΟΝ ΕΣΙΑ

ΤΟΝ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΓ

Άριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα γεμάτο
συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη καὶ μίση

ΚΑΤΑ ΝΕΑΝ ΑΠΟΔΟΣΙΝ ΥΠΟ ΘΑΝ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ

τους, δὲν τοὺς καταλάβαινε. Μὰ οὐ-
τε ἄκουσε τίς ἀπορίες ἄλλων, ποῦ ψι-
θυριστὰ ἔλεγαν πὺς δὲν ἦταν δυνα-
τὸ νὰ διαπράξῃ ἐγκλημα ἄνθρωπος
μὲ τόσο γλυκεῖα μορφή ποῦ ἔδειχνε
τὴν ψυχικὴ του καλωσύνη.

Χωρὶς νὰ νοιώθῃ, νὰ θλήπῃ καὶ ν'
ἀκούῃ τίποτε, ἀκολουθοῦσε, μὲ σκυμ-
μένο ὀλοένα τὸ κεφάλι, τοὺς χωρο-
φύλακες. ποῦ τέλος τὸν ὡδήγησαν
καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸ κρατητήριό τοῦ
Τμήματος.

Όταν ὁ Ζάκ Ντενὲ βρέθηκε μέσα
στὸ θρώμικο ἐκεῖνο περιβάλλον, ἄ-
κουσε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ νὰ
κλεινῇ θορυβὰ πίσω του καὶ εἶδε
τὸν ἑαυτό του ἀφημένο μέσα σ' ἕνα
σκοτεινὸ κελλί, ποῦ μόλις φωτιζό-
ταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ σιδηροκαγκελλο-
φραγμένον παραθυράκι, τινάχθηκε μὲ
μιάς σὰν ἡλεκτρισμένος.

Η λειτουργία τοῦ λογικοῦ του
ἐξανάρχιζε τότε. Έπαυσε νὰ διατε-
λῇ σὲ κατὰστασι ληθαργου, ἔπαυσε
νὰ πλῆθῃ στὸ χάος τῶν σκέψεων του
καὶ γιὰ μίαν στιγμή ἄρχισε νὰ κα-
ταλαβαίνει σὲ πόσο δύσκολη θέσι
βρισκόταν.

Μηχανικά ἔτρεξε πρὸς τὴν κλει-
στὴ πόρτα νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μὰ γρή-
γορα παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ σκοπὸ του
αὐτό. Τὰ θήματα τῶν χωροφύλα-
κων ἀκούονταν τᾶρα μακριὰ του
καὶ ή πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ἦταν
καλὰ ἀμπαρωμένη. Ο Ζάκ Ντενὲ
ἦταν φυλακισμένος.

Μὲ τὴ φρίκη ζωγραφισμένη στὸ
ὄμορφο πρόσωπό του καὶ τὰ πλού-
σιαμαλλιά του ριγμένα ἀτακτὰ πά-
νω στὸ ρυτιδωμένο μέτωπό του, ὑπε-
χώρησε φρικτώντας καὶ ρίχθηκε ἄ-
τονος καὶ ἐξαντλημένος ἐπάνω στὸ
ἀχυρένιο στρώμα του. Σιγὰ-σιγὰ
τὸ ὄμορφό του κεφάλι ἔγειρε καὶ ή
λάμψις τῶν ματιῶν του ἔσβυσε.

Στήριξε τότε τὰ χέρια του πάνω
στὰ γονατὰ του, ἄφησε ἕνα θαθὺ
στεναγμὸ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ φουσκω-
μένα στήθη του, δάγκωσε μ' ἀπελπι-
σία τὰ πικραμένα χεῖλιά του κι' ἀ-
ναλύθηκε σὲ λυγμούς...

Απόπαιδο τῆς μοίρας αὐτοῦς, δο-
κίμασε ἀπὸ τὰ μικρὰ του ἀκόμα
χρόνια δλες τίς πικρίες μιάς ὀρφά-
νις. Η μάνα του ποῦ τὸν ἀγαποῦ-
σε πέθανε. Ο πατέρας του ποῦ ζοῦσε
πολύ λίγο τὸν περιποιῶταν, ὥσπου
ὅταν ξαναπαντρεύθηκε, τὸν ἔδιωξε
κι' ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Κι' ὁ Ζάκ, ἀφοῦ δοκίμασε τὴν ἀ-
πελπισία τῶν στερήσεων καὶ τὴν
θλίψι τῆς πατρικῆς ἐγκαταλείψεως,
ἀφοῦ ἀγάπησε κι' ἔγινε πατέρας καὶ
ὕπεφερε γιὰ τὸ παιδί του, τὴν στυ-
γμὴ ποῦ ἔβλεπε τὴν εὐτυχία νὰ τὸν
πλησιάζῃ, εἶδε τὸν ἑαυτό του θυσι-
σμένο τώρα, ὅχι πιά στὴ λύπη, ἀλλὰ
στὸ φοβερὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας.

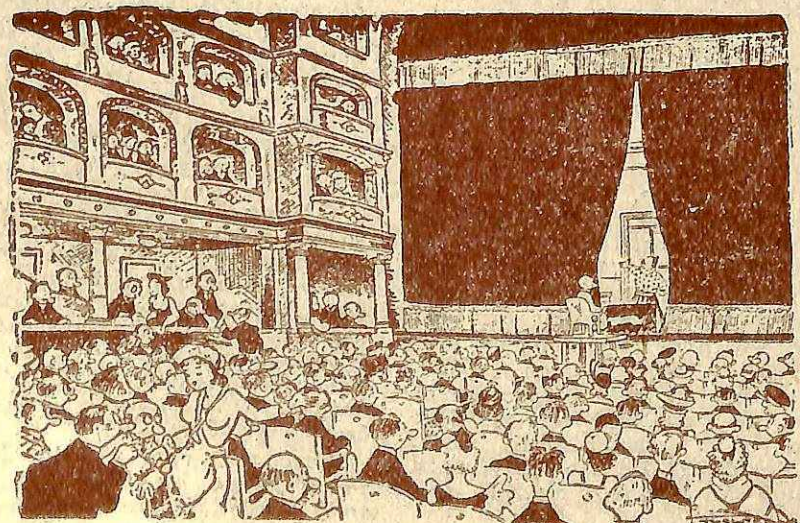
Καὶ συντετριμμένος τώρα, ἄθλιο
πιά ναυάγιο τῆς ζωῆς, ἀφέθηκε ὀλο-
κληρωτικά στὴ θλίψι του, ἀναζητών-
τας στὰ δάκρυα τὴν ἀνακούφισι
τοῦ ψυχικοῦ του πόνου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἕνας ὑπα-
ξιωματικὸς συνοδευόμενος ἀπὸ τρεῖς
χωροφύλακες, μπήκε στὸ κελλί του.
Ο Ζάκ ποῦ εἶχε μείνει ἄγρυπνος ὡς
τὶς πρωῒνες ὥρες, κοιμῶταν ἀκόμα.

Ο ὑπαξιωματικὸς προχώρησε πρὸς
αὐτὸν καὶ σπρώχνοντάς τον ἀπότομα
τὸν ἔκαμε νὰ τινάχῃ τρομαγμένος.

Τὸν πλησίασαν κι' οἱ χωροφύλακες
κι' ὁ Ζάκ, ἀφοῦ ἄφησε νὰ τοῦ περ-
ράσουν τίς χειροπέδες, μπήκε ἀνά-
μεσὰ τους καὶ τοὺς ἀκολουθῆσε στε-
νάζοντας. Ο ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνο-
δεῖας κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα
δέμα ἐγγράφων κι' ὁ Ζάκ θυμήθηκε
τὸ γράμμα τῆς Ματθίλδης.

Ασφαλῶς θάταν κι' ἐκεῖνο ἀνάμε-

ΟΤΑΝ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΙΝΕ ΓΕΜΑΤΟ ΤΣΑΜΠΑΤΖΔΕΣ

Μὰ γιατί δὲν ἀνοίγουν ὅλη τὴν αὐλαία;
Γιὰ νὰ θλήπῃ μονάχα ὁ κύριος ποῦ πληρώσε!

Ο Ζάκ Ντενὲ βρέθηκε κλεισμένος σ' ἕνα κελλί, φωτιζόμενο ἀπὸ ἕνα μικρὸ χαγ' κελόφρακτο παραθύρο.

σα στα έγγραφα. Τι δεν θάδινε για να σχισθώ!

Δεν τόλμησε όμως να κάμει μια τέτοια πρόταση στον υπαξιωματικό κι' ακολούθησε σιδηροδέσιμος τούος συνοδούς του, που τον ώδηγησαν στον εισαγγελέα Ριχάρδο ντε Βιλ.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

Εξαιρετικά την ημέρα εκείνη ο Εισαγγελέας βγήκε νωρίς από το σπίτι του και πήγε κατ' ευθείαν στο γραφείο του.

Ο Ριχάρδος ντε Βιλ ήξερε τις σχέσεις του νέου με την άνεψιά του γνώριζε δε κι' αυτόν τον ίδιον εξ έψευς. Ο Ζάκ όμως τ' άγνοούσε αυτά. Ωστόσο ο Εισαγγελέας έκαμε πως δεν τον γνώρισε κι' άφου του έρριξε μια έξεταστική ματιά από την κορφή ως τα νύχια, γύρισε προς τον υπαξιωματικό και τον ρώτησε:

— Γιατί τον φέρατε αυτόν εδώ;

Ο υπαξιωματικός του έδωσε τ' άγγραφα με την έκθεσι του άστυνόμου, έβγαλε τις χειροπέδες από τα χέρια του Ζάκ κι' έφυγε. Ο Εισαγγελέας ξέσχισε άμέσως τον φάκελλο, ξεδίπλωσε τα έγγραφα κι' έρριξε ένα γρήγορο βλέμμα πάνω σ' αυτά.

Ο Ζάκ τρέμοντας στη σκέψι, πως ο θεός της Ματθίλδης θά διάβαζε σε λίγο το γράμμα που του έστειλε εκείνη, κι' έτσι, όχι μόνο θά μάθαινε τις σχέσεις τους, αλλά και θά είχε και έγγραφο απόδειξι του σφάλματος της, είχε καρφώσει τα μάτια του επάνω στον Εισαγγελέα και παρακολουθούσε την έκφρασι του προσώπου του, ψιθυρίζοντας:

— «Θά του τ' άπ' όλα... Θά του άποκαλύψω τις σχέσεις μου με την άνεψιά του, άφου άλλωστε θά τις μάθω από το γράμμα, και θά του δηλώσω πως παραιτούμαι από την προίκα της προς όφελός του, άν θελήση να με σώση, άφου μάλιστα είμαι άθώος...».

Ο Εισαγγελέας στο μεταξύ, διάβαζε την έκθεσι του άστυνόμου και έρριξε και μια ματιά στο γράμμα.

Εκείνο όμως δεν έλεγε τίποτε για την Ματθίλδη! Το γράμμα που άπεστάλη, μαζί με όλα τα δικόγραφα στον Εισαγγελέα και που κρατούσε τώρα αυτός στα χέρια του, δεν ήταν της Ματθίλδης, δεν ήταν το γράμμα που κατέσχε ο άστυνόμος 'Ανρύ Ντοσιν στα χέρια του Ζάκ.

«...Ναι, εξακολουθούσε να ψιθυρίζει ως τόσο ο Ζάκ. Θά του μιλήσω με ειλικρίνεια. Θά του τ' άποκαλύψω όλα, θά τον πείσω για την άθωότητά μου κι' ελπίζω να με λυπηθώ».

Και νομίζοντας πως την στιγμή εκείνη ο Εισαγγελέας διάβαζε το γράμμα της Ματθίλδης, μη ξέροντας τι είχε συμβή, περίμενε να τελειώση το διάβασμα, για να του άποκαλύψη αυτός ο ίδιος, εκείνο που ο Ριχάρδος ντε Βιλ δεν μάθαινε από το γράμμα που κρατούσε στα χέρια του, άφου αυτό δεν ήταν της Ματθίλδης, αλλά...

★

Στην έκθεσι που διάβαζε τώρα ο Εισαγγελέας, ο άστυνόμος 'Ανρύ Ντοσιν, άφου περιέγραφε λεπτομερώς όλες του τις ενέργειες από την στιγμή που πήγε στο μέγαρο του δολοφονηθέντος κατέληγε ως έξης:

«Εσπευσα μετά στην οικία του δολοφόνου Ζάκ Ντενέ, τον συνέλαβα και κατέσχον το πορτοφόλι του με

τα κλοπένια χαρτονομίσματα από τα όποια έλειπε ένα, το οποίο κατέσχον, όταν έπεσε από τα χέρια του υπηρέτου του Ρεμό, που κατεπλάγη μαθαίνοντας το έγκλημα, του κυρίου του. Στο πορτοφόλι του δολοφόνου υπήρχε και μια έπιστολή την όποιαν άποστέλλω συνημμένης».

Κι' ο άστυνόμος άφου εξέθεσε άκόμα και κάθε άλλη λεπτομέρεια περιέγραφε την εντύπωσι που έπροξένησε στον Ζάκ ή άναγγελία της άνακαλύψεως του έγκλημάτος του και συνεπείρνε πως δεν έπρεπε να δοθώ καμιά προσοχή στα λόγια του δολοφόνου που ίσχυριζόταν ότι ήταν άθώος και ότι στο κομμάτι του χαρτιού που θρέθηκε σφιγμένο στο χέρι του νεκρού και που συναπέστελλε, πίστευε πως κρυβόταν κάποιο μυστήριο.

Ο Εισαγγελέας άφησε την έκθεσι του άστυνόμου και ξεδίπλωσε το γράμμα που άναφερόταν σ' αυτήν. Κι' ενώ ο δύστυχος Ζάκ, τρέμοντας, ένόμιζε πως την στιγμή εκείνη άποκαλυπτόταν το μυστικό της Ματθίλδης, ο Ριχάρδος ντε Βιλ διάβαζε μέσα του:

«Αγαπητέ μου Ζάκ,

»Έμαθα την μεγάλη σου οικονομική στενωπρία και είμαι πρόθυμος να σε υποστηρίξω μ' όλην μου την καρδιά, άν θελήσης να εκτελέσης εκείνο για το όποιο μιλήσαμε.

Δικός σου
ΚΑΡΟΥ»

Όταν διάβαζε το γράμμα εκείνο ο Εισαγγελέας συνάφρυνόθηκε, ταραγμένος από κάποια μυστική σκέψι του.

— Διάβωλε! ψιθύρισε. Βρισκόταν, λοιπόν, σε συνεννοήσεις, και με τον άλλο άρχισυμμορίτη, τον Καρού, ο έραστής της άνεψιάς μου;

»Έρριξε μια λοχή ματιά πάνω στο Ζάκ και πήρε στα χέρια του το κομμάτι του χαρτιού που, όπως έλεγε ο άστυνόμος, θρέθηκε στο χέρι του νεκρού σχισμένο στη μέση.

Όμως, όπως είχαν αντικαταστήσει το γράμμα της Ματθίλδης μ' εκείνο που διάβαζε πριν λίγες στιγμές ο Εισαγγελέας, έτσι και το κομμάτι εκείνο του μισοξεσχισμένου χαρτιού, που θρέθηκε ανάμεσα στα δάχτυλα του χεριού του δολοφονηθέντος, είχε αφαιρεθώ από την δέσμη των έγγραφων και στη θέσι του είχε άφεθώ κάποιο άλλο.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πρός την λαιμητόμον

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

Μ'όλο που ο άστυνόμος 'Ανρύ Ντοσιν, που συνέλαβε τον Ζάκ, του υπέσχεθη πως δεν θά διάβαζε το γράμμα που κατέσχε στα χέρια του, όχι μόνο δεν έτήρησε την υπόσχεσί του, αλλά έκαμε και κάτι περισσότερο.

Βλέποντας πως ο Ζάκ είχε τρομάξει περισσότερο με την κατάσχεσι του γράμματος, παρά για την σύλληψι του, ο άστυνόμος κατέληφθη άτην περιέργεια να μάθω το περιεχόμενό του, Κι' όταν έφθασε στο τηλέμα, άφου έδωσε τις δέουσες οδηγίες ανέθηκε στο γραφείο του και άνοιξε

το πορτοφόλι του Ζάκ.

Μέτρησε πρώτα τα χιλιόφραγκα και είδε πως μ' εκείνο που είχε πέσει από τα χέρια του Ρεμό, άνήρχοντο σέ τριάντα. Μετά έρριξε μια ματιά στο μισοξεσχισμένο κομμάτι του χαρτιού, διάβασε τις λίγες άκατάληπτες λέξεις που έγγραφε επάνω, και καθώς δεν κατάλαβε τίποτε το ξανάβαλε πάνω στο τραπέζι. Τέλος πήρε στα χέρια του το διπλωμένο γράμμα για το όποιο τόσο ένδιαφέρον είχε δείξει ο Ζάκ κι' έκαμε να τ' άνοίξη για να το διάβάσει, αλλά δίστασε προς στιγμήν.

Θυμήθηκε την υπόσχεσι που είχε δώσει στον Ζάκ και σκέφθηκε πως δεν τού έπιτρεπόταν να παραβή τον λόγο της τιμής του.

— «Οχι! Δεν είναι σωστό, δεν πρέπει να το διαβάσω, ψιθύρισε.

Ωστόσο η περιέργειά του δεν άργησε να καταπνίξη την στιγμήαιά αυτή έκδήλωσι της συνειδήσεως του και συνηθισμένως μαζί της ύποσέθηκε σ' αυτήν ότι θά διαέσχε μ'έν το γράμμα, το περιεχόμενό του όμως δεν θά τ' άνακοινώση σε κανένα. Και ζανακαίρωνόταν το γράμμα στα χέρια του, το ξεδίπλωσε και άρχισε να το διαβάει.

Όταν τελείωσε το διάβασμα, τινάχθηκε από την θέσι του, ενώ τα μάτια του άστραφταν από χαρά.

Το γράμμα εκείνο, που άπεκάλυπτε ένα τόσο τρομερό μυστικό, υπορούσε να αφαιρέση από την Ματθίλδη ντε Βιλ είκοσι ολόκληρα εκατομμύρια και να τ' άδωσώ στον θεό της. Το γράμμα λοιπόν εκείνο, άξιζε, τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγώτερο, είκοσι ολόκληρα εκατομμύρια!

— «Θάμα ο ήλιθιώτερος τών άνθρώπων, σκέφθηκε ο άστυνόμος 'Ανρύ Ντοσιν, άν στείλω στον εισαγγελέα Ντε Βιλ το γράμμα της άνεψιάς του. Το γράμμα αυτό είναι πολύτιμο για μένα και θά μείνη σ' έμένα. Ο Ζάκ Ντενέ είναι δολοφόνος και θά κατατομηθώ. Η Ματθίλδη ντε Βιλ θά μείνη λεύτερη ν' άγαπήση όποιον θέλει, να πάρη σύζυγό της όποιον θέλει».

»Ετριψε τα χέρια του χαρούμενος ο 'Ανρύ Ντοσιν, χαμογέλασε εύχαριστημένος και συνέχισε:

— «Όταν παρουσιασθώ στην δεικνίδα Ματθίλδη και της π' άπ' όλα, πως κατέχω το μυστικό της, όταν την βεβαιώσω πως είμαι διατεθειμένος να την παντρευθώ και ν' άποκρύψω το σφάλμά της, όταν τέλος την άπειλήσω πως άν δεν δεχθώ τις προτάσεις μου θά φανερώνω το μυστικό της στον θεό της, δεν θά με πάρη άνδρα της;...».

Και με πλήρη βεβαιότητα για την έπιτυχία του σκοπού του ο άστυνόμος προσέθεσε μεγαλόφωνα:

— «Ασφαλώς ναι!».

Και χωρίς να πολυσκεφθώ περισσότερο ο 'Ανρύ Ντοσιν, άπεφάσισε να υπεξαίρεση το γράμμα εκείνο και να μη το στείλη στον εισαγγελέα. Έπειδή όμως μέσα στο δωμάτιο του Ζάκ είχε γίνει μεγάλη συζήτηση για το γράμμα αυτό και μπορούσε να γνωσθώ πως μαζί με τα χρήματα κατέσχε κι' ένα γράμμα, που όταν πιστοποιώταν ή κατακράτησις του θά τιμωρώταν και, ίσως ίσως ματαιώνονταν και τα σχέδιά του:

— «Πρέπει να το αντικαταστήσω

με κάποιο άλλο, σκέφθηκε ο άστυνόμος. Τι να γράψω όμως σ' αυτό;».

Όυτε τούς φίλους του Ζάκ γνώριζε ο 'Ανρύ Ντοσιν, ούτε τούς συγγενείς του, ούτε τα πρόσωπα με τα όποια είχε δοσοληψίες ήξερε. Μά κι' άν τ' άγνώριζε δεν μπορούσε να πλαστογραφήση την ύπογραφή τους, γιατί, όταν εκείνοι θά έκαλούντο στην άνακρίσι φυσικά θά άρνιωνταν πως είχαν στείλει παρόμοιο γράμμα στον συλληφθέντα και δεν θ' άνεγνώριζαν ως δική τους την ύπογραφή που θά φερεν αυτό.

Και καθώς θρέθηκε σε δύσκολη θέσι ο άστυνόμος, προκειμένου να έπιτύχη την αντικατάστασι του γράμματος που ήθελε να κατακράτηση, άρχισε να θεματίζει σκεπτικούς μέσα στο γραφείο του, όποτε ξαφνικά μια σατανική σκέψις πέρασε από το μυαλό του:

— «Ναι! μουρμούρισε. Αυτό! Αυτό πρέπει να κάμω. Αυτός μόνον δεν θά κληθώ να βεβαιώση άν είναι δική του ή ύπογραφή κι' αυτός μόνον, κι' άν κληθώ, δεν θά είναι άνόητος να παρυσισθώ ν' άνακριθώ και να συλληφθώ. Ο Ζάκ Ντενέ θ' άρνηθώ βέβαια πως πήρε παρόμοιο γράμμα. Ποιος θά τον πιστεύση όμως; Θά τον ρωτήσουν τότε για το άληθινό περιεχόμενο του γράμματος θά τ' άπ' όλα; Ασφαλώς όχι! Θά προτιμήση να παραδεχθώ πως πήρε γράμμα από τον Καρού παρά από την Ματθίλδη κι' έτσι κανείς δεν θά μάθω ποτέ πως υπέδραμε ένα το γράμμα...».

Η έμπνευσις εκείνη του 'Ανρύ Ντοσιν ήταν πραγματικά σατανική. Ο Καρού, ένας άρχισυμμορίτης κι' αυτός, όχι κατώτερος από τον Γκαρνιέ στην τόλμη και εξυπνάδα, άνώτερος

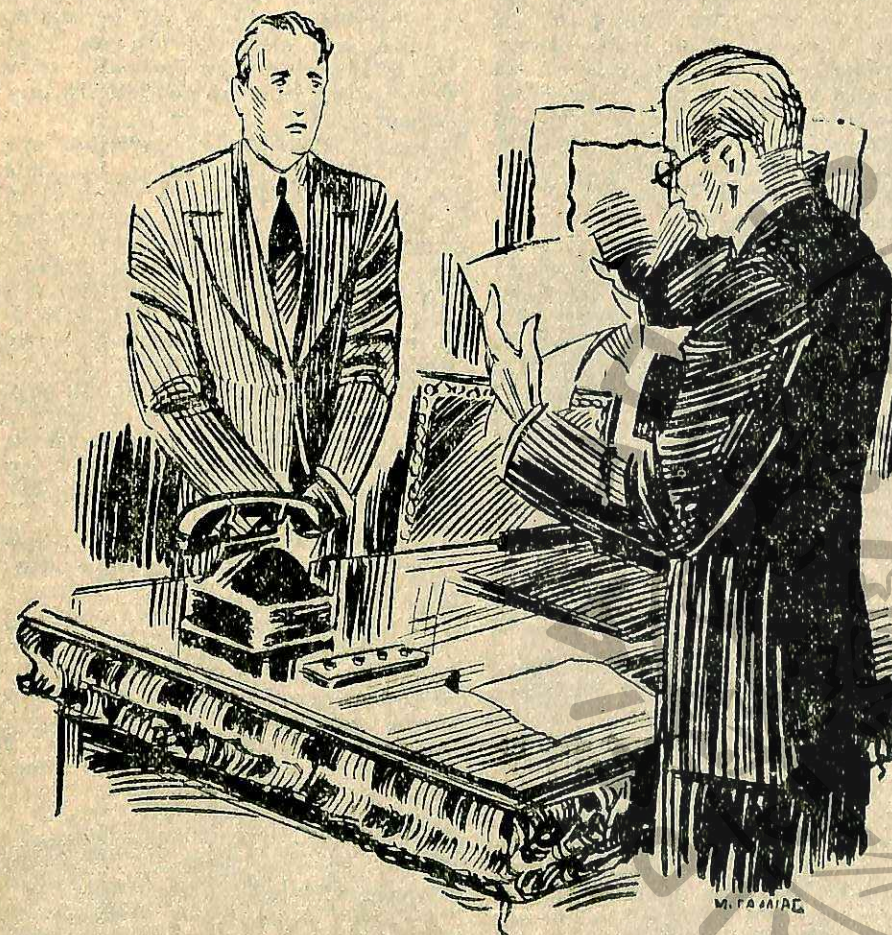
δ' άγριότητα από τον Μπονα, ποτέ δεν θά πήγαινε στον εισαγγελέα να του π' άπ' όλα πως δεν είχε γράψει αυτός κανένα γράμμα στον Ζάκ Ντενέ. Άλλά κι' άν τ' άδιαμνηούσε με γράμμα του, κανείς δεν θά τον πίστευε, όπως δεν θά πίστευαν ούτε αυτόν τον κατηγορούμενο που θά διαμαρτυρώταν για την ένοχή του και για το γράμμα που θά του έλεγαν πως πήρε.

— «Όπωσδήποτε, ψιθύρισε ο άστυνόμος, πρέπει να με εύγνωμονούν γι' αυτό που θά κάμω. Τώρα, άν ο Ζάκ Ντενέ θέλη, ως άποκαλύψη την αλήθεια...».

Πήρε χαρτί και πέννα και στάθηκε σκεπτικός, τι έπρεπε να γράψω. Τέλος μ' άλλωμένο τον γραφικό του χαρακτήρα συνέταξε το γνωστό γράμμα με την ύπογραφή Καρού.

— «Η αλήθεια είναι, ψιθύρισε ο άστυνόμος, όταν τελείωσε το γράμμα, πως με το γράμμα αυτό ένοχοποιείται περισσότερο ο Ζάκ Ντενέ. Τι σημαίνει όμως; Μήπως θά τον παρουσιάσω ως έγκληματιάν, ενώ δεν είναι; Αυτός ύστερα από την πατροκτονία, που έκαμε, θά καταδικασθώ σε θάνατο. Τι περισσότερο θά πάθω όταν πιστευθώ, όπως και θά πιστευθώ, πως πήρε το γράμμα αυτό από τον λήσταρχο Καρού;».

Κι' ο άστυνόμος, που είχε άναπαυμένη την συνείδησί του πως δεν έκαμε τίποτε το έγκληματικό, έβαλε πτο πορτοφόλι του το γράμμα της Ματθίλδης, συνέταξε λεπτομερή έκρεσι του έγκλήματος, κι' έπειδή είχε περάσει ή ώρα, ρίχθηκε ντυμένος όπως ήταν επάνω σε μια σαιζ-λόγκ κι' άποκοιμήθηκε...

Κι' ο εισαγγελέας άρχισε να διαβάει το γράμμα, ενώ ο Ζάκ περιτρώμος παρακολουθούσε την έκφρασι του προσώπου του.

Ευπνώντας το πρωί αρκετά νωρίς και πλησιάζοντας το γραφείο του είδ' μ' έκπληξί του πως όλα του τα χαρτιά ήσαν άνακατεμένα.

— Ο άέρας τ' άκαμε άνω κάτω, ψιθύρισε.

Πρόσεξε όμως πως τα παράθυρα του γραφείου του ήσαν κλειστά, κι' άπορώντας ζανακούτταξε πάνω στο γραφείο του.

— Περιέργω! έκαμε άνασηκώνοντας τούς ώμους του. Όλα κλειστά! Γιατί λοιπόν τέτοια άταξία πάνω στο γραφείο μου; Μπήκε κανείς; Μά αυτό είναι άδύνατο. Έγώ κοιμώμουν εδώ και κοιμώμυι πολύ έλαφρά. Ποιος θά τολμούσε να μπη στο δωμάτιό μου; Κανένας χωροφύλακας; Άδύνατο! Ξένος; Έντελώς άκατόρθωτο.

Καίτοι το πράγμα ήταν αρκετά περίεργο, ο άστυνόμος δεν απέδωσε καμιά σημασία σ' αυτό. Καί, χωρίς να προσέξω πως επάνω στο γραφείο του δεν βρισκόταν το μισοσχισμένο χαρτί που ο ίδιος θρέκε μέσα στη χούφτα του δολοφονηθέντος, αλλά κάποιο άλλο, που περιείχε κι' αυτό διακεκομμένες φράσεις, το πήρε και το έβαλε μέσα στην άναφορά που είχε συντάξει. Έβαλε άκόμα και το άλλο χαρτί που, με το ίδιο χέρι του Λουδοβίκου Ντενέ ήταν γραμμένο πως τον δολοφόνησε ο γυιός του — άφου ή σύζυγος του Κλάρα είχε άποκόψει το γνωστό «δεν» — τ' άκλεισε σε όλα μέσα σ' ένα φάκελλο, κάλεσε έναν υπαξιωματικό, τοδύωσε το πορτοφόλι με τα χρήματα και το ψεύτικο γράμμα του Καρού που άντικατέστησε με της Ματθίλδης που κράτησε ο ίδιος, και τον φάκελλο με την άναφορά και τον διέταξε να δηγήση τον Ζάκ στην Εισαγγελία, συνιστώντας, για μεγαλύτερη ασφάλεια να πάρη μαζί του και τρεις χωροφύλακες.

Έκτελώντας τις διαταγές του προϊσταμένου του ο υπαξιωματικός ώδηγησε σιδηροδέσιμο τον Ζάκ στην Εισαγγελία, παρέδωσε στον εισαγγελέα τα έγγραφα και βγήκε από το γραφείο.

Όταν ο εισαγγελέας έμεινε μόνος με τον κατηγορούμενο, άφου διάβασε πρώτα την έκθεσι του άστυνόμου τράβηξε μετά από το πορτοφόλι και το γράμμα, για το όποιο ανέφερε ότι κατέσχε στα χέρια του Ζάκ.

Ο δύστυχος αυτός, μη ξέροντας την αντικατάστασι που έγινε από τον ίδιο τον άστυνόμο και νομίζοντας πως ο εισαγγελέας κρατούσε τ' άπ' όλα στα χέρια άνοιχτό το άποκαλυπτικό γράμμα της Ματθίλδης, άρχισε να τρέμει κι' άπεφάσισε να δηλώση στον εισαγγελέα τις σχέσεις του.

ΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑ

Ο άτυχος νέος την στιγμή εκείνη, που νόμιζε πως άποκαλυπτόταν το μυστικό του, δεν σκεπτόταν την δική του τρομακτική θέσι, δεν άνησυχούσε για τον εαυτό του, που με τις ένδειξεις που είχαν συσσωρευθώ εναντίον του, ήταν άδύνατον να διαφύγη από τα χέρια του δημίου. Το μυαλό του εκάλεψε προς την άγοστήμένη του Ματθίλδη, που θάχανε την περιουσία της, θά διαχνόταν από το σπίτι του θείου της και, ίσως ίσως, άφου δεν θάταν πιά δυνατό να γίνη σύζυγος του Βαρσύ, καταντούσε έ-

ρωμένη του.
 "Ήθελε ν' άρχισή την άποκάλυψη πριν τον ρωτήση σχετικά ό εισαγγελεός, να θροντοφωνήση την άθωότητά του,νόδομολογήση τις σχέσεις του με την Ματθίλδη και να διευκρινίση πως, χωρίς να τό νοιώσουν, υπέπεσαν στο σφάλμα του στενωτέρου δεσμού τους, σφάλμα που σκόπευαν να εξαγνίσουν με την έπίσημο ένωσί τους.
 "Ήθελε ακόμα να παρακαλέση τον εισαγγελέα να εύσπλαχνισθή την άνεψιά του, να συμπονέση αυτόν τον άθωον, να τον σώση, να του άποδώση την έλευθεριά του και μαζί να τους παντρεύη, δίνοντάς τους μέρος μονάχα της προίκας και να κρατήση αυτός τό υπόλοιπο. Καί τρέμοντας, καθώς στεκόταν και παρατηρούσε τον εισαγγελέα, έτοιμάστηκε να μιλήση, αλλά διεκόπη.

— "Ας περιμένω! μουρμούρισε περίλυπος. Κι' άν καταλάβω πως θα με συμπονέση, θα πάρω τό θάρρος να τον παρακαλέσω για όλα αυτά και να του ζητήσω χάριν για την άνεψιά του.

"Όταν ό εισαγγελεός διάβασε όλα εκείνα τά έγγραφα, που απέστειλε ό άστυνόμος, που ένήργησε την πρόχειρη προανάκρισι, γύρισε προς τον Ζάκ. Τόν κύτταξε μερικές στιγμές, παρατηρώντας τον κάτω από τά γυαλιά του, προσήλωσε μετά έπίμονα τά βλέμματά του μέσα στα μάτια του, έκαμε έναν μορφασμό και κουνώντας δύσπιστα τό κεφάλι του ψιθύρισε δήθεν στον έαυτό του, αρκετά όμως δυνατά για να άκουσθή από τον Ζάκ.

—Περίεργον! Καί όμως ή φυσιογνωμία του, κάθε άλλο παρά για κακούργο τον δείχνει. Δέν φαίνεται άνθρωπος με αίμοχαρη ένστικτα...

"Ο Ζάκ που άκουσε τον ψιθυρισμό εκείνον άνέκτησε κάποιον θάρρος, αλλά και κατεπλάγη μαζί, γιατί ό εισαγγελεός, μ' όλο που διάβασε τό γράμμα δέν έδειξε ώστόσο ούτε πως θύμωσε, ούτε πως χάρηκε. Ακόμα ούτε να συγκινήθηκε φάνηκε από τό περιεχόμενό του, περιεχόμενο πού, άφ' ενός φανέρωνε τό σφάλμα της άνεψιάς του άφ' έτέρου δέ του παρείχε τό δικαίωμα να οικειοποιηθή την πατρική της κληρονομία.

Βέβαιος ό Ζάκ πως όταν ό εισαγγελεός διάβασε τό γράμμα εκείνο θα φανέρωνε ή μεγάλη χαρά γιατί θα ταύδινε την έγγραφο όμολογία του έγκλήματος της άνεψιάς του, ή μεγάλη αγανάκτησι γιατί θα γνωστοποιώταν τό σφάλμα της Ματθίδης, στάθηκε παρατηρώντας μ' άνοιχτό στόμα τον Ριχάρδο ντε Βιλ, στο πρόσωπο του όποιου δέν φάνηκε καμμία ρυτίδα.

Τι συνέβαινε τάχα; Μήπως δέν κατάλαβε τό περιεχόμενό του; Αυτό δέν ήταν δυνατόν. Τό γράμμα τά έξέθετε λεπτομερώς όλα: Την δήλωσι αυτού του ίδιου εισαγγελέως προς την Ματθίλδη, την άποστροφή της προς τον κόμητα Βαρσύ, τον όρο της διαθήκης του πατέρα της, την ύπαρξη ενός παιδιού της...

Κάθε τέτοια ιδέα άποκλειόταν λοιπόν. Μήπως τάχα ό εισαγγελεός ήξερε εκ των προτέρων όσα έλεγε τό γράμμα, γι' αυτό δέν τούκαμε τώρα καμμία έντύπωσι τό περιεχόμενό του;

Αυτό κατέληξε να πιστεύη ό Ζάκ,

Και περιμένοντας να του δοθή ή έυκαιρία να πη εκείνα που είχε άποφασίσει πριν λίγες στιγμές, και ξεθαρρεμένος από τον ψιθυρισμό εκείνον που μαρτυρούσε έκπληξι για την κατηγορία που του άπέδιδαν, στεκόταν εύθυνης, και ήλπιζε τώρα πως θα μπορούσε ν' άποδείξη την άθωότητά του.

—Κατηγορείσαι, του είπε ό εισαγγελεός, άφού τον ξαναπαρετήρησε κατά πρόσωπο προσεκτικά, ότι έδολοφόνησες τον πατέρα σου. Είναι αλήθεια;

"Ο Ζάκ ύψωσε υπερήφανα τό κεφάλι, του κι' εκάρφωσε θαρραλέα τά βλέμματά του στα μάτια του Ριχάρδου ντε Βιλ. Πρότεινε σιγά-σιγά τό δεξί του χέρι και με σταθερή φωνή και ύφος που έδειχνε δηλ του την ελικρίνεια:

—Στην ψυχή του δολοφονηθέντος πατέρα μου, που με βλέπει και μ' άκούει αυτή την στιγμή όρκίζομαι, απήντησε, πως είμαι έντελώς άθως του έγκλήματος που μου άποδίδουν. Ατάραχος ό εισαγγελεός τον παρατηρούσε με τά χέρια σταυρωμένα επάνω στο στήθος του.

—Τό πιστόλι που έρέθηκε στο δωμάτιο του δράματος, είναι δικό σας; τον ρώτησε.

—Μάλιστα!

—Σείς άνοίξατε τό χρηματοκιβώτιο;

—Μάλιστα! Κατά διαταγήν του ίδιου του πατέρα μου, που μου επέτρεψε να πάρω τριάντα χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων.

—Μπήκατε στο σπίτι του πατέρα σας, από την κυρία είσοδο. Από πού βγήκατε όμως;

—Από την πίσω πόρτα. Είχα λόγους που άνάγονται στην φιλοτιμία μου ως άνδρος, να μη θέλω να συναντήσω ένα πρόσωπο. Καί για να εξηγηθώ καλύτερα, δέν ήθελα ν' αντικρύσω για δεύτερη φορά, την μητριά μου Κλάρα, που τό για μένα μίσος της μπορούσε να τό καταλάβη καθενας που θάβλεπε τό βλοσυρό βλέμμα που μούριζε την στιγμή που έμπαινα. "Εφυγα κι' επέστρεψα στο σπίτι μου χωρίς να συναντήσω κανέναν. Δέν άκουσα κανέναν πυροβολισμό, δέν κατάλαβα τίποτε. Φεύγοντας έσχάσα να πάρω μαζί μου τό περιστρόφο μου, που τό είχα βγάλει για ν' αυτοκτονήσω, άπελπιμένος από την άναλγησία που μούδειξε στην άρχή ό μακαρίτης πατέρας μου. Καί φθάνοντας σπίτι μου νόμιζα πως θ' άνέτελλαν και για μένα εύτυχισμένες μέρες, όταν δέχθηκα την έπίσκεψι του άστυνόμου, συνελήφην, σύρθηκα στίς φυλακές και ώδηγήθηκα προς έσας ως ένοχος ενός έγκλήματος που φρικιά και να τό σκεφθώ μονάχα.

"Ο εισαγγελεός τον άκουσε, έχοντας πάντοτε σταυρωμένα τά χέρια του πάνω στο στήθος του.

—Έχετε και παιδί! του είπε. Είθε παντρεμένος λοιπόν; Ζή ή γυναίκα σας;

"Ο Ζάκ άνεσκήρτησε. Προς τί ή έρώτησις εκείνη; Γιατί τον ρωτούσε για την γυναίκα του, άφού από τό γράμμα είχε μάθει με ποιάν είχε άποκτήσει τό παιδί εκείνο, που τό άρπάξαν από τό κρεβάτι του; Μήπως με την έρώτησί του εκείνη ήθελε να

δοκιμάση την ελικρίνειά του; Μήπως ήθελε να δη από την άπάντησί του εκείνη κατά πόσον ήσαν αληθινά τά λόγια του;

Και τί έπρεπε ν' άπαντήσει τώρα αυτός; Ν' άποκρύψη την αλήθεια; Μά άφού ήξερε την αλήθεια ό εισαγγελεός από τό γράμμα που διάβασε πριν λίγες στιγμές, τί θα ώφελείτο άν τώκαμε και τί είχε να κερδίση άν απέκρυπτε πως τό παιδί τό είχε κάμει με την άνεψιά του Ματθίλδη;

—Όχι! ψιθύρισε, σκύβοντας τό κεφάλι του. Δέν είμαι παντρεμένος.

—Είναι νόθο λοιπόν τό παιδί σου;

—Τό έχω υιοθετήσει!

—Και ή μητέρα του; Ποιά είναι ή μητέρα του;

Πεπεισμένος ό Ζάκ πως ό εισαγγελεός ήξερε την αλήθεια, έπεχείρησε να προφέρη τό όνομα της Ματθίδης. "Όταν όμως σήκωσε τά μάτια του και τον κύτταξε ένας άνεξηγητος φόβος τον κατέλαβε: "Ο φόβος μήπως ό Ριχάρδος ντε Βιλ, έξωργιζόταν από την όμολογία εκείνη και προκαλούσε έτσι την δυσμένειά του, ό φόβος μήπως ό εισαγγελεός, ενώ δέν θύμωσε όταν διάβασε τό γράμμα, έξωργιζόταν άν τον άκουε να όμολογή τό έγκλημα της άνεψιάς του.

"Αντί λοιπόν ν' άπάντηση έσκυψε τό κεφάλι του. "Αντί να προφέρη τό όνομα της άγαπημένης του, άφήκε να του διαφύγη ένας βαθύς στεναγμός.

"Ο εισαγγελεός όμως ούτε ατή την φορά δέν φάνηκε να ταιράχθηκε ή να συγκλονισθηκε από την σιωπή του κατηγορουμένου. "Εμάντευσε την ψυχολογική του κατάσταση, σκέφθηκε πως έπρεπε να είχε προδιαθέσει καλύτερα τά πράγματα, για να μη διστάση ό νέος να του πη την αλήθεια και, πλησιάζοντας τον Ζάκ, τον χτύπησε έλαφρά, φιλικά, στον ώμο και του είπε με προσποιητή συμπάθεια:

—Δέν θέλεις, λοιπόν, να μου πης τό όνομα της; Πολύ καλά. Κράτησέ το μυστικό, άφού τό θέλεις. "Εγώ πιστεύω πως είσαι άθως, ότι δέν έπραξες έσύ τη δολοφονία, ότι δέν έχεις καν ιδέα της πράξεως αυτής. Φαίνεσαι ελικρινής, τίμιος και άγαθός νέος. Θα σε σώσω. "Οφείλεις όμως κι' έσύ να με βοηθήσης στίς προσπάθειές μου αυτές.

Πήρε από τό γραφείο του τό ψεύτικο εκείνο γράμμα, με τό όποιο ό άστυνόμος είχε αντικαταστήσει τό γράμμα της Ματθίδης που είχε κατέσχει στα χέρια του Ζάκ, και δείχνοντάς το στον νέο:

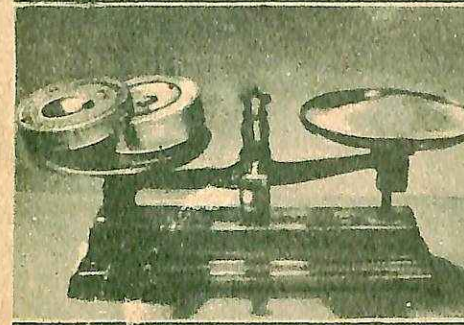
—Για ποιά ύπόθεσι σου γράφει στο γράμμα αυτό ό λήσταρχος Καρού; τον ρώτησε.

Στό άκουσμα του όνόματος του άρχισυμμορίτου ό Ζάκ, κύτταξε κατάπληκτος τον εισαγγελέα. Μή κατάλαβαίνοντας τίποτε έρριξε μια ματιά στο γράμμα που τούδειχνε. Διάβασε τό περιεχόμενό του και ή έκπληξις του ζωγραφίστηκε ζωηρότερη στο πρόσωπό του.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

1 κιλό Βούτυρο = 5 κιλά τομάτες

190 γραμ. τυρί = 194 γραμ. ρύζι

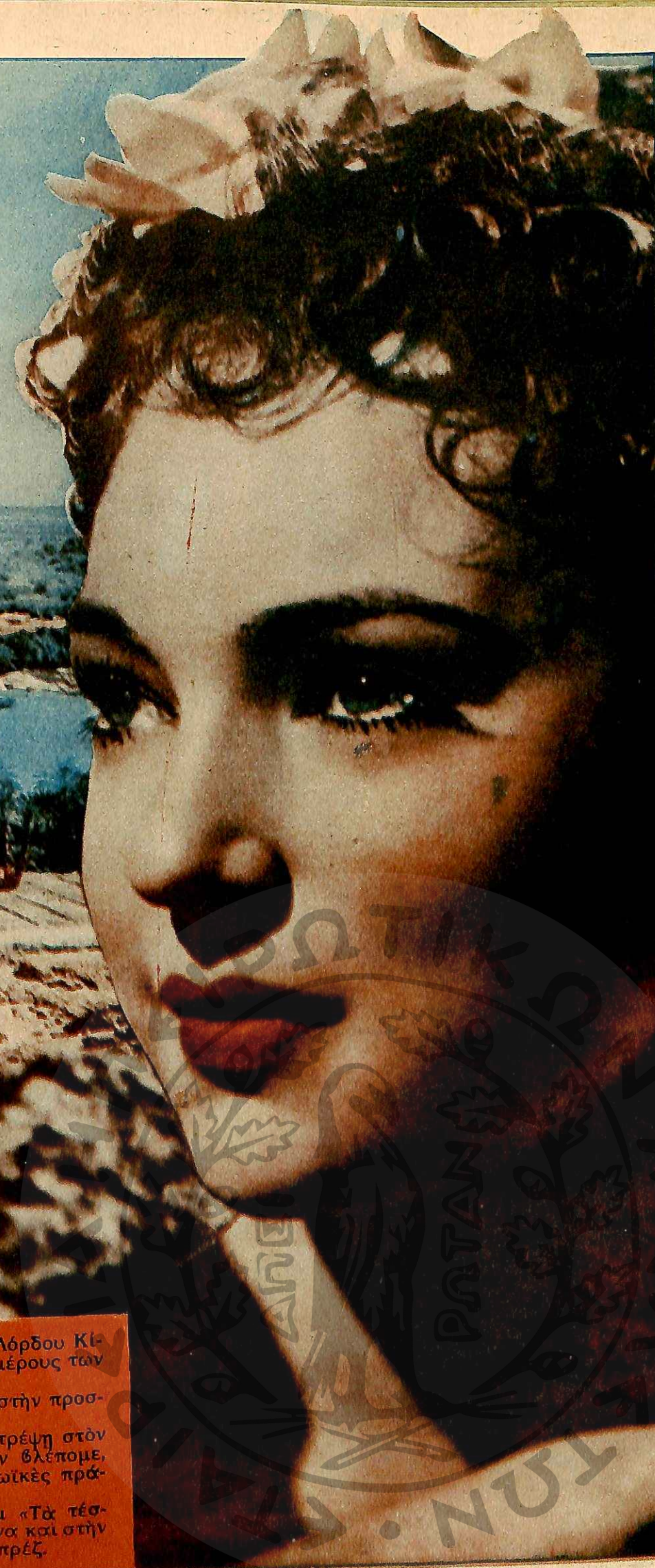
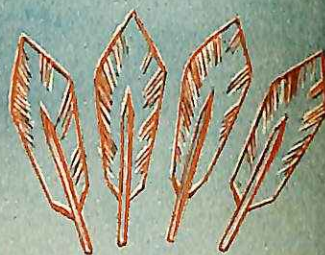
490 γραμ. κρέας = 690 γρ. μπαγιόνας

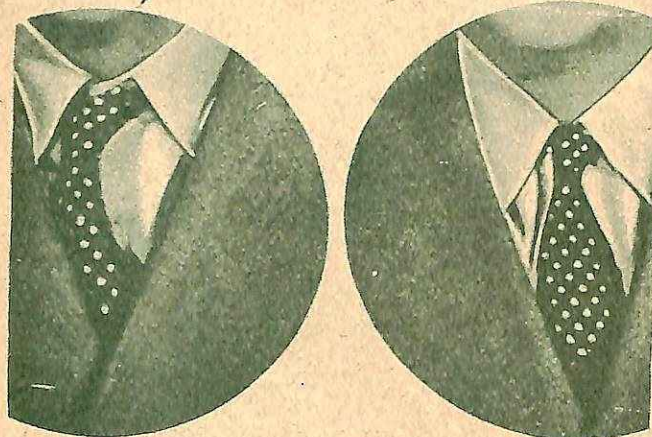
ΟΙ ΑΝΑΛΟΓΙΕΣ	1 ΛΙΤΡΑ ΓΑΛΛΑ	1 ΚΙΛΟ ΚΡΕΑΣ	1 ΚΙΛΟ ΒΟΥΤΥΡΟ	1 ΚΙΛΟ ΖΑΜΠΟΝ
Κρέας	490 γραμ		5684 γραμ	2303 γραμ
Ζαμπον	212 "	4398 γραμ	2.460 "	
Ψάρι	880 "	1.800 "	10.202 "	4.136 "
Άσπρο ψωμί	255 "	550 "	2.958 "	1.198 "
Άλεύρι	200 "	400 "	2.320 "	940 "
Ρύζι	194 "	386 "	2.250 "	912 "
Τομάτες	4.440 "	8.800 "	51.040 "	20.680 "
Σταφύλια	880 "	1.800 "	10.208 "	4.136 "
Μπαγιόνας	690 "	1.380 "	10.300 "	3.243 "
Ζάχαρη	160 "	320 "	1.856 "	752 "
Σακολάτα	145 "	290 "	1.682 "	681 "
Τυρί	190 "	380 "	2.204 "	893 "
Αυγά	9 "	18 "	104 "	42 "

ΙΔΟΝ Ο ΝΕΙΛΟΣ

ΙΔΟΝ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

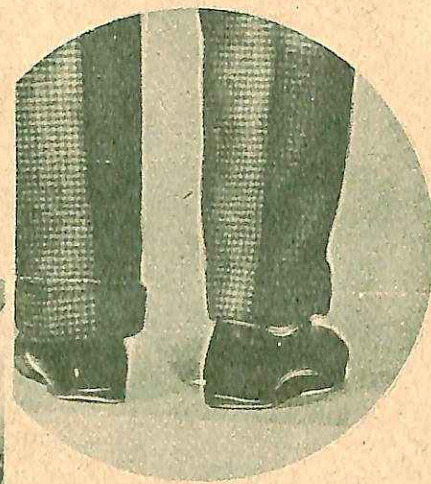
Ε ΠΕΙΔΗ δὲν ἀκολούθησε τοὺς τρεῖς συναδέλφους του στὴν ἐστρατεία τοῦ Λόρδου Κί-
τσεενερ στὸ Σουδάν, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς Χάρρυ Φάβερσαμ λαμβάνει ἐκ μέρους τῶν
τρία ἄσπρα φτερά, σύμβολα δειλίας.
Ταπεινώσις ἀκόμη μεγαλυτέρα: κί' αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ μνηστὴ του προσθέτει στὴν προσ-
κλητικὴ αὐτὴν ἀποστολὴ ἕνα τέταρτο φτερό.
Μὲ συντετριμμένη τὴν καρδιά, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀποφασίζει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν
καθένα ἀπὸ τοὺς δράστας τῆς προσβολῆς τὸ ἐξευτελιστικὸ φτερό. Καὶ τὸν βλέπομε,
μεταμφιεσμένον θὲ Ἰθαγενὴ Αἰγύπτιον, νὰ κατάγῃ ἀλλεπάλληλες ἡρωϊκὰς πρά-
ξεις διατρέχοντας τοὺς πῦρ ἀνταστροφῶν κινδύνους.
Αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα τοῦ ἀριστουργηματικοῦ ἀμερικανικοῦ فیلم «Τὰ τέσ-
σερα φτερά» ποὺ πρόκειται νὰ παιχθῇ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα καὶ στὴν
Ἑλλάδα, κί' ὅπου ἀναδεικνύεται ἡ νέα στὰρ Τζᾶν Ντυπρέξ.

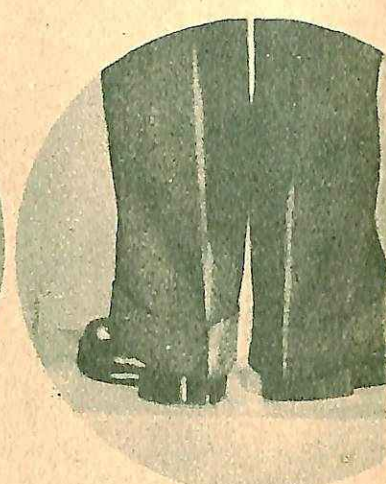
OXI

NAI

Μιά γραβάτα καλοδεμένη άρκει να καταστρέψη την άνδρική κομψότητα. Ο κόμπος πρέπει να είναι σφιγμένος καλά, να σκεπάξη το κουμπι και το κολάρο να είναι καλοκομμένο.

OXI

NAI

Αν τα παπούτσια σας εινε πολυτριμμένα και τα πανταλόνια σας κοντά, δεν μπορεί να θεωρηθίτε κομψοί. Ακόμψον ειναι επίσης το να παραμελήτε το γυάλισμα των παπουτσιών σας.

OXI

NAI

Κάλτσες καλοτεντωμένες και κορδόνια καλοδεμένα, εινε ένδειξεις κομψότητας. Θεάμενα όπως της πρώτης εικόνας προκαλούν όχι την θυμηδιάν, αλλά την άηδιάν.

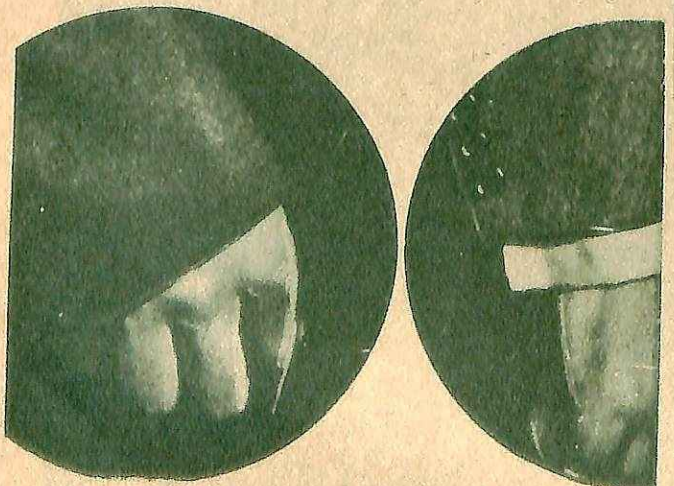
OXI

NAI

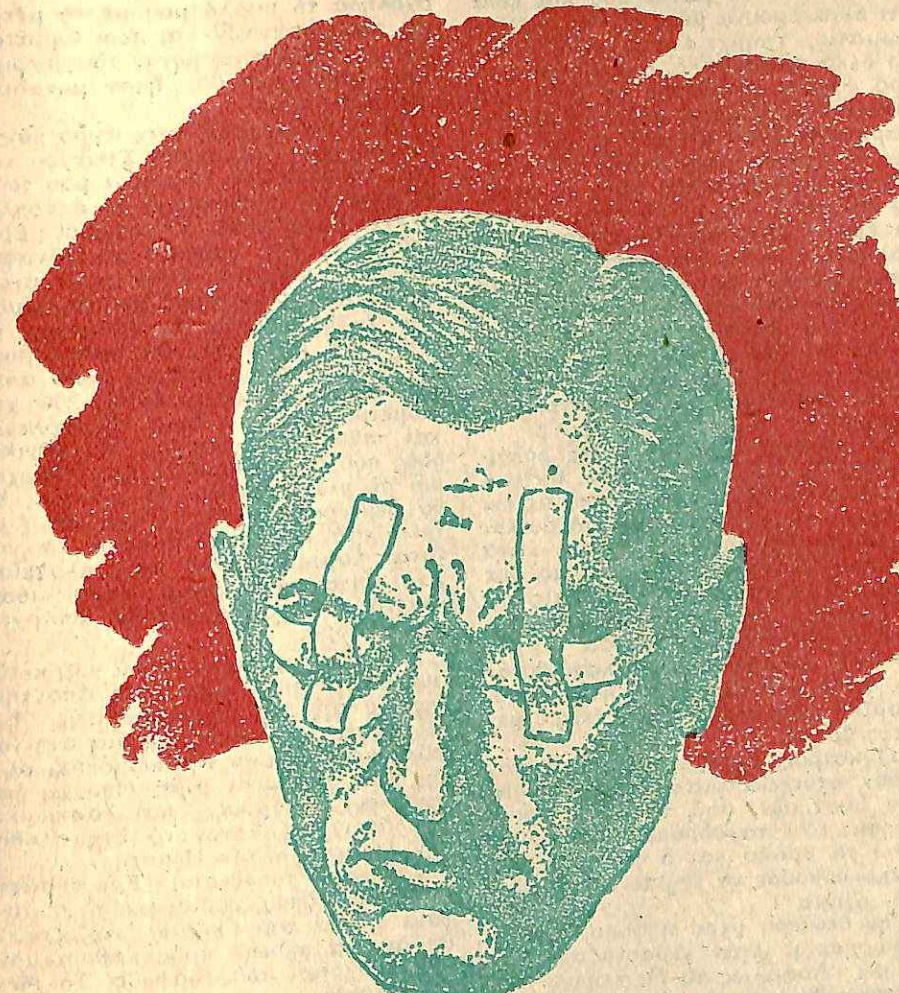
Τό ίδιο κοστούμι στον ίδιο άνδρα... αλλά διαφέρει ο τρόπος που φοριέται. Αριστερά άγνοείται ότι τα κουμπιά γίνονται άφορμή άκομψίας. Δεξιά εξασφαλίζεται το αντίθετον.

Στην αριστερή εικόνα τό μανίκι πέφτει πολύ κάτω : άκομψο ή μάλλον χωράτιμο. Η μανσέττα πρέπει να φαίνεται τουλάχιστον έναμση πάνω. Τό κολληρισμένο μανικέτι έντείνει την κομψότητα.

OXI

NAI

ΤΟ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Αστυνομικό διήγημα του Αμερικανού συγγραφέως ΡΟΝΑΛΝΤ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

Ο τον διεπίστωσα ότι έπεσα σε παγίδα ή μόνη παρηγοριά που είχα ήταν ότι ή άπαγωγή ενός αξιωματούχου της Ειδικής Μυστικής Υπηρεσίας θα έπρεπε να προ καλέσει αίσθησι σε όλες τις πολιτείες.

Πιθανόν και να κορόιδευαν δλοι για τό πάθημά μου. Αλλά αν ήξεραν τά πραγματικά γεγονόταίως να με δικαιολογούσαν. Η άτυχία δεν κάνει διακρίσεις στους ανθρώπους και μπορεί κι ένας μορφωμένος αστυνομικός να ύποστη τις συνέπειές της. Έτσι, ό,τι μου συνέβη ήταν σύμφωνο με τό σχέδιο που είχαν καταστρώσει μερικοί τζέντλεμαν της πόλεως του Σικάγου.

Όπωςδήποτε δεν φέρθηκαν και τόσο άσχημα άπέναντί μου. Οι κολλητικές ταινίες με τις όποιες μου είχαν κλείσει τά μάτια με πείραζαν λίγο, δεν μου είχαν δέσει όμως τά χέρια. Μου έβγαλαν τά παπούτσια και μου έδεσαν τους άστραγάλους. Δεν πήρανόμως τη προφύλαξι να με άνασθητήσουν χτυπώντας με στο κεφάλι. Στο κεφάλαιο αυτό ήμουν τυχερός. Αλλιώς τε οι σημερινές άπαγωγές στην Αμερική γίνονται μ' ευγένεια, πολιτισμένες. Δεν ύπήρχε καμία άμφισβόλια ότι θα ζητούσαν λύτρα για την άπελευθέρωσί μου. Ήμουν άχρήσιμος στην ύπηρεσία μου και ή Αμερικανική Συμπολιτεία

Εγνώριζαν πως ένας άνθρωπος μπορεί να έλέγξει τις άποστάσεις και τό μέρος από τους θορύβους της πόλεως.

Αργότερα ώστόσο θα έβαζα στη πράξι μία θεωρία που είχα ύπ' όψι από πολύ καιρό. Ο χρόνος εινε ένα παράξενο στοιχείο ύπολογισμού και μολονότι ύπήρξαν έξυπνοι άνθρωποι οι όποιοι τά κατάφεραν μία χαρά στο κεφάλαιο αυτό, έπαναλαμβάνοντας από μέσα τους τό «Πάτερ ήμών» και κατόπιν έλέγχοντας τον χρόνο μετρώντας ως τά εκατό ή τά χίλια ή τά δυό έκατομμύρια, ώστόσο εινε φανερό ότι ή καταγραφή και ό καθορισμός του χρόνου εινε άρκετά δύσκολος όταν ή αίσχμαλωσία πρόκειται να διαρκέσει μία έβδομάδα ή ένα μήνα. Έξ άλλου τό μυαλό άφαιρείται, κι' αν συμβή και κουνηθούν τά χείλη, τότε ένας παρατηρητικός «κινιτάππερ» μπορεί ώραιότατα να σου διασκορπίση τη μνήμη μαζί με όλο τό σχέδιό σου, χτυπώντας τό κεφάλι σου με τό ρεβόλβερ του.

Έκρινα, λοιπόν, ότι στην περίπτωση αυτή τό σώμα ενεργεί καλύτερα από τό μυαλό και είχα εξασκηθί άπό πρίν στην καταμέτρηση των άναπνοών, και σ' ένα πείραμα μίας ώρας έπεσα έξω μόνον έξη λεπτά. Έθεσα, λοιπόν, σ' ενεργεια τό άναπνοόμετρο έλπίζοντας ότι τυχόν καμμία συγκίνηση δεν θα έπηρέαζε την ταχύτητα των άναπνοών μου.

Σε πενήντα λεπτά της ώρας σύμφωνα με τό «άναπνοόμετρό» μου έρι κόμαστε έξω από τη πόλι του Σικάγου, και φυσικά τώρα δεν μπορούσα να συλλάβω κανένα διακριτικό ήχο όπως πρίν.

Κατόπιν διατρέξαμε επί δυό ώρες μίαν άπόστασι στον δημόσιο δρόμο. Συναντήσαμε μόνον μίαν άπότομη στρόφη.

Είχα κουρασθί να μετρώ τις άναπνοές μου όταν έλογάριασα τον συνολικό χρόνο της διαδρομής ως τώρα : τέσσαρες ώρες ! Τά χωριά έρχονταν τό ένα κατόπιν του άλλου. Τό τελευταίο χωριό τό περάσαμε σε τριάντα άναπνοές πρίν άπό μ' έκανε να σκεφθώ ότι ήταν κομώπολις.

Στό δεξι μέρος του δρόμου ήσαν σταματημένα αυτοκίνητα — αυτό τό αντίλαμβανόμουν από τις διακοπές των ήχων. Επίσης περάσαμε και από μία πλατεία, κι' ύστερα από μία γέφυρα.

ΙΧΝΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

Οι άπαγωγείς είχαν καταστρώσει λεπτομερώστατα τό σχέδιό τους. Σε όλη τη διαδρομή δεν έβγαζαν μιλιάρ. Τό αυτοκίνητο έφυγε από τον δημόσιο δρόμο και φρενάρισε λίγο. Κι' όταν μήκαμε πάλι στο δημόσιο δρόμο κατάλαβα ότι τό προηγούμενο έδαφος ήταν μαλακό. Έξίρα ότι τό αυτοκίνητο ήταν μία Μπουϊκ γιατί τό είχα δι' όταν με άρπαξαν και μ' έβριξαν μέσα.

Οι άριθμοί ενός αυτοκινήτου δεν ενδιαφέρουν και πολύ. Αλλάζονται ώστόσο όψησα ένα βαθύ άποτύπωμα δυό ίντσες πάνω από τη λαθή της πόρτας στο δεξιό μέρος, όταν ή πόρτα άνοιξε. Έκαμα τη σκέπη ότι πιθανόν να ξεχάσουν να πλύνουν τό αυτοκίνητο σε αυτό τό μέρος.

Εκεί που με πήγαν ήταν ένα ίδιωτικό άεροδρόμιο, χωρίς να ξέρω, φυσικά, που και ποιά ήταν. Επίσης δεν

μπορούσα να ξέρω τι και πόσα απροπλάνα βρισκόταν εκεί. Ένας μυστικός δεν μπορεί να τα γνωρίζει όλα.

Βρεθήκαμε σε λίγο σε μία μεγάλη αίθουσα, στην οποία μπαινόβγαλαν αδιάφορα πολλά πρόσωπα. Μέσα στο αυτοκίνητο είχα τριβή πάνω και στους τρεις απαγωγείς μου. Οι δύο φορούσαν σκωτσέζικο μάλλινο ύφασμα. Ο τρίτος είχε τις εξωτερικές τσέπες επιρραμμένες σε σέρξ ύφασμα. Τώρα και οι τρεις συνοδοί μου φορούσαν κοστούμια από σέρξ. Απέφυγα δε την παρουσία του τρίτου της πρώτης ομάδας των απαγωγέων μου με το σέρξ ύφασμα για το λόγο ότι μεταχειριζόταν σπέρτα για τα τσιγάρα, ενώ οι τρινοί συνοδοί μεταχειρίζονταν και οι τρεις αναπτήρες. Το τσιγάρο που μου προσέφεραν ήταν μάρκας «Κάμελ». Τους προσέφερα κι' εγώ τσιγάρα με τη σιγαροθήκη μου, ελπίζοντας στ' αποτυπώματα αλλά γνώριζαν το κόλπο και δεν δέχθηκαν να πάρουν.

Τα ρουθούνια μου νώτιζαν από το άποδροχο και το εξωτερικό του αεροπλάνου ήταν υγρό. Τότε άρχισα να ελπίζω στ' αποτυπώματα των λαστιχών του αυτοκινήτου και του αεροπλάνου, πάνω στο νωπό έδαφος.

Ήταν κάπως δύσκολο να εκτιμήσω τον χρόνο της πτήσεως που υπελογίσα ομως σε δύο ώρες. Προσγειωθήκαμε σ' ένα άλλο αεροδρόμιο. Κατόπιν βρέθηκα σ' ένα άλλο αυτοκίνητο τύπου Φόρντ με τους ίδιους φύλακας και επί πλέον τον οδηγό του αυτοκινήτου. Ο τελευταίος φορούσε ειδική φόρμα, διαπιστώνοντας την λεπτομέρεια αυτή με την επαφή της παλάμης του χεριού μου ένα γύρω στο πέτο όπως έκαμα να μπώ στο αυτοκίνητο και να καταλαβώ θέσι.

—Το ταξίδι δεν ήταν και δυσάρεστο, είπα.

Επί τέλους ένας από τους συνοδούς μου μίλησε. Πιθανόν να ήταν από τώρα και στο εξής ο μόνιμος φύλαξ μου.

—Και θα εξακολουθήσει να είναι, απάντησε, εφ' όσον θα εξαρτάται από τους φίλους σας.

Μέσα στο φορτ άρχισα πάλι το μέτρημα του χρόνου με τις αναπνοές και βρήκα ότι κάναμε μία διάδρομη 40 λεπτών. Προχωρούσαμε πάνω σε χαλίκια σ' έναν άνωμαλο μικρό δρόμο. «Ακούσα το θρόϊσμα των δένδρων περάσαμε από μία μεγάλη πόρτα και το αυτοκίνητο σταμάτησε.

Ανέβηκα τρία πέτρινα σκαλιά και ή ανοικτή πόρτα ήταν κατασκευασμένη από ακατέργαστο ξύλο. Το χάλ το μέτρησα με δεκαεπτά βήματα. Κατόπιν μέτρησα με είκοσι βήματα όταν διέσχισα ένα άλλο δωμάτιο.

Βρεθήκαμε στο τρίτο δωμάτιο και μόλις μπήκαμε είπα κάτι για να εκτιμήσω από τον ήχο της φωνής το ύψος του ταβανιού. Ήταν πολύ ψηλό και η πόρτα έτριξε όταν έκλεισε. Θά ήταν ασφαλώς κανένα παλιό σπίτι. Τα χαλίκια ήταν χαλαρωμένα στο πάτωμα το οποίο είχε περασθεί με βερνίκι. Έγλυστρησα με τέχνη κι' έκαμα να πέσω για να μπορέσω να πιάσω ένα κομμάτι από το χαλί αλλά ο φύλακας μου με το σέρξ κοστούμι με πρόλαβε.

Κατόπιν έβγαλαν τις κολλητικές

ταινίες από τα μάτια μου και είδα ότι βρισκόμουνά μέσα σ' ένα ιδεώδες δωμάτιο. Υπήρχε ένα μικρό παράθυρο δέκα πόδια ψηλά, από το άνοιγμα του οποίου μπορούσα να ρίξω μία ματιά στον ούρανό, αλλά το μεγάλο παράθυρο ήταν κλειστό μ' ένα στερεό ξύλινο παραθυρόφυλλο που πιθανόν να είχε προστεθεί αυτή τη μέρα. Ο φύλακας μου με το σέρξ κοστούμι έμεινε μαζί μου τη πρώτη μέρα, και μπόρεσα να διαγνώσω την απόφαση που είχε κατανοή να μη πιάνει κουβέντα, ότι και να συνέβαινε. Αυτό λίγο μ' ένοιαζε επίσης και το γεγονός ότι δεν μπορούσα να δω ένα γύρω, το έξω περιβάλλον. «Οτι ζητούσα τώρα ήταν μία ματιά στον ούρανό.

Ο φρουρός μου δεν είχε ρολόι. Έγνώριζα όμως ότι ο ήλιος ακτινοβολούσε επί πέντε ώρες: από τις έντεκα ως τις τέσσερες, με μία διακοπή, διαρκείας μιάμισης ώρας κατά την οποία συνάντησε στην ούρανια διαδρομή του μεγάλα σύννεφα. Στις πέντε έσπασε μία θύελλα με αστραπές θροντα και στις έξη άκουσα το μοτέρ ενός αεροπλάνου που κατευθυνόταν προς ανατολάς. Δεν ήταν ταχυδρομικό αεροπλάνο γιατί έκαμε μερικές βόλτες.

Ο καιρός, όμως, ήταν πιο ένδιαφέρον στοιχείο για την υπηρεσία των μυστικών, από την αεροπορική κίνηση. Το ταχυδρομείο ήρθε στις δέκα το βράδυ και ο φύλακας μου εξακολουθούσε να έχω το στόμα κλειστό. Κρίμα!

Την δεύτερη μέρα η φύσις μ' επιλοδώρησε μ' έναν κεραυνό από τον βορρά. Ασφαλώς το Μετεωρολογικό Γραφείο θα ικανοποιηθεί από την πληροφορία αυτή που θα μου δώσει άργότερα. Δύο κεραυνοί σπανίως σημειώνονται συγχρόνως στο ίδιο μέρος.

Ο φύλακας μου με το σέρξ κοστούμι, ο οποίος την νύκτα είχε αντίκατασταθεί από τον άλλον με τα σκωτσέζικα ρούχα με κύτταξε ύποπτα. «Ίσως να έκαμε την ανήσυχη σκέψη ότι ο χρόνος και ο καιρός να ήταν ανεπιθύμητα μνηήματα. Δυστυχώς δεν μπορούσε να με τυφλώνει και να με κουφαίνει προηγουμένως κάθε φορά που θα έσπουσε θύελλα με αστραπές. Δεν μπορούσα να καθορίσω το μέρος. Ωστόσο πήρα λίγη σκόνη από το πάτωμα κι' άφουκάρισα το γύριμα του πανταλονιού μου την εφύλαξα εκεί. Το δείγμα αυτό θα χρειαζόταν.

ΠΕΙΣΤΗΡΙΑ

Το ραδιόφωνο μάς διασκεδάζε από το πλάιντο δωμάτιο μόλις όμως άρχισαν να μεταδίδονται ειδήσεις το έκλεισαν.

Τη Δευτέρα το βράδυ ο φύλακας μου με το σέρξ κοστούμι άνοιξε το στόμα.

—Πηγαίνεις στον κινηματογράφο; με ρώτησε. Είδες την τελευταία ταινία του Γκέιμπλ;

Μιλήσαμε για τους αστέρας του κινηματογράφου και την έβδομη τέχνη και άπεκόμισα πολλές χρήσιμες πληροφορίες.

«Όταν έπιστρέψω την νύκτα τον ρώτησα απότομα:

—Απόψε σου άρεσε ο Γκέιμπλ;

—Ήταν υπέροχος μοι απάντησε μ' ένθουσιασμό.

Την Τρίτη πλήρωσαν τα λύτρα. Και στον δρόμο της επιστροφής δεν άπα

σχόλησα το μυαλό μου με το μέτρημα των αναπνοών και των βημάτων μου. Σκεπτόμουνά μόνον το γραφίμο ενός έργου που θά ήταν μοναδικό στο είδος του.

Με παράτησαν σ' έναν άγρο κοντά στο δημόσιο δρόμο του Σικάγου και όταν έβγαλα από τα μάτια μου τους κολλητικούς συνδέσμους, το αεροπλάνο είχε εξαφανισθεί. Σε δύο ώρες βρισκόμουνά στο γραφείο μου, αναφέροντας με θυμό και θλίψη στους άνωτέρους και κατωτέρους μου ότι είμαι παρών και υγιής. Κι' έτοιμασα έπιειγόντως την ακόλουθη έκθεσί μου.

«Το αεροδρόμιο από το οποίο άπεγειώθημν βρίσκεται έντός 200 χιλιομέτρων από τα όρια της πόλεως και πιθανώς λιγώτερο. Η Έθνική οδός που ακολουθήσαμε έχει ένα χωριό σε μία απόστασι 45 μιλίων, ένα δεύτερο στα 70 μίλλια και ένα τρίτο στο 115, όπου πιθανόν να γινόταν καμμία άγορά στην πλατεία. Στο τρίτο αυτό χωριό —που πιθανόν να είναι και καμνόπολις ύπάρχει μία γέφυρα.

«Είχαν σταθεμώσει εκεί αρκετά αυτοκίνητα την Παρασκευή από της 4ης ως της 5ης άπογευματινής. Έρευνήσατε τα γκαράζ σε μία άκτινα πέντε μιλίων από την καμνόπολι αυτή, προς άνεύρεσι μιάς Μπουϊκ, με ψεύτικους άριθμούς, και λασπωμένα λάστιχα. Πιθανόν να έχω πλυθεί την Τετάρτη ή την Πέμπτη».

«Δευτέρα τοποθεσία. Έρευνήσατε τις πόλεις όπου γυρίσθηκε η τελευταία ταινία του Γκέιμπλ να εξεάσση δείγμα σκόνης προς καθορισμόν και συσχέτισι του εδάφους. Το Μετεωρολογικό γραφείο να εξακριβώση σε ποίας πόλεις και περίε αυτών εξέσπασε θύελλα άργά το άπόγευμα της Παρασκευής. Καιρική κατάσσις της Πέμπτης: «Ήλιος από τις 11 ως τις 4. Βαρεία σύννεφα επί μιάμιση ώρα και περί τις δύο ή ώρα το άπόγευμα. Στις πέντε την ώρα ή μέρα, βροχή».

«Λεπτομέρειες του σπιτιού: Μεγάλο, έξοχικό, παλαιός κατασκευής. Πλησιάζει κανείς σ' αυτό από άνωμαλο έπαρχιακό δρόμο. Απ' έξω περνά κεντρική ηλεκτρική γραμμή. Μεγάλη έξορτα, τρία πέτρινα σκαλιά, αύλη. Ύψηλά δωμάτια, παρκεταρισμένα δάπεδα. Οι καταζητούμενοι είναι έξησκημένοι στο σπέρ της άπαγωγής. Έξωτερικό παραθυρόφυλλο από ακατέργαστο ξύλο βελανιδιάς. Το Δασαρχείο μπορεί να καθορίση μέρος από τον τύπο του ξύλου; Οι κτηματομεσίται να δώσουν πληροφορίες επί των τελευταίων ένοικιάσεων σπιτιών. Έπίσης τα καταστήματα πωλήσεως ραδιοφώνων και ψυγείων. Το σπίτι έχει από τα δύο αυτά είδη».

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Η έκθεσις αυτή έστάλη πάραυτα σε όλα τα άρμόδια γραφεία της μυστικής ύπηρεσίας. Για την άπελευθέρωσί μου ή Κυβέρνησις είχε πληρώσει 50.000 δολάρια και ήμουνά πολύ άπογοητευμένος από τον έκβιασμό και την ταπεινώσι αυτή.

Αμέσως έτρεξα να έπισκεφθώ τον Άρχηγό στο γραφείο του οποίου θά κατέφθαναν σε λίγο οι στατιστικές και άναφορές από τα διάφορα γραφεία μας, για τον Κλάρκ Γκέιμπλ, τις θύελλες, τους κεραυνούς, οι έναλύσεις της σκόνης για τις άγορές

της γέφυρας κλπ.

Σε τέσσερις ώρες είχαμε να εξαδιαλέξουμε πέντε πόλεις που βρίσκονται σε μία άκτινα 250 μιλίων από το Σικάγο, όλες με γέφυρες και υπέβριες άγορές την Πέμπτη.

Σ' έξη ώρες γνώριζαμε ότι δυο από αυτές τις πόλεις είχαν άσχημο καιρό, βροχερό. Σε δυο άλλες πόλεις ύπήρχε από ένας κήρυξ στην κάθε μία: ο ένας ήταν μεθυσμένος και ο άλλος είχε πάει να δει την έρωμένη του στις τρεις το άπόγευμα, και κατόπιν στον κινηματογράφο. Είπε ότι έπρόκειτο να την παντρευτεί και για ν' άποδείξη τον ίσχυρισμό του έβγαλε από την τσέπη δυο βέρες.

Στην άπομένουςα πόλι βρήκαν μία Μπουϊκ μ' ένα δακτυλικό άποτύπωμα έγκαταλελειμμένη στα πέριε. Στείλαμε άμέσως είκοσιτέσσερα άστυνομικά αυτοκίνητα για να εξακριβώσουν από που είχε κλαπή.

Το Μετεωρολογικό γραφείο μάς άνέφερε ότι την περασμένη Παρασκευή εξέσπασαν θύελλες σε έντεκα πόλεις. Τέσσερις δεν είχαν βροχή την Πέμπτη στις πέντε. Τρεις πόλεις δεν είχαν κτηματομεσίτες που να είχαν νοικιάσει σπιτία από χρόνια και σε τρεις πόλεις δεν είχαν πουληθεί ραδιόφωνα και ψυγεία.

Η άπομένουςα πόλις ήταν ή Σάντερβιγ. Αμέσως έστάλησαν σ' αυτή την πόλι πέντε αεροπλάνα με μυστικούς, φορτωμένα με όπλοπολυβόλα για να συνδράμουν την τοπική άστυνομία στην έρευνα και την άνακάλυψι του έξοχικού σπιτιού με τα γνωστά χαρακτηριστικά.

Κατόπιν λάβαμε ένα ραδιογράφημα από ένα άστυνομικό αυτοκίνητο. Μας έκαμε γνωστό ότι συνέλαβε τέσσερες μεθυσμένους έξω από ένα κινηματογράφο στα προάστεια. Οι τσέπες τους ήσαν γεμάτες

από τα σημαδεμένα χαρτονομίσματα των λύτρων μου.

—Ποιό ήταν το φίλμ που ήθελαν να δουν; ρώτησα με τον ασύρματο. —Την τελευταία ταινία του Κλάρκ Γκέιμπλ, μοι άπήντησε.

—Πιάστε τους! Αυτοί είναι!

RONALD O'NEILL

Από το έρχόμενο τεύχος ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΑΡΧΙΖΕΙ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ

ΗΡΩΟΣ

ΤΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

του έπνομασθέντος

Τζέντλεμαν - Τυχοδιώκτου

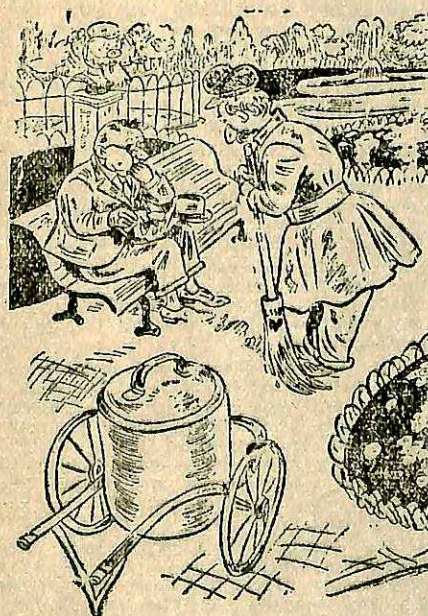
ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΤΡΕΓΜΕ-

ΝΩΝ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩ-

ΠΩΝ ΤΗΣ ΑΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ

ΣΚΟΤΟΥΣ

Έπιτυχία 100 %

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Ο δόξα θαρυστήρ: Όταν τελειώσετε το πρόγευμά σας και πρόκειται να πετάξετε το χαρτί, τηλεφωνήστε μου, σας παρακαλώ, στον αριθμό 984.272.

ΜΕΤΡΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Όταν ο ένας εκ των δύο «σιμαίων άδελφών» παντρεύεται.

—Κάποιος πεζοπόρος πλησίασε ένα... σκιάχτρο που είχε σχήμα ανθρώπου και το ρώτησε:

—Για πές μου: Υπάρχει στο χωριό κανένα όπτικό κατάστημα; —Εσπασα τα γυαλιά μου και δεν μπορώ να δω.

Η σύζυγος ενός σχεδόν χρεωκοπημένου έμπορου είπε στον άνδρα της την ώρα του προγεύματος:

—Μοι ταχυδρομείς αυτό το γραμμα, αγάπη μου; Είναι για τον γουναρά μπουκαλινακαλώ την παραγγελία των 2.000 δραχμών που του έδωσα γι' αυτή τη γούνα. Είσαι βέβαιος πως θα θυμηθείς να μου το ταχυδρομήσεις;

Τα μάτια του βασανισμένου έπιχειρηματίου φωτίσθηκαν από χαρά. Άρπαξε ένα σχοινί που ήταν πεταμένο σε μία γωνιά και δινοντάς το στη γυναίκα του, της είπε:

—Νά! Δέσε μου μ' αυτό το δεξί χέρι μου στο άριστερό πόδι μου για να μη το ξεχάσω!

Ο Νίκος είναι άνθρωπος με οικονομικό πνεύμα;

—Τί λές; Είναι τόσο οικονομικός ώστε ανέλαβε την άγορά ενός Ατλαντος άσπου να τακτοποιηθούν όριστικά οι διαφορές των διαφόρων Κρατών.

Γιατί είσαι τόσο θλιμμένος; ρώτησε ο Τάκης.

—Είπα κάτι στη γυναίκα μου και τώρα έχει να μου μιλήσει μία εβδομάδα.

—Αυτό είναι πολύ άσχημο, φίλε. Και τότε συνέβη αυτό;

—Εδώ κι' ένα μήνα.

—Καλά... Και γιατί είσαι τώρα στενοχωρημένος;

—Ξέχασα τί της είπα.

Ενας νέος από την πρωτεύουσα

έστάλη να κόμη μιάν άπογραφή σ' ένα μεγάλο ιδιωτικό άγροκτημα στην έπαρχία. Δεν είχε καμμία πείρα από αυτό το είδος της εργασίας. Ωστόσο κατώρθωσε να καταρτίσει έναν κατάλογο όλων των κτηνών, άσπου έφθασε σ' ένα ζώο του οποίου δεν μπορούσε ν' άποδείξη την ταυτότητα — μία κατσίκα.

Έτσι έτηλεφώνησε στον προϊστάμενό του στην πρωτεύουσα και του είπε:

—Πώς ονομάζεται αυτό το πτόρηνμα που τριγυρίζει εδώ; Έχει ένα σκληρό ρούχο με βούλες, άσπρο, μούσι και ένα μακρύ θλιβερό πρόσωπο;

—Στο τηλεφώνημα αυτό έλαβε την έξη άπάντησι:

—Αυτό, άνόητε, είναι ο γαιοκτήμων!

Η γειτόνισσα.—Και τώρα που έβιαξες τη μαγειρίσσα και μαγειρεύεις εσύ το φαί, περιωρίσθη καν τα έξοδα του σπιτιού;

—Νε αρά σύ ζυγος.—Μάλλον! Γιατί τώρα ο άνδρας μου δεν τρώει σχεδόν τίποτε.

Κλάρκ Γκέιμπλ

Τά πρώτα του χρόνια. — Πώς ανέδειχθη. — Το είδωλό της 'Αμερικής. — Τί λέει για τον εαυτό του. — Αύτος και οι γυναίκες. — Όπου εμφανίζεται και η Πωλντ Γκοντάρ.

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΙ.Ι.ΜΠΛ, γεννήθηκε στο Κάντιν των 'Ηνωμένων Πολιτειών, μία μικρή πόλη του 'Οχάιο, πρό 40 περίπου χρόνων. Δεν έγγινε δις ποτέ τους γονείς του, γιατί ήταν μόλις 7 μηνών όταν έλασε και την μητέρα του. Από πολύ μικρός, λοιπόν, θρέθηκε μπουστά στη σκληρή πραγματικότητα. 'Εσπού, δασε ώστόσο αρκετά χρόνια σε διάφορα σχολεία και όταν έτελειωσε, έπιασε δουλειά ως κλητήρ σ' ένα θέατρο. 'Από τότε, άγία πησε τους ήθοποιους και την ζωή τους. 'Από τότε έπλασε το τρελλό όνειρο να γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου. 'Αρχισε όμως την σταδιοδρομία του ως ήθοποιός μικρών θεάτρων που περιόδευαν διαρκώς στην έπαρχία. 'Επειτα δαρέθηκε την σκληρή ζωή του άφαντου θεατρίνου και άρχισε να δουλεύει σε διάφορα επαγγέλματα. 'Εγινε άκμης και υλοτόμος. Τέλος έγκατέλειψε τή δόση του Καναδά και πήγε στο Χόλυγουντ για να παίξει στον κινηματογράφο. Πέρασε τραγικές ημέρες γεμάτες στερήσεις

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, ο αγαπημένος των γυναικών, ο αντιπροσωπευτικότερος τύπος του σημερινού γόητος, κατά τελευταίον φωτογραφίαν του.

και απελπισία, βουλεύοντας κάποτε κάποτε ως κομπάρσος. Παύσαμε έτσι με 'Ολλανδέζικο πεπώμα (είνε το πιο τρομερό απ' όλα!) και καθάρωσε να βγή λιγάκι από την άφανεα, χωρίς όμως να έχη καμιά ελπίδα ότι θα γινόταν ένοδος. 'Είνα ένας άνθρωπος που δεν διακινεί ποτέ μίαν αδέσια κατάστασι γι' αυτό, όταν μία μέρα ένας φίλος του, σκηνοθέτης της αλτέρου 'Εκλόντουιν. Μάγερν, του είπε ότι θα τον ζητούσε έπειτα από λίγες μέρες για μία καλή δουλειά, ο Κλάρκ το άπλητσε: —Μην άρνήσης, γιατί υπάρχει φόδος να μη με ξαναβρείς!... 'Αν δεν κατορθώσω να δελτιώσω σε λίγο την θέσι μου, θα γυρίσω στην Νέα 'Υόρκη, όπου έλπίζω να σταθώ πιο τυχερός. 'Εκεί κάτω, εκείνος που θέλει να παλαίψη, έπιτυγχάνει, ενώ έδω στο Χόλυγουντ.

Ο Κλάρκ άρχισε έπειτα από μερικές μέρες να παίξη μικρούς ρόλους σε περιπετειώδη φιλμ, στα όποια έρρωσκινδύνε διαρκώς την ζωή του για τόσο λίγα δολάρια, ώστε ο ίδιος δεν τολμά ναναφέρη τα πρώτα του κέρδη. Πέρασαν έτσι έξη μήνες και έλασαν ο τροχός της τύχης γύρισε και τον ανέλασε στην έπιφάνεια. 'Εγινε άνωμαλος της ημέρας!... 'Ολοι μιλούσαν γι' αυτόν και τον θεωρούσαν ως τον άσθεντικό διάδοχο του Ροδόλφου Βαλεντινό.

ΤΙ ΛΕΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

—Είμαι, λοιπόν, άμορφος;... 'Ασφαλώς όχι! Λένε ώστόσο ότι έχω μία εμφάνισι που δεν ξεκινείτα εύκολα και ότι όταν χαμογελάω, στο άγριαπρό πρόσωπό μου σχηματίζονται δυο 'ακκκάκια' που ξετρελλαίνουν τις γυναίκες. Στις γυναίκες άρέσουν επίσης και τα μάτια μου. Πς φοβίζονται και συγχρόνως τις έλκύουν. Με θεωρούν ως έναν πρωτόγονο άνθρωπο, που δύσκολα κρατιέται να μην τή κάνει όλα βάλασσα γύρω του, που 'εβράζει' διαρκώς μέσα του και είναι έτοιμος να λυώση επάνω στο πλατύ στήθος του τον έχθρο του.

Τό άνάστημά μου φθάνει τό ένα μέτρο και τους 90 πόιντους. Οι άμοι μου είναι τετράγωνοι, τό σύνολό μου όμως λυγρό. Τό μαλλιά μου είναι πυκνά και κατάμυρα. Είμαι μελαγχόρ από τον ήλιο και τα μάτια μου έχουν ένα φωτεινό γκριζό χρώμα. 'Όταν ήμουν φτωχός, είχα άσχημα δόντια, μόλις όμως οίκονόμηση μερικά δολάρια, τά παρέρωσα σ' έναν οδοντοίατρο του Χόλλυγουντ για τίς άναγκαίες... έπιδιορθώσεις. 'Όσο γιά τ' αυτό, μου είναι πελώρια! 'Εγώ και ο Ντούγκλας φαίριμπανκς (υιός) έχομε τή μεγαλύτερα αττία από όλους τους άστέρας. Ξέρομε όμως να περιορίζομε την κακήν έντύπωσι που κάνουν με λίγο γομαρισμένο ταφτ. 'Όταν, λοιπόν, παίζομε τά κολλάμε προς τά πίσω και έτσι δεν φαίνονται τόσο τεράστια.

ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΜΥΡΝΑ ΛΟΥ

Η Μύρνα Λού είναι ή ήθοποιός του Χόλυγουντ που γνωρίζει τον Κλάρκ Γκέιμπλ καλύτερα από κάθε άλλον. Η Μύρνα άποφύγει κατά κανόνα τις δημοσιογραφικές συνεντεύξεις, αλλά όταν τις δίνεται ή έκαίρια να μιλήση για τον Κλάρκ, δεν την άφήνει να πάη χαμένη.

—Νομίζω ότι δεν θυμάμαι πιά όλες τις ταινίες που έγύρισα με τον Κλάρκ. 'Είνα πολλές. Πάρα πολλές. Για τον λόγο, αυτόν άκριβώς, μπορώ να είπω ότι γνωρίζομετε κατά βάθος. 'Επειτα υπάρχει και ή σύμπωσις ότι οι καριέρες μας ακολουθούν σχεδόν τον ίδιο δρόμο. 'Αρχίσαμε και οι δυο με ρόλους που μάς ήσαν άντιπαθητικοί. 'Εκείνος άνέλασε να παραστήση τον πρόστυχο άνθρωπο που κακομεταχειρίζεται μίαν άνυπεράσπιστη γυναίκα και έγώ παρέστησα την επικίνδυνη σερίφηνα που προσέφερε δηλητηριασμένο τσάι. Μοδ χρειάσθηκε πάλις καιρός και μία μεγάλη προσπάθεια για να παίξω τους ρόλους που μου άρεσαν.

—Όσο γιά τον Κλάρκ, νομίζω ότι δύσκολα θα έρεθ ή δεύτερος ήθοποιός για να τον άντικαταστήση στους επικινδύνους ρόλους. Σε κάποια σκηνή που γυρίζαμε μαζί, έρισκόμουν μέσα σ' ένα φλεγόμενο αεροπλάνο, από τό όποιο έπρόκειτο να με σώση ο Κλάρκ. 'Ηλθε, πράγματι, στην άρσιμένη στιγμή και με έσωσε στα άληθινά, γιατί τό αεροπλάνο είχε άρξισι να καίεται με πραγματικές φλόγες. Χάρη στην έγκαίρη επέμβασί του, δεν κατάλασα τίποτε περισσότερο από μίαν εύχάριστη ζέση... τό φιλμ αυτό (πρόκειται για την ταινία: 'Εφλεγόμενοι Ούρανοι') ήταν γενικά πολύ περιπετειώδες για τον Κλάρκ και έπασε ένα σωρό άθελρίες, έπειδή έπρεπε να λάβη μέρος σε πολλές επικίνδυνες σκηνές που έγυρισθηκαν εκ τού φυσικού. Εύτυχώς έμπερδεν με μερικά μόνο γδαράσματα και ένα έξάρθρομα στα δάχτυλα, που πέρασε και αυτό πολύ σύντομα.

Και χαμογελώντας ή Μύρνα προσθέτει την άκόλουθη φράσι: —Ναι, ναι... Συνεννοούμεθα πολύ καλά με τον Κλάρκ.

Ο ΚΛΑΡΚ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, οι ταινίες του όποίου είναι πάντα πρώτες στις εισπράξεις, ή φήμη του όποίου έχει φθάσει στα πέρατα του κόσμου, ο άσתר που δεν έπαυε ποτέ να θριαμβεύη, που έχει τον κόσμο στα πόδια του, έχει ό,τι θέλει. Τά πάντα, έκτός από ένα πράγμα που είναι γι' αυτόν τό πάν: Δυό χρόνια τώρα δεν κατορθώνει να παντρευτή την γυναίκα που είναι γι' αυτόν όλος ο κόσμος: την Καρόλ Λομπάρντ. Μη σας φανή παράξενο αυτό. Οι γόητες είναι συχνά οι πιο δυστοχιμένοι στον έρωτα. Όχι ότι ή Καρόλ δεν αγαπά τον Κλάρκ. Κάθε έλο, τον αγαπά όσο την αγαπά και εκείνος. 'Υπάρχει όμως στη μέση ένα σπουδαίο εμπόδιο: Η κυρία Κλάρκ Γκέιμπλ. Φαίνεται ότι ή τελευταία δεν έχει καμιά διάθεση να χάση τον άνδρα της.

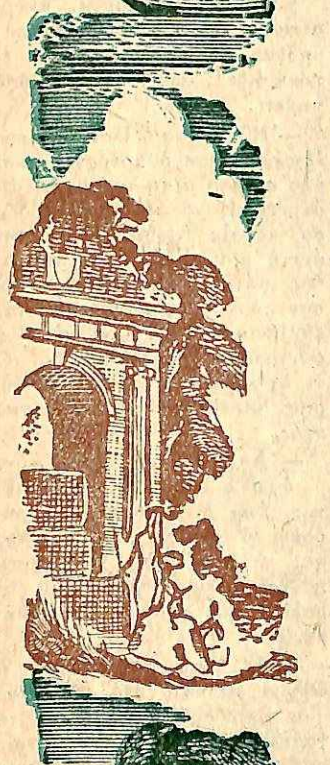
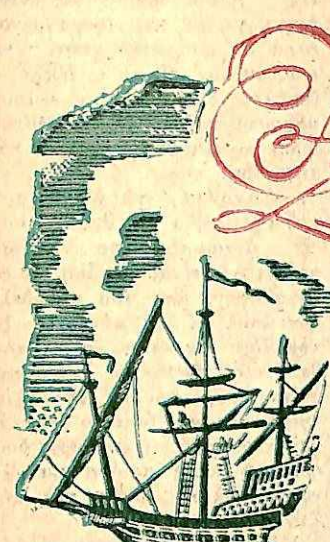
Και όμως ή Πία (αυτό είναι τό όνομα της κυρίας Γκέιμπλ), είχε γράψει μέσω μιάς συνεντεύξεως της σε κάποιο περιοδικό ότι θα ήταν εύτυχισμένη εάν μπορούσε να άποδώση την έλευθερία στον διάσημο σύζυγό της. Δυστυχώς όμως, ή συνέντευξι αυτή ήταν πλαστή και όταν την έδιάβασε, έδήλωσε στους δημοσιογράφους ότι ο σύζυγός της δεν είχε καμιά διάθεσι να της ζήτηση διαζύγιο. Τά πράγματα υπέρδρασαν. Γιατί τώρα εάν εκείνη άρνήθη, τό διαζύγιο είναι πολύ άμφίβολο.

Η Πία είναι πλούσια και άρωσιόστη, θα μπορούσε δέ νάτερη όποιον ήθελε, άρκει να ήθελε. Αύτη όμως θέλει τον Κλάρκ, άγνωστον γιατί. 'Από άγάπη, κακία ή ματαιόδοξα; Μαζί του πάντως δεν έζησε καλά. Ένα χρόνο μετά τον γάμο χώρισαν. Χώρισαν όσσιαστικά χωρίς φυσικά τίς νόμιμες διατυπώσεις του διαζυγίου, που τόσο τις χρειάζεται τώρα ο Κλάρκ.

Την τελευταία αυτή στιγμή όμως, μία έξωφρενική είδησις μάς έρχεται από τό Χόλλυγουντ. 'Ισού τί γράφει ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος σ' ένα κινηματογραφικό περιοδικό:

—Φαντάζεστε μήπως ότι ο Κλάρκ Γκέιμπλ παντρεύθηκε την Καρόλ Λομπάρντ; Κάνετε λάθος. Μαθαίνο από θετική πηγή ότι ή Πωλντ Γκοντάρ θα είναι ή τρίτη σύζυγος του γόητος (δεδομένου ότι ή Πία είναι ή δεύτερη).

Να πιστέψομε ότι ή πέμπτη σύζυγος του Σαρώ θα γίνει ή τρίτη του Κλάρκ Γκέιμπλ; ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

Αυτοί που έπλασαν τον κόσμο

Τά κομφορ και οι άπολαύσεις της σύγχρονης ζωής καθώς και ή ύπόσχεσις για μία καλύτερη Άύριο βασίζονται σε μερικές βασικές έφευρέσεις. Παραθέτομε την ιστορία μιάς απ' αυτές:

Ο ΑΤΜΟΣ

ΜΙΑ δαχτυλήθρα, αγαπημένη μου. Γρήγορα, μία δαχτυλήθρα!

Η κυρία Ουάτ δούκε μία δαχτυλήθρα μέσα στο καλάθι κι του ραφίματος και του την έδωσε.

Ο Τζέιμς έγύρισε στο εργαστήριό του, προσέθεσε τό υετάλλινο όργανο στην κορυφή ενός σωλήνος από κασίτερο, τό κόλλησε επάνω σ' αυτόν, και μετά άνοιξε τον άτμό!...

...Σε λίγο, καθήμενος έμπρός στο δρεαδνόν λιτό φαγητό του, ο Τζέιμς Ουάτ έφώναζε στη γυναίκα του λιανοποιημένος: —Δουλεύει!

Ο νεαρός Σκότος κατασκευαστής μαθηματικών εργαλείων, με την βοήθεια της δαχτυλήθρας της γυναίκας του, είχε φτιάσει τον πρώτο τυμπικωτή. Μ' άλλα λόγια έφευρε τό κλειδί του άνοίγματος που έκανε τον άτμό να κινή, επάνω-κάτω, ένα έμβολο μέσα σ' έναν κύλινδρο. Η κίνησις αυτή είναι άκριβώς ίδια με την κίνησι του ανθρώπινου θραχίονος, αλλά πολύ δυνατότερη, ίση με την δύναμι πολλών θραχίονων πανεταρισμένων σ' έναν μεταλλικό.

Η ιδέα της άντικαταστάσεως της ανθρώπινης δύναμεις δια του άτμου ήταν πολύ παλιά. Δεκαεννέα σχεδόν αιώνας πρίμπος ο Χέρο της 'Αλεξάνδρειας είχε σχεδιάσει τό 'Αιολοπλάνον', ένα άτμοκίνητο όχημα. Στη Γαλλία, τό 1690, ο Παπίνος είχε έφευ-

ρει την πρώτη μηχανή με έμβολον που έκινείτο μέσα σε κύλινδρο, δι' άτμού. Έβδομήντα χρόνια άργότερα ο Ουάτ μελέτησε για πολλόν καιρό την χημική αυτή. Τό 1712, 24 χρόνια πρίν γεννηθή ο Ουάτ, ο Νιουκόμην είχε έφευρει την 'άτμοσφαιρική' του, όπως άνωμάσθη, δηλαδή μίαν άντλία που λειτουργούσε με άτμοσφαιρικών άτμό, κατά τρόπον όμως όχι άποδοτικό. Ο Ουάτ εκλήθη κάποτε από ένα Κολλέγιον της Γλασκώδης να έπιδιορθώση μία μηχανή τύπου Νιουκόμην και τό τε παρατήρησε τό λάθος των άτμομηχανών της εποχής εκείνης: Η συμπίκνωσις του άτμού δεν γινόταν έξωτερικώς, όπως έπρεπε, αλλά έσωτερικώς του κύλινδρου, όπου λειτουργούσε τό έμβολον.

Η άρχή που έθεσε ο Ουάτ τό 1769 στο δίπλωμά του, για να έξασφαλίση τό προνόμιο της έφευρέσεώς του, διέπει ακόμη την πρακτική χρησιμοποίησι των άτμομηχανών. Ήταν 29 χρόνων όταν έφτιαξε τό πρώτο του μοντέλλο, σφραγίζοντας τον συμπυκνωτή, με την δαχτυλήθρα της γυναίκας του, 34 χρόνων όταν, τό 1769, πήρε τό δίπλωμα έξασφαλίσεως του προνομίου του. Σαράντα έτών ή τάν χηρος και με δυό παιδιά, κι' ακόμη ή μηχανή του δεν είχε βγή στο έμποριο.

Τά επόμενα χρόνια πέρασαν

ΤΖΕΙΜΣ

ΟΥΑΤ

με στερήσεις, απελπισία, και
χρέη.

Ο Ουάτ εργαζόταν ως μη-
χανικός σε κανάλια και δεξα-
μενές. Κι' έτσι γρήγορα απέλ-
πιστηκε κι' εγκατέλειψε όλο-
τελα την ανακάλυψή του.

Ευτυχώς υπήρχαν δυο φί-
λοι του που πίστευαν σ' αυ-
τόν. Ο ένας, ο Ροεμπούκ, έ-
χρεωκόπησε, ο άλλος όμως,
ο Μπούλτον, ανέλαβε τα δύο
τρίτα των τόκων σ' ό,τι έ-
ξουσίαζε ο Ροεμπούκ, κι' έ-
γινε συνεταίρος του Ουάτ.

Τέλος, δυο μηχανές του
Ουάτ κατεσκευάστηκαν και έ-
τέθησαν σε λειτουργία. Η μία
σ' ένα άνθρακωρυχείο και οι
άλλες σε σιδηροχυτήριο. Η
απόδοσις και των δυο υπήρξε
σπουδαιότητα.

Η επιτυχία αυτή συνετέλε-
σε στο να κερδίσει ο Ουάτ,
χάρη στο δίπλωμα του 1769,
όλες τις σχετικές δίκες, κι'
έτσι οι σκοτούρες του τελείω-
σαν.

Απερίσπαστος τότε από οι-
κονομικές στενοχώριες, ο Ου-
άτ όλοένα έβελτίωνε τις μη-
χανές του και ο συνεταίρος
του Μπούλτον τις κατεσκεύα-
ζε. Ο Ουάτ έγινε πλούσιος.
Απέκτησε σπίτι στο Μπίρεμ-
χαμ, άρχοντο στην Ουαλλία
και ζούσε πολυτελέστατα.

Οι καινούργιες βελτιωμένες
μηχανές του έπέφεραν επανά-
στασι στα μέσα της συγκοινω-
νίας. Η βιομηχανία προώρευ-
σε αλματικά.

Είχε δα' γε όνειρευθ' ο έ-
τολμος αυτός Σκώτος έφευρέ-
της την τρομερή όρμητικότητα
που θ' άποκοτούσε η ανθρωπό-
της με την έφευρέσί του της
άτμομηχανής.

Ίσως, Ο έφευρέτης όμως
δεν ήταν ένας όνειροπόλος.
Ήταν ένας πρακτικός, φιλό-
πονος και προσηκτικός Σκώ-
τος, με καθωρισμένες και πε-
ριορισμένες φιλοδοξίες. Έπι-
ζητούσε την οικονομική του
έξασφάλισι και την απέκτησε
ύστερα από πολλούς κόπους.

Οι τιμές περιέβαλλαν τα
γυρατεία του. Ο Ουάτ όμως
αρκήθηκε και τον τίτλο του
βαρόνου και τον τίτλο του
λόρδου Τοποτηρητού. Πέθανε
84 ετών κι' άφησε περιουσία
60.000 λιρών.

Δέκα χρόνια μετά τον θά-
νατό του, άρχισε η κανονική
λειτουργία του πρώτου σιδη-
ροδρομικού δικτύου. Σήμε-
ρα, 118 χρόνια από την έπο-
χή του, το σιδηροδρομικό δι-
κτυο της πατρίδας του, της
Μεγάλης Βρεταννίας διαθέτει
κεφάλαια 1.200.000.000 λιρών
και τ' Αμερικανικών 3.700.
000.000 λιρών. Τα κεφάλαια
δ' έπ' ουδ' ένα διότι, όλο τον
κόσμο για τόν άτμό, όλολογί-
ζονται σε 100.000.000.000 λί-
ρες Άγγλιας!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΙ ΑΡΓΥΡΟΙ ΓΑΜΟΙ

Πώς καθιερώθηκαν και
ποιά ήταν η αρχή τους

Τ Ο γράφουν όλες οι ξένες
έφημερίδες και το σχο-
λιάζουν σαν κάτι πολύ πε-
ρίεργο: την περασμένη έβδο-
μάδα στην Ιταλία, ενώθηκαν
με τους γλυκούς δεσμούς του
ήμεναιου δύο άτομα, η συνο-
λική ηλικία των οποίων ήταν
κάπου 140 χρόνια! Ο γαμ-
πρός, δηλαδή, ήταν 73 και η
νύφη 67 χρόνων.

Ώστόσο, το γεγονός αυτό
δεν θάταν και τόσο περίεργο,
άν κάποιος δεν ανέκαλυπτε
στο τέλος το έξης: ότι και οι
δύο ήταν ξαναπαντρεμένοι!...

Οι ένοχοι νεόπαντροι ώδη-
γήθησαν φυσικά στο δικαστή-
ριο που τους έπέβαλε μιαν
άρετά αυστηρήν ποινή και
διέταξε την διάλυσι των γά-
μων, που ήταν μ' εν πολλοίς πρό-
φατοι, αλλά θα μπορούσαν να
όνομαστούν «άργυροι» από το
χρώμα που είχαν τα μαλλιά
των ένδιαφερομένων.

Ήταν δηλαδή μιὰ σύμπτω-
σις παρόμοια περίπου μ' εκεί-
νην που έδωσε το όνομά της
στον λεγομένους «άργυρους
γάμους». Και επειδή πολύ λί-
γοι γνωρίζουν αυτό το έπι-
σόδιο, που συνέβη σε μιαν έ-
ποχή αρκετά μακρινή απ' τη
δική μας, αναλαμβάνομε να
σας το περιγράψωμε, όπως
άκριβως το αναφέρει η ιστο-
ρία.

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Κατά το σωτήριο έτος
1307 έδασίλευε στη Γαλλία
ο Ούγκο Καπέτο, ο πρώτος
από τους Καπετιγγούς, απ'
τους οποίους προήλθε η δυνα-
στεία των Βουρβούαν. Ο
βασίλευς αυτός είχε έναν
θείο που έζούσε στα περίχωρα
των Παρισίων. Και όταν απέ-
θανε ο θεός αυτός άφησε
στον βασίλεα — ανηψιό του
μιαν άπέραντη κληρονομία σε
κτήματα.

Ύστερα από λίγους μήνες,
ο βασίλευς θέλησε ναέπισκε-
φθ' τα κτήματα που έκληρο-
νόμησε. Επ' ήλθε, λοιπόν, συνο-
δεύόμενος από μιαν μεγάλη ά-
κολουθία, όπως συνήθιζε πάν-
τα όσάνκις έδβαινε από το πα-
λάτι.

Όταν έφθασε κοντά στην
εκαυλι του θείου του, ο βα-
σίλευς θ' ήκε έναν άναθόν χω-
ρικό, άρκετά προχωρημένης ή-
λικίας, που έβλαιγε άπαρηγό-
ρητα για τον θάνατο του ά-
γαπητού του κυρίου.

—Ποιός είσαι έσύ, τόν έ-
ρώτησε ο βασίλευς, και γιατί

κλαίς κατ' αυτόν τον τρόπο;

— Άρχοντά μου, του απήν-
τησε ο γέρος, ήμουν κάποιος
τερος υπηρέτης του μακαρίου
του θείου σας, τον όποιον ά-
γαπούσα υπερβολικά. Σκεφθή-
τε, Άρχοντά μου, ότι έγέρα-
σα στην υπηρεσία του και έ-
πι τριάντα χρόνια, όσον δηλα-
δή καιρό τόν υπηρέτω, δεν
παραπονέθηκε ούτε μιὰ φορά
έναντίον μου, και μ' έθεωρού
σε σαν μέλος της οικογενείας
του. Κι' έγω, εύγνωμόνως
για την καλωσύνη του, έμεινα
άνυπαντρος για να μην τόν
άποχωριστώ ποτέ.

Ο βασίλευς, συγκινημένος,
εκάλεσε το κάτασπρο κεφάλι
του υπηρέτου, που είχε γονα-
τίσει εμπρός του, και άπομα-
κρύνθηκε, συνεχίζοντας την
περιοδεία του στα κτήματα.

...ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΥΠΗ-
ΡΕΤΡΙΑ...

Εκεί που περπατούσε, ή-
στερα από λίγο, συναντήθηκε
με μιαν γυναίκα, η ηλικία της
οποίας ήταν περίπου ίδια με
του πιστού υπηρέτη. Και αυ-
τή έβλαιγε επίσης για τόν θά-
νατο του κυρίου της.

—Ποιά είσαι έσύ; την έρώ-
τησε ο βασίλευς, και γιατί
κλαίς;

—Ο πόνος μου είναι μεγά-
λος, Άρχοντά μου, αφού με
τον θάνατο του θείου σας έ-
χασα τον καλύτερο απ' όλους
τους άφέντες που ήταν δυνα-
τόν να βρεθούν. Ο μακαρίτης
δεν με είχε σαν υπηρέτριά του
άλλα σαν ένα μέλος της ίδιας
του οικογενείας, και ήμουν
εύτυχισμένη να τόν υπηρέτω,
μαντεύοντας κάθε του επιθυ-
μία. Για να μη τόν άποχωρι-
στώ, Άρχοντά μου, έπνιξα
όλους τους νεανικούς μου πό-
θους κι' έδιωξα όλους τους
καλούς γαμπρούς που παρου-
σιάστηκαν στα νείατα μου για
να με πάρουν.

Ο βασίλευς άκούμπησε πα-
τρικά το χέρι του στο κάτα-
σπρο κεφάλι της πιστής υπη-
ρέτριας και άπομακρύνθηκε,
συνεχίζοντας την περιοδεία
του στα κτήματα.

...ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙ-
ΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Τέλος, έφθασε στο σπίτι
του θείου του. Εκεί εκάθισε
σε μιαν μεγάλη πολυθρόνα,
που έμοιαζε με θρόνο, και διέ-
ταξε έναν από τους ακόλου-
θους του να του φέρη εμπρός
του τους δυο πιστούς υπηρέ-
τες.

Άργότερα μάλιστα, καθι-
ρώθηκε και η γιορτή των χρυ-
σών γάμων, που γίνονται στα
πενήντα και τόν διαμαντένι-
ων, στα έβδομήντα πέντε.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

τες. Αδελφοί παρουσιάστηκαν,
συγκινημένοι και τρομαγμένοι
άλλά μη μπορώντας ποτέ να
φανταστούν τί τους ήθελε ο
βασίλευς. Έγρονάτισαν λοιπόν
μπροστά του και εκείνος έστρά-
φηκε πρώτα στην γυναίκα και
της είπε:

— Άκουσα τα λόγια σου
και έξετίμησα τις θυσίες σου.
Η ανταμοιβή σου λοιπόν
πρέπει να είναι μεγάλη, ίσως
μεγαλύτερη από τού συναδέλ-
φου σου, αν και αυτός έδειξε
την ίδια άφοσίωσι προς τόν
θείο σου. Θέλω να σε άνα-
μείψω σύμφωνα με την έξια-
σιν σου και δεν βρίσκω τίποτα
καλύτερο από το να σου δώ-
σω μιαν καλή προίκα και έ-
ναν άντάξιο άντρα για σύ-
ζυγο.

Μέσα στην αίθουσα, άκού-
στηκαν τότε ψίθυροι έπιδοκι-
μασίας, ενώ η υπηρέτρια έ-
κοκκίνιζε από χαρά ή από
ντροπή.

—Η προίκα είναι έτοιμη,
έξηκολούθησε ο μονάρχης, και
από σήμερα αυτό το κτήμα σου
άνήκει. Είναι το γαμήλιο δώ-
ρο για τις υπηρεσίες και την
άρετή σου. Και αν ο άνθρο-
πος αυτός, που έζησε κοντά
σου τόσα χρόνια υπηρετώντας
τόν θείο μου, δέχεται να γίνη
σύντροφος της ζωής σου, τό-
τε άς είναι εύλογημένος ο Κύ-
ριος, γιατί θρέθηκε και ο γαμ-
πρός.

—Άρχοντά μου, είπε τότε
ο άγαθός χωρικός, παραγμέ-
νος, ενώ η γυναίκα δεν μπο-
ρούσε ν' άνοιξη το στόμα της
απ' τη συγκίνηση. Θέλετε να
παντρευτούμε τώρα που τα
μαλλιά μας έχουν γίνει άση-
μένα;

—Και γιατί όχι; έκαμε ο
Ούγκο Καπέτο. Θα είνε γά-
μοι άργυροί. Πάρτε και τή
γαμήλιο δαχτυλίδι που ται-
ριάζει σ' αυτήν την περι-
στασι.

Και, λέγοντας αυτά, έδω-
λε από το χέρι του ένα άση-
μένο δαχτυλίδι, στολισμένο
με πολύτιμα πετρώδια, το πέ-
ρασε σ' ένα από τα δάχτυλα
της γυναίκας που έτρεμε, και
έβαλε το χέρι της στο χέρι
του γέροντα υπηρέτη, ενώ τα
μάτια των αλλικών που ήσαν
γύρω συναγμένοι, έδούρκωναν
απ' τη συγκίνηση.

Αυτό το έπεισόδιο δεν άρ-
γησε να μαθευθ' στο Παρίσι,
στη Γαλλία όλόκληρη και σ'
όλον τόν κόσμο. Από τότε δε
και μέχρι σήμερα άκόμη, γί-
νεται η γιορτή των «άργυρών
γάμων» είκοσιπέντε χρόνια
μετά τους πρώτους, αφού οι
καλοί εκείνοι υπηρέτες τόσα
άκριβώς έτη έμειναν πιστοί
στην υπηρεσία τους.

Άργότερα μάλιστα, καθι-
ρώθηκε και η γιορτή των χρυ-
σών γάμων, που γίνονται στα
πενήντα και τόν διαμαντένι-
ων, στα έβδομήντα πέντε.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΤΑΧΥΤΕΡΑ ΖΩΑ

Υ πομνητικοί φυσιοδίφαι κατώ-
θωσαν με την τελειοποίησιν έρ-
γαλειών να μετρήσουν την τα-
χύτητα πολλών ζώων. Έτσι έξηκρι-
θώθη ότι το ταχύτερον μεταξύ των πτε-
ρωτών ζώων είναι μία έλαφρόμυσις
της Αμερικής, ένα είδος «οίστρου»,
που μπορεί ν' αναπτύξη την καταπλη-
κτική ταχύτητα των 1300 χιλιομέτρων
την ώρα. Φυσικά την ταχύτητα αυτήν
την διατηρεί σε μικρές άποστάσεις,
3-4 χιλιομέτρων, όσο άκριβώς της
χρειάζεται για να έπιτύχη την λεία
της στους δρόμους και στις ζούγκλες.
Τα έντομα γενικώς είνε τα ταχύτερα
ζώων των ζώων. Πολλά απ' αυτά φθά-
νουν τα 500-700 χιλιομέτρα την ώ-
ρα. Η φύσις δέ, για λόγους εύνοή-
τους, έπρόκεισε τ' άρσενικά ζώα-έντο-
μα —πουλιά, τετράποδα, ψάρια — με
μεγαλύτερη ταχύτητα από τα θηλυ-
κά.

Από τα πουλιά, μερικά είδη άετών
έχουν ταχύτητα ως 180 χιλιομέτρα
την ώρα. Το χελιδόνι φθάνει τα 160
χιλιόμετρα. Οι πέρδικες και οι κα-
ρακάδες φθάνουν τα 65 χιλιομέτρα,
τα δε γεράκια τα 62. Μεταξύ των τε-
τραπόδων, το είδος της λεοπαρδάλε-
ως «τσιτάχ» είναι το ταχύτερο: 88
χιλιόμετρα, ένα είδος κυνηγετικών σκύ-
λων 57 χιλιομ. Από τα ψάρια, το
Ιπτάμενο ψάρι αναπτύσσει 56 χιλιο-
μέτρα, ο δε ξιφίας 48 χιλιομέτρα την
ώρα.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΙ' ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΑ-
ΡΑΓΕΤΑΙ Η ΛΕΞΙΣ «ΜΑΝΝΑ»

Λ έξις έβραϊκή, άκλιτη, που ση-
μαίνει κυρίως την έκτακτη εκεί-
νη τροφή, με την όποιαν ο Θε-
ός έθρεψε επί σαράντα μέρες τους
Έβραίους στην έρημο. Όνομάστηκε
δ' έτσι από την έρώτησι: «Τί τοῦτο»;
(έβραϊστί: μ ά ν χ ο υ = μ α ν-
ν ο υ = μ ά ν ν α). Διότι οι Έβραί-
οι, όταν είδαν για πρώτη φορά το
είδος αυτό της τροφής, που έπεφτε ά-
πό τόν ούρανο, μη ξέροντας τί ήταν,
ρωτούσε ο ένας τόν άλλον: «τί είναι
αυτό»; και η έρώτησις έμεινε έπειτα
ως έπωνυμία του πράγματος. Άλλοι
ισχυρίζονται πως η λέξις παράγεται
από το έβραϊκό ρήμα μ α ν ά, που
σημαίνει μ ε τ ρ ά ν. όρίζειν (γιατί
κάθε Έβραίος έπαιρνε ώρισμένη και
μετρημένη μερίδα του μάννα).

ΠΩΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΜΥΓΟΛΕΚΕ-
ΔΕΣ;

Οι μυγες, το καλοκαίρι, ίσφ-
νουν επάνω στις κορνίζες των
διαφόρων ζωγραφικών πινάκων
ή φωτογραφιών ίχνη της διαβάσεώς
των.

Για να τις έμποδίσετε ν' α-
φήνουν τους λεκέδες αυτούς,
τρίβετε τις κορνίζες με δα-
φνόλαδο.

ΓΙΑΤΙ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΤΟΝ
ΧΕΙΜΩΝΑ;

Τ α δένδρα και οι θάμνοι τόν χει-
μώνα έπειτα από τόπάγωμα των νε-
ρώνστη γή,δενμπορούσαν ν' άπορρο-
φήσουν τα διάφορα συστατικά, όπως
λ. χ. το λεύκωμα, το σάκχαρον και
διάφορες άλλες πυκνές ουσίες, που
κατόπιν διαστέλλονται, σχηματίζοντας
έναν ξηρό φλοιό, χωρίς καμιά δύ-
ναμι. Έτσι χάνουν την τροφή τους,
κατανοούν άσθενικά και με το φύση-
μα του άνέμου πέφτουν.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΗΡΑΝ ΤΗΝ ΟΝΟΜΑ-
ΣΙΑΝ ΤΟΥΣ ΟΙ ΦΑΝΑΡΙΩΤΕΣ;

Κ ατά τόν μεγάλο συγγραφέα
Γύλλιο, η γνωστή συνοικία της
Κωνσταντινουπόλεως Φ α ν ά-
ρ ι ο ν, στην όποιαν έδρευε το Οί-
κουμενικό Πατριαρχείο και ο άνώ-
τατος όρθόδοξος κληρός, όνομάστη-
κε έτσι, διότι το δεύτερο τείχος που
τήν περιέκλειε χτίστηκε μέσα σε μιαν
νύχτα με φανάρια, έπειδή προβλεπό-
ταν σύνομη πολιορκία του. Άλλοι
όμως συγγραφείς ισχυρίζονται πως
την όνομασία του το Φανάριον την έ-
φειλε στο ότι άλλοτε έπρόκειτο να
χτισθ' στο παρακείμενο άκρωτήριο
μεγάλος φάρος για να καθοδηγή την
νύχτα τα πλοία. Στην συνοικία αυ-
τήν είχαν συγκεντρωθ', από τα πρώ-

Με λίγα λόγια

* Το χαρτί κατεσκευάσθη για
πρώτη φορά από μπαμπού και κου-
ρέλια, το 1000 μ. Χ.
* Στο ανθρώπινο σώμα υπάρ-
χουν 240 κόκκαλα.

* Ο φάσφορος άνεκαλύφθη το
1669.

* Τρεις χιλιάδες έντομα μόλις
έπαρκουν ως τροφή μιās φωλιάς
σπουργιτών για 4 ή 5 ήμέρες.

* Στην Περσία, υπήρχε άλλοτε
νόμος που όταν πέθαινε ο βασι-
λεύς να υπήρχε πέντε ήμερες άνο-
μια, για να νοιώθουν οι άνθρωποι
πόσον άναγκαίος είναι ο βασίλευς

* Η ανθρώπινη καρδιά έχει
92.160 παλμούς την ήμέρα.

* Τα τηλεσκόπια έφευρέθηκαν
Γερμανία το 1590.

* Το πρώτο ελληνικό βιβλίο έ-
ξεδόθη το 1476.

* Σε διάστημα δύο μηνών από
ένα ζευγάρι ψείρες γεννιούνται
18.000! κόνιδες.

τα άκόμη μετά την έλωση χρόνια, οι
λογιώτεροι και έπισημότεροι Έλ-
ληνες της Κωνσταντινουπόλεως που
όνομάσθησαν Φαναριώτες.

ΣΕ ΠΟΙΑ ΤΙΜΗ ΑΓΟΡΑΣΘΗΚΑΝ
ΟΙ ΕΚΤΑΣΕΙΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΙΣ
ΟΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΧΤΙΣΜΕΝΗ Η
ΝΕΑ - ΥΟΡΚΗ;

Οι άπέραντες έκτάσεις επάνω
στις όποιες είναι χτισμένη ση-
μερα η Νέα Υόρκη, ή πολυσυ-
θροπότερα και πλουσιότερα πόλις
της γής, πουλήθηκαν το 1609 από
τους Ένδους στούς Όλλανδούς ά-
ποίκους έναντι 10 πουκάμισων, 30
ζευγαριών καλτσών, 10 όπλων, 30
σφαιρών, 30 λιτρών μπαραουτιού, 30
τόξων, 30 καζανιών και ενός χάλκι-
νου μαγειρικού σκεύους!

ΓΙΑΤΙ ΚΑΚΑΡΙΖΕΙ Η ΚΟΤΤΑ;

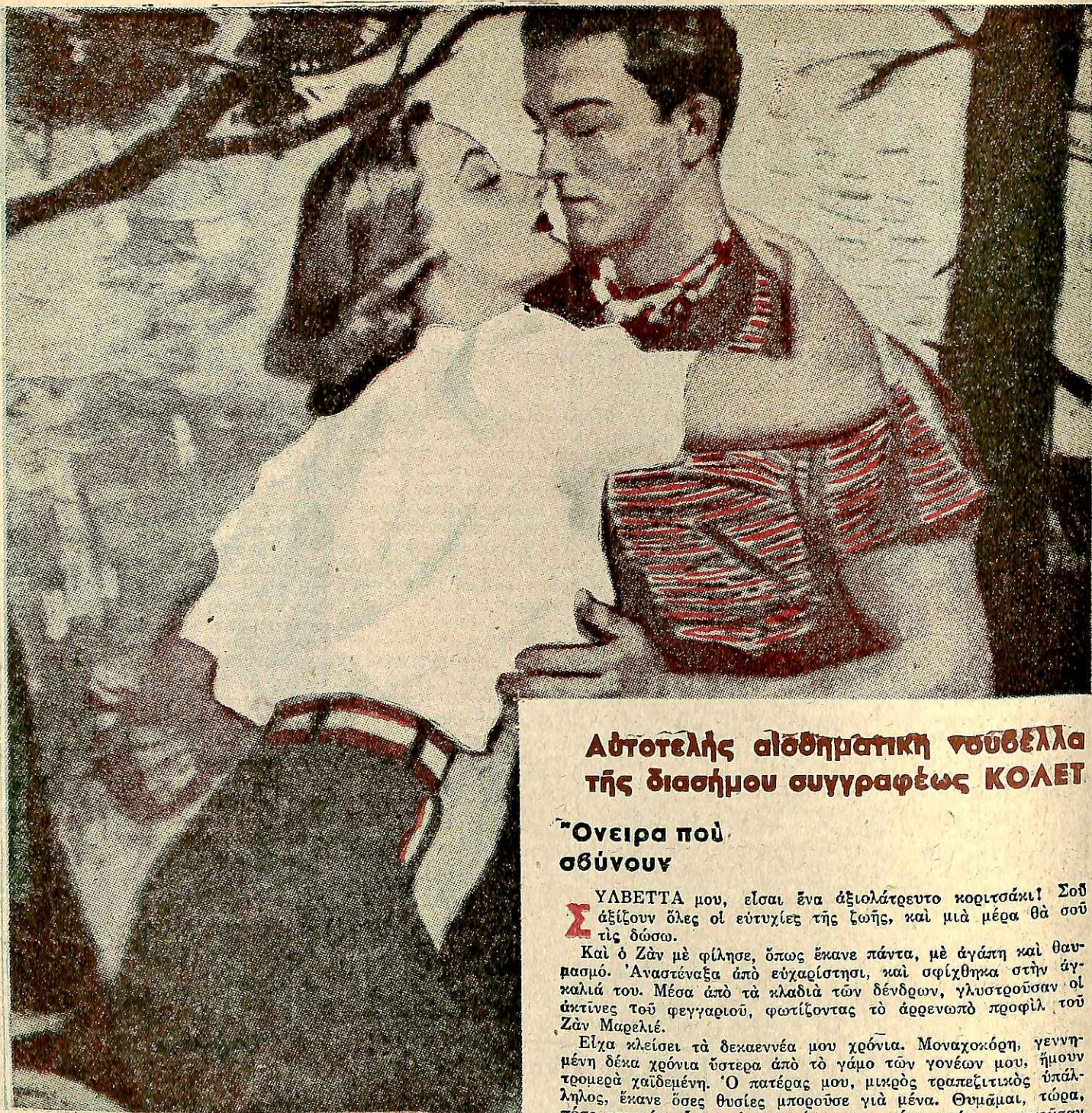
Ε χει άποδειχθ' ότι η κόττα αλ-
σθάνεται πόνους όταν γεννά
και φαίνεται ότι το κακάρισμα
μετά την γέννα του αυγού προξενεί
σ' αυτήν ένα άσθημα χαράς και άνα-
κουφίζει την όρνηθα από την άτοκία.

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑ-
ΡΑΚΑΤΩ ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΛΗΓΟΥΝ
ΣΕ: ΙΣΜΟΣ;

Μ α κ ι α β λ ε λ ι σ μ ό ς = Κα-
ταχθόνιοι σκοποί. Άρ ρ ι θ ι-
σ μ ό ς = Τάσις προς τήν διά-
παντός μέσον εξέλιξιν και πρόδον.
'Α χ θ ο σ α ρ ο υ ρ ι σ μ ό ς = Τεμ-
πελιά. 'Α θ θ ρ ι τ ι σ μ ό ς = Να-
θρότης. Ν α ρ κ ι σ σ ι σ μ ό ς = Ναυ-
μασμός του ίδιου έαυτού μας. Χ α-
φ ι ε δ ι σ μ ό ς = Κατασκοπεία. Ο υ-
μ α ν ι σ μ ό ς = Φιλανθρωπία. 'Α-
τ α β ι σ μ ό ς = Μίμησις προγόνων,
προγονοπληξία. Ο ό τ ο π ι σ μ ό ς =
Πλάνη. Ν τ ε τ ε ρ μ ι ν ι σ μ ό ς = Ά-
κριβολογία. Κ α σ σ α ν δ ρ ι σ μ ό ς =
Κακοπιστία. Μ α λ θ ο υ σ ι α ν ι-
σ μ ό ς = Περιορισμός έρωτικής όρ-
μης. Ο ό ρ μ π α ν ι σ μ ό ς = Τάσις
προς εγκατάστασιν από τήν ύπαιθρο
στις πόλεις.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΖΩΗΡΑ ΤΑ
ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ;

Π ολλοί τρόποι υπάρχουν βέβαια
για την διατήρησι της ζωής
της των λουλουδιών μέσα
στο νερό, απλούστερος όμως και ά-
ποτελεσματικότερος είναι τού να ρί-
χνετε μέσα σ' αυτό 2 γραμμάρια ά-
μμωνιακό έλατος.

Αυτοτελής αισθηματική νουβέλλα της διασήμου συγγραφέως ΚΟΛΕΤ

"Ονειρα που σβύνουν

ΣΥΛΒΕΤΤΑ μου, είσαι ένα αξιολάτρευτο κοριτσάκι! Σοδ
αξίζουν όλες οι εύτυχτες της ζωής, και μια μέρα θα σου
τις δώσω.

Και ο Ζάν με φίλησε, όπως έκανε πάντα, με αγάπη και θαν-
μασμό. Άναστέναξα από ευχαρίστηση, και σφίχθηκα στην άγ-
καλιά του. Μέσα από τα κλαδιά των δένδρων, γλιστρούσαν οι
άκτινες του φεγγαριού, φωτίζοντας το άρρενωπό προφίλ του
Ζάν Μαρελιέ.

Είχα κλείσει τα δεκαεννέα μου χρόνια. Μοναχοκόρη, γεννη-
μένη δέκα χρόνια ύστερα από το γάμο των γονέων μου, ήμουν
τρομερά χαϊδεμένη. Ο πατέρας μου, μικρός τραπεζιτικός υπάλ-
λος, έκανε όσες θυσίες μπορούσε για μένα. Θυμάμαι, τώρα,
πόσο τριμμένα ήταν τα κοστούμια του, πόσα χρόνια κρατούσαν
τα φορέματα της μαμάς, και πόσο δημοφιλής ήταν τα δικά μου
φουστάνια.

Πάντως, κάθε άλλο ήμουν παρά ικανοποιημένη από τη ζωή
μου. Στο λύκειο, οι περισσότερές μου συμμαθήτριες ήταν πιά
εύπορες από μένα. Η κατοικία μας μου φαινόταν πληρική, ο
κύκλος μας μίζερος. Από πολύ μικρή, έκανα τους γονείς μου
ό,τι ήθελα. Όταν έβλεπα ότι ήταν έτοιμοι να μου άρνηθούν
μια χαρά, δεν διαμαρτυρόμουν, ούτε παραπονιόμουν ποτέ. Ίσα
—ίσα, έπαιρνα ένα ύψος καρτερικό, και προσπαθούσα να χαμο-
γελάσω μέσα από τα δάκρυά μου, και με χείλη που έτρεμαν, έ-
λεγα με παιδιαριστική φωνή, αγκαλιάζοντάς τους τρυφερά:

—Και βέβαια, χρυσοί μου, έχετε δίκιο. Εγώ είμαι κακιά που
ζητώ τέτοια πράγματα. Αλλά δεν θα το ξανακάνω!

Τότε εκείνοι έλεγαν ότι ήμουν ένα αξιολάτρευτο κοριτσάκι,
γεμάτο καλωσύνη και αὐταπαρνησι, και στο τέλος μου έκαναν
πάντα τη χάρη που ζητούσα.

Γνώριζα τον Ζάν Μαρελιέ, από την παιδική μου ηλικία. Ο
πατέρας του είχε σκοτωθῆ στον πόλεμο, αφήνοντας στη χήρα
του και στο γιό του ένα ωραίο σπίτι. Η κυρία Μαρελιέ νοί-
κιαζε διαμερίσματα, και είχε δώσει στο γιό της μια λαμπρή
μόρφωση. Ο Ζάν ήταν τώρα είκοσιέξι χρόνων, και είχε μια
λαμπρή θέση σ' ένα εργαστήρι. Όλοι τον θεωρούσαν για ένα
νέο γεμάτο μέλλον, τίμιο και με μεγάλη αξία. Πολλές μητέρες
τον όνειρευναν για γαμπρό. Γι' αυτό κολακεύονταν πολύ όταν
είδα ότι έγινα το αντικείμενο όλης του της προσοχής. Ο Ζάν

περιμενε να πάρω το δίπλωμά μου για να με ζητήσει σε γάμο.
Οι γονείς μου όμως δεν άγνοούσαν τα αισθήματά του και ήσαν
οι πιά ευτυχισμένοι άνθρωποι του κόσμου.

Μου άρεσε, φυσικά, πολύ. Συμπαθητικός, εύχαριστος, ώριμος,
καλώς χορευτής, με λαμπρή θέση και με τρελλό πόθο για μένα!

Ήμουν ένθουσιασμένη που με αγαπούσε. Ο Ζάν προώδευε
στην εργασία του και κέρδιζε όλο και περισσότερα. Ήδη, μπο-
ρούσε να μου προσφέρει εκείνο που λαχταρούσα: μια μικρή μον-
τέρνα βίλλα κοντά στο δάσος της Βουλώνης, ένα αληθινό πα-
λάτι εν συγκρίσει με την πενιχρή μας κατοικία! Με πόση
ικανοποίησι θα δεχόμουν τις φίλες μου, που θα με θαύμαζαν
και θα με ζηλευαν! Φυσικά θα κάναμε άνοιχτο γάμο στην εκ-
κλησία του Νείγυ, και θα είχα τις καλύτερες φίλες μου για δε-
σποινίδες της τελετής —θα τους ζητούσα να φορέσουν όλες ά-
σπρα, γιατί καμιά τους δεν είχε την εκθαμβωτική μου δροσε-
ρότητα, και όλες θα έσθηναν μπροστά μου. —Υστερα θα κάναμε
το γαμήλιο ταξίδι μας στη Νίκαια, και στο γυρισμό μας θα βρί-
σκαμε τη μικρή μας βίλλα επιπλωμένη από έναν διακοσμητή
της μόδας. "Α! ναι, ακριβώς έτσι τα είχα όνειρευτή όλα!

★

Και νά, που εκείνη τη βραδυά του Ίουνίου ο Ζάν ήθε να
μου αναγγείλει ότι η μητέρα του είχε ξαφνικά άρρωστίσει και
έπρεπε να έγχειρισθῆ άμέσως.

—Οί γιατροί μου μίλησαν σοβαρά, Σιλβέτ: ή μαμά είναι σα-
ράντα οκτώ χρονών και βρίσκεται σε πολύ κρίσιμη κατάσταση.
Μετά την έγχειρησι, πρέπει να περιποιηθῆ τον εαυτό της! "Αν
άναπαυθῆ όλο το καλοκαίρι, θα προσθέσι άλλα δέκα χρόνια στην
ηλικία της. Έκαμε τόσα για μένα, και τώρα πρέπει να κάμω
κι' εγώ το ίδιο γι' αυτήν. Θα φύγουν όμως πολλά χρήματα, και
ένα μέρος από εκείνα που έβαζα στην άκρη για τα πρώτα μας
έξοδα, θα δαπανηθῇ.

Δεν είχα πεί λέξι, και καθόμουν σε μια σκοτεινή γωνιά, που
έκρυβε το πρόσωπό μου. Με γαλήνια και γλυκειά φωνή τον
ρώτησα:

—Κατά τη γνώμη σου, τί πρέπει να κάμωμε;

—Λατρεντή μου Σιλβέτ, ξέρεις τί επιθυμώ! Πάνε δυο χρό-
νια τώρα που δεν λαχταρώ παρά αυτό! Να παντρευθώμε! Φυ-
σικά, το πράγμα έγινε πιά δύσκολο, και αυτό με λυπεί. "Υπάρ-
χουν όμως δυο λύσεις: ή να παντρευθώμε άμέσως, σε στενό
κύκλο, και να εγκατασταθώμε στο σπίτι της μητέρας —θα με
βοηθήσεις μάλιστα να την περιποιηθώ — ή να περιμένωμε να
έρθῃ ο χειμώνας.

Δεν είχα ανάγκη να σκεφθώ για ν' απαντήσω. Με την πιά
άγγελική φωνή μου είπα:

—Μου φαίνεται, Ζάν, ότι το καλύτερο είναι να περιμένωμε.
Δεν θα ήταν σωστό έμεις να περνάμε τον μήνα του μέλιτος, ενώ
η μητέρα σου θα υποφέρει. Αφιέρωσέ της τώρα όλον σου τον
καιρό. Ο δικός μας θάρθῃ αργότερα.

Τότε ο Ζάν με είπε "αξιολάτρευτο κοριτσάκι". "Α! και να
ήξερε ο καϊμένος τί ιδέες περνούσαν μέσ' απ' το κεφάλι μου!
Τό να περιμένω ήταν βέβαια δυσάρεστο. Πάντως όμως υποφε-
ρό. Εκείνο όμως που με στενοχωρούσε είναι ότι για πρώτη
φορά καταλάβαινα ότι ο Ζάν δεν ήταν πραγματικά πλούσιος.
Θα ξόδευε το μεγαλύτερο μέρος από τις οικονομίες του για τη
μητέρα του! Και ή διακοσμησις της βίλλας μου; Δεν θα ήταν
μεγάλη άνοησία μου να παντρευθώ τον Ζάν, ενώ ήμουν τόσο
μικρή; Ίσως να έβρισκα καλύτερον! Αυτοί οι λίγοι μήνες ί-
σως να μου έδιναν καμιά ευκαιρία...

Σφίχθηκα τρυφερά επάνω του και πρόσθεσα:

—Ξέρεις, Ζάν, τί ιδέα μου έρχεται; Στο διάστημα που θα
περιμένωμε θα μπορούσα να εργασθώ και να δώλω στην άκρη
λίγα χρήματα.

"Αρχισε να γελά και μου φίλησε τα δάχτυλα.

—Νά εργασθῆς έτσι; Και τί θα έκανες;

—Τό ξέρεις ότι έμαθα λογιστικά. Πριν άρραβωνιασθώμε έ-
πρόκειτο να εργασθώ σε Τραπεζά. Έχωμε σχέσεις και είμαι
βεβαία ότι θα βρώ άμέσως θέση. Έτσι θα μπόρεσω να αντι-
καταστήσω ένα μέρος από τα έξοδα που θα κάμης για την μη-
τέρα σου...

Ο Ζάν με διέκοψε μ' ένα φιλή τόσο φλογερό, που τρόμα-
ξα. Τον έσπρωξα με όλες μου τις δυνάμεις και αποτραβήχθηκα
τρέμοντας.

—Συγχώρησέ με, χρυσή μου! μου είπα τότε λυπημένος. Σε
λατρεύω τόσο. Δεν μπορώ να μη σε πάρω στην άγκαλιά μου,
πρό πάντων όταν δείχνης τόσο μεγαλοφυχία!

Όταν διηγήθηκα τα καινούργια μας σχέδια στους γονείς μου,
εκείνοι άντῆλλαξαν βλέμματα γεμάτα θαυμασμό, και ή μητέρα
φώναξε:

—Τό αγαπημένο μου παιδί! Ούτε ίχνος εγωισμού ή άπογοη-
τεύσεως! Και άμέσως πρόθυμη να εργασθῇ!

Πλάγιασα, ένθουσιασμένη από τον εαυτό μου. "Όλα πήγαιναν
κατ' εὐχην.

Ένας ανέλπιστος βοηθός

ΤΗΝ άλλη μέρα, ο μπαμπάς με παρουσίασε στην εξαδέλφη
ένος προϊσταμένου του, την δεσποινίδα Ρετζίνα Βερύ. "Η-
ταν διευθύντρια του προσωπικού στα γραφεία ενός μεγάλου
εργοστασίου, όπου ακριβώς ζητούσαν μια υπάλληλο. Ήταν μια
γυναίκα ώριμη, επιδητική, με διαπεραστικό βλέμμα που μου
έφερνε ταραχή. Ήμουν συνηθισμένη να με θαυμάζουν όλοι και
όχι να με μελετούν.

Η δεσποινίς Βερύ μου έδωσε εργασία, ένα ολόκληρο δουνό,
και άποσύρθηκε λέγοντας:

—Θά επιστρέψω σε μια ώρα. Φαντάζομαι να έχετε τελειώ-
σει!

Κατάλαβα ότι επρόκειτο για εξετάσεις. "Αρχισα να άραδιάζω
άριθμούς, ήμουν βεβαία όμως πως δεν θα τα κατάφερα. Μόνη
μέσα στο μικρό εκείνο γραφείο, κυριεύθηκα από πανικό. Οι
άριθμοι μπερδευόνταν μέσα στο κεφάλι μου. Τα μάτια μου ήσαν
γεμάτα δάκρυα. Και κανείς κοντά μου για να με συμπονήσῃ!

Η πόρτα άνοιξε μεριάς και μπῆκε ένας άνδρας. Ψηλός, κομ-
ψός, όχι πολύ ώριος ίσως, αλλά εξαιρετικά επιδητικός. Τό
βλέμμα μου, συνηθισμένο στο να άναμετρα στη λτιγμή όσους ά-
νηκαν στο ισχυρό φύλον, τηλεγράφησε άμέσως στο μυαλό μου:
«Αυτός είναι κάποιος που αξίζει! Προσοχή!...»

Τόν κύταξα κατάματα. Τα χείλη μου έτρεμαν, τα μάτια
μου ήσαν βουρκωμένα και είχα τό ύφος μιάς άπελπισμένης
παιδούλας.

Κατάπληκτος εκείνος, έπλησίασε. Και τότε του είπα με πνιγ-
μένη φωνή:

—Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, αλλά... δεν ξέρω αν θα κα-
ταφέρω...

—Αν θα καταφέρετε τί; με ρώτησε.

—Νά κάμω την εργασία που μου έδωσε ή δεσποινίς Βερύ.
Τά φωτεινά του μάτια έδειξαν ότι είχε καταλάβει.

—Χωρίς άλλο, θα είσθε καινούργια υπάλληλος; .

—Όχι ακόμη, κύριε. Δίνω εξετάσεις τώρα.

Και άνοίγοντας τα μάτια μου διάπλατα, με παιδική άπιστο-
σύνη, του είπα:

—Πώς φοβάμαι μην μπερδευθώ όλα στο μυαλό μου! Καί
έχω τόσο ανάγκη απ' αυτή τη θέση!

Στο ψυχρό του βλέμμα πέρασε μια λάμψις τρυφερής συγκι-
νήσεως.

—Δείξτε μου την εργασία που σας έδωσαν, είπα.

Και άρπάζοντας τα χαρτιά, πρόσθεσε:

—Μά είναι πολύ εύκολα όλα αυτά! Είμαι βέβαιος πως θα
τά καταφέρετε, μόνο που είσθε πολύ ταραγμένη.

—Δεν εργάσθηκα ακόμη ποτέ... ψιθύρισα ντροπισμένη.
Χαμογέλασε τρυφερά, κι' άμέσως ξαναπήρε τό ψυχρό του
ύφος.

—Περιμένετε, θα σας δείξω! Νά, βλέπετε; Πρέπει να κάμε-
τε έτσι...

Και με λίγες φράσεις μου έδειξε τί έπρεπε να κάμω. "Υ-
στερα πρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο:

—Πρό πάντων μη με προδώσετε, γιατί ή δεσποινίς Βερύ θα
δυσανεστηθῇ. Σας έβαλε στο γραφείο μου, γιατί δεν επρόκειτο
νάρθῃ σήμερα. Και ήρθα έντελως τυχαία.

—Πόσο είμαι εύτυχισμένη γι' αυτό! φώναξα με όρμη.

Και πάλι με τύλιξε τό μισοσυγκλημένο βλέμμα του.

—Κι' εγώ επίσης... αν μπόρεσα να συντελέσω στο να άπο-
κτήσετε αυτή τη θέση. Πρέπει κανείς να βοηθῇ μια νέα που θέ-
λει να εργασθῇ!

Και άφού έκαμε μια έλαφρή κλίσι του κεφαλιού του, γέγνε
"Η καρδιά μου χτυπούσε τρελλά. Έπρεπε με κάθε θυσία να
μείνω σ' αυτό τό εργοστάσιο. Προσπάθησα να καταφέρω τη
δουλειά μου, και τώρα την έβρισκα εύκολη.

Η δεσποινίς Βερύ βρήκε την εργασία μου σχεδόν τελειω-
μένη. Την εξέητασε προσεκτικά και ύστερα είπα:

—Είσθε λίγο άργή, εργάσεσθε όμως καλά. Θα σας προσλά-
βω δοκιμαστικώς για ένα μήνα. Θα αναλάβετε ύπηρεσία την
Δευτέρα, στις έννέα.

★

Τρεις ολόκληρες μέρες μελετούσα με mania. Η άνάμνησις του
ανθρώπου που με είχε βοηθήσει μου έδινε θάρρος. Φυσικά δεν
είπα λέξι γι' αυτό τό περιστατικό σε κανέναν. Ούτε στιγμή δεν
μου ήθερε ή ιδέα ότι όφειλα να είμαι πιστή στον Ζάν.

Τέσσερες ήδη μέρες εργαζόμουν στο εργοστάσιο, και δεν
τον είχα ξαναδῇ. Δεν τολμούσα να ρωτήσω τις συναδέλφους
μου, από φόβο μην προδοθῶ. "Επαίξα τό ρόλο ενός νεοπαλού
και άπραγού κοριτσιού, και όλες, συγκινημένες, με βοηθούσαν.
Μόνο τό διαπεραστικό βλέμμα της Ρετζίνας Βερύ φαινόταν να
διαβάζῃ μέσα μου και να καταλαβαίνει την πόζα μου, κι' εγώ
την άντιπαθούσα. Με κυτούσε καμιά φορά μ' ένα χαμόγελο

Μια
Τυχερή
ΓΥΝΑΙΚΑ

του μου έδινε στα νεύρα.

Όταν αντίκρισα δίπλα της τόν μυστηριώδη μου άγνωστο, κοκκίνισα. Ήταν πιό ψηλός άκόμη απ' ό,τι τόν είχα νομίσει, και είχε φαρδείς ώμους. Τό καλοσχηματισμένο του κοστούμι έδειχνε πιό χυπυπητή άκόμη την άρρενωπή κομψότητα της σιλουέτας του.

Ή δεσποινίς Βερύ μου έκαμε νεύμα να πλησιάσω: —Δεσποινίς Ίμπέρ, ό κύριος Ρέν, πού είναι ένας από τούς αχανικούς μας, έχει εργασία για σας. Σας παρακαλώ να τόν συνοδεύσετε στο γραφείο του!

Διέκρινα μιá ειρωνική λάμψη μέσα στο βλέμμα της προϊσταμένης μου. Τί μ' ένδιέφεραν όμως οι σκέψεις της! Ακολουθήσα τόν σωτήρα μου στο γραφείο του. Έπάνω στο τραπέζι βρισκόταν ένα έπισκεπτήριο: «Ροζέ Ρέν». Αυτό τό άνομα μου άρεσε. Τόλμησα να σηκώσω τό βλέμμα μου επάνω του και είδα ότι χαμογελούσε.

—Όστε πετύχατε στις εξετάσεις; με ρώτησε με καλωσύνη. —Χάρis σε σας, κύριε...

Δέν ήταν πολύ σωστό αυτό πού έκαμα! Δέν είμαι όμως υπάλληλος. Ήρθα κι' εγώ λίγες μέρες πριν από σας, και άμέσως καταβάλαμε πόσο δύσκολη είναι αυτή ή εργασία για ένα παιδί της ηλικίας σας.

—Είμαι δεκαεννέα χρονών! είπα με ύπερηφάνεια. Προσπάθησε να κρύψει την συγκίνησή του πίσω από ένα άστειό:

—Σας έκανα μόλις δεκαέξι!

Πήρα θάρρος και τόν ρώτησα:

—Όστε είσθε και σεις καινούργιος έδω, κύριε;

—Όχι, εργάζομαι για την εταιρία πολλά χρόνια τώρα. Άλλά ταξιδεύω. Μόλις γύρισα από την Νότιο Αμερική. Ήμουν στο Περού. Είναι ένας θαυμάσιος τόπος!

Τό βλέμμα του ήσαν καρφωμένο επάνω μου και δέν φαινόταν να σκέπτεται τό Περού. Χαμήλωσα τά μάτια. Ή αλήθεια είναι ότι δέν αισθανόμουν καμιά δειλία. Μου πήγαινε όμως τόσο πολύ να φανώμαι ντροπαλή!

Σάν να τόν ξύτηνε αυτή ή κίνησις, πήρε κάτι χαρτιά και σου τά έδειξε με σύντομες εξηγήσεις. Ήταν φανερό ότι θα μπορούσε να έμπιστευθώ αυτή την εργασία σε κανέναν πιό έμπειρο από μένα. Τό έκαμε όμως αυτό για να με ιδώ! Όλα τραγουδούσαν μέσα μου!

—Ξέρετε στενογραφία; με ρώτησε.

—Λίγο... τραύλισα.

—Λοιπόν, να πητε στην δεσποινίδα Βερύ ότι αύριο τό πρωί θα έχω να σας υπαγορεύσω γράμματα.

Ή προϊσταμένη μου, όταν της διεβίβασα αυτή την έντολή, χαμογέλασε ειρωνικά. Ήξερε καλά, αυτή, ότι ή στενογραφία μου ήταν φανταστικά μοντούρες.

Πολλές φορές άκόμη ό μηχανικός μου μου υπαγόρευσε γράμματα, με αφάνταστη ύπομονή. Όλα του τά γράμματα μιλούσαν για περτέλεια στο Περού.

Μιά μέρα μου έδωσε να έσωκλείσω σ' έναν φάκελλο και φωτογραφίες.

—Κυτάξτε τες! μου είπε χαμογελώντας. Είναι ωραίες, δέν είναι έτσι;

Δέν ήμουν αυτής της γνώμης. Μου είχε μιλήσει για έναν παρράδεισο κι' εγώ δέν έβλεπα στις φωτογραφίες παρ' μιá ξερημη κοιλάδα και στο βάθος χιονισμένα βουνά.

Τά κριζία μάτια του Ροζέ Ρέν, πού ήσαν τόσο παρ'άξενα φωτεινά μέσα στο ήλιοψημένο του πρόσωπο, φαινονταν χαμένα στις άναμνήσεις του.

Δέν υπήρχαν εκεί παρ' δυό οικογένειες πού μιλούσαν γαλλικά, μερικοί Ισπανοί, και καμιά δωδεκαριά Ίνδιανοί. Τί θαυμαστή μοναξιά!

Τί φρίκη! Απέφυγα να πώ την παραική κρίσι. Πώς ήταν δυνατόν να τού άρέσει αυτός ό τόπος; Ούτε ωραία σπίτια, ούτε άνέσεις, ούτε σινεμά, ούτε καθώς πρέπει κόσμος!

Εκείνη τη στιγμή χτύπησαν στην πόρτα. Ό κλητήρας άνήγγειλε:

—Σας ζητεί ή δεσποινίς Έτόν, κύριε.

—Άς περάσω.

Παρουσιάσθηκε μιá μελαχρινή νέα. Ήταν ντυμένη με φαινομενική απλότητα, τό πεπειραμένο μου όμως μάτι υπέλδυνε ότι στοίχιζαν χιλιάδες όσα φορούσε, από τά παπούτσια της ως τό καπέλλο της.

Με τά δυό χέρια άπλωμένα, προχώρησε προς τόν Ροζέ Ρέν. —Καλέ μου Ροζέ, έμαθα ότι γύρισες από τό Περού. Περνούσα μπροστά από τό εργοστάσιό σου και είδα ότι ήταν εξήμισυ. Τό αυτοκίνητό μου είναι κάτω, και θα σε πάρω μαζί μου.

Εκείνος έσφιξε με έγκαρδιότητα τά δυό χέρια της νέας.

—Είσαι πολύ καλή, Μπλαντίν! Ακριβώς τώρα τελείωσα την εργασία μου.

Σταράθηκε προς τό μέρος μου και με εύγνεια, σαν να ήμουν γυναίκα τού κόσμου, πρόσθεσε:

—Μία συνάδελφός μου, ή δεσποινίς Ίμπέρ. Ή δεσποινίς

Έτόν.

Ή άραία δεσποινίς Έτόν μου έσφιξε εύγενικά τό χέρι. Τακτοποιήσα τά γράμματά μου, έκαμα μιá κίνησις άποχαρειτισμού και θγήκα. Παρ' την καλωσύνη του Ροζέ Ρέν, ό όποιος μπορούσε και να με είχε συστήσει, πνιγόνουν από άγανάκτησι. Γιατί αυτή ή γυναίκα να φορή ένα κοστούμι πού ίσως να στοίχιζε τρεις χιλιάδες φράγκα; Γιατί να είναι τόσο τυχερή; Με τά χέρ' ματα μπορεί κανείς να καταφέρη ό,τι θέλει, να κατακτήση ό ποιονδήποτε άνδρα. Κι' εγώ, αν ήμουν μιá κυρία τού κόσμου, μπορούσα να είχα δικό μου αυτοκίνητο, να καταφθάσω μιá βραδυά ξαφνικά στο γραφείο, να μιλήσω στον ένικό στον Ροζέ Ρέν.

Ή πιό όμορφη στιγμή της ζωής μου

ΕΚΕΙΝΗ την βραδυά ό Ζάν επέμεινε να με οδηγήση στο νοσοκομείο, να ιδώ την μητέρα του, την όποιαν δέν είχα άκόμη έπισκεφθώ από τότε πού είχε κάμει έγχειρίσι. Εκείνος περνούσε εκεί όλες του τις βραδνές. Ή μυρωδιά τών φαρμάκων με πείραξε και ζήτησα την άδεια να φύγω ύστερα από λίγα λεπτά.

—Ελπίζω να μη μου κακιώσετε, είπα στην κυρία Μαρελιέ. Είμαι πολύ ευαίσθητη και αυτά τά πράγματα μου κάνουν κακό.

—Πρέπει να πάψετε να είσθε τόσο ευαίσθητη, αν θέλετε να γίνετε μιá μέρα, μητέρα, μου είπε χαμογελώντας.

Ή μομφή πού ήταν κρυμμένη μέσα στα λόγια της, μ' έκαμε έξω φρενών. Μέσα στο ταξί παραπονέθηκα στον Ζάν:

—Ή μητέρα σου δέν με καταλαβαίνει. Δέν καταλαβαίνει ότι και ή άρρώστεια, όπως και όλα τά άσχημα πράγματα μου προξενούν φρίκη.

—Σε καταλαβαίνω εγώ, χρυσή μου, μου είπε, χαϊδεύοντάς μου τά χέρια. Είσαι μιá λεπτή ύπαρξις, και θα προσπαθήσω να μην άφήσω να σ' άγγίξουν ποτέ οι άσχημες πλευρές της ζωής.

Χωρίς να τό θέλω, σκέφθηκα ότι ό Ροζέ είχε πολύ περισσότερο από τόν Ζάν τά μέσα για να προστατεύση μιá γυναίκα. Είχα άκούσει τούς συναδέλφους μου να λένε ότι κέρδιζε πολύ της ώριμότητας πού κάνει τόση έντύπωση στα πολύ νεαρά κορίτσια.

Όστόσο οι έβδομάδες περνούσαν και ό Ροζέ έμενε έπιφυλακτικός. Κι' όμως καταλάβαινα ότι τού άρεσα. Γιατί δέν με καλούσε να θούμε μιá βραδυά μαζί;

Μιά μέρα ή δεσποινίς Βερύ μου είχε δώσει περισσότερη δουλειά κι' έμεινα στο γραφείο ως τις όκτώμισυ. Όταν τελείωσα, είδα τόν Ροζέ να βγαίνει από τό γραφείο τού διευθυντού. Ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά τρελλά. Έπρεπε να μην την χάσω αυτήν την ευκαιρία! Έπέσπευσα τό βήμα μου για να τόν προφθάσω, όταν όμως έφθασα κοντά του, έκαμα πως δέν τόν είδα.

—Καλησπέρα σας, δεσποινίς Ίμπέρ! μου είπε φαιδρά. —Μπα! Ό κύριος Ρέν! Είσθε άκόμη έδω;

—Με κράτησε ό διευθυντής. Κι' έσεις; —Έμένα ή δεσποινίς Βερύ. Αχ! αυτοί οι άριθμοί!

Γέλασε, και φυσικά, κατεβήκαμε μαζί την σκάλα. Στην είσοδο περίμενε τό αυτοκίνητό του.

—Θά σας συνοδεύσω, μου είπε. Κάθησα δίπλα του, χαμογελώντας θριαμβευτικά. Έπί τέλους! τού δάσους της Βουλώνης. Μέσα στο μισοσκόταδο βλέπαμε ξενόπου περιμένα έγινε. Ό Ροζέ έσκυψε επάνω μου και με φίλησε φλογερά.

Τά χείλη του άναψαν μέσα μου μιαν άγνωστη φλόγα. Όλοι κι' εγώ με πάθος. Ένοιωθα ότι αυτός ό άνθρωπος κι' εγώ εί' πόσο κρατήσε αυτό τό φιλή... Ξαφνικά με άφησε. Ήταν χλωλση, ή φωνή του έτρεμε ενώ άναβε ένα τσιγάρο. Και όταν μιλάει, δέν τό ήξερα ότι θα γινόταν αυτό όταν σας είδα για πρώτη φορά. Δέν ήξερα. Νόμιζα ότι θα μπορούσα να τό άποφύγω. Δέν φανταζόμουν ότι θα ήταν κακό να χαίρωμαι λιγάκι την παρουσία σας. Είσθε ή προσωποποιήσις της δροσιάς, ή ένσάρκωσις της νεότητος! Είσθε... με πως σας λένε;

—Συλβία... Συλβέττα.

—Κονιλιτσικό όνομα! Είσθε άκόμη μιá κοινία! Έγώ έχω τά διπλάσια σας χρόνια. Όχι, δέν είναι δυνατόν! Δέν είναι τί από τόν έρωτα!

Σκέφθηκα τόν Ζάν άλλά δέν είπα τίποτε. Ακόμη κι' εκείνη την στιγμή, την πιό άληθινή, την πιό ωραία όλόκληρης της ζωής μου, ό ύπολογισμός υπήρχε πιό δυνατό από την τιμιότητά. Σκέφθηκα ότι αν μιλούσα για τόν Ζάν θα τό χαλούσα όλα.

Ό Ροζέ άκούμπησε τό χέρι του στο βολάν.

—Πρέπει να φύγωμε! είπε άπότομα. Σας ζητώ συγγνώμη πού λημονήθηκα.

Αυτό έσήμαινε ότι είχε μετανοήσει γιατί με είχε φιλήσει και ότι δέν θα μου μιλούσε ποτέ πιά για άγάπη. Έγώ ήμουν τόσο εύτυχημένη! Ποτέ δέν είχα αισθανθώ τόσο ελκρινή συγκίνησι.

Σιωπηλά, σφίχθηκα επάνω του. Και εκείνο πού ποθούσα έγινε:

—Δέν μπορώ να σε άφήσω να φύγης... ψιθύρισε. Τούλαχι στον άπόψε άς δειπνήσωμε μαζί.

Τηλεφώνησα από ένα καφενείο για να ειδοποιήσω τούς γονείς μου ότι είχα εργασία και ότι θα έμενα ως άργά στο γραφείο, και ό Ροζέ με ώδήγησε σ' ένα μικρό άλλά κομψό ρεστοράν. Σ' ένα τραπέζι κοντά μας, ήταν καθισμένη μιá ωραία μελαχρινή γυναίκα. Κυτάζοντάς την, είπα στον Ροζέ:

—Μου θυμίζει την φίλη σας, εκείνην πού ήθελε τις προάλλες στο γραφείο. Είναι πολύ ωραία!

—Ή Μπλαντίν Έτόν; Ναί, είναι πολύ ωραία. Την γνωρίζω όμως από χρόνια, και δέν προσέχω την όμορφιά της, αν και την θαυμάζω πολύ. Έχει τόσο εύθυ και θαρραλέο χαρακτήρα!

Ύστερα άρχισε να μου κάνη ερωτήσεις για την παιδική μου ηλικία, για την οικογένειά μου, για την άνατροφή μου. Τού έδωσα την εικόνα ένδς κοριτσιού, στερημένου από κάθε ευχαρίστησι, άλλά πού ύπομένει με θάρρος την τύχη του. Και τού άνέφερα τόν Ζάν, χωρίς να τού πώ τί μου ήταν.

—Τί είναι αυτός ό νέος; με ρώτησε.

—Παλιός φίλος τού σπιτιού.

—Και τίποτε άλλο;

—Θά...θα ήθελε να με παντρευθώ.

Ό Ροζέ μου έκαμε και άλλες ερωτήσεις. Τού είπα ότι ό Ζάν ήταν χημικός με μεγάλο μέλλον.

—Απ' όσα μου λέτε, φαίνεται να είναι καλό παιδί. Ίσως θα έπρεπε να τόν παντρευθώ, Συλβέτ.

Ύψωσα επάνω του μάτια γεμάτα παρ'άπονο. Μέσα στα δικά του ήταν ζωγραφισμένη ταραχή. Μα τί να είχε; Μήπως ήταν παντρεμένος; Μήπως είχε κανένα παλιό δεσμό;

Με άφησε μέσα σ' αυτήν την άβεστιάότητα. Ή μαγική άκτινοβολία της άρχής της βραδυάς μας είχε σβύσει. Ό! γιατί δέν μ' άγαπούσε;

Ήταν έντεκα ή ώρα όταν γύρισα σπίτι. Προς μεγάλη μου έκπληξη μου άνοιξε ό Ζάν.

—Οί γονείς σου μου έπαν ότι είχες εργασία. Συλβέτ, ήλπιζα όμως ότι δέν θ' άργούσεις και γι' αυτό σε περίμενα.

—Δέν πήγες, λοιπόν, στο νοσοκομείο, άπόψε;

—Πώς, λημονήσεις τό ραντεβού μας;

Πραγματικά, τό είχα έντελώς λημονήσει. Ό Ζάν μου είπε με παρ'άπονο:

—Είναι τόσος καιρός πού δέν περάσαμε μιá βραδυά μαζί!

—Ποιός φταίει; φώναξε θυμωμένη. Τώρα ένα μήνα δέν βλέπεις παρ' την μητέρα σου.

—Μικρούλα μου, μη θυμώνεις! Ή μητέρα πάει πολύ καλύτερα τώρα. Αύριο θα γυρίση σπίτι. Σε δυό μήνες θα μπορώ να την άφήσω. Θέλεις να παντρευθώμε τόν Όκτώβριο;

Κουμήθηκα άσχημα εκείνη την νύχτα. Για πρώτη φορά στη ζωή μου δέν ήξερα τί ήθελα. Ήθελα να παντρευθώ τόν Ζάν; Τόν άγαπούσα; Ή άγαπούσα τόν Ροζέ; Και, τό σπουδαιότερο απ' όλα, μ' άγαπούσε ό Ροζέ;

Τό μυστικό του Ροζέ

ΥΣΤΕΡΑ από την μοναδική βραδυά πού είχα περάσει μαζί με τόν Ροζέ περίμενα με λαχτάρα να τόν ξαναδώ. Δέν παρουσιάστηκε όμως στο εργοστάσιό ούτε την άλλη μέρα, ούτε την επομένη. Ή προϊσταμένη μου είπε μπροστά μου ότι είχε πάρει όκτώ ήμερών άδεια. Χωρίς να με ειδοποιήση, χωρίς να μου γράψη δυό λόγια, ύστερα από τό φλογερό φιλή πού μας είχε τόσο βαθειά ταράξει και τούς δυό!

Λίγες μέρες μετά την ξαφνική του άναχώρησι, πήγα σ' ένα μικρό ρεστοράν άρκετά άκριβό, όπου έτρωγαν τά μέλη της διευθυνσεως. Ξαφνικά είδα την Ρετίλεια Βερύ να μπαίνει. Προς μεγάλη μου έκπληξη ήρθε και κάθησε κοντά μου.

—Εκ'άματε μεγάλες προόδους στην εργασία σας, μου είπε, και σας συγχαίρω. Και ό κύριος Ρέν έκτιμά την εργασία σας, άφου σας έμπιστεψήκαμε την άλληλογραφία του. Είσθε ή πρώτη στην όπία κάνει αυτήν την τιμή. Ό Ροζέ Ρέν, συνέχισε, άνάβοντας ένα τσιγάρο, είναι ό θαυμασιώτερος άνθρωπος απ' όσους γνωρίζω. Είναι ή προσωποποιήσις της ευθύτητας!

—Υπάρχει πάντα κύριος τού έαυτού του, τώρα όμως πού πλησιάζει τά σαράντα, μου φαίνεται ότι περνά ένα είδος κρίσεως. Έχει μιá φλογερή νοσταλγία για την νεότητα, για την δροσιά. Ή χάρis όμως και τά συγγενικά παιδιαρίσματα δέν άρκοουν για να τόν συγκρατήσουν! Εκείνη πού θα είχε την τύχη να κατα-

κτήση πραγματικά τόν Ρέν, θα έπρεπε να έγκαταλείψη τις γυναίκες ραδιουργίες και να φανή ελκρινής και τίμια. Άλλοιώς κείες προκαλούς δράματα και γι' αυτόν και για τόν έαυτό της!

Αυτά τά λόγια ήσαν μιá προειδοποίησις. Αχ! γιατί να μην τά λάβω υπ' όψει μου! Αντί να τό κάμω, έσφιξα τά δόντια μου και σκέφθηκα: «Με ήλθει! Θέλει να πη ότι είμαι ραδιούργα. Δέν έχω άνάγκη να μου δώση μαθήματα!»

Ό Ζάν ήρθε σπίτι τό βράδυ. Είχε άρχίσει τις προετοιμασίες για τό γάμο μας.

—Δέν καταλαβαίνω, Συλβέτ, μου είπε, γιατί δέν θέλεις να όρίσης την ήμερομηνία τών γάμων μας! Μου φαίνεται ότι έχεις άλλάξει!

Επέμεινε τόσο πού τού ύποσέθηκα να σκεφθώ. "Αν ό Ροζέ με έγκατέλειπε, ό γάμος μου με τόν Ζάν θα ήταν τό μόνο μου καταφύγιο. Μόλις όμως θυμώμουν τό φιλή μας, άρχιζα να έλπίζω.

Τρεις ήμέρες άργότερα, ή δεσποινίς Βερύ μου είπε:

—Ό κύριος Ρέν γύρισε και θα σας υπαγορεύση την άλληλογραφία του τό άπόγευμα, δεσποινίς Ίμπέρ.

Όταν μπήκα στο γραφείο του, δέν μου είπε ούτε μιá έγ' καρδιά λέξι, άλλά ή θερμή και τρυφερή χειραψία του και τό χαρούμενο βλέμμα του με μετέφεραν στον παρ'άδεισο. Όταν τελείωσε την υπαγόρευσί του, μου είπε:

—Είσθε ελεύθερη άπόψε; Θα σας περιμένω στο ρεστοράν όπου πήγαμε εκείνη τη βραδυά.

Τό βράδυ, άφου μπήκα στο ρεστοράν και τού έδωσα τό χέρι μου, ό Ροζέ με τύλιξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό.

—Τί δροσερή πού είσθε, Συλβέτ! Μοιάζετε σαν μπαμπούκι όπου λάμπουν άκόμη οι σταγόνες της πρωϊνής δροσιάς!

Ύστερα, παίρνοντάς μου τό χέρι μέσα στο δικό του, μου είπε τρυφερά:

—Χρυσή μου, δίστασα πολύ για δυό λόγους. Νοιώζω ότι σας τραβώ όπως με τραβάτε και σεις. Είσθε όμως πολύ μικρή και δέν ξέρω αν έχω τό δικαίωμα...

—Ω, Ροζέ! ψιθύρισα με ελκρινεία. Τί σημασία μπορεί να έχη αυτό; Είσθε τόσο νέος.

—Συλβέτ, έσεις μου ξαναδίνετε την νεότητά μου! Και, αλήθεια, νοιώθω ότι είμαι ικανός να σας κάμω εύτυχισμένη. Έφυγα για να άπομονωθώ, για να τά σκεφθώ όλα αυτά. Και τό συμπέρασμα είναι ότι σας άγαπώ!

Αυτά τά λόγια με συγκίνησαν βαθειά. Για πρώτη φορά ή καρδιά μου, πού ως τότε δέν την άπασχολούσε παρ' ό έαυτός μου, άρχισε να θερμαίνεται. Και είπα σιγανά:

—Κι' εγώ σας άγαπώ, Ροζέ...

—Χρυσή μου! Γι' αυτό τό λόγο όφείλω να σας πώ όλη την αλήθεια. Δέν σκέφθηκα ποτέ μου τόν γάμο, επειδή... έχω ένα γλυό δεκατεσσάρων χρονών.

—Ένα γλυό; Είσθε λοιπόν παντρεμένος;

—Όχι. Αυτό συνέβηκε μιá φορά στην έξοχί, τότε πού ήμουν νεαρός φοιτητής. Συνδέθηκα με μιá μικρή χωρική στο χωριό όπου έμενα. Ένόμιζα ότι δέν ήταν κορίτσι, άλλά ήταν. Πάντως την έγκατέλειπα χωρίς τύψεις και την λημονήσα έντελώς.

Ύστερα από έννέα μήνες έλαβα ένα σπαρτακικό γράμμα από τούς γονείς της. Ή Μάρθα είχε πεθάνει, φέροντας στον κόσμο ένα άγοράκι. Παρ' τις άπειλές και τις λυσιές τών δικών της, δέν είχε θελήσει να πη τό όνομα τού άνθρώπου πού την είχε καταστρέψει. Δέν τό έκαμε παρ' την στιγμή πού κατάλαβε ότι θα πέθαινε. Αν πού τό είχε πη έγκαίρως, ίσως θα μπορούσε να είχε σωθώ... Πέθανε όμως και τό παιδί πού άφησε ήταν δικό μου. Ήμουν δέβαιος γι' αυτό. Τό υλοθέτησα. Κανείς, εκτός από τούς γονείς μου και τούς γονείς της δυστυχισμένης Μάρθας, δέν ήξερε την αλήθεια.

Ένα παιδί δεκατεσσάρων χρονών! Αυτό ήταν τρομερό πλήγμα για μένα. Όλη αυτή ή ιστορία μου φαινόταν έλεεινή και παιδαριώδης. Γιατί να τό υλοθετήση; Δέν υπήρχε άλλος τρόπος για να τού εξασφαλισθ τό μέλλον του; Καταλάβαινα όμως ότι αυτή μου ή σκέψις θα δυσχερατούσε τόν Ροζέ. Και ρώτησα άπλά, χωρίς να σηκώσω τά μάτια:

—Τό παιδί... θα βρίσκεται, χωρίς άλλο, σε κανένα οίκο τροφείο.

—Όχι, Συλβέτ, βρίσκεται πάντα μαζί μου. Ένοιωσα τόσο μικρά τό σφάλμα μου, πού άποφάσισα να αναλάβω όλη την ευθύνη. Δέν άρκοιτε μόνο να τού δώσω χρήματα. Έπρεπε να τού δώσω και λίγο από τόν έαυτό μου. Άφου είχα ένα γλυό, τό χρέος μου ήταν να τόν κάμω άνδρα. Με συνοδεύει σε όλα μου τά ταξίδια. Είναι ένα θαυμαστό παιδί. Όλος ό κόσμος θέλκει ότι μου μοιάζει. Τού έχω άφοσιωθή όλόψυχα, και ως τώρα δίστασα να τού δώσω μητέρα. Σε λίγα χρόνια όμως θα είναι ανεξάρτητος. Ποτέι άρά γε, εξ αιτίας ένδς φόβου, άδικαιολόγητου ίσως, να καταστρέψω την εύτυχία μου και τη δική σας; Δέν είσθε παρ' 4 χρόνια μεγαλύτερή του. Θα είσθε γι' αυτόν μιá σύντροφος, μιá φίλη! Τώρα πού ξέρετε την αλήθεια, πέστε μου ότι θα τόν άγαπήσετε τόν Μαρσέλ μου.

—Αγαπώ, τι αγαπάτε, Ροζέ, ψιθύρισα.
—Αρραβωνιαστικά μου, πολυαγαπημένη!
Ήταν μεθυστική εκείνη η βραδυά. Τά λησμόνησα όλα εκτός από την αγάπη μας. Ο Ροζέ πρώτος μου θύμισε την πραγματικότητα λέγοντάς μου:
—Είμαι πολύ άργα τώρα, Σουλβέτ. Αύριο όμως θα μπορέσω να δω τους γονείς σας.
Θεέ μου! Πού να φαντασθώ ότι στα μάτια των γονέων μου ήμουν αρραβωνιαστικά του Ζάν!
—Καλύτερα να τους προετοιμάσω σιγά-σιγά, είπα. Άς μη διαβώμαστε πολύ. Άς κρατήσουμε για λίγον καιρό την εύτυχία μας για μας!

Η τρέλλα του Ζάν

ΤΗΝ άλλην ημέρα δεν έδειπνησα μαζί του, γιατί ο Ζάν έπρόκειτο να έρθει στο σπίτι. Όταν μείναμε μόνοι με τον Ζάν στο σαλονάκι, έσκυψε για να με φιλήσει, εγώ όμως άποτραβήθηκα.

—Τί συμβαίνει; Δεν θέλεις να σε φιλήσω; Ά, Σουλβία, καταλαβαίνω πώς κάτι συμβαίνει.
Χωρίς να το καλοσκεφθώ, φώναξα:
—Ο μηχανικός Ρέν με ζήτησε σε γάμο!
—Και ύστερα; Δικαιώμα του είναι του ανθρώπου! Και δικό σου δικαίωμα είναι να του απαντήσεις ότι είσαι αρραβωνιασμένη! Τό έκαμες, δεν είν' έτσι;
Δεν του απήντησα. Ο Ζάν χλώμιασε και επανέλαβε:

—Τό έκαμες;
Σιγανά, και χωρίς να τον κοιτάζω, είπα:
—Δέν... δεν είμαι θεδαία για τό αίσθήματά μου...
Ο Ζάν κλονίστηκε, σάν να τον είχαν χτυπήσει.
—Τί θέλεις να πής; Δεν μ' αγαπάς λοιπόν;
—Ζάν, φώναξα κλαίοντας, δέν πρέπει να θυμώνης. Είμαι ακόμη τόσο μικρή. Δεν γνωρίζω τον εαυτό μου... Νόμιζα ότι σ' αγαπούσα, αλλά...

—Μά αυτό είναι τρέλλα, Σουλβία! Όλη μας η αγάπη, οι άρραβώνες μας, τα σχέδιά μας για τό μέλλον, όλα αυτά δέν είναι τίποτα! Δυό χρόνια τώρα που θγαίνουμε μαζί κάθε μέρα και σου μιλω για την αγάπη μου, είχες καιρό να σκεφθής, να εξετάσης την καρδιά σου! Έτσι, λοιπόν, όλη μου η λατρεία θα πάη χαμένη; Δεν έχεις λοιπόν καρδιά; Είχες την υποχρέωση να είδοποιήσης τον Ρέν ότι ήσουν αρραβωνιασμένη, όταν άρχισε να σου κάνει κόρτε. Άν δέν τό έκαμες, είσαι μία... μία...

—Ζάν!
—Τό έκαμες, ναι, ή όχι;
Με άνανδρία, έκαμα μία κίνησι του κεφαλιού που μπορούσε να περάσει για καταφατική.

—Τί; ήξερε ότι άνήκεις σε άλλον, και εξηκολούθησε να σου κάνει κόρτε; Μά τότε είναι ένας άθλιος! Θα του μάθω αυτού του κυρίου να κλέβη τις αρραβωνιαστικές των άλλων! Θα πάω να τον δω!

—Ζάν, άν τό κάμης αυτό, όλα τελείωσαν μεταξύ μας. Νοιώθω πολλή τρυφερότητα για σένα, αλλά δέν είναι κανείς κύριος της καρδιάς του. Άφησέ με νύ σκεφθώ...

Κατατινίγοντας τις τύψεις που με βασάνιζαν, πήγα την άλλη μέρα στο γραφείο. Κατά τό μεσημέρι ο Ροζέ με φώναξε. Άφου έκλεισε προσεκτικά την πόρτα, με πήρε στην άγκαλιά του και με γέμισε φιλιά.

—Σουλβέτ, αγάπη μου! Έχω θαυμάσια νέα. Τό διοικητικό συμβούλιο με όνόμασε διευθυντή του νοτιοαμερικανικού τμήματος. Ξέρεις τί σημαίνει αυτό;

Δέν ήξερα ακριβώς, αλλά ήμουν εύχαριστημένη που τον έβλεπα ικανοποιημένον.

—Είμαι πολύ εύτυχής, Ροζέ μου. Έργαστηρες πολύ και τό έβειξες.

—Απ' έξω άκούσθηκαν περιέργοι θόρυβοι, δήματα και θυμωμένες φωνές. Ο Ροζέ τραβήχθηκε βιαστικά από κοντά μου.

Ύστερα από ένα λεπτό, ή πόρτα άνοιξε. Έβγαλα ένα επιφώνημα τρόμου. Ήταν ο Ζάν, με τό πρόσωπο κατακόκκινο, με τό μαλλιά άναστατωμένα, με μάτια τρελλού.

—Ο Ροζέ προχώρησε προς αυτόν.
—Όστε, φώναξε ο Ζάν με βραχνή φωνή, έσεις μου κλέψατε την Σουλβία;

—Εντρομη, φώναξα;

—Ζάν! ήμεις! Δεν ξέρεις τί κάνεις! Δεν ξέρεις τί λές!

Με παραμέρισε με μία άπότομη κίνησι.

—Ναι, ξέρω τί έχω να πώ! Αυτό!

Είδα τη γροθιά του σηκωμένη κι' έβγαλα μία φωνή τρόμου. Ο Ροζέ όμως, με θαυμαστή εύλογισία, έσκυψε, άπέφυγε τό τμήμα, και κατάφερε στον Ζάν μία τέτοια γροθιά, που τον έριξε χάμα.

Κύτταξα μία στιγμή με τρόμο τον Ζάν, που κοιτόταν λιπόθυμος στο πάτωμα. Ο φόβος μου, ή ντροπή μου μπροστά στους υπαλλήλους που είχαν άνοίξει τις πόρτες τους και παρακαλούθουσιν τη σκηνή, με τσάκισαν. Έκρυψα τό πρόσωπό μου στο χέρι μου και ξέσπασα σε λυγμούς.

Ο Ροζέ έγινε άμέσως κύριος του εαυτού του. Έδωσε άμέσως διαταγή στον κλητήρα και σ' έναν υπάλληλο να μεταφέρουν τον Ζάν στο λατρείο, έδωξε τους άλλους, και στράφηκε προς έμένα.

—Μην κλαίς, κοριτσάκι μου, είπα τρυφερά. Δεν φταίς εσύ. Λυπούμαι που άναγκάσθηκα να χτυπήσω αυτόν τον δυστυχισμένο, αλλά δέν υπήρχε άλλος τρόπος. Θα είναι όμως τρελλό αυτό τό παιδί. Φαίνεται να πιστεύη ότι έχει δικαιώματα επάνω σου!

Έγώ, με την συνηθισμένη μου άνανδρία, τον άφησα να φαντασθώ ότι ο Ζάν ήταν παράφορος, φαντασιόπληκτος, και ότι μεθούσα συχνά.

Ποτέ ο Ροζέ δέν θα μάθαινε ότι είχα αρραβωνιασθώ με τον Ζάν! Οι άρραβώνες μας δέν ήταν επίσημοι, και κανείς δέν θα μπορούσε να του τό βεβαιώσει. Όσο για τον Ζάν, θα κατάφερνα να του κλείσω τό στόμα.

Σκοπίσα τό δάκρυά μου και γύρισα στο γραφείο μου. Οι συνάδελφοί μου άρχισαν να με ρωτούν με περιέργεια. Τις βεβαίωσα ότι ήταν κάποιος τρελλός, για τον όποιον δέν ήξερα απολύτως τίποτα.

Μόνον ή Ρετζίνα Βερύ μου έριξε ένα ψυχρό έρευνητικό βλέμμα, που με έκαμε να χαμηλώσω τό μάτια.

Μετά την εργασία μας, ο Ροζέ κι' εγώ, είχαμε ραντεβού στο ρεστοράν.

Και πάλι λησμόνησα τό καθέτι στον κόσμο, τον γυιό του, τον αρραβωνιαστικό μου, τις δυσκολίες, όταν τον είδα να μπαίνει, έτοιμος γοητευτικόν. Τί θαυμάσιο ζευγάρι θα γινόμαστε! Φαντάσθηκα τον εαυτό μου, δίπλα του, στολισμένη με γουναρικά, με κοσμήματα. Η ζωή μας θα ήταν ένα μαγικό παραμύθι!

—Σουλβέτ μου, μου ψιθύρισε φιλώντας μου τό χέρι. Τό ξέρεις πώς έχω να σου διηγηθώ τό θαυμάσιο νέο μου;

—Ό, ναι! Έγινες διευθυντής του νοτιοαμερικανικού τμήματος. Τί πρέπει να κάνης;

—Νά πάω εκεί, άπλούστατα! Τί μάτια που άνοίγεις, χρυσό μου κορό! Για να διευθύνω τις εργασίες στις πηγές του πετρελαίου του Περού, πρέπει να είμαι εκεί ο ίδιος. Θα παντρευθώ με τό ταχύτερο σε στενότερο κύκλο—έξ αιτίας του γιουό μου, καταλαβαίνεις— και θα φύγωμε μαζί για τό Περού.

Μου φάνηκε ότι όλα άρχισαν να στεφογουρίζουν. Στο Περού; Σε κείνον τον τόπο που μου είχε δείξει στις φωτογραφίες του; Στην άπέραντη κοιλάδα, με τό χιονισμένα βουνά όλόγυρα και με τό λιγοστά σπιτάκια των ίθαγενών; Κι' εγώ που όνειρευόμουν σινεμά και θέατρα, υποδοχές και επιδείξεις!

—Τί έχεις, Σουλβέτ; Φαίνεσαι τρομαγμένη!

—Τρομάζω στη σκέψη ότι θα πάω τόσο μακριά. Και πόσον καιρό θα μείνωμε;

—Υπέγραφα ένα συμβόλαιο για τρία χρόνια. Ύστερα μπορούμε να κάμωμε ένα μεγάλο ταξίδι στην Εύρώπη, και πάλι να ξαναγυρίσωμε στο Περού. Θα παντρευθώσε σε στενό κύκλο. Τί πέτρα προτιμάς, Σουλβέτ, για τό δαχτυλίδι των άρραβώνων σου; Ρουμπίνι, σμαράγδι;

Οέλησα να πώ «διαμάντι» αλλά ή φωνή πνίγηκε στο λαιμό μου. Δάκρυα, άνάβλυσαν από τό μάτια μου. Και ψιθύρισα:

—Δέν μπορώ, Ροζέ! Δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορώ ν' αφήσω τους γονείς μου από τη μία μέρα στην άλλη.

—Εκείνος με κίτταξε συντριμμένος.

—Δέν με αγαπάς λοιπόν, Σουλβέτ;

—Σ' αγαπώ, Ροζέ, ό! σ' αγαπώ, τό ξέρεις καλά. Άλλά ή μητέρα μου είναι πολύ φιλάσθενη—είμαι τό πάν γι' αυτήν— κι' άν λείψω τρία χρόνια, δέν θα την ξαναδώ.

Μιάμιση ώρα ο Ροζέ προσπαθούσε να με πείση. Έγώ του άννομικες δυσκολίες του πατέρα μου, τις θυσίες που είχαν κάμει για μένα.

—Μά, Σουλβέτ, θα είμαι εύτυχής να εξασφαλίσω την οικονομική άνεξαρτησία του πατέρα σου! Ύστερα τό ξέρεις ότι με τό άεροπλάνο μπορείς να είσαι κοντά στους γονείς σου πολύ εύκολα. Σου υπόσχομαι ότι θα έρχεσαι μία φορά τό χρόνο να περνάς ένα μήνα κοντά τους! Άφυσέ με να τους δω, να τους μιλήσω. Είμαι βέβαιος ότι θα τους πείσω!

—Όταν ο Ροζέ κατάλαβε ότι ήμουν άποφασισμένη να μην τον άκολουθήσω, ούτε καν να τον δεχθώ στο σπίτι, έπαψε να συζητά. Είδα ότι ήταν βαθεία πληγωμένος. Και μου φάνηκε με μιάς ότι είχε γεράσει.

—Θά έπρεπε να τό είχα καταλάβει, ψιθύρισε. Τρελλός που ήμουν να πιστεύω ότι ένα παιδί σάν και σένα μπορούσε να με άγαπήσει.

—Μά σ' αγαπώ, Ροζέ.

—Όχι, μικρούλα μου. Όταν μία γυναίκα αγαπά έναν άνδρα, τον άκολουθεί παντού. Του τά θυσιάζει όλα. Δεν φοβάται τίποτα.

Τό άμάξι ξεκίνησε σιγανά. Όταν φθάσαμε κοντά στο δάσος, άκούμπησα τό χέρι μου επάνω στο δικό του. Εκείνος άφησε τό δολάν. Σε μία στιγμή, βρισκόμουν στην άγκαλιά του. Φιλιά, παραφορά, όπως ποτέ δέν μου είχε δώσει, μ' έπνιξαν. Ολόκληρη ή ύπαρξή μου σκιστούσε κάτω από τό χάδια του. Είμαστε καμωμένοι ο ένας για τον άλλον, αυτό ήταν βέβαιο!

—Σουλβία, είναι δυνατόν να χωρισθώμε; είπε ο Ροζέ ύπνωφα. Πές μου ότι θα 'ρθής μαζί μου!

Για ένα λεπτό, με κυρίευσε ο πειρασμός, να φωνάξω «ναι!» Άμέσως όμως παρυσιάσθηκα μπροστά μου ή εικόνα της ερήμου όπου θα έπρεπε να ζήσω. Και γρίησα.

—Δέν μπορώ, Ροζέ! Μην πές στο Περού!

Χωρίς να προσέχει λέξι, ξαναπήρε τό δολάν, και τό αυτοκίνητο άρχισε να τρέχη τρελλά. Μπροστά στο σπίτι μας φρενάρισε άπότομα.

—Αντίο, Σουλβέτ!

Δέν δρρηκα τη δύναμι ν' άπαντήσω. Ένα σπαρακτικό φιλί, και με άφησε.

Στό σπίτι ή μητέρα μου με ύποδέχθηκε με δάκρυα.

—Πού ήσουν, Σουλβέτ; Δεν μας τηλεφώνησε κανί! Η κυρία Μαρελιέ μας είδοποίησε ότι ο Ζάν δέν είναι καλά.

Μία ξαφνική έμπνευσις μου ήρθε. Κατάλαβα ότι άν δίσταξα, στο τέλος θα άκολουθούσα τον Ροζέ.

—Με κράτησαν άργά στο γραφείο, μαμά. Θα τρέξω όμως άμέσως να δω τον Ζάν.

Θυσιάζοντας την αγάπη μου

ΥΣΤΕΡΑ από ένα τέταρτο, χτυπούσα στην πόρτα των Μαρελιέ.

—Μήπως ξέρετε τί συνέβηκε; με ρώτησε ή κυρία Μαρελιέ. Ένας νοσοκόμος μου έφερε τον Ζάν μου. Δέει ότι έπεσε στο δρόμο και χτύπησε. Όλα αυτά όμως μου φαίνονται παραέξανα.

—Μ' αφήνετε να πάω κοντά του; Ίσως έμένα να μου πη τί έχει.

Όταν δρεθήκα μόνη μου κοντά του, γονάτισα μπροστά του στο κρεβάτι και φίλησα τό φτωχό του φλογισμένο κεφάλι.

—Ζάν! αγάπη μου! τρελλό μου παιδί! Μά δέν τό κατάλαβες; Την στιγμή που έφθασες, είχα πεί ότι στον Ροζέ Ρέν. Δεν θέλω να τον παντρευθώ. Έσένα αγαπώ!

Σάν ηλεκτρισμένος ο Ζάν άναστήθηκε στο κρεβάτι του.

—Άλήθεια, Σουλβέτ; Θα μου μείνης;

—Και βέβαια, Ζάν!

—Κοριτσάκι μου! Λατρευτή μου! λατρευμένη μου!

Με φίλησε με πάθος, εγώ όμως πάγωσα, γιατί θυμώμουν τό φιλιά του Ροζέ.

Όταν έφυγα, είχα δώσει δυό ύποσχέσεις στον Ζάν: να μην ξαναπάω στο γραφείο και να μην ξαναδώ τον Ροζέ, και να παντρευθώμε την πρώτη Όκτωβρίου.

Την άλλην ημέρα ο μπαμπάς πήγε την παραιτήσί μου στην δεσποινίδα Βερύ. Ηέθελε να της εξηγήση ότι έπρόκειτο να παντρευθώ, αλλά τον έκτενυσα να μην τό κάμη. Δεν έπρεπε να τό μάθω ο Ροζέ.

Πέρασε ένας μήνας. Τηλεφώνησα σε μία παλιά μου συνάδελφο, και άφου της έκαμα διάφορες ερωτήσεις, την ρώτησα και άν ο κύριος Ρέν είχε φύγει για τό Περού. «Μά βέβαια», μου άποκρίθηκε.

Τηλεφώνησα τότε σε μερικούς φίλους για να τους καλέσω σε ένα συμπράξι- πάρτυ. Φρόντισα επίσης να καλέσω και την Λόρα Βελιέ, μία νέα που είχε κάμει τό πάν για να κατακτήσει τον Ζάν. Όταν άνήγγειλα στην συντροφιά τους άρραβώνες μου, είδα με ικανοποίησι την Λόρα να γίνεται πελιδνή. «Ολόκληρη την βραδυά, ένφ έμεις γελοούσαμε και διασκεδάσαμε, έκείνη καθόταν παράμερα και μας κοιτούσε με ύφος άπελπισμένο. Ένοιωθα χαρειακία βλέποντάς την να ύποφέρει. «Έτσι δέν θα είμαι ή μόνη!» σκεπτόμουν. Έκανα τρέλλες, κι' έδειχνα σε κάθε εύκαιρία τό δαχτυλίδι των άρραβώνων μου που λαμποκοπούσε—ένα θαυμάσιο διαμάντι τριγυρισμένο από ρουμπίνια.

Στό βάθος όμως της καρδιάς μου άκουα αδιάκοπα τό τελευταία λόγια του Ροζέ: «Αντίο Σουλβέτ!» και ήξερα ότι είχα θυσιάσει μιάν αγάπη που παρόμοια δέν συναντά κανείς δυό φορές στη ζωή του.

Ο γάμος μας έγινε με όλη την δυνατή επίσημότητα, όπως τον είχα όνειρευθώ. Ρουφούσα τό συγχατήρια, προσπαθώντας να λησμονήσω τό λόγια που με κατέτρωγαν κυρφα: «Αντίο, Σουλβέτ!» Εκεί κάτω, στο βάθος μιάς άπέραντης κοιλάδας του Περού, ένας άνθρωπος ήταν μόνος...

Στηρηγμένη στο μπράτσο του συζύγου μου, άνέβηκα στο γαλάζιο τραίνο που θα μές πήγαινε στην Νίκαια. Βροχή από μου-

λούδια έπεσε επάνω μας, ένφ τό τραίνο ξεκινούσε.

Άπό τό γαμήλιο ταξίδι μας γυρίσαμε στη μικρή μοντέρνα βίλλα που είχα διαλέξει κοντά στο Παρίσι. Την είχαμε άγοράσει και επιπλώσει επί πιστώσει. Ο Ζάν είχε πολύ διατάσει πριν τό κάμη, ή δική μου όμως θέλησις ύπερίσχυσε.

Ο Ζάν ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί μου, και με γέμιζε με χάδια και κομπλιμέντα. Τό πρωί, άφου έφευγε, ή καμαριέρα μου έφερε την σοκολάτα μου στο κρεβάτι. Βγαίναμε κάθε μέρα, πηγαίναμε σε τσάγια, σε μπριτζ, σε θέατρα. Τό μόνο σύννεφο στην εύτυχία μου, ήταν ή εργασία του Ζάν. Σκεπτόταν αδιάκοπα τη χημεία του. Πολλές φορές μου τελειφωνούσε ότι θα έμενε τό βράδυ στο εργαστήριο, και όταν του έκανα παράπονα, μου έλεγε: «Χρυσή μου, για σένα εργάζομαι. Άν κατορθώσω να πραγματοποιήσω την εφεύρεσι που έχω στο μυαλό μου, θα κάμωμε περιουσία!»

Στην αρχή, αυτή ή έλπίδα με γοήτευσε. Όσο όμως ο καιρός περνούσε και ο άνδρας μου εξακολουθούσε να μένη στο εργαστήριο, τις βραδυές που εγώ επιθυμούσα να ιδώ κάποιο φιλμ, άρχισα να άπογοητεύομαι και να τον γκρινιάζω.

Τότε όμως συνέβηκε ένα σοδαρό γεγονός: Ο οικος, όπου εργάζοταν, έκπαιχε. Τό πλήγμα ήταν φοβερό. Ο Ζάν ήταν χωρίς θέσι. Έπειδή ή αξία του ήταν γνωστή, δέν άργησε να βρη εργασία, αλλά με πολύ λιγώτερο μισθό. Μία πρώτη οικονομία έπεβάλλετο: τό διώζωμε την ύπηρετία. Την άντικατέστησα με μία παραδουλεύτρια, φυσικά όμως έπρεπε να κάνω πολλή εργασία.

Έκείνο που δέν μπορούσε να χωρέση τό κεφάλι μου, ήταν ή παγκόσμια κρίσις. Όταν, ύστερα από τέσσαρες μήνες, λιγώστεψαν ακόμη τό μισθό του Ζάν, ξέσπασα σε λυγμούς και του ζήτησα να εγκαταλείψη αυτή την άθλία θέσι, και να βρη καλύτερη.

Δέν υπάρχουν, Σουλβία, και κινδυνεύω να μείνω στο δρόμο, μου είπε.

Και για να μου δώση θάρρος, μου μίλησε και πάλι για την περιφνη εφεύρεσί του, ή όποια μου φαινόταν ουτοπία.

Τό καταλαβαίνω, χρυσή μου, πρόσθετε, ότι στενοχωριέσαι που μένω μακριά σου, σχεδόν κάθε βράδυ. Άν θελήσης να μου παραχωρήσης ένα δωμάτιο για να τό κάμω εργαστήριο, θα είμαι πάντα στο σπίτι.

Τί; Νά μεταμορφώσω σε φρενικό εργαστήριο ένα από τό δωμάτια μου δωμάτια που τό είχα στολίσει με τόση φροντίδα; Ποτέ!

Ξαναφέραμε την ίδια συζήτησι, μία βραδυά που είχαμε καλέσει μερικούς φίλους, ανάμεσα στους όποιους και την Άλίκη Βεριέ, χημικό κι' αυτή και συνάδελφο του Ζάν.

Η Άλίκη είπε άργά:

—Είμαι βεβαία ότι ή Σουλβέτ είναι πολύ καλή και δέν θα θελήσει ν' άρνηθώ στον άνδρα της ένα μέρος για την εργασία του.

Κόντευα να της πετάξω ένα πιάτο στο κεφάλι. Όρίστε εκεί! Μία άσχημη γυναίκα, τραντάρα, που δέν είχε κατορθώσει να βρη έναν άνδρα για τον εαυτό της, και που ήθελε να με διδάξη πώς να κρατήσω τον δικό μου!

Ύστερα άπ άλλες έβδομάδες, βλέποντας τον Ζάν να γυρίζει κουρασμένος τό βράδυ από τό παρισινό εργαστήριο όπου δέν είχε φάει όλη την ημέρα παρά ένα σάντουιτς, ή Άλίκη του πρότεινε να εργάζεται στο λογαστήριο που είχε εγκαταστήσει στο σπίτι της, λίγα δήματα πιδ πέρα από τό δικό μας. Δέχθηκα αυτήν την προσφορά με χαρά, γιατί έτσι ο Ζάν θα γευμάτιζε στο σπίτι, κι' εγώ άντιπαθούσα την μοναξιά.

Ένα δέμα από τό Περού

ΜΙΑ καινούργια μείωσις του μισθού του Ζάν μ' έκαμε έξω φρενών. Πήγα να κλάψω κοντά στην μητέρα μου, ή όποια μου άνήγγειλε:

—Έφθασε ένα δεματάκι για σένα, Σουλβέτ! Μ' ένα σωρό ξένα γραμματόσημα.

Όταν τό είδα, ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά τρελλά. Ήταν από τό Περού!

Τό χέρι μου έτρεμαν τόσο, που ή μητέρα μου με βοήθησε να τό άνοίξω. Μέσα σ' ένα κουτάκι από πολύτιμο έξυλο, βρισκόταν ένα βάρύ άσημένιο βραχιόλι στολισμένο με ύπερσχα ρουμπίνια. Η μητέρα μου έβγαλε ένα επιφώνημα θαυμασίου.

—Τί θαύμα! Ποιος σου τό στέλνει αυτό; Δεν υπάρχει καν έπισκεπτήριο!

—Ο παλμός μου προεϊστάμενος, ο Ροζέ Ρέν.

—Μά, για ποιά λόγο σου προσφέρει αυτό τό κόσμημα; Και γιατί τό άπεσθύνει στην δεσποινίδα Σουλβία Ίμπερ; Δεν τό ξέρει ότι παντρεύθηκε;

Ξαφνικά κατάλαβα γιατί μου τό έστειλε. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που είχαμε χωρισθώ και άναστήθ. Ήταν ή έπέτειος της αγάτης μας!

Νά τοῦ ἀπαντοῦσα; Ἄν ὅμως τοῦ ἔγραφα, θά ἦμουν ὑποχρεωμένη νά τοῦ πῶ ὅτι εἶχα παντρευθῇ. Τέλος, ἀφοῦ σκέφθηκα πολύ, τοῦ ἔστειλα μιὰ κάρτα μέ αὐτά τὰ λόγια : «Εὐχαριστώ. Σὺλβέτ».

Φόρεσα τὸ βραχιόλι στὸ χέρι μου, ἐνθουσιασμένη πού θά ἔδινε στὸν Ζάν τὴν ἀπόδειξι ὅτι ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος καὶ γοητευτικός, πού τὸν εἶχα ἀποκρούσει, με ἀγαποῦσε ἀκόμη. Ὁ Ζάν ὅμως θύμωσε.

—Αὐτὸ εἶναι ἕνα πολύτιμο κόσμημα, Σὺλβία. Αὐτὰ τὰ ρουμπίνια στοιχίζουν πολύ. Κατὰ τὴν γνώμη μου δὲν πρέπει νὰ τὸ κρατήσης. Δὲν εἶναι τίμιον νὰ στέλνῃ κανεὶς τέτοια δῶρα σὲ μιὰ παντρεμένη γυναῖκα.

—Ἰσα-ἴσα, ἐγὼ θρίστω πὼς εἶναι ἕνα αἶσθημα πολὺ εὐγενικό. Μὲ θυμάται, στὸ βάθος τῆς ἐρήμου, ἐμένα πού τὸν ἀπέκρουσα, καὶ ἐσὺ θέλεις νὰ τοῦ στερήσω αὐτὴ τὴ μικρὴ εὐχαρίστησι! Ζηλεύεις, ἀπλούστατα, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ προσφέρῃς τέτοιο δῶρο!

Κατέφυγα στὴν κἀμαρά μου, καὶ τὸν ἄφησα μόνο στὸ τραπέζι ν' ὀπτανελεύσῃ τὸ δειπνο τοῦ.

Ὁ Ζάν δὲν τελείωσε, δὲν ἤθελε νὰ με θρῆ, καὶ θυγῆκε γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἐργαστήριον. Τὴν ἄλλην ἡμέρα ξαναεἶδα τὸ βραχιόλι στὸ χέρι μου, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Φαινομενικὰ, ξαναγέννηε οἶδιος. Ἐνοιωθα ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ βραχιόλι εἶχε γίνει μετὰξὺ μας σὰν φραγμός.

Σὲ λίγο, μετ' τὸ μισθὸ τοῦ ἀνδρός μου, καὶ μετ' τὴς τρομερῆς μητρίαις δόσεις πού ἔπρεπε νὰ πληρώνωμε, ἀναγκασθήκαμε νὰ ὑποδληθούμε σὲ αἱματηρὲς οικονομίες. Δὲν τρώγαμε πιά παρὰ φα-σόλια, πατάτες καὶ ρυζὶ. Δὲν μποροῦ νὰ τὸν θυμῶσιν ἐκεῖνον τὸν χειμῶνα χωρὶς ν' ἀνατριχιάσω. Ἐκανε κρύο, καὶ τὰ κάρδουνα ἦσαν ἀκριβά. Ἐκανα τὶς δουλειές μου, τολιγμένη σὲ δυὸ που-λόβερε καὶ σὲ μιὰ ρούπα τοῦ Ζάν, καὶ καταριώμουν ἀπ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ τὴν τύχη μου.

Μιὰ βραδυὰ γύρισε σπῆτι ὁ Ζάν μετ' τὸ κεφάλι σκυφτό. Τὸ ἀρῶσάπο τοῦ ἦταν κουρασμένο, γερασμένο. Τὰ παπούτσια του παλὰ, τὸ σακάκι του τριμμένο, τὸ πουκάμισό του κακοσιδε-ρωμένο. Φαινόταν τόσο δυστυχισμένος, τόσο ἀτελειωμένος, πού γιὰ πρώτη φορὰ ἡ καρδιά μου συγκινήθηκε. Εἶχε ἐκπλωθῇ σ' ἕνα ντιβάνι. Ἐγὼ ἔσκυψα ἀπὸ πάνω του καὶ τοῦ εἶπα:

—Ζάν! μὴν στενοχωρεῖσαι! Ὅλα θὰ διορθωθῶν. Εἵμαστε νέοι! Ἐχομε τὸ μέλλον μπροστά μας!

Ποτὲ δὲν εἶδα ἀνθρώπινον βλέμμα νὰ φωτίζεται ἀπὸ τόση εὐτυχία, ὅπως τοῦ Ζάν, ἐκείνη τὴν στιγμὴ. Μ' ἔσφιξε μ' ὅλη του τὴν δύναμι ἐπάνω του.

—Χρυσὴ μου! Ἀγάπη μου! Τὸ ἤξερα ὅτι ἐσὺ ἔχεις θάρρος. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένος στὴν σκέψι ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ σοῦ δώσω τὴ ζωὴ πού ἀνείρευθῃκα γιὰ σένα, Σὺλβέτ! λατρεντὸ μου κοριτσάκι!

Εἶχε περάσει καιρὸς πού δὲν μοῦ τὰ εἶχε πει αὐτὰ τὰ λόγια.

—Χρυσὴ μου γυναικούλα, τώρα θρίστω τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ ἕνα ζήτημα πού μοῦ φαίνεται πολὺ σπουδαῖον. Σκο-τωνόμαστε καὶ οἱ δυὸ στὴ δουλειά γι' αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἐπιπλά. Ἀλθηνά, δὲν εἶναι δίκαιο. Σκέφθηκα πολὺ αὐτὴ τὴν κατάστασι, καὶ ἀπευθύνθηκα σ' ἕνα μεσίτη. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ εἶναι δύσκο-λο νὰ πωληθῇ τὸ σπῆτι, θὰ μπορούσαμε ὅμως νὰ τὸ νοικιά-σωμε.

—Νὰ νοικιάσωμε τὸ σπῆτι μας; ἐπανελάβα χωρὶς νὰ πιστεύω αὐτὰ μου. Καὶ μεῖς; Πού θὰ κατοικήσωμε;

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ γονεῖς σου ἢ ἡ μητέρα μου, θὰ μᾶς προσφέρουν εὐχαρίστως ἕνα δωμάτιον. Θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς πληρώνωμε ἕνα μικρὸ νοίκι. Θὰ ἔβρισκες καὶ ἐσὺ μιὰ ἐργασία, καὶ εἶσαι θὰ μπορούσαμε νὰ ζελελαγώσωμε.

Ἀφῆσα νὰ πέσῃ ἀπότομα τὸ μπράτσο μου, πού κρατοῦσε ἀγ-καλιασμένο τὸν λαμπρὸ τοῦ Ζάν. Καὶ ἡ φωνή μου ἔγινε τόσο σπριγγή, πού οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν τὴν ἀνέγνωνόρισα.

—Γι' αὐτὸ λοιπὸν παντρευθήκαμε; Γιὰ νὰ γυρίσω στοὺς γο-νεῖς μου καὶ νὰ τοὺς ζητήσω ἐλεημοσύνη; Γιὰ νὰ μὴν ἔχομε μιὰ γωνιά δική μας; Μὰ αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶναι ἡ μόνη παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου!

—Σὺλβία, Σὺλβία, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ζάν, σὲ ἱκετεύω γιὰ μιὰ φορὰ, ἀκουσε προσεκτικὰ τί θὰ σοῦ πῶ. Ἦσουν τόσο καλὴ λί-γο πρίν! Τὸ ξέρω πὼς εἶναι θυσία, μικρὴ μου, θὰ εἶναι ὅμως προσωρινή. Ἀργότερα θὰ ἀποκτήσωμε ἄλλο σπῆτι, πὺδ ὠραῖο ἴσως. Ἀξίζει αὐτὸ τὸ σπῆτι γιὰ νὰ τοῦ θυσιάσωμε νὰ νεῖται μας;

Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ καταλάβω τί μοῦ ἔλεγε. Ἄ! ὅχι! Ἦμουν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ εἶμαι κυρία Μαρελιέ, πού δεχόταν κάθε Παρασκευὴ στὴν κομψή της βίλλα.

Μοῦ ἔρχεται νὰ πεθάνω ἀπὸ ντροπὴ, δεῖν θυμᾶμαι τί εἶπα ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸν Ζάν. Θρηνοῦσα, φώναζε σὰν τρελλὴ καὶ πού ἔκανα μικρὸς μουφές.

Τὸ βράδυ ἔστρεψα νὰ κοιμηθῶ μέσα στὸ σαλόνι. Ὁ Ζάν δὲν διαμαρτυροῦθηκε.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, ὁ ἄνδρας μου ξαναπῆρε τὸ γλινδὸ καὶ εὐγε-
22

νικό του ὕφος. Ἦταν ὅμως χλωμός καὶ μέσα στὰ μάτια του ὁ-πῆχε τόσο ὀδυνηρὸ παράπονον. πού ἀπέφευγα νὰ τὸν κυττάζω.

«Πιστὴ ἀνάμνησις»

○ Ζάν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται στὶς Ἀλίκης Βεριέ τὰ θράβια καὶ τὰ Σαββατοκύριακα. Ἀπὸ ἐγωισμό, ἐξακο-λουθοῦσα νὰ κοιμᾶται στὸ σαλόνι. Περιμένα νάρθη νὰ με θρῆ ὁ Ζάν, ἐκεῖνος ὅμως τίποτα!

Οἱ γονεῖς μου παρετήρησαν μιὰ βραδυὰ ὅτι ὁ Ζάν εἶχε καλὴ-τερη ὄψι. Πραγματικὰ, φαίνονταν πὺδ εὐθιμος. Εἶχε χάσει ἐ-κεινο τὸ πονεμένο βλέμμα. Τὸ ἀπέδωσα στὴν ἀκλόνητη πίστι τοῦ πρὸς τὴν περίφημὴ ἐφευρεσί του, πού τώρα πιά τὴν κοροῖδευα μπροστά του. Τί οὐτοπιστής!

Τὸν Αὐγουστο μετ' κυρίως ἀγωνία. Ὁ Ροζὲ Ρὲν θὰ θυμῶταν ἀρὰ γε τὴν δεύτερη ἐπέτειο τῆς ἀγάτης μας; Μ' ἀγαποῦσε ἀκό-μη; Σ' ἕνα χρόνον θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ Περού, καὶ ἴσως τότε...

Κάθε μέρα πῆγαινα στὴς μητέρας μου μήπως θρῶ καμμιά εἰδησι, τὶς ἀκούω ὅμως! Κι' αὐτὸς με εἶχε λησμονήσει!

Ἐνα πρὸς ἕνα πῆγα στὴν μητέρα μου, κουρασμένη καὶ ἀήδια-σμένη. Ἡ μητέρα μου μοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε:

—Θὰ σοῦ ἔγραφα! Ἐχεις κάποιον τηλεγράφημα, στὸ κοριτσι-στικό σου ὄνομα.

Νόμισα πὼς θὰ λιποθυμοῦσα. Μὲ χέρια πού ἔτρεμαν, ξεδί-πλωσα τὸ γαλάζιο χαρτί:

«Παρακαλῶ νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε στὸ ξενοδοχεῖο «Σοῖξπρε» Ροζέ».

Ὁ Ροζὲ θροισκόταν στὸ Παρίσι! Ὁ Ροζὲ μοῦ ἔστειλε τὴν πι-στή του ἀνάμνησι! Σὰν τρελλή, ἔτρεξα στὸ τηλέφωνον. Ἡ βα-θειὰ καὶ θερμὴ φωνή του με συγκλόνισε.

—Σὺλβέτ, ἐσύ; Τί κάνεις;

—Καλὰ, τώρα πού εἶσαι ἐδῶ!

—Σὺλβέτ! Σὺλβέτ! Ὁχι, δὲν θὰ σοῦ πῶ τίποτα στὸ τηλέ-φωνον. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω. Μπορεῖς νάρθῃς νὰ δειπνήσης μαζί μου;

—Ναί, θάρθω.

—Θὰ σὲ περιμένω στὸ ρεστοράν μας. Θυμᾶσαι;

—Δὲν λησμονήσα ποτέ!

Καὶ ἔφυγα τρέχοντας, γιὰ ν' ἀποφύγω τὶς ἐρωτήσεις τῆς μη-τέρας μου.

Δὲν ἦμουν πιά ἡ Σὺλβία Μαρελιέ, ἡ μαρτυρικὴ σύζυγος. Ἡ-μουν ἡ Σὺλβέτ Ἰμπέρ, τὸ ἀξιολάτρευτο κοριτσάκι πού οἱ ἄν-δρες θαύμαζαν.

Ἀρχισα νὰ ντύνωμαι, ἀλλὰ εἶδα μετ' φρίκη ὅτι κόντευε με-σημέρι. Δὲν πρόφθαινα πιά νὰ πάω στὸ κουρεῖο, καὶ εἶχα νὰ πάω καιρό! Ἐκαμα ὅτι μπόρεσα γιὰ νὰ διορθώσω τὰ μαλλιά μου. Φόρεσα τὸ ροζ μου φουστάνι πού τὸ εἶχα γράφει μόνη μου, μιὰ κατελλίνα ἀπὸ ροζ ὀρχαντί, γάντια καὶ παπούτσια ἄσπρα.

Ἄλλοιμον, ὅμως! Τὰ παπούτσια καὶ τὰ γάντια ἦσαν ἀπὸς μαρτυμένη καὶ ἡ καλὴτα τοῦ καπέλλου μου κρεμόσσε ἀξιοθρή-νητα.

Ἐπὶ τέλους πῆγα στὸ ρεστοράν, καὶ ἔφαξα μετ' τὸ βλέμμα ἐνὰ δῶ τὸν Ροζέ. Ἦταν καθισμένος στὸ βάθος καὶ διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα. Μέσα σὲ δυὸ χρόνια δὲν εἶχε καθόλου ἀλλάξει, μόνον οἱ κρόταφοί του ἦσαν πὺδ ἀσπρισμένοι.

Τὸν πλησίασα σιγανὰ καὶ στάθηκα μπροστά στοῦ τραπέζι του. Ὑψωσε τὰ μάτια του, μοῦ ἔριξε ἕνα ἀδιάφορο βλέμμα, καὶ ξανάσκυψε στὴν ἐφημερίδα του, σὰν νὰ μὴν εἶχε δῆ παρὰ μιὰ σκιά.

—Ροζέ! εἶπα.

Πετάχτηκε ἐπάνω καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας. Ὑστερα τὸ βλέμμα του, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, ἔσβυσε. Ὅλα αὐτὰ δὲν κράτησαν παρὰ λίγα δευτερόλεπτα, ἢ ἀλλαγὴ ὅμως τῆς φυσιογνωμίας του ἦταν τρομακτική.

—Καλημέρα, Σὺλβία, εἶπε ἀργά.

Ἐτοιμὴ νὰ κλάψω, τραύλισα:

—Δὲν με ἀνεγνώρισες λοιπόν;

—Πῶς, βέβαια! Τί κάνετε;

Δὲν θυμᾶμαι πιά τί εἶπα. Οὐδὲ καὶ κείνος ὅμως, εἶμαι βε-βαί, δὲν ἤξερε τί ἔλεγε. Μέσα σ' ἕνα λεπτό, ὅλα εἶχαν ἀλλά-ξει.

Ὅταν πλησίασε τὸ γκαρσόνι, ἔβγαλα τὰ γάντια μου. Πολὺ ἀργὰ παρετήρησα ὅτι εἶχα ξεχάσει νὰ βγάλω τὰ δαχτυλίδια μου: τὴν βέρα μου, καὶ τὸ δαχτυλίδι μετ' τὸ διαμάντι.

Ὁ Ροζὲ τὰ εἶδε καὶ αὐτὸς. Τὰ φωτεινὰ του μάτια στηλώθη-καν ἐπάνω στὸ δαχτυλὶδ μου. Ὑστερα με κύτταξε καὶ εἶπε ψυχρά:

—Παντρευθήκατε, λοιπόν;

—Ναί... ἀλλοίμονο! Ἐκαμα ἕνα τρομερὸ σφάλμα, Ροζέ. Δὲν τὸ ἔκαμα παρὰ γιὰ τὴν ἀγάτη τῶν γονέων μου, ἀλλὰ... ὑποφέρω!

Ὁ Ροζὲ ἄναψε ἕνα τσιγάρο:

—Μὲ τὸν καιρό, ὅλα θὰ διορθωθῶν... Στὸ τέλος ὅλα διορθώ-
νονται!

Αὐτὰ τὰ λόγια με συνέτριψαν. Τούλάχιστον νὰ μπορούσα νὰ κλάψω, νὰ ξεσπάσω. Ὁχι, ὅμως, μοῦ ἦταν ἀδύνατον. Βρι-σκόμουν ἀντίκρυ σ' ἕναν ξένον!

★

Αὐτὸ τὸ γεῦμα ὑπῆρξε σωστὸ μαρτύριο. Ὅταν ἐπὶ τέλους τελείωσε, ὁ Ροζὲ μοῦ πρότεινε εὐγενικὰ νὰ με συνοδεύσῃ μετ' τὸ αὐτοκίνητό του. Ἀρνήθηκα, καὶ ἀποχαιρέτησα μετ' ἕνα τὸν ἄλλον σὰν ἀπλοὶ γνῶριμοι. Χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, πῆγα στὸ πρῶτο καφενεῖο πού βρήκα μπροστά μου καὶ ὤρμησα στὸ ἱσόγειο. Ἐκεῖ, μπροστά σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη, κυττάχθηκα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, πού ἔβλεπα τὸν ἑαυτό μου πραγματικὰ. Καὶ κατάλαβα τὴν ἀπογοήτευσί τοῦ Ροζέ.

Ἐκεῖνο πού ἔβλεπα ἦταν μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, βαρεῖα ἥδη, με κακοχτενισμένα μαλλιά, πού κρέμονταν κάτω ἀπὸ ἕνα ξεφερ-εσκαρισμένο καπέλλο. Ἐνα κακοραμμένο φόρεμα, γάντια καὶ παπούτσια ἀκάθαρτα, χτυπητὸ μακιγιάρισμα, καὶ ἕνα πρόσωπο ὅπου διάβαζε κανεὶς τὸν ἐκνευρισμὸ πού εἶχε χαραχθῇ ἐπὶ δυὸ χρόνια. Πού ἦταν ἡ παλὰ Σὺλβέτ Ἰμπέρ, μετ' τὴ γοητευτικὴ τῆς δροσιά;

Ἀντὶ νὰ καταλάβω ὅτι αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσις ἦταν τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ ἐγωιστικοῦ μου πείσματος, τὴν ἀπέδωσα στὸν Ζάν. Μέσα στὴ μαγία μου, ἀποφάσισα νὰ τρέξω καὶ νὰ τοῦ φωνάξω ὅτι με εἶχε παρασύρει σ' ἕναν ἄτυχο γάμο.

Μπῆκα σ' ἕνα ταξὶ καὶ ἔδωσα τὴν διεύθυνσι τοῦ ἐργαστη-ρίου τοῦ Ζάν. Ἐκεῖ μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ κύριος Μαρελιέ εἶχε πάει νὰ γευματίσῃ. Ἐπιμένοντας στὸ σχέδιό μου, πῆγα καὶ στάθηκα στὴν εἰσοδὸ τοῦ ἐργαστηρίου. Στὶς δυὸ παρὰ πέντε, εἶδα ἀπὸ μακριὰ τὴν οἰκουμένη τοῦ ἀνδρός μου. Κρατοῦσε τὸ μπράτσο μιᾶς γυναίκας. Προχωροῦσαν καὶ οἱ δυὸ κουδεντιάζοντας. Ἀ-νεγνώρισα τὴν Ἀλίκη Βεριέ, λιγερὴ καὶ χαριτωμένη μετ' τὸ μπλε ταγέρι της. Κάτω ἀπὸ τὸ μπρὲς της, τὰ τραβηγμένα της μαλλιά πλασιόσαν ἕνα πρόσωπο, πού ἦταν σχεδὸν ὁμορφο ἀπὸ τὴν εὐ-τυχία. Μιὰ στιγμὴ κλονίσθηκα σὰν νὰ με εἶχαν χτυπήσει. Ὑ-στερα ἔτρεξα μπροστά τους. Λαχανιάζοντας, με φωνὴ πνιγμέ-νη, προσπάθησα νὰ μιλήσω:

—Ὅστε ἐσεῖς... ἐσεῖς...

Ὁ Ζάν, χλωμός, ἀλλὰ ἀπόλυτα γαλήνιος, με ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μετ' ἀρέσουργε σ' ἕνα ἔρημο δρομάκι. Τρέποντας ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, προσπάθησα νὰ θρῶ λόγια γιὰ νὰ μι-λήσω. Ὁ ἄνδρας μου ὅμως δὲν με ἄφησε.

—Ἀκουσε, Σὺλβία, μοῦ εἶπε μετ' φωνὴ καθαρή, ἔκαμες πολὺ καλὰ πού ἦλθες. Ἐσκόπενα νὰ σοῦ μιλήσω αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Καλύτερα αὐτὰ νὰ γίνῃ ὁμῶς. Ἀγαπῶ τὴν Ἀλίκη Βεριέ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποδώσης τὴν ἐλευθερία μου.

Τὰ λόγια τοῦ Ζάν με τάρσαν. Κανεὶς πιά δὲν μ' ἀγαποῦσε! Καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνδρας μου με εἶχε ἐγκαταλείψει! Ἐξω φρενῶν, φώναξα:

—Δὲν εἶναι δυνατόν, Ζάν! Δὲν ξέρεις τί λές! Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς αὐτό! Ὑπῆρξα μιὰ καλὴ σύζυγος!

—Ἐτοὶ φαντάζεσαι ἐσύ; Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ὑπῆρξες ἡ πὺδ ἀνυπόφορη γυναῖκα. Κάνεις διαρκῶς τὸ θῆμα, με βασανίζεις μετ' τὰ παράπονά σου, με πληγώσες χίλιες φορὲς λέγοντάς μου ὅτι δὲν σοῦ δίνω ἀρκετὰ χρήματα. Ἀντιπαθεῖς τὴν ἐργασία μου, δὲν ἔχεις καμμιά ἐμπιστοσύνη, στὰ σχέδιά μου, δὲν μοῦ ἐπέτρε-ψες καὶ νὰ ἐγκαταστήσω τὸ ἐργαστήριό μου στὸ σπῆτι γιὰ νὰ μὴν σ' ἐνοχλήσω. Δὲν σκέπτεσαι παρὰ τὸν ἑαυτό σου, τὰ φου-στάνια σου καὶ τὰ ἐπιπλά σου. Εἶσαι κούφια, βαρετὴ, ματαιό-δοξη, ἐγωίστρια!

—Ψεύδουσαι! φώναξα. Τὰ λές ὅλα αὐτὰ ἐπειδὴ ἔχασα τὴν ὁμορφιά μου καὶ με βαρεθήκα; Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶσθε οἱ ἴδιοι. Ἐσὺ φταῖς ἂν δὲν εἶμαι πιά δροσερὴ σὰν ἄλλοτε. Μὲ μετέβαλες σὲ ὑπέρβεια!

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Σὺλβία! Πόσες φορὲς δὲν σοῦ πρότεινα νὰ θρῆς μιὰ θέσι. Ἐσὺ ὅμως κρεμάσθηκες ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, ἀπὸ τὸ σερεβίτιο τοῦ τσαγιού σου, ἀπὸ τὰ νταντελλένια σου τραπεζομάντηλα. Σοῦ τὸ ἀφῆνω τὸ σπῆτι, γιὰ ἀποζημίωσι. Ἐγὼ ὅμως θὰ φύγω.

Ποτὲ ὁ Ζάν δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει ἔτσι. Τὸν κυττοῦσα σαστι-σμένη. Καὶ τότε ξέσπασα στὸ αἰώνιο ὄπλο μου, στὰ δάκρυα.

—Ζάν, Ζάν, εἶναι δυνατόν νὰ με ἐγκαταλείψῃς; Αὐτὴ ἡ κα-νὴ γυναῖκα μοῦ ἔκλεψε τὴν καρδιά σου! Εἶμαι ἡ γυναῖκα σου, Ζάν. Θυμήσου πόσο ἀγαπηθήκαμε.

—Θέλεις νὰ πῆς πόσο σ' ἀγάπησα. Γιατὶ ἐσὺ δὲν μ' ἀγάπη-σες ποτέ!

Παρὰ τὴν μαγία μου, δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω τίποτα. Καταλάβαινα πὼς εἶχε δίκιο. Αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια τοῦ γάμου μας, δὲν εἶχα πάψει νὰ σκέπτομαι τὸν Ροζέ.

Ὁ Ζάν συνέχισε:

—Μὴ θρίξεις τὴν Ἀλίκη! Δὲν εἶναι ὁμορφη, τὸ ξέρω, ἀλλὰ ἔχει τόση καρδιά καὶ τόσο πνεῦμα, πού τὴν θρίστω ὥρασι! Ὑπῆρξε πολὺ τίμια ἀπέναντί σου. Ἀντιστάθηκε στὴν ἀγάτη μου. Τί θέλεις νὰ γίνῃ, Σὺλβία; Νὰ καταστρέψω ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μου γιὰ τὰ καπρίτσια σου. Ὁχι! Ὅλα τελείωσαν. Μὴν κλαῖς. Δὲν ὑπῆρξαμε ποτὲ εὐτυχεῖς μαζί. Γίνου λονικὴ καὶ μὴν

δημιουργεῖς σκάνδαλο. Πῆγαινε στὸ σπῆτι τῆς μητέρας σου. Αὐ-ριο θὰ σοῦ στείλω δικηγόρο.

Φώναξε ἕνα ταξὶ πού περνοῦσε καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσι τῶν γονέων μου. Ἐγὼ μῆγκα μέσα σὰν αὐτόματο. Ἐνοιωθα ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ὅτι καὶ ἂν ἔλεγα δὲν θὰ χρησίμευε σὲ τίποτα. Γιατὶ νὰ ταπεινωθῶ ἀκόμη;

Τὸ ἕνα κτύπημα ἐπὶνὰν στὸ ἄλλο

○ Ἰ γονεῖς μου, γιὰ πρώτη φορὰ, δὲν μοῦ πῆραν τὸ μέρος. Ἀγαποῦσαν τὸν Ζάν σὰν παιδί τους καὶ ὑπέφεραν βα-θειὰ γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὅταν ἀρχισα νὰ τὸν θρίζω, εἶδα στὰ μάτια τους ὅτι δὲν συμφωνοῦσαν μαζί μου. Ἐ-πρεπε τὸ ταχύτερο νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, ἀπ' αὐτὸ τὸ πε-ριβάλλον, ἀπ' αὐτὴ τὴν συνοικία, ὅπου ὅλοι με γνώριζαν! Δὲν μπορούσα πιά ν' ἀναπνεύσω ἐκεῖ μέσα!

Ἐνα σχέδιο σιγὰ-σιγὰ ἀρχισε νὰ σχηματίζεται στὸ μυαλό μου. Ὁ Ροζὲ θὰ εἶχε ξαναπάρει γιὰ τὸ Περού, θὰ γύριζε ὁ-μως σ' ἕνα χρόνο. Ἄν με ξαναβρίσκει ὁμοῖα μετ' τὴν παλὰ Σὺλ-βέτ, ἴσως ξαναγεννιῶταν ἡ ἀγάτη του.

Τηλεφώνησα στὴν παλὰ μου προϊσταμένη, τὴν δεσποινίδα Ρετζίνα Βερύ, παρακαλώντας τὴν νὰ μοῦ ὀρίσῃ ἕνα ραντεβού.

Ἐπὶ τῆς δὲν δάφθηκα καὶ φόρεσα ἕνα παλὸ σκούρο κο-στούμι. Ὅταν με ἀντίκρυσε, φώναξε:

—Τί σὰς συνέβηκε, μικρὴ μου; Δὲν εἶσθε πιά ἡ ἴδια.

—Πέρασα δυὸ φρικτὰ χρόνια, δεσποινίς... Τώρα θρίσκω καὶ ὑπὸ διαζύγιο. Οἱ γονεῖς μου θρίσκονται σὲ κακὴ οἰκονομικὴ κατάστασι. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ πρῶν σύζυγός μου. Καὶ εἶμαι ἀπέν-ταρη. Μπορεῖτε νὰ με ξαναπάρτε στὴν ὑπηρεσίαν σας;

Ἡ Ρετζίνα Βερύ με ἐξήτασε βαθειὰ μετ' τὸ βλέμμα της. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν πολὺ διορατικὴ, ἐγὼ ὅμως εἶχα προετοιμασθῇ γι' αὐτὴ τὴν ἐξέτασι. Ἐπὶ τέλους μοῦ εἶπε:

—Ἰσως κατὰ τὰ Χριστούγεννα κενωθῇ μιὰ θέσις. Πρέπει ὅμως νὰ ἐξασκηθῇτε στὴ στενογραφία. Καὶ σὰς εἰδοποιῶ ὅτι ὁ μισθός θὰ εἶναι πολὺ μικρός.

—Δὲν πειράζει. Θὰ δεχόμουν με εὐγνωμοσύνη ὅποιαδήποτε θέσι.

Ἡ Ρετζίνα Βερύ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, καὶ με ρώτησε ξαφνι-κά, κυττάζοντάς με κατὰματα:

—Τὸ ξέρετε ὅτι ὁ Ροζὲ Ρὲν ἦταν τελευταίως στὸ Παρίσι;

Ψιθύρισα μερικὰ ἀόριστα λόγια, γιατί δὲν ἤθελα νὰ πῶ οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι. Ἐκείνη πρόσθεσε:

—Τὸ ταξίδι του εἶχε ἕναν σκοπό: παντρευθῆκε ἐδῶ μετ' τὴν δεσποινίδα Ἐτόν καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸ Περού.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ὅλα στριφογύριζαν ἐκεῖ μέ-σα. Ὁ Ροζὲ εἶ

Ώσπου γιακαδάκι, ή Ρετζίνα Βερύ μου έβριξε μια έκπληκτη ματιά:

—Θά έλεγε κανείς ότι ποτέ δέν παντρεύθηκε αυτό τὸ παιδί! Κορίτσι ένατὸ τοῖς ένατὸ!

Ἡ νέα μου γνωριμία

Η έργασία με άλλαξε και μ' εμπόδιζε νὰ σκέπτομαι τὸν αὐτὸ μου. Πάντως, ὅταν γύριζα τὸ βράδυ στὸ ὠραῖο μου σαλονάκι, ἐνοιῶθα βαρεῖά τὴν μοναξιά μου. Στὴ σκέψη ὅτι εἶχα χάσει τὸν Ροζέ, ἐσφιγγα τὰ δόντια μου. Τί νὰ γίνῃ όμως! Τὸ παρελθὸν ἦταν παρελθόν. Τώρα ἔπρεπε νὰ ψάξω νὰ βρῶ καινούργιο σύζυγο. Ἐνα ὁμορφὸ σπῖτι, ἕναν ἄνδρα ἐρωτευμένο κι' ἐπιεικῆ, χρήματα πολλά, καὶ τὸν τίτλο τῆς νόμιμης συζύγου. Ἀ! ἤξερα καλὰ τί ζητοῦσα!

Στὸ γραφεῖο κατόρθωσα νὰ με ἀγαπήσουν ὅλοι καὶ ἰδιαίτερος ἡ γραμματεὺς τοῦ διευθυντοῦ, μιὰ νεαρή χήρα ἀπὸ καλὴ οικογένεια, ποὺ εἶχε λαμπρὲς σχέσεις. Ἡ Ζίνα Ντυκλό, με συμπάθησε καὶ με καλοῦσε σὲ ὅλες τὶς συγκεντρώσεις τῆς. Συνεδέθηκα με μερικὸς ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς καὶ συχνὰ τοὺς καλοῦσα στὸ σπῖτι μου.

Πῆρα τὴν ἀδεία μου τὸν Αὐγούστο, γιατί ἡ Ζίνα με εἶχε καλέσει νὰ πάω μαζί τῆς στὶς Κάννες. Στὸ ξενοδοχεῖο, στὸ καζίνο, στὴν πιάζ, γνώρισα πολλὸν κόσμο σίκι. Πολλοὶ ἄνδρες μοῦ ἔκαναν κόρτε, ἐγὼ ὅμως τοὺς κρατοῦσα σὲ ἀπόστασι.

Ἐπὶ τέλους σ' ἕνα κοντέιλ, ποὺ εἶχαν δώσει κάποιο γνώριμοι τῆς Ζίνας, γνώρισα τὸν Ἀνδρέα Μπαστιέ. Ἦταν χήρος, ὄχι καὶ πολλὸ νέος, ἐπαχίριστος, πλούσιος. Ὅχι ἀμφίβολη περιουσία, ἀλλὰ κολοσσιαία! Ἦταν μέλος σ' ἕνα σαρὸ διοικητικὰ συμβούλια, ἐπάγγελμα ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιδίδεται στὸ σαρὸ ποὺ λάτρευε: τὸ κυνήγι. Εἶχε στὶς Κάννες ἕνα ὑπέροχο γιῶτ καὶ μιὰ θαυμασία δίλλα περιγυρισμένη με κήποι. Ἐμαθα ὅτι εἶχε ἐπίσης σπῖτι καὶ στὸ Παρίσι, καὶ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ λησμονήσῃ τὴν γυναῖκα του ποὺ εἶχε χάσει δέκα χρόνια πρίν.

—Ὁ Ἀνδρέας Μπαστιέ εἶναι θαυμάσιος ἄνθρωπος! μοῦ εἶπε ἕνας φίλος του. Ἐχε χρυσὴ καρδιά, εἶναι ὅμως πολὺ εὐέξαπτος. Ὅταν παραφέρεται δὲν ξέρεῖ τί κάνει! Ἡ γυναῖκα του ὅμως ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχισμένη μαζί του, γιατί ἦταν γλυκεριά, λεπτή, εὐαίσθητη.

Γλυκεριά, λεπτή, εὐαίσθητη... Μποροῦσα νὰ τὰ ἔχω ὅλα αὐτὰ ἂν ἤθελα.

Ὁ Ἀνδρέας μᾶς κάλεσε, τὴν Ζίνα καὶ μένα, στὸ γιῶτ του. Ἐγὼ ἄφησα τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες καὶ ἀθήσα μόνη στὴν πρῶμνη, κυττάζοντας τὸ τοπίο με ἔκστασι.

Σαφνικὰ ἀκούσα πίσω μου μιὰ φωνή:

—Σὰς ἀρέσει ἡ θάλασσα, κυρία;

—Ὑπερβολικά! Ἀλλωστε εἶναι καὶ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πηγαίνω με γιῶτ.

—Εἶναι δυνατόν;

—Δὲν βγῆκα ποτέ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιατί ἡ οἰκογένειά μου ἦταν πολὺ πτωχή.

Αὐτὴ ἡ ὁμολογία φάνηκε ὅτι τὸν συγκίνησε. Καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλῇ με ἐγκαρδιότητα.

Φρόντισα ὥστε νὰ πάρῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν συνομιλία τὴν εἰκόνα μιᾶς νεαρῆς γυναῖκας, ποὺ ἦταν σχεδὸν παιδί, καὶ ποὺ ὀλόκληρη ἡ ζωὴ τῆς ἦταν μιὰ θυσία.

Ὅταν ἔφυγα γιὰ τὸ Παρίσι, ὁ Ἀνδρέας Μπαστιέ κι' ἐγὼ εἶχαμε γίνει φίλοι.

Εὐτυχισμένη πῆγα τὸ προῖ στὸ γραφεῖο. «Δὲν θὰ μείνω πολὺ ἀνύμφη», σκέφθηκα.

Διασχίζοντας τὸν μακρὸ διάδρομο, πέρασα μπροστὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ροζέ. Καὶ ὅπως πάντα, τὸν σκέφθηκα με σφίξιμο τῆς καρδιάς. Με μιὰς, σηκώνοντας τὰ μάτια, τὸν εἶδα μπροστὰ στὴν πόρτα.

—Συλβέτ! εἶπε σιγανά.

Ἀνοῖξε διάπλατα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, με ἄφησε νὰ περάσω, καὶ τὴν ξανακλείσει.

—Συλβέτ! Ἐσὺ... Ἐσεῖς!... Ἐσεῖς ἐδῶ, καὶ τόσο ὅμοια με τὴν παλιὰ Συλβέτ. Σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτε ἀλλάξει!

—Ὅλα ἄλλαξαν, Ροζέ. Ἐγὼ χόρισα καὶ σεῖς... ἐσεῖς παντρεύηκατε.

—Χωρίσατε! ἐπανελάβε στρίβοντας τὰ δάχτυλά του. Χωρὶμένη! Ἐλεύθερη! Αὐτὸ λοιπὸν σὰς μεταμόρφωσε ἔτσι;

—Σὰς εἶπα ὅτι ὑπέφερα, ὅτι ἤμουν δυστυχισμένη. Ὁ γάμος μου ἦταν ἕνα φρικτὸ σφάλμα. Με συνέτριψε...

—Τώρα ὅμως συνήλθατε! Δὲν φαίνεστε παραπάνω ἀπὸ δεκαοχτὼ χρονῶν.

—Καὶ σεῖς, Ροζέ, εἰσθε εὐτυχισμένοι;

—Ναί, βέβαια, ψιθύρισε.

Καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του σὰν γιὰ νὰ διώξῃ μιὰ ἔννοια.

Αὐτὴ ἡ κίνησις με συγκίνησε. Ἀγαπημένε, ἀγαπημένε μου Ροζέ! Εἶχε τὰ ἴδια φωτεινὰ μάτια, μέσα στὸ ἠλιοφωμένο του πρόσωπο, τοὺς ἴδιους ἀσημένιους κροτάφους... Δὲν θὰ μποροῦσα λοιπὸν ποτέ πιά ν' ἀκουμπήσω ἐπάνω του τὰ χεῖλη του; Ὅ! πόσο τὸν εἶχα ἀγαπήσει. Ἐκεῖνο τὸ τελευταῖο φαντεβοῦ μᾶς εἶχε καταστρέψει τὶς δύο μας ζωές.

—Πρέπει νὰ πάω στὸ γραφεῖο μου, τοῦ εἶπα γαλήνια.

Χωρὶς νὰ προσέξῃ λέξι, με ἄφησε νὰ φύγω.

Πλησίασα τὴν δεσποινίδα Βερύ καὶ τῆς εἶπα:

—Δεσποινίς, θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι ὁ κύριος Ρέν ἐπέστρεψε.

Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὴ μοῦ ἐμπιστευθῇτε τὴν ἀλληλογραφία του, ἀκόμη κι' ἂν σὰς τὸ ζήτηση;

Ἡ δεσποινίς Βερύ με ἀναμέτρησε με τὸ ὄξύ τῆς βλέμμα καὶ μοῦ εἶπε ἀπότομα:

—Ἐχετε δίκιο, μικρὴ μου! Βλέπω ὅτι γίνετε πιδ λογική! Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ξαναδῶ τὸν Ροζέ. Ὑπέφερα περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶχα ποτέ μου ὑποφέρει. Τὸν ἐνοιῶθα τόσο κοντὰ μου, κι' ὅμως ἦταν μακριὰ μου!

Ὅταν ὁ Ἀνδρέας Μπαστιέ μοῦ τηλεφώνησε, δέχθηκα με χαρὰ τὴν πρόκλησὶ τοῦ σὲ δεῖν. Καὶ τὸν προσκάλεσα κι' ἐγὼ, ἀλλὰ στὸ σπῖτι τὸν γονέων μου.

Τὸ μικρὸ διαμέρισμα τὸν γονέων μου, ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ πατέρα μου, ἡ καλωσύνη τῆς μητέρας μου, συγκίνησαν τὸν Ἀνδρέα. Τοὺς ἔκαμε καὶ αὐτοὺς καλὴ ἐντύπωσι, ἡ συμπάθειά τους ὅμως δὲν ἦταν τόσο αὐθόρμητη ὅσο γιὰ τὸν Ζάν. Ἡ μαμὰ βρῆκε τρόπο νὰ μοῦ πῇ κρυφά:

—Ξέρεις τί συνέβηκε στὸν Ζάν; Ἡ χημικὴ του ἐφεύρεσις πῆρε τὸ βραβεῖο στὸν παγκόσμιο διαγωνισμό. Πενήντα χιλιάδες φράγκα, καὶ λαμπρὲς προσφορὲς γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσί τῆς ἐφευρέσεως.

—Φυσικά! εἶπα με πικρία. Ἐγὼ, πέρασα μαζί του τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, καὶ ἡ Ἀλίκη ἐπώφελεται ἀπὸ τὴν τύχη!

Μ' ἀφώνη μουρὴ στὸ βλέμμα, ἡ μητέρα μου συνέχισε:

—Ἡ Ἀλίκη θὰ τὸν ἀγαποῦσε, ποῦ φαίνεται, καὶ χωρὶς αὐτὴν τὴν τύχη. Περιμένει μωρὸ, καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἔγινε πραγματικὰ ὁμορφη.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ, διψοῦσα ν' ἀκούσω τὸν Ἀνδρέα νὰ μοῦ πῇ τρυφερά λόγια. Δὲν μοῦ ἔλεγε τίποτα ἀκόμη, ἐνοιῶθα ὅμως ἀνυπομονησίας, ἤθελα νὰ δείξω στὸν Ροζέ καὶ στὸν Ζάν ὅτι τρευθῇ τὴν ὠραία Μπλαντίν. Ἐτόν! Καλὰ λοιπόν! Θὰ μ' ἔβλεπε τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

Τὸν γιῶτ, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ με ἔβλεπε νὰ περνῶ με τὸ αὐτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαντῶ ἀπὸ σεσιλλά...

—Συγχώρησέ με, Συλβέτ! Εἶχα ἀπόλυτον ἀνάγκη νὰ σὲ δῶ. Ἐμαθα τὴν διεύθυνσί σου στὸ γραφεῖο. Σὲ παρακαλῶ, μὴ με διώξεις! Ἐγὼ κατὶ πολὺ σπουδαῖο νὰ σοῦ πῶ.

Εἶχε ξαναρχίσει νὰ μοῦ μιλῇ στὸν ἐνικό, με κυττοῦσε με πάθος. Μὴν εἶχε τρελλαθῇ;

Σαφνικὰ μοῦ ἄρπαξε τὰ χέρια καὶ τὰ ἔσφιξε μέσα στὰ δικὰ του.

Συλβέτ, σὲ ἀπέφυγα, ὅπως με ἀπέφυγες καὶ σὺ, γιατί ὠφεῖλα νὰ μείνω πιστὸς στὴν Μπλαντίν! Εἶναι ἐξαιρετικὴ γυναῖκα, ἡ καλύτερη φίλη μου ἐδῶ καὶ χρόνια. Ὑστερα ἀπὸ τὴν τελευταία μου συνάντησι μαζί σου, δὲν εἶχα πιά τὴ δύναμι νὰ ξαναγυρίσω μόνος στὸ Περὺ.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν μοναξιά μου, εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γυναῖκα παρουσία! Ἦξερα ὅτι ἡ Μπλαντίν ἦταν ἐρημὴ κι' αὐτὴ. Ἀποφασίσανε νὰ ἐνδῶμαε τὶς ζωές μας.

Φανταστήκαμε ὅτι ἡ φίλη μας ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία. Δυστυχῶς ὅμως δὲν συνέβηκε αὐτὸ.

Οἱ ἰδιοσυγκρασίες μας εἶναι ἐντελὲς διαφορετικὲς. Δὲν ταυριάζομε. Εἶχα ὅμως δώσει τὸ λόγο μου καὶ προσπάθησα με ὅλες μου τὶς δυνάμεις νὰ τὴν κάμω εὐτυχισμένη. Σήμερα ὅμως μοῦ εἶπε —ἔτσι, ἀπλά, σὰν φίλη— ὅτι σκέφθηκε καὶ ὅτι βλέπει καθαρά πὼς ἡ συμβίωσίς μας δὲν εἶναι δυνατὴ. Δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ στὸ Περὺ μαζί μου. Βρίσκει ὅτι τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ χωρίσωμε.

Συλβέτ, λατρεντὸ μου κοριτσάκι, εἶμαι ἐλεύθερος! «Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι πιά!» Νά, τί ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Αὐτὴ ἡ φράσις ἀνέβηκε στὰ χεῖλη μου, ὁ Ροζέ ὅμως με εἶχε ἤδη πάρει στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κοντὰ κοντὰ στὸ δικό μου. Ζάλη με κυρίευσε. Καὶ τὰ χεῖλη μας ἐνώθησαν...

Μισὴ ἢ μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἔπαυσε νὰ ντιδάνι, ἔειπε πρὸς ἐμένα ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶχε ξαναγεῖται, ἕνα πρόσωπο με μισοκλειστά μάτια.

—Συλβέτ! δική μου! ψιθύρισε. Ἐπὶ τέλους! Θὰ φύγωμε οἱ δύο μας...

Ρίγησα. Νὰ φύγω; Ἐγὼ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῶ τὴν ἡμέρα!

Σπαρταγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, εὐτυχισμένη ὅμως ποὺ ἤμουν κοντὰ του, πῆρα τὸ ἀγαπημένο του κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια μου καὶ ἔσκυψα γιὰ νὰ τὸ φιλήσω.

Τὸ φίλι μᾶς ὅμως τὸ δέκονε ἕνας παράξενος θόρυβος. Τρομαγμένη, σήκωσα τὸ κεφάλι μου: στὴν πόρτα στεκόταν ὁ Ἀνδρέας!

Δὲν πρόλαβα νὰ βρῶ δικαιολογίες, νὰ μιλήσω, νὰ κλάψω. Τὸ χέρι τοῦ Ἀνδρέα χόθηκε στὴν τσέπη του. Εἶχε ὅπως τρομερὸ. Συγχρόνως ἀντήχησαν ἡ λέξις: «Ἀθλιε!» καὶ ἕνας πυροβολισμός. Τὸ σώμα τοῦ Ροζέ, ἐπάνω στὸ ντιδάνι, σπάρταξε. Ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ, ἀμέσως ὅμως ἀκούσθηκε καὶ δευτέρως πυροβολισμός. Φρικτὸς πόνος μοῦ ἔσχιζε τὸ πρόσωπο. Καὶ ὕστερα, τίποτα πιά...

Σήμερα εἶμαι μιὰ γυναῖκα λιγώτερο ἀπὸ τριάντα χρονῶν. Ἀλλὰ ποὺ δὲν ἔχει πιά ἡλικία. Ἐγὼ σὲ τέτοιο βαθμὸν παραμορφωθῇ, ποὺ ἡ μητέρα μου δὲν με ἀνεγνώρισε ὅταν με ξαναεῖδε, ἀφοῦ ἔγινε καλὰ. Ἡ σφαῖρα μοῦ ἔσχιζε τὸ πρόσωπο.

Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχα πεθάνει, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο ἤμουν καταδικασμένη νὰ πληρώσω τὰ σφάλματά μου. Ὅλες τὶς ὥρες ποὺ εὐκαιρῶ ἀπὸ τὴν ἐργασία μου, ὅλα τὰ λεπτά, ὅλα τὰ δευτερόλεπτα, σκέπτομαι τὴν τραγωδία ποὺ ἐπροκάλεσα.

Ἀφοῦ ἀγαπήθηκα ἀπὸ τρεῖς ἄνδρες, τρεῖς ἄνδρες ὑπέροχους, ἔμεινα ἐρημὴ γιὰ πάντα. Γνώρισα τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ χεῖμα, γνώρισα τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν αὐτὸ μου, καὶ συνεπὲς δὲν γνώρισα τὴν ἀγάπη.....

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

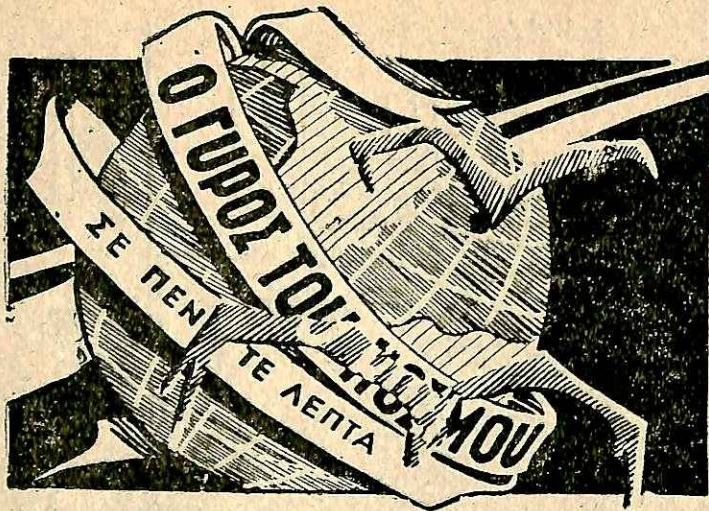
Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

Μετὰφρασις: ΙΟΥΛΙΑΣ ΔΑΒΑΡΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

ΕΝΑΣ Ίρλανδός, κάποιος Μάκ Έβερτον, καθόταν προ ημερών στο προαύλιο ενός ξενοκτορείου στο Δουβλίνο και έπαιρνε το πρόγευμά του. Σε λιγάκι σηκώθηκε δυνατός αέρας κ' έφερε στα πόδια του ένα κομμάτι έφημερίδα. Ο Έβερτον την έκλωτσησε, αλλά ή έμπλεχτη στα πόδια του. Τότε αυτός από περιέργεια την πήρε και άρχισε να την διαβάει. Ήταν ένα κομμάτι πολύ παλιό έφημερίδας, που δεν είχε βέβαια κανένα ενδιαφέρον. Φαντασθήτε όμως την κατάσταση του, όταν είδε την ετίδησι του θανάτου του αδελφού του, τον οποίον είχε χάσει από πάρα πολλά χρόνια. Η έφημερίδα έλεγε ότι ο αδελφός του Τζάκ Έβερτον έπεσε από ένα αεροπλάνο και σκοτώθηκε κατά την διάρκεια του ευρωπαϊκού πολέμου, δηλαδή εδώ και είκοσιτέσσερα χρόνια.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΙ δικηγόροι της Λυών είχαν δουλειές τις περασμένες εβδομάδες. Και όλες υποθέσεις διαζυγίων, σαν να είχε πέσει πραγματική επιδημία διαζυγομανίας. Και ή αίτεια ήταν ή εξής:

Οι γυναίκες πολλών έμπόρων έλαβαν ανώνυμα γράμματα, όλα γραμμένα με τον ίδιον γραφικόν χαρακτήρα, όπως διεπιστώθη άργότερα, και τα οποία έλεγαν τα εξής: «Ένας φίλος που ενδιαφέρεται, για την εύτυχία σας, σας είδωποιεί ότι ο σύζυγός σας έχει έρωτικές σχέσεις με την δακτυλογράφον του και καταστρώνει μαζί της κά-

ποιο σχέδιο για να σας καταστρέψει».

Μιά από τις ενδιαφερόμενες είδοποίησε την άστυ νομία. Ήταν φανερό ότι ο άποστολεύς αυτών των έπιστολών κάτι έγνώριζε για να γράφει με τόσο πεποίθησι. Έπειτα ή άστυνομία έφαντάστηκε ότι πρόκειται περί κανενός φορσέρ και έδειξε τα γράμματα στους διαπρεπεστέρους νευρολόγους. Ένας όμως απ' αυτούς άνεγνώρισε τον γραφικόν χαρακτήρα μιάς πελάτισσάς του: ήταν μιά δακτυλογράφος, που συνέληφθη και τα έμαρτυρήσαν όλα. Υπηρετούσε στο γραφείο ενός έμπορου, ο οποίος την απέλυσε για να πάρη μιάν άλλην, που την έκαμε έρωμένην του. Και ή πρώτη, για να εκδικηθή έστειλε τα ανώνυμα εκείνα γράμματα σε όλες τις νυναικές της Λυών. Και έδημιούργησε όλην αυτήν την ιστορία των διαζυγίων, ή οποία φυσικά έξεθύωνε, όταν μαθεύτηκε ή αλήθεια.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

ΑΝ ήσαστε ύπνοβάτης, να είδοποιήσετε άμέσως όλους τους οικείους σας, και τους γειτόνους άκόμη, για να το ξέρουν. Άλλως κινδυνεύετε να πάθετε, ότι έπαθε μιά άμερικανίδα νειόπαντρη μάλλιστα, που δεν έφρόντισε να είδοποιήση τον άντρα της για το έλάττωμά της αυτό.

Η άμερικανίς αυτή πού την έλεγαν Νέτι Μπέιλ, σηκώθηκε ένα βράδυ και άρχισε να περιφέρεται μέσα στο σπίτι, κοιμισμένη φυσικά. Σε μιά στιγμή σκοντάβει σε μιά καρέκλα και την άναποδογυρίζει. Άπό τον κρότο πετιέται ο άντρας της από τον ύπνο και, νομίζοντας πως είναι κανένας λωποδύης αρπάξει το πιστόλι του και μπαίνει στο διπλανό δωμάτιο όπου ά-

ΚΟΥΣΕ ΤΟΝ ΚΡΟΤΟ

Εκεί είδε μιάν άκαθόριστη σιλουέττα, νομίζει πως είναι ο κλέφτης, του φωνάζει να σταθή και έπειδή ή γυναίκα του δεν άκούει, φυσικά, άφου είναι κοιμισμένη, έκείνος πυροβολεί και την σκοτώνει. Και μόνον όταν άναψε το φώς έκατάλαβε το τραγικό λάθος του.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΠΕΝΘΟΣ

ΕΙΝΕ πολύ περίεργος ο πρόπος κατά τον οποίον έξεδήλωσε την άγάπη πρὸς τον άντρα της, μιά γυναίκα που άπέθανε κατά την περασμένην έβδομάδα στα περίχωρα του Παρισιού. Η γυναίκα αυτή, που την έλεγαν Έρριέτη Λαβενιέ, είχε όλο της το σώμα στιγματισμένο με πολυάριθμες προσωπογραφίες του άνδρός της, που είχε πεθάνει πολλά χρόνια πριν, κατά την διάρκεια μιάς έξερευνητικής άποστολής.

Η άπαρηγόρητη χήρα, που τον είχε άκολουθήσει, για να δείξη την άγάπη και την άφοσίωσί της πρὸς τον νεκρόν άντρα της, έστι γιατί έστειλε κατ' αυτόν τρόπον, σύμφωνα με το έθιμο των Ιθαγενών, στη χώρα των οποίων είχε πεθάνει ο μακαρίτης κατά την διάρκεια της άποστολής.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

Η άγάπη μας πρὸς τα ζώα δεν είναι πάντα άνιδιοτελής και αίσθηματική, πρὸ παντός, όταν πρόκειται περί ζώων που μας δίνουν κάποιο είδος ήμης. Αυτό άπέδειξαν οι Αυστραλοί κτηνοτρόφοι, όταν παρετήρησαν ότι τα πρόβατα, όταν δεν λερώνονται δίνουν μαλλί πὸ μακρὸ και λεπτό, που πουλιέται φυσικά άκριβότερα. Έτσι λοιπόν έσκέφθηκαν να ντύουν τα πρόβατά τους, για να μη λερώνεται το μαλλί τους.

Σήμερα 50.000 πρόβατα στην Αυστραλία είναι σκεπασμένα με ένα είδος έπανωφοριού από άδιάβροχο πανί. Η καινοτομία αυτή έχει και ένα άλλο καλό: έδημιούργησε μιά νέα βιομηχανία στο Σίδνεϊ, που άπασχολεί πολλούς έργατες.

ΓΛΩΣΣΕΣ... ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ΕΜΕΙΣ τρομάζουμε να μάθουμε τη γλώσσα μας. Και όμως υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να συνεννοηθούν με τους κατοίκους όλων των

ευρωπαϊκόν χωρών, και με τον καθέναν στην γλώσσα του. Ένας από τους γλωσσολάφους αυτούς ήταν ο Σάντο Σέμο, που είχε προσληφθή ως έπίσημος οδηγός στην Διεθνή Έκθεση των Παρισίων το 1937, γιατί έγνώριζε 30 ζωντανές γλώσσες και 60 διαλέκτους. Τελευταίως όμως κάποιος άλλος τον έπέρασε: είναι ο έπίσημος διερμηνεύς του γερμανικού ύπουργείου των Έξωτερικών, που γνωρίζει 140 γλώσσες!

ΕΝΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

ΕΝΑ σκάνδαλον που εξέσπασε μετά τον θάνατο του πρωταγωνιστού χαλάει κόσμο στην Άμερικανία. Πρόκειται για πόν Ιάπωνα Χασάνκ Φαζιμούρα, τον βασιλέα της μετάξης, που άφησε περιουσία πολλών έκατομμυρίων και έξηφανίσθη κατά τρόπον πολύ μυστηριώδη.

Λίγες εβδομάδες προτού πεθάνη ο Φαζιμούρα είχε υπογράψει με μιάν ασφαλιστική ή εταιρία συμβόλαια ζωής για 20 έκατομμύρια φράγκων. Μετά την εξαφάνισή του ή υπόθεσις έπήγε στα δικαστήρια. Η ασφαλιστική ή εταιρία υποστήριζε ότι ο πελάτης της είχε αυτοκτονήσει και έπομένως δεν ήταν υποχρεωμένη να καταβάλη την άποζημίωσι. Έπειδή όμως δεν μπόρεσε να το άποδείξη αυτό, το δικαστήριο έβγαλε μιάν άπόφασι κατά την οποίαν ή άποζημίωσις έπρεπε να καταβληθή στη χήρα του Φαζιμούρα.

Άμέσως όμως τότε παρουσιάστηκε ο δικηγόρος μιάς χορευτριάς των νυκτερινών κέντρων του Σικάγου, της μίς Ρέιστερ, και έδειξε μιάν διαθήκη, με την οποίαν ο Φουζιμούρα κληροδοτεί την άποζημίωσιν αυτήν στην χορεύτρια. Έγιναν άνακρίσεις, φυσικά, από τις όποιες ήλθαν εις φώς πράγματα καταπληκτικά. Ο πολυεκατομμυριούχος αυτός την ήμέρα ήταν ένας μεγάλος έπιχειρηματίας, το βράδυ καλός οικογενειάρχης και τη νύχτα έγύριζε στα πὸ κάκoφρημα κέντρα, όπου έκανε παρέα με όλους τους κακοποιούς του Σικάγου. Εκεί έγνώρισε την μίς Ρέιστερ, την οποίαν έκάλεσε μιά μέρα εις την θαλαμγόν του και από τότε έξηφανίσθη. Υπάρχουν υπόνοιες ότι αυτή τον υποχρέωσε να συντάξη αυτήν την διαθήκη, μετά τον έσκότωσε και έξαφάνισε το πτώμα του.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

ΤΗΝ έξερετε τη νέα τρέλλα των Άμερικανών; Είναι να καταπνύνουν ζωντανά χρυσόψαρα. Η παράξενη αυτή ιδιοτροπία έχει την εξής καταγωγήν της.

Εδώ και μερικούς μήνες ένας φοιτητής του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ έστοιχημάτισε να καταπνίξη ζωντανό ένα χρυσόψαρο, που έζούσε άνώποτο στην κρυσταλλίνη φυλακή του. Ο φοιτητής έκέρδισε το στοιχημα χωρίς να πάθη τίποτε, γιατί το ψάρι όταν βρέθηκε μέσα στο στομάχι του έμόφησε, κι' αυτός το έχωνε, όπως θα έχωνε ένα κομμάτι κρέας.

Το πράγμα όμως διαδόθηκε μεταξύ των άλλων φοιτητών, που άρχισαν άμέσως να βάζουν παρόμοια στοιχήματα. Και σε λίγον καιρό έγινε πραγματική έπιδημία. Έπειτα, από το Χάρβαρντ ή έπιδημία αυτή μεταδόθηκε σε άλλα άμερικανικά Πανεπιστήμια και δεν έμεινε χρυσόψαρο που να μην καταβροχύσθη από τους φοιτητές.

Πρὸ ημερών ένας φοιτητής του Πανεπιστημίου της Βοστώνης κατέκτησε και το σχετικό ρεκόρ: κατέπνευσε 45 ψαράκια σε διάστημα μιάς ώρας. Έδήλωσε δέ, ότι θα εκάτιπνε και άλλα αν είχε πρόχειρα. Σε πολλές πανεπιστημιακές πόλεις έχουν έξαντληθή τα χρυσόψαρα και οι φοιτηταί καταφεύγουν στα ένυδρεια και τις συλλογές ψαριών. Τελευταίως όμως έπενεβη ή άστυνομία για να σταματήση την καταστρεπτική αυτή μόδα.

ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΗ ΜΑΝΙΑ

Η συλλογή αυτογράφων είναι μιά μανία, όπως τόσες άλλες. Γι' αυτό άκριβώς, έκείνος που την έχει αυτή την μανία πρέπει να είναι πολύ πλούσιος, για να έμπορ ή την ικανοποιή. Τα αὐτογράφα, θά πητε, δεν στοιχίζουν τίποτε. Και όμως, υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις όποιες πληρώνονται πολύ άκριβά, όπως συνέβη τελευταίως εις το Χόλλυγουντ.

Αυτή τη μανία την έχει ένας τσαγγάρης, που μαζεύει αὐτογράφα διαφόρων προσωπικοτήτων. Στην πρώτη γραμμή είναι βέβαια οι κινηματογραφικοί άστέρες. Έλήτση λοιπόν ένα αὐτόγραφο από έναν ήθοποιό, εις τον οποίον εύρηκε τον μάστορά του. «Πολύ ευχαρίστως, το έλεπε ο ήθοποιός, σου χρωστώ ένα λογαριασμόν από έκατό δολάρια.

Σου υπογράφω ένα τσέκ για το ποσόν αυτό και αν σ' ενδιαφέρει, το αὐτόγραφο, κράτησε το τσέκ». Έτσι, ο τσαγγάρης έπρωτίμησε να μη το έξαργυρώση για να έχη ένα αὐτόγραφο του ήθοποιού.

ΠΑΝΔΑΙΜΟΝΙΟ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΤΟ μεγαλύτερο τετράποδο του κόσμου, ο έλέφας, είναι από τα ζώα που τρομάζουν πὸ πολύ από τον θόρυβον. Έτσι το άχιστον άποδεικνύεται από μιάν διαταγή του άγγλικού ύπουργείου της Άεροπορίας, που ρυθμίζει την κυκλοφορία των αεροπλάνων.

«Οι άεροπόροι παρακαλούνται να μη τρομάζουν τους έλέφαντας», λέει ή διαταγή αυτή. Και παρακάτω γίνεται σύστασις στους άεροπόρους να μη πετούν πολύ χαμηλά όταν περνούν άπάνου από τον Ζωολογικόν κήπον του Λονδίνου, γιατί οι έλέφαντες τρομάζουν από τον θόρυβον αυτών και γίνονται πολύ επικίνδυνοι για τους φύλακες και τους έπισκέπτες του Κήπου.

Με την ίδια διαταγή γίνεται σύστασις να περιοριστη ή χρήση άεροπλάνων για διαφημιστικούς σκοπούς, με το δικαιολογητικόν ότι ο θόρυβός, που είναι κοινόν κτήμα, δεν πρέπει να κατακλύζεται από διαφημιστικά άεροπλάνα, που δημιουργούν σωστό πανδαϊμόνιο.

Ο ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟΣ ο πόνος από τον θάνατο. Άν το σκεφτόταν αυτό ή Ίλιάνα Κάρλυ από το Κριστιανσταντ της Σου-

δίας, προτού πάη στον όδοντογιατρό να βγάλη δυο δόντια που της πονούσαν, θά προτιμούσε να πονέση ακόμα πὸ πολύ παρά να τα βγάλη και να πεθάνη.

Μά, από τα δόντια, θά πητε, μπορεί κανείς να πεθάνη; Και όμως συνέβη και αυτό. Για να μη την πονέση ή έξαγωγή, ο γιατρός την έναρκωσε με αίθερα και της τάβγαλε. Έπειτα όμως, διεπίστωσε τρομαγμένος ότι ή δυστυχισμένη νέα είχε πεθάνει. Από τις άνακρίσεις που έγιναν εξακριβώθηκε ότι ή δόσις του αίθέρος ήταν κανονική και ότι ο θάνατος προήλθε από την υπερβολικήν εύαισθησία του οργανισμού της νέας που είχε κάμει κατάχρησι ναρκωτικών για ν' άνακουφισθή από τον πονόδοντον.

ΑΓΡΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΝ πὸ πρωτότυπη έκδικήν άπατηθέντος συζύγου, την έφάρμοσε ένας Ίταλός γιατρός, στο Μουριάτο. Άφου έμαθε ότι ή γυναίκα του τον άπατούσε με ένα φοιτητήν, ο γιατρός έκανε πως πηγαίνει ταξείδι, αλλά το βράδυ έπέστρεψε ξαφνικά στο σπίτι, όπου έπιασεν έπ' αὐτοφώρῳ τους δύο έραστούς.

Έσυρε το πιστόλι του, αλλά δεν τους έσκότωσε, παρά τους έδεσε γυμνούς και άρχισε να πυροβολή στον άέρα για να μαζευτή ο κόσμος. Έπειτα, όταν μαζεύτηκαν άρκετοί έξω από το σπίτι του, υποχρέωσε το ένοχο ζευγάρι να βγῇ στο δρόμο, και με την άδαιμία τους περιβολή, και με τον κόσμο που άκολουθούσε γιουγαίζοντας, τους ώδήγησε στο πλησιέστερο

ΕΤΕΡΩΣ

ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ

Συναντώνται δυο διαρρηκτες.

—Πώς πηγαίνουν οι δουλειές, έρωτά ο ένας.

—Πολύ καλά, έίπε ο άλλος. Την προχθεσινή νύκτα άνοιξα ένα χρηματοκιβώτιο νέου τύπου, έφωδιασμένο με μιά πρωτότυπη ασφάλεια έναντιόν των διαρρηκτών.

—Και τί βρήκες μέσα;

—Τίποτε.

—Μά που φαίνεται πως είπες ότι οι δουλειές σου πηγαίνουν πολύ καλά.

—Άκριβώς. Το χρηματοκιβώτιο άνήκε σε κείνον που τα κατασκευάζει και τώρα με πληρώνει για να κρατήσω το στόμα μου κλειστό

ΑΣΦΑΛΗΣ ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ

Ο άξιωματικός ενδιαφερόταν για την ποιότητα του ποσίου νερού. Και έρωτά τον λοχία.

—Και τί μέτρα έχετε λάβει για να προλάβης κάθε μόνυ;

—Πρώτα, κύριε λοχαγέ, το βράζουμε.

—Έτσι.

—Κατόπιν το φιλτράρουμε.

—Λαμπρά.

—Και ύστερα πίνουμε κρασί!

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

— Μπορώ να ρώτησω τι πράγμα είναι αυτό που έχετε κάτω από τη μασχάλη σας; έρώτησε ο υπάλληλος του ξενοδοχείου του νεοαφιχθέντος πελάτη.

—Είναι μιά άνεμόσκαλα, το έξηγησε ο πελάτης. Πάντα όταν διανυκτερεύω σε ξενοδοχείο την παίρνω μαζί μου, ώστε σε περίπτωση πυρκαϊγής να μπορώ να καταβείνω από το παράθυρο.

—Λαμπρή ιδέα, άπάντησε ο υπάλληλος, αλλά θά ήθελα να σας ύπομνησω ότι ο κανονισμός του ξενοδοχείου για όσους πελάτες έχουν μαζί τους άνεμόσκαλες είναι να πληρώνουν το ένοίκιο του δωματίου... προκαταβολικά.

άστυνομικό τμήμα, όπου τους παρέδωσε. Ο γιατρός θά τιμωρηθή βέβαια για αὐτή την πράξη επί προσβολή της δημοσίας αιδούς, αλλά είναι πολύ ευχαριστήματος από την πρωτότυπην αυτήν έκδικήν που έπέβαλε στους δυο ένόνους.

Χαράς εύαγγέλια για τους φίλους των θαλασσιών λουτρών που... δεν έφεραν ποτέ! Έφερθη στην Άμερικανική και έτέθη ήδη εν χρήση ένα είδος παιχνιδιού που δεν άφήνει το σώμα να βουλιάξει. Το έιν λόγος μαγιώ κατασκευάσει από ειδικά χημικά νήματα με συστατικά ελαφρότερα του θαλασσιού υδάτος.

Κουβεντούλες

Μιά άναγνώστριά μου που υπογράφεται «Αδικημένη», μου εκφράζει τον πόνο της που έμεινε όρφανή σε ήλικία που άλλα κορίτσια γλεντούν και περνούν μια ζωή ξέγνοιαστη. Αυτή αναγκάστηκε να εργασθώ στα δεκαοχτώ της χρόνια για να μπορέ να ζήσει τ' αδελφάκια της και την γρηά γιαγιά της. Μητέρα δεν γνώρισε, σχεδόν, γιατί ήταν μόλις έπτά χρόνων σαν είχε την άτυχία να την χάσει. Όσο ζούσε ο πατέρας της δεν είχε γνωρίσει δυστυχία — ήταν ένας τίμιος εργάτης που ό,τι εκέρεδισε το ξόδευε για την οικογένειά του — μα η κακή μοίρα δεν σταμάτησε τα κτυπήματά της κι' ο καλός πατέρας πέθανε κι' αυτός αφήνοντάς την μονάχον προστάτην τριών παιδιών και μιας γρηάς μισότυφλης. Τώρα κάποιος νέος την αγάπησε και θέλει να την παντρευθώ, με ρωτάει όμως, έχει το δικαίωμα ν' άκούση την καρδιά της και ν' αφήσει χωρίς προστασία την οικογένειά που απ' αυτήν μονάχα ζή για τή συντήρησι του πατέρα της; —

Με βάζετε σε πολύ δύσκολη θέση, αγαπητή μου άγνωστη φίλη και δεν μπορώ δέβαινα να σας συμβουλευτώ να παντρευθώτε αφήνοντας στο έλεος του κυρίου τα πλάσματά αυτά που κρέμονται από τα χέρια σας. Είναι βέβαια σκληρό να θυσιάζετε την εύτυχία σας, μα πιστέψτε με αν παντρευθώτε θα έχετε τύψεις και δεν θα μπορέτε να ήσυχάσετε ούτε στιγμή.

Εκείνο που έχω να σας συστήσω είναι να εξηγήσετε με ειλικρίνεια στον νέο που σας αγαπά το δράμα της ζωής σας και αν είναι άνθρωπος με καλά αισθήματα θα καταλάβει και ίσως να περιμένει την ημέρα που θα μπορέσει να άποκτήσετε λίγη ανεξαρτησία.

Τ' αδελφάκια σας θα μεγαλώσουν, θα εργασθούν και θα σας ελαφρύνουν από τα βάρη της οικογένειας. Τότε παντρευθώτε με ελαφρά συνείδησιν, διότι θα έχετε κάμει το

καθήκον σας. "Αν ο περί ού λόγος θυμώση σημαίνει ότι δεν είναι αντίξιος σας και μη λυπηθώτε αν τον χάσετε. Αυτά είχα να σας πω, καλή μου φίλη, και θάερος. Όλοι σηκώνομε τον σταυρό μας σ' αυτόν τον κόσμο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΖΗΤΗΜΑ ΑΡΜΟΝΙΑΣ

Από τί, άρά γε, να έξαρτάται ή κομψότης που συνοδεύει πάντοτε ώρισμένες γυναίκες, όπουδήποτε και να βρίσκονται, ενώ άλλες παρά την κομψήν των εμφάνισιν συχνά αποτελούν ένα είδος παραφρονιάς προς το περιβάλλον;

Απλούστατα, από το ότι οι μὲν πρώτες γνωρίζουν τί θα πη άρμονία, ενώ οι άλλες το άγνοούν.

Όταν λ.χ. πρόκειται να πάτε στο θέατρο μη λησμονείτε να ντυθώτε ανάλογα προς την αίθουσα που θα σας φιλοξενήση.

Όρισμένα θέατρα άπαιτούν επίσημον ένδυμα, ενώ άλλα άκούονται στο ένδυμα περιώτου. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, αν παραλείψετε να συμμορφωθήτε προς την εμφάνισιν του συνόλου των θεατών, θα αποτελέσετε παραφρονίαν και ή κομψότης σας όχι μόνον θα περάση άπαρατήρητος, αλλά και πιθανόν να καταστει γελιοί.

Εάν είσθε καλεσμένη σε μίαν έσπερίδα, μη λησμονήσετε να λάβετε υπ' όψιν σας τον ρυθμόν της επιπλώσεως των αίθουσών που πρόκειται να σας υποδεχθούν. Κανονίσατε την εμφάνισίν σας ανάλογα προς αυτές αν πράγματι επιδιώκετε την άρμονίαν.

Αλλ' ίδου και άλλα σημεία όπου αν είναι άνθρωπος με καλώς δεν πρέπει ποτέ να σας έγκαταλείπη:

Εάν π.χ. είσθε μικροκαμωμένη και λιγάκι παχουλή, πράγμα που άσφαλώς δεν σας επιποδίζει να είσθε χαριτωμένη, μη λησμονήσετε να φορέσετε τα ύποδημάτα σας με το ψηλότερο δυνατόν τακούνι, όταν πρόκειται να συνοδεύσετε εις

τον περίπατον μίαν φίλη, της οποίας το άνάστημα υπερβαίνει κατά πολύ το ιδιόν σας. Εάν πάλιν είσθε ύψηλή και αδύνατη και ή τύχη θέλψει ο σύζυγός σας να παρουσιάξη τις αντίθετες άκριδώς διαστάσεις, προσέξате όταν θγαίνετε μαζί του να προτιμήσετε το έπανωφόρι σας που με την κοψή του σας άφαιρεί κάπως άνάστημα και σας προσθέτει λίγα ύποθετικά κιλά.

Μη ντύνεσθε ποτέ πολύ νεανικά όταν πρόκειται να συνοδεύσετε την κόρην σας που έπάρησε τα δέκα έκτώ της χρόνια.

Αφήστε κατά μέρος το δικαίωμα σκουφάκι σας, αν πρόκειται να έλθω να σας συναντήσθω ο γυιός σας, μετά μίαν παρέλασιν, με την στολήν της «Νεολαίας».

Εάν έξ έλλου το μεταγωγικό που θα χρησιμοποιήσετε, είναι το τραμ ή το λεωφορείο άποφεύγετε την θορυβώδη εμφάνισιν στο ντύσιμό σας.

Και το θράδυ αν πρόκειται να πάτε σε μιά έσπερίδα χωρίς να πάρετε αυτοκίνητο κάνετε τρώπο να σηκώσετε κάπως το μακρύ σας φόρεμα μέσα από το έπανωφόρι, για να μή...

Μέσα σ' αυτές τις πολυάριθμες μικρολεπτομέρειες, έγκειται ή πραγματική κομψότης της κάθε γυναίκας.

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Μάλιστα, φίλες άναγνώστριες, το κέντημα στα φορέματα είναι και πάλι της μόδας.

Άσφαλώς, αυτό θα σας ένθουσιάση, διότι υπάρχει έτοιμός τρόπος να άνανεώσετε ένα περσινό σας φορεματάκι.

Το περσινό σας φόρεμα ήταν χαριτωμένο όσον άφορῇ την κοψή και θα ήταν άσφαλώς κρέμα να το μεταβάλετε. Αλλά σας είδαν τόσο να το φορῇτε, ώστε αυτό σας στενοχωρεί.

Το κέντημα λοιπόν έρχεται να σας προσφέρει τη βοήθειά του, και σας προτείνει να σχηματίσετε γιορλάντες από άνθάκια στο κορσάκι, γύρω από τον λαιμό, στο μανίκι, και εν γένει όπωσ ή έμπνευσίς σας σας συμβουλεύει.

Το είδος της θελονιάς που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε, είναι άπλούστατο, ή γνωστή άλυσίδα ή πισωδελονιά.

Μεταχειρισθώτε γι' αυτό το γυαλιστό κοτόν περλέ, στα

χρώματα της άρεσκείας σας.

Μπορείτε έξ έλλου με το ίδιο κοτόν περλέ να πλέξετε μικροσκοπικά λουλούδια και να τα εφαρμόσετε διαφοροτρόπως επάνω στο φόρεμά σας, ώστε να άποτελέσουν μίαν χαριτωμένη γαρνιτούρα.

Με τον ίδιον τρόπο μπορείτε να σχηματίσετε ένα γαρνίσμα καντριγιέ, στον ώμότη ή στην ζώνη.

Το φόρεμά σας θα λάβη άμέσως μίαν όψη διαφορετική και κανείς δεν θα μαντεύσῃ πως πρόκειται για την περσινή σας τουαλέττα.

Ο καλλωπισμός

ΑΝΑΛΟΓΙΕΣ ΚΛΑΣΣΙΚΕΣ

Η κλασσική όμορφιά έχει τις άναλογίες της και οι άναλογίες αυτές καθώς θα ίδήτε, δεν άνταποκρίνονται διόλου με τις άναλογίες που επιδιώκει ή σημερινή Εύα.

Άπαιτούν αυτές οι άναλογίες πλατύ στήθος, μέση μετρία και όχι δακτυλιδένια όπως προσθείνουν μερικοί. Η πολύ στενή μέση θεωρείται όσον μειονέκτημα θεωρείται και ή ύπερ το δέον πλατειά. Το κανονικόν είναι ή μέση να παρακολουθή άναλογίαν προς το πλάτος των ώμων.

Οι γοφοί δεν πρέπει να υπερβαίνουν εις πλάτος τους ώμους. Το επάνω μέρος της γάμπας δεν πρέπει να είναι άδύνατο. Τούναντίον το γόνατο πρέπει να είναι μικρό όπως και όλες οι κλειδώσεις. Οι γάμπες θα είναι ίσιες, ό άστράγαλος λεπτός, αλλά όχι κοκκαλιάρικος, το πόδι μικρό.

Τα μπράτσα δεν πρέπει να είναι αδύνατα ούτε όμως και χονδρά. Πρέπει να είναι καλοσχηματισμένα και τρυφερά με στρογγυλούς άγκώνες και καρπούς λεπτούς. Τα χέρια θα είναι λεπτά με μακρουλά δάκτυλα, με νύχια μυδαλωτά. Το πρόσωπο είναι όμοιόδες, τα χαρακτηριστικά κανονικά, τα μάτια μεγάλα και έκφραστικά, τα ματοτίθνορα μακρυνά, τα φρύδια θα μοιάζουν με τόξα και θα είναι λεπτά σαν μιά πινελιά. Η μύτη θα είναι ίσια και κανονική με ρουθούνια μικρά.

Το μέτωπο θα είναι καμπυλωτό και μεγάλο. Το πηγούνι στρογγυλό και όχι πεταχτό.

Όσο για την επιδερμίδα πρέπει να είναι λεία και διαφανής χωρίς διόλου στίγματα. Το χρώμα της ποικίλλει άναλόγως του τύπου της ό-

μορφιάς. Και το μελαχροινό χρώμα και το λευκό έχουν την όμορφιά τους όταν συνοδεύονται από τα άνάλογα χαρακτηριστικά, κανείς δεν μπορεί να πη ότι προτιμά μιά μελαχροινή από μιά ξανθή ή το αντίθετο.

Η καλή συμπεριφορά

ΣΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Αν βρίσκεσθε σε γεύμα μη λέτε ποτέ: «Ξέρετε, κάνω δίαιτα» ή «αυτό μου το έχουν άπαγορεύσει οι γιατροί» ή «δεν τρώω ποτέ τα βράδια».

Θά μου πητε: «Θέλετε λοιπόν να χαλάσω τη διαίτα μου άφου υπάρχει φόβος να πεύραθώ ή ύγεία μου;»

Όχι βέβαια, δεν έχομε τέτοια άπαιτήσι, αλλά άφου ξέρετε όλα αυτά μη δεχθήτε προσλήσεις για γεύματα. Όταν μās προσκαλούν κάπου ή εύγεια άπαιτεί να φάμε άπ' όλα. Τούτου λοιπόν δεδομένου, άς μη δέχωνται γεύματα όσες κάνουν μιά ώρισμένη διαίτα.

Μερικοί έχουν την κακή συνήθεια σαν βρίσκονται στο σπίτι τους να ξεσφίγγουν τη ζώνη τους μετά το φαγητό, πολλές δε κυρίες να ξεσφίγγουν ή και να θγάουν τον κορσά τους. Περιττό να πούμε πόσο κακή είναι αυτή ή συνήθεια, διότι, καθώς δεν μπορούμε να κάμωμε το ίδιο πράγμα και μπροστά στους ξένους καταντούμε να ύποφέρωμε.

Κακή είναι επίσης ή συνήθεια που έχουν πολλοί να καθορίζουν τα δόντια τους με όδοντογλυφίδες. Δεν υπάρχει άηδέστερον θέαμα, όσο δέ κρυφά και αν γίνεται αυτό είναι πολύ άπρεπές. Ο καθός πρέπει άνθρωπος δεν το κάνει ποτέ και έχει την ύπομονη να περιμένη να άποσυρθούν για να καθάρισή τα δόντια του.

Η άλληλογραφία μου

Καν Δ ε σ π. Πο λ. Χανιά. — Ός άποτελεσματικώτερον κρημαν διά την εξέλειψιν των ρυτίδων σας συνιστώ την κρέμα «Ροντί».

Καν Μ. Γ. Χ. Βόλον. — Και σε σας το ίδιο αγαπητή φίλη. Την κρέμα «Ροντί» μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε επίσης και διά την διατήρησι της δροσερότητος του προσώπου σας.

Μ ι κ ρ ό ν Μ π α μ π α ν. — Πολύ σωστή ή παρατήρησίς σας, μακάρι όλοι οι άναγνώσται να είχαν την όρθην κρίσιν σας, αλλά υπάρχουν βλέπετε πολλά και διάφορα γούστα. Σιγά - σιγά θα άποκτήσουν όλοι τον σεβασμό προς τα θεία. Και άς έλθωμε στη μικρούλα σας. Μόνο με άσθητή παρακολούθησι δυστυχώς θα μπορέσετε να της κόψετε αυτό το φοβερό για την ύγεία της ελάττωμα. Μιά σωστή μου οικογένεια είχε δοκιμάσει τα πάντα, έλειμμα τών δια-

Μία χαριτωμένη τόπα του Παρισινού Οίκου Άνιές όλο λουλούδια σκεπασμένα από μιά μπλε βουαλέττα. — (Στο μέσον άνω): Φόρεμα από κρέμ έμπριμέ σε τόνους παστέλ. Το κορσάκι σχηματίζει μπόλερό. Η φούστα κλέσ. — (Κάτω άριστερά): Ταγιέρ φαταλίζ. Ζακέττα από ζερό σεδ μονόχρωμο. Η φούστα από σκουτέζικο μάλλινο, στον ίδιο χροματισμό κομμένο λοξά. — (Κάτω δεξιά): Βραδυό φόρεμα από ταφτά μπλε — νουί. Η ζακετούλα και το μπόλερό γαρνίζονται με ροζ όργκαντί.

κτύλων με κινίνο, δέσιμο και άλλα, μα τίποτε δεν ώφέλησε. Η μικρή τη νύχτα που έκοιμώταν έξυνη τον τοίχο που ήταν κοντά στο κρεβάτι της και τον έτρωγε. Άποτέλεσμα ήταν πάθης του στομάχου, ένχειρησις κ.λ.π. Δεν βλέπω λοιπόν καμιά άλλη θεραπεία από την παρακολούθησι και φοβίσате την μικρή ότι θα την άατε στο γιατρό. Άν έπιμέ-

νετε τώρα στην άρχή θα κοπώσετε 1-2 μήνες και θα της κοπή αυτή ή κακή συνήθεια. Μα ρ ί α ν Π ι τ σ. Αίγιον. — Πολλά πράγματα μπορείτε να προσφέρετε στη γιορτή της φίλης σας: Καλλυντικά, μια μυρωδιά, ένα ρεσεσαίρ, μια πουδιέρα, μιά έσάρτα, ένα όμορφο βιβλίο, στον άδελφό σας δέ αγαροθήκη, πίπα, γραβάτα, χαρτοφυλάκιο, ένα στυ-

λό, ένα άσημένιο μολύδι. Όλα έξαρτώνται από το ποσό που διαθέτετε.

Φ ι λ ό μ ο υ σ ο ν, Θεσσαλονίκη. — Όλα τα τραγούδια του Τίνο Ρόσι έξεδόθησαν και πωλούνται 35 δραχ. το ένα με λόγια γαλλικά και ιταλικά. Μόνο το Σόλε μίο είναι με λόγια ελληνικά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΖΩΩΝΙΣΤΕΣ

Ο σκορπιός

Το φ λ ε ρ τ δεν είναι καθόλου άγνωστο στο γένος των σκορπιών. Τα ζώα αυτά έχουν ένα δηλητήριο, που είναι κάποτε θανατηφόρο, είναι πολύ εύγενικά στο ζήτημα του έρωτος και έχουν λατρίσματα αίσθημα. Άλλα μόνον οι άρσενικοί.

Το φλέρτ γίνεται συνήθως στόν... περίπατο και εκδηλώνεται μ' ένα είδος σόφο.

Ο σκορπιός σταματάει έμ- πρως στην εκλεκτή του και αρχίζει τότε να τεντώνει προς όλες τις διευθύνσεις τις κε- ραίες του. Έκείνη μπορεί να κάμει δυο πράγματα. Ή να φύγει, και αυτό σημαίνει ότι ή έρωτική εκδήλωση του άρ- ρενος δεν την συνεκίνησε ή να πλησιάσει και να αρχίσει να κινήσει με τις κεραίες της.

Συνήθεστερα συμβαίνει το δεύτερο.

Οι γυμναστικές αυτές επι- δείξεις και από το ένα μέρος και από το άλλο διαρκούν άρ- κη ώρα. Ξαφνικά, όμως, το φλέρτ σταματάει. Και αρχί- ζουν τότε οι πρώτες δειλές έ- παφές. Τα μέτωπα στήριζονται το ένα επάνω στο άλλο και τα στήματα κολούν σ' έναν ήδο- νικό άσπασμό...

Ή θηλυκή όμως κουράζε- ται πολύ εύκολα απ' αυτές τις περιπτώσεις. Κάνει τότε μιάν άπλουστάτη κίνηση για ν' ά- κηλαγή από τόν ένοχλητικό έρωστική της. Τεντώνει την ού- ρα της και τόν χτυπάει δυνα- τή στη ράχη. Έκείνος απο- σύρεται άμέσως τότε και δεν τολμά να επαναλάβει τις περι- πτώσεις του.

Υπάρχουν όμως κάποτε και οι άντερασταί. Ό, μιν φαντα- σθήτε πως πρόκειται να έπα- κολουθήσει συμπλοκή. Οι σκορ- πιοί αποφεύγουν τους καυγά- δες και τα αίματα. Είναι πολύ φιλήσυχα ζώα.

Άλλα τί γίνεται τότε;

Οι δυο άντερασταί βάζουν στη μέση την εκλεκτή τους. Και καθέναν από το μέρος του, αρχίζουν να της τραβούν τις κεραίες με όλη τους την δύναμη. Στιγμές-στιγμές, νο- μίζεις πως πρόκειται να την κόψουν σε δυο κομμάτια και να πάρουν καθέναν από ένα.

Άλλα δεν συμβαίνει καθό- λου αυτό.

Με μιά βίαιη κίνηση, ο πιό

δυνατός τραβάει προς το μέ- ρος του τη θηλυκή. Ο άλλος υποχωρεί και φεύγει.

Και τότε γίνεται κάτι πολύ παράξενο.

Το ζευγάρι κάνει μερικά θή- ματα και έπειτα σταματάει. Σ' αυτή την άκίνησία παραμέ- νουν τρεις και πέντε ώρες κά- ποτε. Θα έλεγε κανείς πως ρεβιδάζουν.

Στο τέλος, ο άρσενικός ξα- ναβρίσκει την όρμη του. Α- πλώνει τις κεραίες του, πιάνει μ' αυτές τις κεραίες της φίλης του και την παρσούρει σιγά-σιγά στη φωλιά του. Το ζευγάρι είναι μόνο του πιά.

Ή έπαφή γίνεται τώρα πιό στενή. Τα μέτωπα σμίγουν και τα κεφάλια γέρνουν τότε προς το ένα μέρος και τότε προς το άλλο. Θάλεγες πως σιγοσι- θυρίζουν έρωτόλογα σ' αυτή. Στο τέλος, ή θηλυκή δεν μπορεί ν' άνδύξει πιά και πα- ραδίδεται ήμιλιπόθυμη στην διάθεση του άρρενος.

Και έπειτα;

Ή γαμήλιος αυτή διαδικα- σία καταλήγει σ' ένα άποτρό- παιο δράμα. Ή θηλυκή στραγ- γαλίζει τόν άρσενικόν και άρ- χίζει έπειτα σιγά-σιγά να τόν καταβροχθίζει. Είναι το γεύμα του γάμου.

Άλλα δεν είναι μόνον κακή σύζυγος. Και στα παιδιά της συμπεριφέρεται με την ίδια σκληρότητα. Δεν ενδιαφέρεται καθόλου γι' αυτά και κάποτε τα χρησιμοποιεί για το γεύ- μα της.

Τα καγκουρώ

Τα καγκουρώ, κατά τη γέννησή τους, έχουν μήκος μόνον τριών εκατο- στομέτρων. Άλλα όταν μεγα- λώσουν, ξεπερνούν κάποτε το μήκος του ενός μέτρου.

Είνε έντελως γυνά. Δεν βλέπουν, ούτε ακούνε. Τα μέ- λη τους βρίσκονται σε ύπο- σκιώδη κατάσταση. Άλλα, ως ότου ένηλικιωθούν, ή μητέρα τους τα φυλάει μέσα στην ει- δική θήκη—ένα είδος μεγά- λης τσέπης—που έχει στη ράχη της. Μέσα στη θήκη αυ- τή βρίσκονται επίσης οι μι- στοί του ζώου, από τους ο- ποίους τρέφονται τα μικρά.

Ή παραμονή τους μέσα σ αυτή διαρκεί περί τους έξη έ- ως όκτώ μήνες. Μετά το διά- στημα αυτό, είναι σε κατάστα

μόνα την τροφή τους.

Άλλα δεν άπομακρύνονται ποτέ από τους γονείς τους, παρά μόνον όταν ένηλικιω- θούν αρκετά και έλθουν σε ώ- ρα γάμου.

Τα καγκουρώ έχουν πραγμα- τικά έξαιρετικά άνεπτυγμένο τó οικογενειακό αίσθημα.

Άλλα, στο ζήτημα του έρω- τος, ή φύσις έχει κατατάξει τα καγκουρώ σε μιά θέσι πολ- λή προνομιακή. Τα γεννητικά τους όργανα, τόσο στο άρσε- νικό, όσο και στο θηλυκό, εί- ναι διπλά και τα χρησιμοποι- ούν ταυτοχρόνως.

Μή φαντασθήτε όμως πως κάνουν κατάχρησι. Τα καγκουρώ είναι πολύ έναρτητα και έχουν πολύ μεγάλην φρόνηση. Οι έρωτές τους διαπνέονται γι' αυτό από σύνεσι και έγ- κράτεια.

Υπάρχουν μερικά ήδη καγκουρώ, που δεν έχουν το εί-δος της θήκης που αναφέρε- με και που χρησιμεύει ως κα- τοικία για τα γαμνά. Άλλα ή θηλυκή καγκουρώ δεν παύει γι' αυτό να περιβάλλη με την ίδια στοργή τα μικρά της. Τα τοποθετεί και πάλι έ- πάνω στη ράχη της και τα συγκρατεί εκεί κατά έναν πε- ριεργο τρόπο. Πλέκουν όλα την ουρά τους γύρω από τη δική της, εί- στρόπον ώστε να μην ύπάρχει κίνδυνος να πέ- σουν.

Κάποτε όμως τα αφήνει να περπατήσουν και να κινηθούν μόνα τους.

Άλλα, όταν νομίζει ότι ή ά- σκησις αυτή διήρκεσε αρκετά, χτυπάει τρεις φορές ρυθμικά με το πόδι της και τότε τα μι- κρά, σαν πειθαρχικοί στρατιώ- τες, αφήνουν άμέσως τα τρελά τρεξίματά τους και έρχον- ται να ξαναπάρουν πάλι τη θέσι τους, επάνω στη ράχη της μητέρας τους.

Σε άλλα είδη καγκουρώ, ή θήκη αυτή για τα μικρά θρί- σκεται όχι στη ράχη, άλλα στην κοιλιά και κάνει το ζώον πολύ δυσκίνητο.

Ο σαλιγκάρος

Ο σαλιγκάρος έχει μιά ει- διαίτερη ώρα για τις έρωτι- κές εκδηλώσεις του. Και ή ώ- ρα αυτή είναι συνήθως το πρωί, ή μέλις χαράζει. Όλη την άλλη μέρα και τη νύχτα,

ό έρωσ δεν παύει κανένα ρό- λο στη ζωή του.

Υπάρχουν όμως άρισμένα είδη σαλιγκαρών για τα ο- ποία ο έρωσ δεν φαίνεται να είναι τόσο άπλη ύπόθεσις. Ό- πως παρατήρησεν ο μεγάλος φυσιοδίφης Άνρϋ Κουλέν, παραμένουν όλόκληρες ήμέρες κολλημένοι ο ένας επάνω εις τόν άλλον και καμιά δύναμις δεν μπορεί να τούς χωρίσει. Κατά το διάστημα αυτό φαίνε- ται ότι περιπλαντούν σε ένα εί-δος νάρκη.

Όσο για την ήθική των σα- λιγκαρών, δεν φαίνεται πως έχει μεγάλη αξία. Ή καλύτε- ρα φαίνεται πως δεν ύπάρχει καθόλου. Δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο ενός σαλιγκαρού, ο οποίος, άφου έτελειώσε τις έρωτικές του περιπτώσεις, παραδίδεται σε ένα νέον έρω- τικό όργιον, λίγα λεπτά άρ- γότερα, με ένα νέον όμοφυλόν του και επί παρουσία του πρώτου συντρόφου του.

Οι ψείρες

Τα ζωύφια αυτά μάς προ- καλούν συνήθως την άπο- στροφή και την άηδία. Άλλα στο ζήτημα του έρωτος είναι από τα πιό περίεργα με- ταξύ των ζώων.

Ο μεγάλος φυσιοδίφης Μπρούκερ παρατηρεί ότι το έ-ρωτικό αίσθημα εκδηλώνεται τόσο πρώιμα στις θηλυκές ψείρες, ώστε, είκοσιτέσσαρες ώρες μετά την γέννησί τους, αρχίζουν να πολιορκούν τις άρσενικές με τα χέρια και τις περιπτώσεις τους, έως ότου τις συγκινήσουν.

Οι δύο τότε ψείρες, άρσενι- κή και θηλυκή, κολούν το στόμα τους ή για την άκρίβεια τις μικρές προβοσκίδες τους και μόνον στη θέσι αυτή επί μερικά δευτερόλεπτα και άλ- λοτε επί αρκετά λεπτά και ώ- ρες κάποτε.

Κατά το διάστημα αυτό κι' άλλες θηλυκές ψείρες έχουν- ται γύρω από το ζευγάρι, πε- ριμένοντας τη σειρά τους.

Ο Μπρούκερ αναφέρει την ακόλουθη σκηνή.

Ένώ ακόμη διαρκούν οι έ-ρωτικές εκδηλώσεις μεταξύ του ζευγαριού, μιά άλλη θη- λυκή ψείρα έρχεται να ξαπλώ- θη πάνω από την πρώτη για να πάρη τη σειρά της. Αυτό γίνεται έξακολουθητικά έως ό- του ικανοποιηθούν όλες οι θη- λυκές ψείρες.

Άλλα οι έρωτικές εκδηλώ- σεις δεν διαρκούν τό ίδιο με όλες τις ψείρες. Με την πρώ- τη, έξαφνα, διαρκούν μόνο με- ρικά δευτερόλεπτα, με τη δεύ- τερη πέντε λεπτά, με την τρί- τη είκοσι λεπτά, με την τέταρ- τη μιά ώρα, με την πέμπτη και την έκτη δύο ώρες κ.λπ.

Ή άρσενική ψείρα βρίσκε- ται την άλλη μέρα νεκρή, ενώ οι θηλυκές τρέχουν εις αναζη- τήν άλλου άρρενος.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΝ

Οι Διαδουλεύσεις

Αι λύσεις του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 46

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ και ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΚΩΝ — ΑΜΙΓΗ — ΚΑ- ΛΑ. 2) ΕΜΑΛ — ΕΛΑ — ΑΛΗ- ΝΑΣ. 3) ΩΜ — ΠΕΝΤΟΖΑΛΗ — ΜΙ. 4) ΑΝΑΠΗΡΟΣ — Α- ΣΤΡΑΠΑΙ. 5) ΛΕΡΟΣ — ΣΑ- ΤΑ. 6) ΝΟΣΟΣ — ΤΟΣΑΣ. 7) ΜΕΤΣ — ΑΝΙΣ — ΝΙΚΑ. 8) ΚΙΛΟ — ΓΑΤΑ. 9) ΓΑΖΑ — ΤΙΤΑΝ — ΑΓΙΑ. 10) ΑΣΣΟΣ — ΝΤΑΜΑ. 11) ΑΤΛΑΣ — Α- ΔΑΝΑ. 12) ΟΚΝΗΡΙΑΝ — Α- ΜΑΘΕΙΑΝ. 13) ΑΝ — ΑΤΣΙΓ- ΓΑΝΕ. 14) ΛΑΜΠΑ — ΚΑΙ — ΑΙΤΙΑ. 15) ΑΣΙΑ — ΤΑΛΑΣ — ΑΙΑΣ.

Αι λύσεις των ύπολοιπων και γινιόθων του παρελθόντος φύλλου μας θά δημοσιευθούν στο προσε- χές μας τεύχος.

ΛΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

4ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΑΡ- ΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

44) Μαίρη Δημητράκοπούλου
45) Νίτσα Έρρικου
46) Γεώργ. Χαλακατέδας
47) Είρηνη Ροζούση
48) Γιάννης Αδαμαντίδης
49) Έλένη Κορέση
50) Άννα Λυάρη
51) Ζήσιμος Μαρνιτίσης
52) Νικόλ. Δημητριάδης
53) Τάκης Βασδίκης
54) Γεώργ. Ντιλάκης
55) Έλενθ. Κατσιφάρης
56) Πέτρος Δ. Χλές
57) Μαίρη Βέλτσου
58) Άγνη Πατρώνια.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

59) Δασ. Ασλανίδης (Κα-βάλλας). 60) Δεκανεύς Χριστό- πούλος (Σιδιρόκαπτον). 61) Θεοδώρα Αγγελίσκου (Χανιά). 62) Λάμπης Ραδόπουλος (Σε- ντορά). 63) Σπύριδον Γκιγκιόλης (Καθόλη Όρεστίας). 64) Γε-ώργ. Γεωργαντίδης (Καρόλιος). 65) Ντέμις Πετρί- της (Φιλιάς). 66) Λοΐσις Μι-χαήλ Καλογεράκης (Τ. Τ. 18). 67) Άρβίτη Σάμ (Θεσσαλονί-κη). 68) Κατίνα Ποθουλίου (Χανιά). 69) Ιω. Βάρλας (Πά-τρας). 70) Ζήνων Άλεξίου (Σάν-τορ). 71) Τασούλα Κεχαγιόπου-λου (Σέρρας). 72) Γεώργιος Βιελάνης (Αργοςτόλιν). 73) Σπύριδον Σμιθ (Χανιά). 74) Άν-δρέας Πολίτης (Αίγιον). 75) Έ-λένη Δήμου (Πάτρα). 76) Άν-τζελ Μπαρούχ (Θεσσαλονί-κη). 77) Σπυρίδων (Σάνθη). 78) Τε-μερίδον εκείνο το χόσασε σεις. 79) Έλλη Άργυριάδου (Δοξά-του). 80) Σκαμνιάς Κοντοί-τοπος (Κόρινθος). 81) Άναστ. Μενιρίκης (Τράπικος). 82) Λεω-νίδας Μενιρίκης (Τράπικος). 83) Στέφ. Πουσκίουρης (Σιδιρόκα-πτον).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

84) Κωνστ. Ροδοκανάκης (Κων/πολις). 85) Γεώργ. Ερ-στράτιδης (Κων/πολις). Δημοσιεύουμε σήμερα τις όρ-θες λύσεις των δύο τελευταίων Διαγωνισμών Συνορμολογήσεως. Είς το προσεχές πάντως θά δ-αποφέρουμε τα τελευταία όνόμα-τα, που θά λάβουμε από της κυ-κλοφορίας του παρόντος τεύχους. Έλάσθε με καθυστέρησιν φυσικά δύο λύσεις του τρίτου Διαγωνισμού Συνορμολογήσεως.

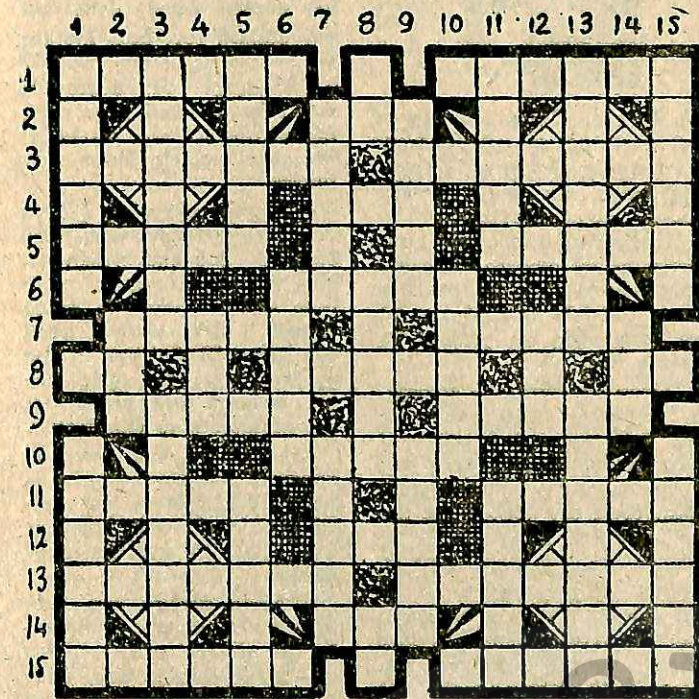
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ 47

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πολύτιμος λίθος.— Έπίρ- ρημα χρονικόν (άνευ χρονοτρι- βής). 2) Σημείον της Αριστεμ- νής. 3) Άνοστα, άντάστα.— Ά. νόπος, έλλάς. 4) Χωρίς αυτό ή άρσας είχε άχρηστη. 5) Θεραπεία.— Έπί πράγμα των πολλά άφθονα. 6) Όνομα των Τούρκων

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Άπώλεια της Ικανότητος του όμιλιν.— Ή κατά τόν έ- αίωνα έπελθούσα διάσπασις του χριστιανισμού σε άνατολική και δυτική έκκλησία. 2) Χρονικόν έπίρρημα. 3) Ό χρόνος κατά τόν όπολ

Σουλτάνων έκ των οποίων ο Α' είναι και ο ίδρυτής του Όθωμ- νικού Κράτους.

7) Άνθρωπος μικρού άνα- στήματος και μεταφορικά έλα- χιστής αξίας.— Έορτές των άρχαίων προς τιμήν μεγάλης Θεάς.

8) Προσωπική άνταρμία έ' προσωπίου.— Τμήμα ενός όλο- τήτος, θέσις, σημείον.— Μουσ- κός ρυθμός.

9) Άπαραίτητη σ' ένα γορ- άλλα και σ' ένα χρονοαίγιο. — Άπαραίτητο σε κάθε άνθρω- πο, δίδεται όμως και σε όλα σκεδόν τα κατοικίδια ζώα.

10) Άνώμαλος κατάστασις του οργανισμού του ανθρώπου.

11) Χρώμα απόγρωσις (και ίδίως της επιδερμίδος του άν-θρώπου). — Ίσχυρά έπιθυμία προς λήψιν τροφής.

12) Πρόθεσις.

13) Ό μη καρποφόρος ο άτελεσφόρος (το σούτερον). — Ελαφρόν αίσθημα πόνου, πρόδρομον έκδηλώσεως λυμώ-δους νόσου, άλλως κρυάδες.

14) Χρονικόν έπίρρημα.

ον δεν είχε κανείς παρών που.— Φρικώδες και μεταφορικά, κα- ταπληκτικό (το θηλυκόν).

4) Αναγορεύεται καθημε- ρίως στην τελευταία σελίδα των έφημερίδων.

5) Έκτασις γής καλυπτομέ- νη υπό δένδραν.— Άποτελούν την κτηματικήν περιουσίαν των χωρικών.

6) Εδρίσκεται και όριζοντι- ως στην ίδίαν αυτή θέσι.

7) Εύκρινης εύκόλος ένησος μενος καθαρός.— Πόνος ίδίως ψυχικός.

8) Τροπικόν έπίρρημα, άρ- θος καλός.— Ποσότης φαγη- τού.— Συνδεσιμος άντιθετικός.

9) Γένος νηπτικών πτηνών.— Τό έσωτερικόν έπιστέγασμα δω- ματίου ή άλλου διαμερισματος.

10) Τμήμα έηρας περιβαλλό- μενον υπό οδών.

11) Μέρος όλου τινός. τη- μα σκόλου ή στρατού.— Γνώσις κτηθείσα κατόπιν δοκιμής εν τη πράξει.

12) Πρόθεσις.

13) Οι παρέχοντες ή προε- γονίζοντες σκιά.— Γελά, χωρίς να καγχάζει χαμογέλα.

14) Χρονικόν έπίρρημα (μαζί με άμέσως μετά).

15) Ό όμοιότατος κατά την μορφήν προς άλλον, ώστε να έκ- λαμβάνεται άντ' εκείνου.— Στα- έρρος, σθετακίνητος, μόνιμος.

Άποστολεύς:

ΙΩΑΝ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καλάμα

Άλληλογραφία

Δ. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΝ και Π. Α. ΡΙΑΝΟΥΤΣΟΝ (Άθηναι).—Τό Σταυρόλεξόν σας φαίνεται άρ- κητά καλό, δυστυχώς όμως έλη- ρμηθήσατε να μας άποσταλέτε την λύσιν. Στείλετέ την και τό- τε θα τό δημοσιεύσουμε.

ΠΑΝ. ΤΣΙΚΟΚΡΙΑΝΗ (Κο- μνητή).—Πολύ καλλές οι έν- τός του Σταυρόλεξου χρησιμο- ποιούμενες λέξεις. Δυστυχώς δ- μας τό σκεδόν δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον. Περιέγει μό- νον άφθονα μαύρα τετραγωνίδια. Άποσταλέτέ μας ένα Σταυρό- λεξο καλύτερο από άπόφθεος σχε- δίον, χαρογμένο με σινική με- λάνη. Θα δημοσιευθή τότε μαζί με την φωτογραφία σας την ά- ποία κρατώ για τόν σκοπόν αύ- τόν.

ΤΑΚΗΝ ΠΑΚΣΕΒΙΤΣ.—Πο- λύ καλές οι λέξεις. Καλό μόν το σκεδόν, άλλα κά- τι λέξεις σαν τις BAT — ΕΙΡΗ- ΚΑ — ΜΩΔΙΟ — ΒΟΜΑΡ — ΣΙΣΜΟ κλπ. όχι μόνο τό κα- ταστρέφουν, άλλα και τό καθί- στούν άνάξιο δημοσιεύσεως. Φαί- νεται πάντως ότι μπορείτε να στείλετε κάτι καλύτερο, γι' αύ- τό περιμένο νέο Σταυρόλεξό σας, στην κατασκευή του όπολου χρησιμοποιήσατε εν άνάγκη πε- ρισσότερα μαύρα τετραγωνίδια. ΜΑΡ. ΑΛΒΕΡΤΟΥ (Μυτιλή- νη).—Τό Σταυρόλεξόν σας έπ' αριθμόν 1 πολύ καλό, δυστυχώς όμως τρεις λέξεις ΔΕΚΡ — ΛΑΝΣΙΚ και ΣΑΣΟ, κατα- στρέφουν όλην την ύπόλοιπον έρ- γασίαν.

Όσο για τό Σταυρόλεξο όπ' αριθ. 2, κατά πολύ κατότε- ρο του πρώτου, αυτό περιέγει άφθονα έλαττώματα: ΒΙΟ—ΑΔ —ΙΑΝΝΕ — ΕΒ κλπ. Στείλετέ μας ένα καλύτερο και μεγαλύτε- ρο χρησιμοποιήσατε εν άνάγκη περισσότερα μαύρα τετραγωνί- δια και να είστε τότε δεδωλα δ- τι ευχαρίστως θα τό δημοσιεύσω με με την άποσταλείσαν φωτο- γραφία.

ΚΩΝ ΜΕΙΤΟΝ (Πειραιά).— Τό Σταυρόλεξό σας πολύ μι- κρό. Έκτός αύτου, τρεις λέξεις (ΚΕΦ—ΚΑΡ—ΝΑΤ) καταστρέ- φουν όλο τό υπόλοιπο άρκετά καλό Σταυρόλεξο. Στείλετέ μας ένα μεγαλύτερο στο όπολο χρησιμοποιήσατε εν άνάγκη πε- ρισσότερα μαύρα τετραγωνίδια.

ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΦΟΥΡΚΑΛΙΑΝΗ (Καβάλλαν).— Γιατί ίδρύον- τας και καθέναν οι ίδιες λέ- ξεις; Έν τούτοις τό Σταυρόλεξό σας με περισσότερα θελτώσεις δη- μοσιεύται σήμερα.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥ- ΛΟΝ (Άθηναι).— Τό Σταυρό- λεξό σας δεν παρουσιάζει κανέ- να άπολύτως ενδιαφέρον ούτε έ- π' άπόφθεος σχεδίου, άλλα ούτε και άπό άπόφθεος περιεχομένου (ΣΩΝΑΣ — ΧΑΡΤΗ — ΚΩΝ — κλπ.). Έκτός αύτου με διάφορες γραμμές μαύρων τετραγωνιδίων, χαρίζετε τό Σταυρόλεξο με 7 μέρη (μόνο!)... και όμως τό Σταυρόλεξο πρέπει να μη χαρή- ζεται ούτε σε δύο μέρη όσο με- γάλο και εάν είναι. Στείλετέ μας ένα καλύτερο, θα τό δημο- σιεύσωμε ευχαρίστως.

ΒΥΡΩΝΑ ΠΡΟΣΕΣΤΟΠΟΥ- ΛΟΝ (Θεσσαλονίκη).— Τό Σταυρόλεξό σας δεν λέγει τί- ποτε όσον άφορρά το σκεδόν. Άφ- έλθον μερικές λέξεις (ΣΑΜΟ —ΗΓΑΠΑ κλπ.) τό καθίστούν ά- νάξιον δημοσιεύσεως. Πάντως κρατώ την φωτογραφία σας και άναμένο νέον σας Σταυρόλεξον άναμένο του πρώτου φυσικά, τό όπολο θα δημοσιευθή ευχαρί- ριστως.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΟΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΞΩΤΙΚΑ ΤΟΝ ΔΑΣΟΥΣ

ΤΟΝ ΜΟΝΖΑΙΟΥΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Η Βούλφιλδ διηγείται στον αδελφό της Ραϊνάλδ πού πήγε και την έφερε στο δάσος, πώς έγινε γυναίκα μιας αρκούδας, πού στην πραγματικότητα ήταν ένας θορυβώδης λιπώτης και τον οποίο μια κακή μοίρα είχε μετατρέψει σ' αρκούδα. Τού διηγείται ακόμα πόσο την άγαποσε ο περιέργος αυτός θύρας της, πού συγκινημένος την πρώτη βραδιά του γάμου τους της έζηγισε την ιδιότητα πού είχαν τα μάνια πού τον στείλαν: ότι δηλαδή μια μέρα και τότε όλα έπαυαν πάλι την φυσική τους μορφή).

40V

Η Βούλφιλδ συγκινήθηκε από την τρυφερότητα του συζύγου της και σκέφθηκε πώς ένας γάμος πού θα είχε έστω και μια μέρα χαρούμενη στις έφτά, έπρεπε να υπολογίζεται για αρκετά καλός. Βολέυτηκε με τη μοίρα της, εξοργίστηκε άγανά με άγάπη και έκαμε τον Άλμπερχτ της την πιο ευτυχισμένη αρκούδα κάτω από τον ήλιο.

Για να μην ξαναπάθι, οτι έπαθε και πεθάνει από την πείνα μέσ' στη σπηλιά, τώρα κάθε φορά πού πήγαινε στο τραπέζι γέμιζε κάτι μεγάλους σάκκους με διάφορα λαχανικά, γλυκά, πορτοκάλια και άλλα νόστιμα όπωρικά. Επίσης φέγγαγε στο κρεβάτι της το συνηθισμένο για τη νύχτα πιότο του κυρίου της, πού έβαζαν πάντοτε μέσ' στον κοιτώνα. Έτσι ήταν πάντοτε πλούσια έφοδιασμένη για τις άσχημες ημέρες.

Είκοσι ένα χρόνια πέρασαν από τότε πού ζούσε μέσα στο στοιχειωμένο δάσος.

Σ' αυτά τα είκοσιένα χρόνια ή ώραία Βούλφιλδ είχε μόνον τα τρία, γι' αυτό διατηρούσε ακόμα όλα τα νεανικά της θέλητρα και ήταν ακόμα στο άνθος της ηλικίας της.

Όλα αυτά τα απεκάλυψε το ευγενικό ζευγάρι στον χαριτωμένο λιπώτη, σ' έναν περιπατο πού έκαναν κάτω απ' την κρεβατιά μιας κληματαριάς στο πάρκο, ανάμεσα σ' όραιο άνθη.

Η ευτυχισμένη όμως μέρα εξαφανίστηκε δυστυχώς πολύ γρήγορα. Έφαγαν όλοι το μεσημεριανό τους φαγητό, περιπλανήθηκαν χαρούμενοι στο πάρκο, έπαιξαν, άστειλεύθηκαν ως πού ή σάβιγγα ανήγγειλε σ' μια αίθουσα με καθρέφτες

το δείπνο. Τότε μαζεύτηκαν και εκεί, με το φως άμπελων των κεριών, έφαγαν. Έφαγαν και ήπιαν και ήταν ευδιάθετοι ως τα μεσάνυχτα.

Η Βούλφιλδ φρόντισε, σύμφωνα με τη συνήθειά της για τους σάκκους της και συνεδούλευσε και τον αδελφό της να μη λησμονήσει να γεμίσει τις τσέπες του.

Όταν σηκώθηκε το τραπέζι, ο Άλμπερχτ άρχισε να γίνεται ανήσυχος και έσκυψε και κάτι ψιθύρισε σ' αυτή της γυναίκας του. Εκείνη πήρε ιδιαιτέρως τον αδελφό της και με λύπη του είπε:

— Άγαπημένε μου αδελφέ, πρέπει να χωριστούμε. Η ώρα πού θα γίνη ή μεταμόρφωσις δεν είναι μακριά. Σε λίγο όλες οι χαρές αυτού του παλατιού θα εξαφανιστούν. Ο Άλμπερχτ είναι ανήσυχος για σένα, φοβάται για τη ζωή σου.

«Δεν μπορούσε ν' αντίσταθι στο ένστικτο του θηρίου. Φοβάται πώς θα σ' κατασπαράξουν αν είσαι εδώ στην καταστροφή πού φθάνει. Έγκατέλειψε αυτό το συμφορισμένο δάσος και μην ξαναγυρίσης πιά.

— Ω! απήντησε ο Ραϊνάλδ. «Ας με βρή, οτι μου είναι γραφτό, δεν μπορώ να χωριστώ από σ'ας, αγαπημένοι μου. Ξεκίνησα για να σ'ε βρω, αδελφή μου και μια πού σ'ε βρήκα, δεν εγκαταλείπω αυτό το δάσος χωρίς σένα. Πέσ' μου πώς μπορώ να λύσω τα θανάτα μάγια πού σ'ας κρατούν;

— Αχ! έκαμε αυτή Κανείς θνητός δεν μπορεί να λύση το μαγικό.

Πάνω σ' αυτά τα λόγια μπήκε κι' ο Άλμπερχτ στην κουβέντα. Αντελήφθη την τολμηρή απόφασι του νεαρού λιπώτη και λέγοντάς του λόγια άγάτης τον απέτρεψε με τόση δύναμη απ' αυτό πού σχε-

δίαζε, ώστε στο τέλος ο Ραϊνάλδ, υποχρεώθηκε στις απαιτήσεις του γαμπρού του και τα παρακάλα της αδελφής του και υποσχέθηκε να φύγη.

Ο Άλμπερχτ φίλησε τον τολμηρό νέο αδελφικά και όπαν αυτός, αφού αγκάλιασε την αδελφή του, ήταν έτοιμος να τους αποχωρισθί, έβγαλε ο Άλμπερχτ το πορτοφόλι του, πήρε από εκεί μέσα τρεις αρκούδοτρίχες, τις τύλιξε σ' ένα χαρτί και τις έδωσε στον λιπώτη.

— Σ'ας τις προσφέρω για να θυμάστε την περιπέτεια του δάσους, του είπε γελώντας. Μην περιφρονείτε όμως, πρόσθεσε σοβαρά, αυτό το μικρό πράγμα.

Αν καμιά φορά σας χρειασθί βοήθεια, τότε τριψέτε αυτές τις τρεις τρίχες ανάμεσα στα χέρια σας και περιμένετε το αποτέλεσμα.

Στην αλή του παλατιού στεκόταν μια μεγαλόπρεπη άμαξα με έξη άλογα και κοντά της λιπείς και υπηρέτες.

Ο Ραϊνάλδ ανέβηκε στην άμαξα.

— Αντίο αδελφέ μου, φώναξε ο Άλμπερχτ, ή αρκούδα, με το ξεκίνημα.

— Αντίο αδελφέ μου, απήντησε ο Ραϊνάλδ, το παιδί του θαύματος.

Και ή άμαξα βρόντηξε επάνω από την κινήτη γέφυρα και έφυγε.

ΣΤΗΝ ΑΗΤΟΦΩΛΙΑ

Τα χρυσά άστέρια άκτινοβολούσαν ακόμα καθαρά στον νυχτερινό ουρανό.

Η άμαξα έτρεχε, πάνω από ξύλα, από πέτρες, σ' ανήφορους, κατήφορους, ανάμεσα από έρμους, από δάση, πάνω από άπλωτες πεδιάδες, από χωράφια, με καλπασμό, άκούραστα, χωρίς άνάπαυσι.

Υστερα από μια ώρα, άρχισε να χαράζει. Ξαφνικά έσβυσαν όλα τα φανάρια πού κρατούσαν οι όδηγοι και τα φανάρια της άμαξας. Ο Ραϊνάλδ, χωρίς να καταλάβη πώς, βρέθηκε απότομα καθιστός στη γή.

Αλογα, άμαξα και καβαλλάρηδες είχαν εξαφανισθί. Στο τρεμουλιασμα όμως της αγγής είδε έξη μηρυγμία μαύρα, ανάμεσα στα πόδια του, να καλπάζουν τραβώντας ένα καρυδοτσουφλο.

Ο άνδρείος λιπώτης έξήγη-

σε εύκολα το έπεισδιο και πρόσεξε να μην πατήση κανένα μηρυγκι.

Έκεί περίμενε ήσυχος να βγή ή ήλιος κι' αποφάσισε, μια και ήταν ακόμα μέσα στην περιωχή του δάσους να αναζητήση έπίσης και τις δυο άλλες νεότερες αδελφές του και αν δεν κατώρθωνε να τις ξεμαγέψη, τουλάχιστον να τους κάνει μια επέσκεψη.

Τρεις μέρες γύριζε εδώ κι' εκεί, μέσ' στο δάσος χωρίς να του συμβή τίποτα.

Καθόταν σ'ε μια πέτρα. Μόλις είχε αποφάσει το τελευταίο κομμάτι ψωμι από το τραπέζι του γαμπρού του Άλμπερχτ, της αρκούδας, όταν άκουσε κάτι να φτερουγίζει στον άέρα. Σαν ένα καρδί όταν με φουσκωμένα τα πανιά διασχίζει τα κύματα, έτσι άκουγόταν. Κύταξε προς τα επάνω και είδε έναν δυνατό άητο πού κατέβαινε απ' τον άέρα στη φωλιά του, επάνω σ'ε ένα δένδρο εκεί κοντά.

Ο Ραϊνάλδ, εγχαριστήθηκε πολύ απ' αυτή την ανακάλυψη. Κράφθηκε στα κλαδιά και παραμόνευε να ιδή πότε θα ξανατεταξί ή άητος.

Υστερα από έπτά ώρες ψώθηκε το μεγάλο πουλί απ' τη φωλιά του. Αμέσως βγήκε από το καρτέρι του ο νέος και φώναξε με δυνατή φωνή!

— Αδελαΐδα, αγαπημένη μου αδελφή, αν βρίσκεσαι πάνω σ' αυτή τη θαλανιδιά άπάντησε στη φωνή μου. Είμαι ο Ραϊνάλδ, πού μ' ονομάζουν το παιδί του θαύματος, ο αδελφός σου πού σ' αναζητεί, πού ζητάει να σπάση τα δεσμά της δυνατής μαγείας πού σ'ε κρατούν δεμένη.

Μόλις έπαυσε να μιλά, άπάντησε μια γλυκειά γυναικεία φωνή από επάνω, σαν άπό τα σύννεφα.

— Είσαι ο Ραϊνάλδ, το παιδί του θαύματος; Τότε καλώς ήλθες στην αδελφή σου. Έλα και μην άργεις, ανέβα να αγκαλιάσες την άπαρηγόρητη.

Καταγοητευμένος από το εύχάριστο αυτό άκουσμα, ο νέος λιπώτης έτρεξε χαρούμενος να σκαρφαλώση στο δένδρο, αλλά δεν τό κατάρθωσε.

Τρεις φορές γύρισε γύρω τον κορμό. Ήταν τόσο χονδρός πού δεν μπορούσε να τον αγκαλιάση και τα πρώτα κλαδιά τόσο ψηλά πού ήταν άδύνατον να τα φθάση.

Ενώ προσπαθούσε να σκαφθί κανένα μέσον για να πετύχι το σκοπό του, μια σκάλα πλεχτή μεταξοτή κρεμάστη με μπρός του. Μ' αυτή την σκάλα έφθασε ως την κορυφή του δένδρου στη φωλιά του άητου.

Η φωλιά ήταν τόσο εύρύχωρη και στέρεα σαν μια ξύλινη τράπεζα. Βήκε την αδελφή του να κάθεται κάτω από ένα μικρό, όραιο κισκι, ντυμένο απ' έξω με ταφτά για τις κακοκαιρίες και από μέσα

με κόκκινο άτλαζι. Στην άγκαλιά της Αδελαΐδας κάθονταν ένα άηδονάκι πού εκείνη τη στιγμή το τάιζε.

Η συνάντησις και από τα δύο μέρη ύπηρεζε πολύ τρυφερά. Η Αδελαΐδα είχε πληροφόριες απ' το σπίτι του πατέρα της και ήξερε ότι ο Ραϊνάλδ ήταν αδελφός της πού είχε γεννηθί άργότερα.

Ο Έδγαρ, ο άητος, ο σύζυγός της, ήταν καταραμένος με τις έβδομάδες. Στις έφτά την μια βδομάδα λύνονταν τα μάγια πού τον κρατούσαν.

Σ' αυτό το άναμεταξύ, προς χάριν της γυναίκας του έπεσκέφθηκε πολλές φορές, κατά διαστήματα, ως άγνωστος, το παλάτι του πεθερού του κι' έτσι μάθαινε και την πληροφορούσε τί γινόταν εκεί.

Η Αδελαΐδα προσκάλεσε τον αδελφό της να μείνει εκεί και να περιμένη την επόμενη μεταμόρφωσι, αν και το τέριμον θα έρχόταν ύστερα από έξη βδομάδες. Εκείνος δέχθηκε.

Τον έκρυψε μέσα σ'ε μια κουφάλα και τον τάιζε κάθε μέρα, από την άποθήκη πού είχε κάτω από το σοφά, έφωδια σμένη πλούσια για έξη βδομάδες. Όταν τον έκρυψε εκεί του είπε:

— Αν αγαπάς την ζωή σου φυλάξου από το βλέμμα του άητου. Αν σ'ε ιδή στην περιωχή του, τότε χάθηκες. Θα σου βγάλη τα μάτια και θα σου ξεκολλήση την καρδιά, όπως έκαμε ακόμα χθές σε τρεις άσπιδοφόρους σου πού σ' αναζητούσαν στο δάσος.

Ο Ραϊνάλδ φοκιάσε για την τύχη των άσπιδοφόρων του. Υποσχέθηκε ότι θα φυλάγεται και περιμένε μέσ' στην κουφάλα έξη πληκτικές βδομάδες. Είχε όμως την ευχάριστοι να κουβεντιάξη με την αδελφή του όταν ο άητος έλειπε.

Η ύπομονή του, ανταμείβθηκε με το παραπάνω όταν ήρθαν οι έφτά μέρες της χαράς.

Η ύποδοχή πού του έκαμε ο γαμπρός του ο άητος δεν ήταν λιγώτερο φιλική από εκείνη του γαμπρού του αρκούδα.

Το παλάτι του και όλοι ήσαν και εδώ όπως εκεί. Κάθε μέρα είχε και μια χαρούμενη γιορτή. Έτσι ο καιρός πού θα έρχόταν ή μοιραία μεταμόρφωσις, γύρισε γρήγορα.

Το βράδυ της έβδομης ημέρας ο Έδγαρ έπερόβαλε τον ξένο του, τον αγκάλιασε και αφήνοντάς τον να φύγη τον απέτρεψε από το να ξαναγυρίση εκεί.

Πρέπει να σ'ας αποχωρισθώ για πάντα, αγαπημένοι μου; έρώτησε λυπημένος ο Ραϊνάλδ. Δεν είναι δυνατόν να λυθούν τα μάγια πού σ'ας κρατούν αιχμαλώτους; Κι' αν είχα ένα δένδρο να χάσω θα

τις διενκιδύνευα όλες για να σ'ας γλυτώσω.

Ο Έδγαρ τούσφιξε το χέρι.

— Ευχαριστώ, ευγενική νέε, τού είπε, για την άγάπη σου και τη φιλία σου. Αλλά αφήστε αυτό το άνόητο τόλμημα. Βγάλτε το από το νου σας. Είναι δυνατόν να λυθούν τα μάγια μας αλλά δεν πρέπει να είσθε σεις εκείνοι πού θα το επιχειρήση. Όποιος άρχισει και δεν τα καταφέρει θα του στοιχίση η ζωή και δεν πρέπει να γίνετε σεις το θύμα για μ'ας.

Τα λόγια αυτά πύρσσαν πύο πολύ την παλληκαρήσια ψυχή του Ραϊνάλδ για την περιπέτεια. Τα μάτια του άστραψαν από έπιθυμία και τα μάγουλά του κοκκίνισαν από κάποια άκτινα έλπίδας ότι θα φθανε στο σκοπό του.

Πίεσε τον γαμπρό του τον Έδγαρ να του εϊπθ το μυστικό, πώς θα μπορούσαν να λυθούν τα μάγια του δάσους. Αυτός όμως δεν ήθελε να του έξηγησθι το αίνιγμα από φόβο ότι θα έξέθετε σε κίνδυνο την ζωή του τολμηρού νέου.

— Όλα όσα μπορώ να σ'ας πώ, αγαπητέ αδελφέ, είπε, είναι ότι θα πρέπει να βρήτε το κλειδί της μαγείας, αν θέλετε να κατορθώσετε να μ'ας σώσετε. Αν είσθε ταχμένους άπό την μοίρα, το άστρο σας, θα σ'ας δείξη το δρόμο και τον τρόπο. Αν όχι, τότε είναι τρέλλα όλο σας το ξεκίνημα. Πάνω σ' αυτά τα λόγια έβγαλε το πορτοφόλι του, πήρε τρία άητοφτερά και τα πρόσφερε στον λιπώτη για να τον θυμάται.

Και αν καμιά φορά σ'ας χρειασθί βοήθεια, τότε τριψέτε αυτά τα τρία φτερά ανάμεσα στα χέρια σας και περιμένετε το αποτέλεσμα, πρόσθεσε.

Υστερα χωρίστηκαν φιλικά.

ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Ο αύλαρχης του Έδγαρ και άλλοι αλικοί, συνάδευσαν τον αγαπητό ξένο μέσα από ένα μακρύ πέρασμο ανάμεσα

από δένδρα ως τον φράχτη πού έβαινε εκείνη την περιοχή. Και όταν αυτός βγήκε έξω, έλεισαν πίσω του την καγκελωτή πύλη και γύρισαν γρήγορα πάνω στο παλάτι σαν τ' έφθανε ή ώρα πού θα γινόταν ή μεταμόρφωσις.

Ο Ραϊνάλδ κάθισε κάτω από μια φιλλύρα για να περιμένη να ιδή το θαύμα.

Το όλοίωμα φεγγάρι, φώτιζε καθαρά.

Έδλεκε ακόμα το παλάτι εκεί ψηλά πάνω απ' τις κορφές των δένδρων. Με το χάραμα όμως μια πυκνή ομίχλη τ'ε σκέπασε όλα και όταν ο ήλιος άρχισε να βγαίνει και τη δέλυσε, το παλάτι, το κισκι, ο φράχτης και ή καγκελωτή πόρτα είχαν εξαφανισθί.

Τότε είδε πώς βρισκόταν σ'ε έναν μεταγχολικό έρημο τόπο, ψηλά πάνω σ' έναν άπότομο βράχο κοντά σ' έναν σάν άδυσσο γκρεμό.

Ο νέος έρριξε το βλέμμα του γύρω. Κάτω άπλωνόταν μια άπέραντη πεδιάδα κι' έκει μακριά, πολύ μακριά φαινόταν μια λίμνη πού τα νερά της καθρέφτιζαν κι' άνταναν κλούσαν άγυρες τις άκτινες του ήλιου.

Έψαξε, βρήκε ένα μονοπάτι και κατέβηκε κάτω.

Προχωρούσε με μεγάλο κόπο όλη την ημέρα μέσα στο πυκνοφυτεμένο δάσος.

Η πορεία πού τραβούσε ήταν ίσια προς τη λίμνη. Εκεί ήλπιζε να βρή την τρίτη του αδελφή, την Βέρθα. Αλλά όλοι πέστροφες έχανταν με δουλιμία τα ψήκουλα χωρίς και πολύ να ενδιαφέρονται για τον ευεργέτη τους.

Ο Ραϊνάλδ είδε ότι χτυπούσε στο κουφού την πόρτα. Γι' αυτό σκέφθηκε να βάλι μπρός τη δουλειά με άλλον τρόπο.

(Ακολουθεί)

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ

Βαρνάβας πάει στην Γράτσε, για να άποσπώρη χρήματα. Από τις καταβέσεις του. Τον συνοδεύει ο μικρός γιός του.

— Πόσα θ' άποσπóρετε; τον ρωτά ο ταμίας.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα.

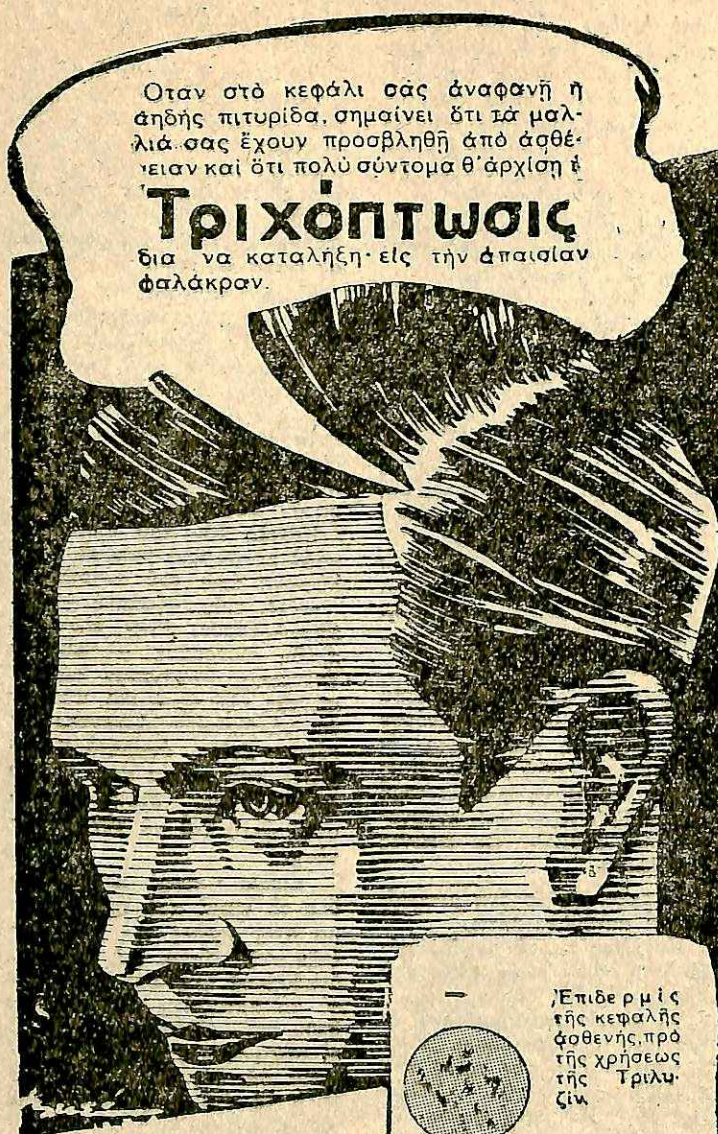
Ο ταμίας του δίνει τα χρήματα. Και ο Βαρνάβας άρχίζει να τα μετρά: Ένα, δύο... πέντε... όκτώ... έννέα...

Στα 9 χιλιάδες φράγκα σωματά, βάζει τα χρήματα στην τσέπη του και διευθύνεται προς την έξοδο.

— Μπαμπά, τού λέει έκπληκτος ο μικρός γιός του. Δεν μετρήσατε το δέκατο χιλιάδες; Γιατί;

— Δεν πρέπει ποτέ να μετράς το τελευταίο, άποφαίνεται ο Βαρνάβας, γιατί μπορεί να είναι μ' αυτό κολημένο κι' άλλοι.

Όταν στο κεφάλι σας αναφανή η αηδής πιτυρίδα, σημαίνει ότι τα μαλλιά σας έχουν προσβληθεί από ασθένειαν και ότι πολύ σύντομα θα αρχίση η

Τριχόπτωσης

δια να καταλήξη εις την άπαισαν φαλάκραν.

Επίδε ρμίς της κεφαλής, πρό της χρήσεως της Τριλυσίν

Η αυτή επίδε ρμς μετά την χρήσιν Είνε τελείως ύγιης

Ένα μόνον μέσον υπάρχει δια να καταπολεμήσετε την ασθένειαν αυτήν: η Τριλυσίνη. Ίδου η έπιστημονική απόδειξις!

● Μην αμελήσετε την θεραπεία αυτήν, διότι αργότερον θα είναι ίσως αργά. Και πρό παντός μη χρησιμοποιείτε έπιπολαίως το κάθε φάρμακον που ρεκλαμάρεται πομπόδως στας έφημερίδας, διότι όχι μόνον θα πετάξετε άδικως τα λεπτά σας, αλλά μπορεί και με την πάροδον του χρόνου χωρίς αποτέλεσμα, να έπιδεινώσετε την κατάστασιν σας

● Χρησιμοποιήσατε την «Τριλυσίνη» εις την όποιαν μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνην απόλυτον, διότι είνε παρασκευάσμα, αυστηρώς έπιστημονικόν, διότι ένεργεί επί της αίτιας της Τριχόπτωσης, και διότι τέλος παρασκευάζεται από ένα από τα μεγαλύτερα και σοβαρότερα Έργαστάρια Βιολογικών προϊόντων της Γερμανίας. Με την

Τριλυσίνη

Θα έξολείψετε άσφαλώς την πιτυρίδα, θα σταματήσετε την τριχόπτωσιν και θα προλάβετε την φαλάκραν. Ζητήσατέ την στα Κεντρικά Φαρμακεία και Μυροπολεία. Γράψατε εις την Γραμματοθυρίδα 195, Αθήνας ή τηλεφωνήσατε στον άριθμόν 70-401 και θα σας σταλή δωρεάν ή εικονογραφημένη έπιστημονική βιβλιογραφία της Τριλυσίνης

ΖΩΥΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΖΟΥ ΘΗΟΔΩΡΟΥ

Οι άπευθυνόμενοι διά πάσαν σύμβουλην πρός τον δόκτορα Κάμα πρέπει άπαραιτήτως να γράφουν την άκριβή ήμεραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δέ και την ώραν.

Αι έπιστολαί πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα αξίας πέντε δραχμών διά την άπάντησιν.

Η έβδομάς από της 28ης Απριλίου μέχρι και της 4ης Μαΐου δέν έχει μεγάλην σημασίαν από άστρολογικής άπόψεως. Αι άσκούμενα κατ' αὐτήν έπιρροαί είναι μικράς έντάσεως και δι' αὐτό τά άποτελέσματα των δέν είναι πλήρη.

Σημειώνω κατωτέρω τάς αξιολογωτέρας από τάς έπιρροάς αυτές.

Διά τάς υποθέσεις σας θα προτιμήσετε την πρωίαν της Παρασκευής (28), και τάς ώρας 4-5.15 μ. μ. της Κυριακής (30), 6-7.30 μ. μ. της Δευτέρας (1), 9-10 π. μ. της Τετάρτης (3).

Αποφύγετε αντίθετως τάς ώρας:

7.30-8.30 π. μ. του Σαββάτου (29) και 9-10 π. μ. της Πέμπτης (4).

Διά τά χρηματικά σας ζητήματα θα προτιμήσετε τάς ώρας:

11-12 μεσημ. της Κυριακής (30) και 3-4 μ. μ. της Τρίτης (2).

Διά την άγοράν λαχείων είναι κατάλληλος ή ώρα 6-7 μ. μ. της Τρίτης (2).

Διά τά τυχερά παιγνίδια θα προτιμήσετε την ώραν 8.30-9.30 μ. μ. της Τρίτης (2).

Έχετε μεγάλας πιθανότητας να κερδίσετε.

Διά τάς αισθηματικές υποθέσεις σας είναι κατάλληλοι αι ώραι:

Τό άπόγευμα του Σαββάτου (29) τό πρωί μέχρι της 2.15 μ. μ. της Κυριακής (30), 3-4 μ. μ. της Τρίτης (2).

Αι ώραι 8-9 μ. μ. της Κυριακής (30) και 5.30-6.20 μ. μ. της Πέμπτης (4) έμπρικλείουν σοβαρούς κινδύνους διά την υγείαν και την ζωήν σας.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δρος ΚΑΜΑ

ΑΙΣΙΟΔΟΣΟΝ. Αμμόχωστον Κύπρου. — Η τύχη γενικώς σας ευνοεί και θα σας παράσχη πολλές ευημερίας δια να άνέλθετε και να άναδειχθήτε. Σας έπιφυλάσσει όμως συγχρόνως πολλές περιπέτειας αι όποιαι παρ' όλας τάς προόδους σας θα δηλητηριάσουν την ζωήν σας. Είς τό υπαλληλικόν στάδιον θα ένοηθήτε άρκετά και θα καταλάβετε άνοτάρας θέσεις. Φυλάχθητε από άσχηματα. Ραδιούργια και μισθ. θα διακινδυνεύσετε πολλές φορές την ύπόληψιν σας. Θα άποκτήσετε οικονομικήν ευμάρειαν. Μην διασπείρετε πάθος.

ΜΙΧΟΝ. Πειραιά. — Χαράς και άρμυρικής άλλ' άσπαθής

και όλίγον έπιπόλαιος. Μεγάλα ικανότητες. Έπιδειότης εις τους έλιγμούς. Έπιτακτικός. Η ζωή σας θα ύποστη πολλὰς διακυμάνσεις. Θα ευδοκίμησετε άμους άρκετά και θα άποκτήσετε περιουσίαν, όχι άμέσως όμως. Αι συνεταιρικοί έπιχειρήσεις σας ευνοούν περισσότερο από τάς άτομικάς. Αισθηματική ζωή άνευ σημασίας. Θα πανδρευθήτε από συνικέριον και θα άποκτήσετε οικόγενειαν. Πιθανώς δεύτερος γάμος.

ΘΑΡΡΑΛΕΑΝ. — Μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνην εις την τύχην σας διότι θα σας βοηθήσιν άρκετά. Ο γάμος σας θα έραδύνη άρκετά διότι θα παρυσιασθή ένα άπρόοπτον έμπόδιον. Θα σας παρουσιασθούν πολλά συνικέσια. Ο γάμος σας όμως δέν θα είνε μόνον έξ έρωτος. Ως σύζυγος θα ζησετε πολύ ευτυχισμένη και θα γνωρίσετε μεγάλην ευμάρειαν. Ζωή μάλλον ήμερος και χωρίς πολλές περπέτειας.

ΛΑΥΡΑΝ Δ. — Μοδ γράφετε: «Γεννήθηκα μήνα Νοέμβριον και χρονολογία 199». Τι σημαίνει αυτό; Διαβάσατε προσεκτικότερα τί ζητά και γράφετε μου έτος γεννήσεως, μήνα ήμεραν του μηνός και έάν την έξερετε ήμεραν της έβδομάδος και ώραν. Τα τρία πρώτα στοιχεία μου είνε άπολύτως άπαραίτητα.

Κ. Α. Μ. Ν. Σ. — Ορεσιτιάδα — Σας προλέγω ως άπολύτως ξεθαίναν την αύτησιν της περιουσίας σας όχι όμως άμέσως. Με τό περιβάλλον σας θα έρίσκεσθε πάντοτε εις διχόνοιαν και ή ζωή σας θα δηλητηριάσθι από πολλά μισθ. Θα έχετε επίσης πολλές αντιδικίας δια περιουσιακούς λόγους. Θα συνάψετε δύο γάμους εις την ζωήν σας. Ο δεύτερος θα είνε ευτυχέστερος του πρώτου. Προσέχετε τάς δηλητηριάσεις και γενικότερα τάς μολύνσεις του αίματος. Είσαθε μάλλον άδυνάτου χαρακτήρος και θα κάμπετε πολλές άπειρισκείας, δια τάς όποιας θα μεταμειλήθητε άργότερα.

ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ 11 Χανιά. — Θα δυσκολευθήτε πολύ εις την άποκατάστασιν σας. Ώρισμάτι αντίηλια δια ματαιώσουν πολλά συνικέσια. Θα συνάψετε όμως έν τέλει καλόν γάμον. Ο σύζυγος σας θα κατέχη αξιολύτουτον θέσιν. Περιουσίαν θα άποκτήσετε μετρίαν, αλλά πάντως ικανοποιητικήν. Συχνά μετακινήσεις άλλ' όχι σοβαρά ταξίδια. Θα προτιμήσετε τόσο γκολόν χρώμα και γενικώς τάς κτυπήτας άποχρώσεις. Προσέχετε την υγείαν σας. Διατρέχετε μερικούς κινδύνους.

177.777 Πύργον Ηλείας. — Δέν μπορώ να διαβάσω όλόκληρον σελίδα του περιόδικου δια ν' άπαντήσω σ' όλας τάς έρωτήσεις σας ούτε να σας πω... ποία φαγητά προτιμάτε, δια να κρίνετε περί της αξίας των άπαντήσεών μου. «Ολ' αὐτά είνε καλώς παιδαριώδη και δέν συμβιβάζονται με την ηλικίαν σας. Είσαθε χαρακτήρ άσπαθής, έπιπόλαιος και καχύποπος. Άρκετά κρυφίνους. Χωρίς έλθην. Δέν έλέπω χρήματα σε σας. Η οικονομική σας κατάσταση θα ελπιωθή άλλ' όχι σημαντική. Μην περιμένετε μεγάλα πράγματα από λαχεία. Ταξίδια ελάνθιστα. Θα άλλάζετε σύντομα τόπον διαμονής. Όνειρα και μόνον δειρά. Δέν κάνετε τίποτε για να τα πραγματοποιήσετε. Φιλαίσταθεις και χωρίς σημασίαν. Διψάτε για έρωτα, αλλά δέν θα

άποκτήσετε εύκολα έκείνο που έπιθυμείτε, άν δέν διορθώσετε τον χαρακτήρα σας. Γάμος έπειτα από πολλές δυσκολίας και έναβόλας.

ΜΙΚΡΗ ΑΝΕΜΩΝΗ. — Θα συνάψετε καλόν γάμον άλλ' όχι τώρα άμέσως. Η σνείσι για την όποιαν μου γράφετε δέν έλέπω ότι θα καταλήξη εις γάμον. Ο γάμος σας θα είνε από έρωτα. Χρήματα άρκετά άλλ' όχι υπερβολικά. Και αὐτά όμως έπειτα από πολλούς κόπους. Σο χυαί διακυμάνσεις και μετακινήσεις. Όχι σοβαρά ταξίδια. Η υγεία σας παρουσιάζει κάποιαν στυσιμότητα, παραμένει όμως πάντοτε έπιφορική. Φοβηθήτε κινδύνους εκ πτώσεως και θλάσεως των άκρων. Η μετάθεσις σας έραδύνη.

Κ. ΚΙΓΚΙΝΑΤΟΝ. — Βλέπω πολλές άσυναρτησίας και άσυνεπίας εις την ζωήν σας. Παρ' όλον ότι έσθε προικισμένος με αξιόλογα προσόντα, αφήσατε πολλά ευκαιρία να σας διαφύγουν. Δυσκολευεσθε να πραγματοποιήσετε έκείνο που άποφασίζετε. Σας διακρίνει μία εύκαμψια χαρακτήρος και μία άδυναμία προσαρμογής προς τάς περιστάσεις. Δι' αὐτό και αι έπιτυχιαί σας ύπηρεσιν και είνε πάντοτε μετρίαι. Γάμον δέν έλέπω και δέν τον συνιστώ. Τό περιβάλλον σας δέν ευνοεί τάς προσπάθειας σας και σας θάλει υπόπτως. Αι έπιτυχιαί σας δέν θα είνε μεγάλα. Σας άπειλούν τούαντίον τό κίνδυνος μιας μερικής καταστροφής, κατά την όποιαν θα έξέλεθε με δυσκολίαν. Αι φίλοι, δόξια και τά όνειρα σας είνε μεγαλύτερα από την ικανότητά σας να τα πραγματοποιήσετε. Αποτόμον μεταβολήν της ζωής σας δέν έλέπω. Έρωσ σοβαρός δέν ύπάρχει.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΝ Ε. — Τό 1939 είνε πρόκειται να σημειώση καμμία άξιοσημειώτων μεταβολήν εις την ζωήν σας. Θα παντρευθήτε μετά τό 24ον της ηλικίας σας. Με τον άνθρωπον που άναπαύεται έπ' έλθθη μια μικρά ψυχρότης, παροδική όμως. Θα άποκτήσετε όλικήν ευημερίαν, όχι όμως πολλά χρήματα. Μία σοβαρά ασθένεια θα άπειλήσθι την ζωήν σας. Πολύ πιθανόν θα συνάψετε και δεύτερον γάμον. Μία κληρονομική ύπόθεσις θα σας φέρη εις σοβαράς αντιδικίας και θα ήρκαλέσθι πολλάς έχθρότητας.

ΑΡΑΠΑΚΙ 19. — Πρέπει να έχετε έμπιστοσύνην εις την μοίραν σας διότι θα σας ένοήσθι άρκετά και θα σας δώσθι την οικόγενειακήν γαλήνην και ευτυχίαν. Είς τό σημερινόν σας ασθμα δέν έλέπω μεγάλην διαρκείαν. Θα έπέλθθι συντόμως εύγνοιος. Ο γάμος σας θα πραγματοποιήθι μετά τό 21ον έτος της ηλικίας σας. Χρήματα θα άποκτήσετε άρκετά και ή δική σας τύχη θα έμπεράσθι ευμηνός και έκείνην του συζύγου σας. Η υγεία σας άρκετά καλή. Μην έκτίθεσθε άπειρισκείτως εις κινδύνους. Θα σας συνεισβάλει να καλλιεργήσετε την καλλιτεχνικήν διάθεσιν την όποιαν έχετε.

Δ. Γ. Ε. — Η ζωή σας θα είνε πολύ ταρσώδης και ή ευτυχία σας θα ύποστη πολλάς διακυμάνσεις. Η τύχη δέν σας ευνοεί απόλυτως άλλα και σεις με την μικροψυχίαν και την άτολίαν που σας διακρίνει δημιουργείτε μίαν δυσάρεστον άπίσθησαν ύπόληψιν σας. Η ύπόληψις σας θα έκτεσθι εις κινδύνους. Θα είνε πνεύσατε έρωτας, αλλά δέν θα

μπορέσατε να τους συγκρατήσατε. Θα έργασθήτε άκόμη. Γάμος από συνικέσιον έπειτα από πολλά έμπόδια και άναβόλας. Μάλλον ευτυχής. Θα άποκτήσετε άρκετά χρήματα, όχι όμως τώρα. Η ζωή σας θα τερατισθή άποτόμως. Υγεία όχι σταθερά.

Η. Ρ. Η. — Σας έπαναλαμβάνω ότι ή άποκατάστασις σας θα έραδύνη άρκετά. Μεταξύ 27 και 29ου, Ο σύζυγος σας θα είνε μεγαλύτερος άρκετά. Έπαγέλμα έλευθερον. Ο γάμος σας θα σας δώσθι την οικόγενειακήν γαλήνην και ευτυχίαν. Αι στενοχώρια δέν θα λείψουν από την ζωήν σας. Είνε συνφασμένα με τον χαρακτήρα και τάς περιστάσεις υπό τάς όποιας ζήτε. Χρήματα όχι πρό του γάμου σας. Την έλλειψιν πρωτοθυλίας και την άδυναμίαν του χαρακτήρος σας θα την καταπολεμήσετε με μικράς, αλλά συνεχείς και έπίμονους προσπάθειας. Πρέπει να πούσατε να έλέπετε άπαθώς τά πράγματα και ν' αρχίσετε ν' άντιδράτε.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ Δράμιν. — Η ζωή σας δέν θα είνε απόλυτως ήμερος. Θα δοκιμάσετε πολλάς περιπέτειας. Είσαθε διαλαο χαρακτήρος, χωρίς καμμία τολμήν. Θα άγασθήτε άλλ' ή ευτυχία θα πετάξθι μέσα από τά χέρια σας. Χρήματα θα άποκτήσετε όλίγα και πολύ άφύγτερα. Προσέχετε περισσότερο την υγείαν σας. Σας άπειλούν ώριμένα άσχηματα. Είς την ζωήν σας θα συναντήσετε πολλάς ύποβόλους έχθρότητας, αι όποιαι θα δηλητηριάσουν την ζωήν σας. Μην δίνετε εύκολα την έμπιστοσύνην σας, άν δέν θέλετε να δοκιμάσετε άπογοητεύσεις. Γάμος κατόπιν πολλών δυσχερειών. Εραδύνη άκόμη. Τό ταξίδι σας δέν πρόκειται ν' άλλάζθι την κατάστασην σας.

Θ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΝ. — Αι διακυμάνσεις για τάς όποιας μου γράφετε είνε συνφασμένα με την ζωήν σας. Έχετε όμως άρκετό θάρρος και πρέπει να τό πραγματοποιήτε για ν' άντιδράτε. Η κοινωνική σας θέση θα ελπιωθή άρκετά. Δέν έλέπω περί πτωσιν συντόμου γάμου και δέν σας τον συμβουλεύω. Η σύζυγική σας ζωή θα είνε γεμάτη από

έριδας. Ίσαν που έδίδατε την ήμερομηνίαν γεννήσεώς της φίλης σας, θα σας έλεγα έάν ταιριάζη ο γάμος μαζί της.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

★
Ο δόκτωρ Κ α μ α θα άπαντησθι κατά σειράν εις τάς κάτωθι έπιστολάς:

Τσετσάν Ασκασίαν του Πε. ρικλέους. Αρζεντινάν Ίμπέριο Α.Κ. (Θ)νίκην) Μαρίνον Κ. (Μυτιλήνην) Μόνικα ΙΙΙ Δημητριά. τικα Ε. Φυματικήν Σ. Π. Γαρδέναν Περιεργον Νέον. Μουσι. κόν. Κυνηγημένην Πεταλούδαν Σεάχθι Θαλασσινόν Μπουέ. Μάρκο Πάλο. 174 Ξανθήν Γόψοναν (Θεσ)νίκην). Άπλησιμένην Μικρούλα Ενφορτυνέ. Ζανουμπι. τσαν Αλεξανδρινήν. Λαύραν Δ. Πισκόρ. Νέλσωνα Μικρήν Πα. δούλαν (Θεσ)νίκην). Άπλησιμένην 1939 Βερνάρδον (Ξανθήν) Μάτα Χάρι Α. (Καρδίτιον). Σουσουράδαν Ύεγολατιού. Σφίγκα (Άλεξανδρειαν). Μίρζαν Μέμον Καϊτην Κάτε. Μάρτζορ Χ. Άγλατον. Λευκό Γισαμί. Γαρδένια (Λανιά). Τερέζαν Μ. Νυκτολούδο 3 (Άργοςτόλι). Αλινγμα. Ματα Χάρι (Κύπρον). Λεϊλά Β. Κ. (Άλμυρόν). Ταίτη (Θεσ)νίκην. Νυκτερίδα (Θεσ)νίκην). Κουήν Μαίση Δ. Ρ. Χ. Σ. 97 (Θεσ)νίκην). Ξανθήν Α. φροδίτην 13. Αλίαν Χ. Χ. Ε. 1. Α. Αργιολούλουδο. Φεγγαρολούλουδο. Μαρίκα. Πρωτομαγιά 1939. Μαρία Άντουανέττα 6110. Όθων Μπαζίλος. Ι. Μ. Γρα. τοιέλλα. Μικέλο 1210. Γκρανι. τα 42. Τακτική άναγνώστρια Ντόλλυ Βερνιά δεσποινίς Σάντρα. Ρόζι. Ρόζ. Α. Δ. Β. Δ. (Ι). Θεσσαλονίκη. ΧΨ 25. Δ. Α. Χ. Ν. Άννα Λαρισιή Α. Β. Λάρια. Μελαγχρονή Έλλην. πούλα Εύθυμη. Μπατερλάδ Π. Ολβία Γ. Ντόροβ Λαούρ 13. Ζακκελιν Ι. Ταραντέλλα. Άννα. μπέλλα Κ. Νεσρά Πεταλούδα Α. Φ. Έρση Άρπας Θ. Ν. Ν. Φυματική Σ. Π. Φαληρική Αύρα Μαργαρίτα Β. Τρελλό. Άραπάκι. Αφάνης Καλλιτέχνης Έλση Λόενγκριν. Κρητικισού. λα Α.Υ. Νυκτόλιν. Ελπιδοφόρος Α.Υ. Νηρωποπούλα. Πειραιά. Διάνα Ντάρμιν. Ι. Γ. Μ. Π. Α.

Μυστικό 'Πραιόττος

"όπου κάμνουν τας Γαλήδας Παρμουςίως Περιφήμους

Αι κομψαί γ' αλλίδες είνε άναμφιδόλως άφθαστοι εις την τέχνην του μακιγιαρίσματος. Τό τελευταίον τους μυστικό συνίσταται εις την χρήσιν μιας νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μία πούδρα 1^η φοράς λειποτέρα από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθι για δυνατόν. Παρασκευασμένη κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσο έλαφρά, ώστε άπλώνεται κανονικώς και ειναιώς επί της έπιδερμίδος σαν ένα αδιόρατο πέπλο ώραιότητος. Δίδει εις την έπιδερμίδα φυσικήν δυνάμειν άραιότητος και από τάς πλεον κολακευτικές, πολύ διαφορετικήν εις τό άποτελέσματάς της από τάς θορείας πούδρας, περασμέν.ς μόδας, αι όποιαι δίδουν την έντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐτός ο νέος τρόπος αεροποιήσεως χρησιμοποείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν... και ή πούδρα Τοκαλόν περιέχει moussé de creme, ή όποια την κάμνει να κρατᾷ όλην την ήμέραν. Ο άνεμος, ή θροχή και ή έφίδρωσις κατά τον χορόν δέν δύνασται να χαλάσουν τό θαυμάσιον χρώμα όπου δίδει ή πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τό μυστικόν άραιότητος των Γαλλίδων, την «αεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΝΙΚΟΛΕΑ

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 18

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ

Η μέθοδος της κυρίας Β. Νικολέας, διπλωματούχου της μεγαλύτερας σχολής των Παρισίων Pigier, είνε ή μόνη έν Έλλάδι, ήτις με μόνον 30 μαθήματα έπιτυγχάνει την τελείαν εκμάθησιν της κοπτικής, με ειδικόν δέ σύστημα τελειοποιεί τάς άρχαρίους εις την ραπτικήν.

Πλήρες οίκοτροφείον υπό άσπτηράν οικόγενειακήν έπίβλεψιν

Πωλούνται είδικά πατρόν. Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν. Πληροφορία: Άγιου Μάρκου 18. 2ος όροφος τηλ. 32.620

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τό φόρεμά σας. ΠΡΙΝ άγοράσατε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΛΑΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Άγ. Μάρκου 18, 1ος όροφος τηλ. 25.173). Θα εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά κτλ. με τις καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητος και με τάς λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα, σύμφωνα με τά πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

άρκετά ευτυχής. Αλλά έπειτα α-
πό πολλά χρόνια. Μερικά περι-
πτώσεις που θα παρουσιασθούν
σε λίγο. Θα ματαιωθούν. Μην
εμπιστευθείς τις τάς φίλας σας.
Υπάρχει φόβος να σας εκθέ-
σουν εις μίαν δυσάρεστον περι-
πέτειαν. Αναποτάτετε περισσό-
τερον τη φιλαρέσκεία σας.

Ο ρ α ι ο λ ο υ λ ο υ δ ι
τ ο υ α γ ρ ο υ.—Θα τον παν-
τρεφθήτε, αλλά ο γάμος θα
θραυνηθεί διότι θα παρουσιασθούν
αυτοκτονία έμποδία. Η ζωή
ισως προημεύεται αρκετά ευτυ-
χώς. Είθετε χαρακτήρ άτολμος
έχετε όμως μεγάλο πείσμα και
στενοχωρήσεσθαι πολύ εύκολα. Τα
αίσθηματά σας είναι θερμά. Αλ-
λά δυσχελεύεσθε να τα εκδηλώ-
σετε. Φοβερώσετε εσωτερικώς. Ε-
νθ θα μπορούσατε να είσαυτε
περισσότερο ευτυχισμένη.

Υ ι ο ν τ η ς Α φ ρ ο δ ι
τ η ς Σ ι δ η ρ ο κ α σ τ ρ ο ν.—Είθετε
χαρακτήρ θερμώς και ένθουσιώ-
σης. Αλλά αρκετά επιβλαβής και
επιφεινιστικός. Τα αίσθηματά σας
δεν έχουν βάθος. Αι όνειροπο-
λήσεις σας εξαπατούν και σας
παρυσούν συχνά. Το έγωισμο-
πικρόν στοιχείον υπερικνύει εις
τάς σχέσεις σας. Παρά τοιού-
το, είθετε πολύ εύστοχος καά αυτό θα
σας κάμει να γνωρίζετε πολλές
άπογοιευσεις. Έπιδεικνύετε και
φιλαρέσκος. Επίσης όλίγον μα-
ταίοδος. Σπαταλάτε ασυλλέ-
γιστα τα αίσθηματά σας και πολ-
λές φορές χωρίς λόγον.

Ν ι λ ε τ τ α ν Ε σ μ ε
ρ α λ δ α ν.—Σιδηρόκαστρον.
—Χαρακτήρ εύαισθητος όνειρο-
πόλος και αρκετά τυφλός. Η
εύαισθησία σας όμως δεν φθάνει
μέχρι του σημείου ώστε τα αί-
σθηματά σας να σας παρυσού-
ρουν. Διατοκτική εις τάς εκδηλώ-
σεις σας και άδελεία εις τάς κι-
νήσεις σας. Φοβερώσετε χωρίς λό-
γον. Θα ζήσετε αρκετά ευτυχώς.
Αλλά προηγουμένως θα χρειά-
σθαι να κατακινήσετε μερικά δυ-
σκολίας. Είς τα αίσθηματά σας
δεν θα έρχετο τίς αντίπα-
λος που προσδοκάτε και αυτό
θα σας κάμει να υποφέρετε πολύ.

Θ α λ α σ σ ι α ν Α υ ρ α ν.
—Το χαρακτήριτικόν σας γνώρι-
σμα είναι η έλλειψις θελήσεως
και μια μεγάλη μοιρολατρεία.
Παρασύρεσθε από την ζωή χω-
ρίς να αντιδράτε καθόλου. Μερι-
κά άπογοιευσεις θα επιδράσουν
δυσμενώς επί του χαρακτήρος
σας και θα έντεινουν την εύαι-
σθησίαν σας και την νευρικότη-
τά σας. Είς τα αίσθηματά σας
θα εύρετε αρκετή ικανοποίησιν.
Αλλά αυτοκτονία προσκόμματα
θα επιδράδουν πολύ τον γάμον
σας. Μια σοβαρά ασθένεια θα
επιβλήσθαι την ζωήν σας. Μην έμ-
πιστεύεσθε εις τάς φίλας σας.

Ε ν α π α ρ α ξ α ν ο κ ο
ρ ι τ σ ι Κ. Κ.—Ο άνθρωπος
που σας γράφει είναι καλός και
πρως χαρακτήρ. με άγνα και
εύγενή αίσθηματά. Στερείται
 όμως θαλάσσης και πρωτοβουλί-
ας. Είναι από τους «μαλακούς»
άνθρώπους που προσδοκούν έφ-
θον δεν συναντούν αντίστασεις.
Η τύχη των έννοιών άρκετά. Θα
έχη μίαν καλήν σταδιοδρομίαν
και εξέλιξιν. Είμαι πιο επιφλα-
κτική με τον δικό σας χαρακτή-
ρα. Δεν είσαι καθόλου ήρεμος.
Αιτιωματικός κι' αυτό γιατί το
θέλεσε σεις περισσότερο. Η έν-
τύπως της στιγμής υπερικνύει
πάντοτε σε σας και σας κάνει
να αλλάξετε διαρκώς διαθέσεις.
Τα αίσθηματά σας όχι θαθεία.
Σας φέρσει να σας αγαπούν
αλλά ν' αντιποδίζετε με σταγονό-
μετρο τα αίσθηματά που έμπνέ-
τε. Άρκετά ματαιόδοξος και έ-
πιπολάει. Ο γάμος σας θρα-
ύνει.

Ν α ν τ α κ ι 3.—Είθετε πιο
πολύ συγκεντρωμένη εις τον έαυ-
τόν σας. Το έγω σας άποτελεί το
κίνητρον για κάθε σκέψι σας.
Εύθυμος χαρακτήρ αρκετά επι-
πλοικός και όχι πολύ εύαισθητος.
Ζητάτε το παράδοξον στη ζωή
κι' ώστόσο δεν έχετε το θάρρος
για ν' αντιμετωπίσετε και την
πιο μικρή π εριπέτεια. Θα έμ-
πνεύσετε πολλά αίσθηματά και

θα δοκιμάσετε περισσότερα.
Θα είναι όμως παροδικά και
έφημερα. Σας άρσσει να κρύ-
βετε τας σκέψεις σας. Είς
την ζωήν θα επιτύχετε. Γά-
μος κατοπιν συνοικεσίον. Το ση-
μερινόν σας αίσθημα δεν πρόκει-
ται να έχη καμμίαν κατάληξιν.
Ο φίλος σας είναι πολύ εύαι-
σθης και άστατος. Οι έρωτες αὐ-
τού του είδους δεν διαρκούν
πολύ.

Μ ι κ ρ ο υ λ α Κ α τ ι α.
Σιδηρόκαστρον.—Χαρακτήρ εύ-
αίσθητος όρμητικός αλλά πολύ
στενοχωρός. Θερμά αίσθηματά.
Θα ευτυχίσετε εις την ζωήν.
Καλή κοινωνική θέσις. Άρκετά
χρήματα. Γάμος ευτυχής άλλα
όχι συντομος. Είς τον έρωτα θα
έχετε πολλές επιτυχίας. Αλλά
πολλές φορές θα καταστρέψετε
την ευτυχίαν σας με την έαν
και την πασιμαυδικότητα που σας
διακρίνει. Το αίσθημα είναι άμοι-
ραίον. Ο χαρακτήρ του φίλου
σας πολύ άνωμολος και άσταθής.
Βίαια αίσθηματά άλλα όχι θα-
θεία. Δυστροπος χαρακτήρ και
πολύ λεπτόλογος. Καμμία εύρύ-
της άντλήψαν.

Ν τ ε ο υ.—Είθετε χαρακτήρ
δυσπιστος και πολύ επιφλακτι-
κός. Δεν σας διακρίνει μεγάλη
όρμη εις την ζωήν. Αλλά σας
άρσσει η τάσις και η ακρίβεια.
Θα επιτύχετε άλλα όχι άμέσως.
Συνεχίστε τας προσπάθειάς σας
χωρίς έαν. Τα αίσθηματά σας
δεν είναι θερμά. Δεν άποδίδετε
έκ χαρακτήρος μεγάλην σημα-
σίαν εις τον έρωτα. Η ζωή σας
θα είναι μάλλον ήρεμος χωρίς
σοβαράς περιπετειάς. Γάμος εκ
συμφώντος. Οικονομική ζωή
ευτυχής. Χρήματα άρκετά.

Τ ρ ι α ν τ α φ ο λ ο υ.—
Στερείσθε θάρρους και θελήσε-
ως. Έμπροσθέντε πολύ εύκολα
από τους άλλους. Μεγάλη εύαι-
σθησία. Έπιπολαίοντες και άσυ-
νωρησία εις τάς ενεργείας σας.
Μεταβολήν άμεσον στη ζωή σας
δεν έλέπω. Προκαλείτε εύκολα
την συμπάθειαν αλλά δεν θα
μπορέσετε να κρατήσετε ένα με-
γάλο αίσθημα. Θα σας συνιστώ-
σε το ύπαλληλικόν στάδιον. Έ-
κεί είναι δυνατόν να σταδιοδρο-
μήσετε καλύτερα. Γάμος έξ αί-
σθηματος. Χρήματα άρκετά. Κoi
ναυική ύπόληψις. Πρόδος θρα-
δεία.

Χ. Ψ. Ζ. Πειραιά.—Χαρα-
κτήρ τολμηρός και θεληματικός.
Όχι όμως πάντοτε σταθερός.
Είς την ζωήν θα σημειώσετε ίκα-
νοποιητικάς προόδους. Η αίσθη-
ματική σας ζωή θα σας δώσθ
μερικά άπογοιευσεις αλλά δεν
πρέπει να δώσετε σημασίαν εις
αυτάς. Είθετε χαρακτήρ δραστι-
μίας και δεν πρέπει να αφήσετε
τίποτε να άνακόη την δραστι-
μότητά σας. Είς τάς εξετάσεις
θα επιτύχετε.

Α. Β. Γ. Πειραιά.—Χαρακτήρ
εύαισθητος τυφλός και άρκε-
τά παρορικός. Μεγάλη φιλαρέ-
σκεια και μανία επιδεικνύεω. που
θα εύσταθι με την πάροδον του
χρόνου. Αίσθηματά εύκολα όχι α-
πολύτως σταθερά. Εύκολα συγκι-
νώνται που περνούν όμως πολύ
γρήγορα. Θα έμπνεύσετε ισχυρά
αίσθηματά.

Δ α σ κ α λ ι τ σ α ν.—
Σας άπήνησα εις το ύπ' αριθ.
41 τεύχος. Είς το «ένθος της έ-
ρήμου» άπήνησα εις το φύλλον
40.

Α ι λ α ν Κ.—Θα παντρε-
υθήτε άρκετά γρήγορα κατοπιν
συνοικεσίον. Θα αγαπήσετε ό-
μως τον σύζυγόν σας και θα έ-
γοστήθητε άπ' αυτόν. Οικονομι-
κή ζωή ευτυχής. Άρκετά χρή-
ματα. Ένα άπρόσπτον γεγονός
θα επισκιάσθ επί όλίγον την ευ-
τυχίαν σας. Αλλά θα είναι πα-
ροδικόν.

Μ ι κ ρ ο α γ ρ ι μ ι.—Δεν
έλέπω σύντομον γάμον για σας.
μολονότι θα έμπνεύσετε φλογερά
αίσθηματά. Συνεχίστε προς το
παρόν τας σπουδάς σας. Θα έ-
πιτύχετε άρκετά. Άργότερα θα
επέλθη μια σημαντική μεταβολή
εις την ζωήν σας η οποία θα
συμπέσθ με την άποκατάστασιν
σας. Ο γάμος σας θα είναι άρ-
κετά ευτυχής και ο σύζυγός σας
θα προέχεται από τον κύκλον

της εργασίας σας. Χρήματα όχι
πολλά. Αλλά πάντως άνεσις και
ευμάρεια. Υγιεινά σχετικώς καλή.
Σας άπειλούν ώριμένα άτυχη-
ματα.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Η Γ ρ α φ ο λ ο γ ο ς Χ θα
άπαντήσθ κατά σειράν εις τάς
κατωθι επιστολάς:
Αισιόδοξον Άμμ. Καίτην
και Μαριμένην Βιολέτταν. Θ.
Ν. Κ. Άναστασίαν Α. (Νεμέ-
αν). Ν. Σ. Β. Τρύφων Να-
ταλίαν Κόρικ. Ι. Φ. Α. Όρφα
γούλαν. Άκρίτην. Νυκτερίσαν 3
Χουσίην. Έλπίδα. Ωρίωνα. Λίζαν
Χαμένην Χαράν. Αισιόδοξον 13
Θέλιαν (Πύργον). Καναρινί. Κα-
ποκτητήν. Έλληνίδα. Μαργα-
ρίταν τοβ. Ίουλίου. Σπανιόλαν.
Κλεοπάτραν. Νέλωσαν. Έντυ
Ζανέτ. Μακατόνα. Βεατρίκη
του Δάντη. Άννίταν. Περιεργον
Νέαν. Ζανέτ. Κάριεν. Σούλα.
Μαρίαν Στούαρτ. Ταγκόρ. Κα-
ζανόθαν. Έλληνικήν Ψυχήν (Αλ-
βίαν). Άπογοιευμένην (Συ-
ρον). 172. Έντελβέρ. Μπου-
μπουλιναν. Μάρον και Μαίρην
Σ. Σ. (Πάτρας). Γαλάζιο χρώ-
μα. Μελαχρονούσαν Κ. Ξανθού
λαν Φ. Γ. Α. Κ. (Κύπρον). Ρο-
δοπολίτην. Φοιτητρίαν Π. Θ.
Φεοδίκη. Α. — Νέα. Ίωνία
(Αθανάσιον 1939 (Πύργον).
Επιμένην Βλαχοπούλαν. Σα-
πιλίστιαν. Αργοναύτην (Κέφυ-
ραν). Ξωτικό Λουλούδι (Κρανί-
δι). Φράνκ. Όδον (Ξάνθη). Σα-
νιαν Ν. Α. Έρωτευμένην. Μα-
θητριούλαν. (Κολυμβήσαν). Μιράν
ταν Σ. Διαδάτην (Κανά). Μορ-
ναν Λ. Φαληριώτισσαν Ν. Σ.
Λάουραν. Μιχαήλ Λάλον Σ. 23.
Έλλην Β. Ητιάνα. Ντάριμν
(Σέρρας). Μιμίκαν Κ. Α. Τ.
Τ. Τ. 123. Χαριτωμένη Άλεξαν-
δρινήν. Μ. Χ. Π. Μάρλεν (Πο-
μοσπλιαν). Πονεμέλη. Άνυπα-
μονην Μ. Τ. Έρωτόκριτον. Άλ-
κην. Ηρώ και Λεάνδρον (Πά-
τρας). Γελαστήν Φίφικα (Πει-
ραιά). Έρωτευμένην Υπαρκίην.
Νανάν. Σ. Α. (Πειραιά). Άλε-
ξανδρινήν Πονεμένην Σενιορί-
ταν Ε. Κ. (Άλμυρόν). Χωρια-
τοπούλαν. Α. Μ. (Σιδηρόκα-
στρον). Βυζάντιαν. Κ. Σ. Νησί
Θ. Κ. Λ. Μαριμένα Γαυλία
(Χαλκίδος). Χαρίεσσαν (Άγιον
Νικόλαον). Νεαράν Πεταλούδαν
(Άγιον Νικόλαον). Δημήτριον
Πρ. (Πρέβεζαν). Σ. Φ. Άσβε-
στην Φλόγα. Απομονωμένην Α. Γ.
(Σέρρας). Μπέττυ. Λαλίνα Χ.
Μαλερέ. Μαργάρο. Άνθος του
Λεονίδους. Έλφρίντα Γέτη. Μιχα-
ήλ Λάλος Σ. 23. Έρωτευμένη
Καρδιά Ι. Μ. Περιεργον Μου-
τιλινώσος. Αμαρυλλίδα — Νι-
νέττα. Μιγκέλο 1210 Γκρανίτα
22. Ροδοπολίτης Πάολα Κέβ-
Φρανσέ. Έλινον Πάουελ. Έρω-
τιώδην νέον. Άγλαΐστιαν. Έλ-
λη Κ. Σοφία Καταρού. Μι-
κρούλα Κάτια. Έλντα Μ. Λέ-
λα. Άλιαν Σταινβύ. Ρ. Ο. Ά-
λη. Άρλουλούδο. Λάρισα. Άφρο-
δίτη. Κόμη. Ταγγάνα. Λαγκά-
δα Τρελλή νέα — Αύλωνάριο.
Άμαρυλλίς Κ. Υ. 79. Σπίλη
του Πομπηίου. Α. Β. Γ. Τζιμ
Π. Ν. Σ. Ν. Παρεξηγημένη
άπ' όλους Μαργαρίτα του Α.
γροβ. Α. Α. Α. Α. Κ. Σ. Χ.
Μ. Άπορφωμένη Ψυχή ΣΠ-
ΑΠ. Μικρή Γυμνασιότις. Δι.
Άεροπλάνον. Π. Ι. Ζ. Κωνσταν-
νεία. Γαγώ. Εύδοκία Κ. Φλέρ-
γν. Άμορ. Έρμης. Άνδρου
Άνθος της Χαράς. Άστέρν του

Ούρανο. Περσεφόνη. Σαγγάη.
Π. Τ. Παχουλή. Κωνστανία Πει-
ραιά. Κας Άνδρομάχη.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Η Γ ρ α φ ο λ ο γ ο ς Χ θα
άπαντήσθ κατά σειράν εις τάς
κατωθι επιστολάς:
Αισιόδοξον Άμμ. Καίτην
και Μαριμένην Βιολέτταν. Θ.
Ν. Κ. Άναστασίαν Α. (Νεμέ-
αν). Ν. Σ. Β. Τρύφων Να-
ταλίαν Κόρικ. Ι. Φ. Α. Όρφα
γούλαν. Άκρίτην. Νυκτερίσαν 3
Χουσίην. Έλπίδα. Ωρίωνα. Λίζαν
Χαμένην Χαράν. Αισιόδοξον 13
Θέλιαν (Πύργον). Καναρινί. Κα-
ποκτητήν. Έλληνίδα. Μαργα-
ρίταν τοβ. Ίουλίου. Σπανιόλαν.
Κλεοπάτραν. Νέλωσαν. Έντυ
Ζανέτ. Μακατόνα. Βεατρίκη
του Δάντη. Άννίταν. Περιεργον
Νέαν. Ζανέτ. Κάριεν. Σούλα.
Μαρίαν Στούαρτ. Ταγκόρ. Κα-
ζανόθαν. Έλληνικήν Ψυχήν (Αλ-
βίαν). Άπογοιευμένην (Συ-
ρον). 172. Έντελβέρ. Μπου-
μπουλιναν. Μάρον και Μαίρην
Σ. Σ. (Πάτρας). Γαλάζιο χρώ-
μα. Μελαχρονούσαν Κ. Ξανθού
λαν Φ. Γ. Α. Κ. (Κύπρον). Ρο-
δοπολίτην. Φοιτητρίαν Π. Θ.
Φεοδίκη. Α. — Νέα. Ίωνία
(Αθανάσιον 1939 (Πύργον).
Επιμένην Βλαχοπούλαν. Σα-
πιλίστιαν. Αργοναύτην (Κέφυ-
ραν). Ξωτικό Λουλούδι (Κρανί-
δι). Φράνκ. Όδον (Ξάνθη). Σα-
νιαν Ν. Α. Έρωτευμένην. Μα-
θητριούλαν. (Κολυμβήσαν). Μιράν
ταν Σ. Διαδάτην (Κανά). Μορ-
ναν Λ. Φαληριώτισσαν Ν. Σ.
Λάουραν. Μιχαήλ Λάλον Σ. 23.
Έλλην Β. Ητιάνα. Ντάριμν
(Σέρρας). Μιμίκαν Κ. Α. Τ.
Τ. Τ. 123. Χαριτωμένη Άλεξαν-
δρινήν. Μ. Χ. Π. Μάρλεν (Πο-
μοσπλιαν). Πονεμέλη. Άνυπα-
μονην Μ. Τ. Έρωτόκριτον. Άλ-
κην. Ηρώ και Λεάνδρον (Πά-
τρας). Γελαστήν Φίφικα (Πει-
ραιά). Έρωτευμένην Υπαρκίην.
Νανάν. Σ. Α. (Πειραιά). Άλε-
ξανδρινήν Πονεμένην Σενιορί-
ταν Ε. Κ. (Άλμυρόν). Χωρια-
τοπούλαν. Α. Μ. (Σιδηρόκα-
στρον). Βυζάντιαν. Κ. Σ. Νησί
Θ. Κ. Λ. Μαριμένα Γαυλία
(Χαλκίδος). Χαρίεσσαν (Άγιον
Νικόλαον). Νεαράν Πεταλούδαν
(Άγιον Νικόλαον). Δημήτριον
Πρ. (Πρέβεζαν). Σ. Φ. Άσβε-
στην Φλόγα. Απομονωμένην Α. Γ.
(Σέρρας). Μπέττυ. Λαλίνα Χ.
Μαλερέ. Μαργάρο. Άνθος του
Λεονίδους. Έλφρίντα Γέτη. Μιχα-
ήλ Λάλος Σ. 23. Έρωτευμένη
Καρδιά Ι. Μ. Περιεργον Μου-
τιλινώσος. Αμαρυλλίδα — Νι-
νέττα. Μιγκέλο 1210 Γκρανίτα
22. Ροδοπολίτης Πάολα Κέβ-
Φρανσέ. Έλινον Πάουελ. Έρω-
τιώδην νέον. Άγλαΐστιαν. Έλ-
λη Κ. Σοφία Καταρού. Μι-
κρούλα Κάτια. Έλντα Μ. Λέ-
λα. Άλιαν Σταινβύ. Ρ. Ο. Ά-
λη. Άρλουλούδο. Λάρισα. Άφρο-
δίτη. Κόμη. Ταγγάνα. Λαγκά-
δα Τρελλή νέα — Αύλωνάριο.
Άμαρυλλίς Κ. Υ. 79. Σπίλη
του Πομπηίου. Α. Β. Γ. Τζιμ
Π. Ν. Σ. Ν. Παρεξηγημένη
άπ' όλους Μαργαρίτα του Α.
γροβ. Α. Α. Α. Α. Κ. Σ. Χ.
Μ. Άπορφωμένη Ψυχή ΣΠ-
ΑΠ. Μικρή Γυμνασιότις. Δι.
Άεροπλάνον. Π. Ι. Ζ. Κωνσταν-
νεία. Γαγώ. Εύδοκία Κ. Φλέρ-
γν. Άμορ. Έρμης. Άνδρου
Άνθος της Χαράς. Άστέρν του

Τό τελειότερον
άτελιέ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ
ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ
Έρμου και Εύαγγελι-
στρίας 4
Έφαρμόζει τά νέα
μοντέλλα Παρισίων ει-
δικώς δι' αυτό στα-
λέντα.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ
ΓΕΩΡΓ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ
Ράπτονται και γυναικεία Ταγιέρ
εις τιμάς άσυναγωνίστους
ΑΙΟΛΟΥ 105 (ΧΑΥΤΕΙΑ) ΑΡΙΘ. ΔΩΜΑΤΙΟΥ 7
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ
ΓΕΩΡΓ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ
Ράπτονται και γυναικεία Ταγιέρ
εις τιμάς άσυναγωνίστους
ΑΙΟΛΟΥ 105 (ΧΑΥΤΕΙΑ) ΑΡΙΘ. ΔΩΜΑΤΙΟΥ 7
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ
ΓΕΩΡΓ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ
Ράπτονται και γυναικεία Ταγιέρ
εις τιμάς άσυναγωνίστους
ΑΙΟΛΟΥ 105 (ΧΑΥΤΕΙΑ) ΑΡΙΘ. ΔΩΜΑΤΙΟΥ 7
ΑΘΗΝΑΙ

Ευθυμίες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η έκλεκτή λογοτέχνης που
κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυ-
μο Ρέα Ρ. άπαντά από της
παρούσης σελίδος σε όλες τις
τάς άναγνωστριών μας της έμ-
πνεύονται έναν Ψυχικό τους πόνο
πέτεια, για την οποία θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής

Πληγωμένη καρδιά

Τό γράμμα σου είνε πο-
λύ λιτό. Μου γράφεις:
«Είνε τώρα τρία χρόνια
που γνωρίζω κάποιον στην
ήλικία μου, δηλ. 16 έτών.
Χωρίς να τό θέλω τον άγα-
πησα, αλλά άναμεταξύ μας
δεν έχομε τίποτα. Κατά
σύμπτωσιν τό καλοκαίρι πή
γαμε στην ίδια έξοχή, και
έκει όχι τίποτε άλλο παρά
διάφορα και πολλά πράγ-
ματα. Κάθετα άντίκρυ
μας. Λοιπόν, τώρα τον άγα-
πώ. Τι με συμβουλεύετε να
κάνω;»

Πώς συμβαίνει, αγαπητή
μου, άφ' ενός να «μην έχε-
τε τίποτε άναμεταξύ σας»
κι' άφ' έτέρου να λάβουν
χώραν στην έξοχή «διάφο-
ρα και πολλά πράγματα;»
Και τί είδους διαφορά
και π ό λ λ α π ρ ά γ μ α
τα ήταν αυτά;

Πάντως, εάν ύστερ' από
τά λαβόντα χώραν αυτός
δεν έννόησε ότι τον άγα-
πώ, θα πη ή ότι δεν σε ά-
γαπά ή ότι είνε άνόητος.
Και στις δύο αυτές περι-
πτώσεις δεν νομίζω ότι σου
επιτρέπεται να εξακολου-
θής να τον συλλογίζεσαι.

Δυστυχίη
Θάρρος, αγαπητή μου! Πε-
ρισσότερον θάρρος!
Γνωρίζεις μία νέα, την έ-
ρωτεύεσαι και ντρέπεσαι
να της τό πης. Αυτή, χάνον-
τας την ύπομονή της σου
ζητά ένα ραντεβού. Έσύ, ά-
ποφεύγεις να πάς. Περνά
καιρός. Ξανασυναντάσθε, τέ-
λος, και ή νέα σου δίνει
να καταλάβης ότι... και-
ρός είναι πλέον να της μι-
λήσης! Έσύ, σιωπάζεις και
όλοφύρεσαι. Τέλος συναν-
τάσθε, αλλά και πάλιν.
Διστάζεις να της εκφράσης
τό αίσθημά σου. Και τώρα,
μου λες ότι είσαι δυστυχής
και μου ζητείς μίαν συμβου-
λήν.

Τί άλλο μπορώ να σοῦ
πώ παρά μόνον: Θάρρος!
Περισσότερον θάρρος!

Θ. Γ. Ν.
Η περιπτώσις σου, αγα-
πητέ μου, είναι άρκετά έν-
διαφέρουσα, άν και δεν εί-
ναι ή μοναδική.

Βασανισμένη παιδούλα

Κάπως παράδοξες συμ-
βουλές ζητεί να της δώσω
ή μικρή μου φίλη που ύπο-
γράφεται με τό ψευδώνυμο
«Βασανισμένη Παιδούλα».

Ας την άκούσαμε όμως
την ίδια:

«Είμαι μία μικρούλα —
μου γράφει — 14 1/2 χρόνων
και έχω ανάγκη από τη
συμβουλή σας. Αγάπησα
και έγώ. Είμαι, φαίνεται,
γραμμένο στον καθένα να
αισθανθώ αυτό τό λεπτόν
αίσθημα, είτε μικρός είναι
είτε μεγάλος. Στους μι-
κρούς μάλιστα έχω την Ι-
δέα, κρίνοντας από τον έαυ-
τό μου, ότι άναπτύσσεται
μεγαλύτερο αίσθημα παρά
στούς μεγάλους. (Πόσο ά-
δικο έχεις, μικρή μου φίλη...
Αυτό, θα τό αντιληφθής ύ-
στερ' από μερικά χρόνια,
όταν, θέλοντας και μη, θα
γίνης με τη σειρά σου με-
γάλη... Ας είναι.)

«Πρέπει να ξέρετε, λοι-
πόν, ότι αυτός που έγω λα-
τρεύω είναι σαν πατέρα
μου στην ήλικία: με περ-
νά δέκα ολόκληρα χρόνια...
Αυτό όμως δεν με φοβίζει
και τόσο, γιατί είναι καλή
αυτή ή διαφορά της ήλι-
κίας. (Τό λες τώρα, αυτό,
μικρούλα μου. Θα τό λες,
όμως, άρά γε, πάντα;) Έ-
χει μία καλή θέσι και δεν
πάει για κοροϊδία, αλλά με
καλό σκοπό...»

Συνεχίζοντας, ή μικρή
μου φίλη μου άποκαλύπτει
ότι έπειδή από τη στιγμή
που τον αγαπήσε άρχισε να
μη κοιμάται τις νύχτες και
ν' άδυνατεί, απέφασσε
και μία μέρα του έμίλησε
πρώτη, δίνοντάς του να κα-
ταλάβη τό αίσθημά της.
Αυτός, στην αρχή, έδειξε
άδιαφορία. Τώρα τελευταία
όμως της έμίλησε με μία
φίλη της ότι θέλει να την
δ ή της άριστε, μάλιστα
και ραντεβού. Η μικρή μου
φίλη όμως δεν μπόρεσε να
πάη. Οι γονείς της, βλέπε-
τε, είναι αυστηρότατοι, και

δεν της έδόθη ή εύκαιρία
να ξεφύγη από την επαγρύ-
πνησί της. Ο νέος ώρισε
νέο ραντεβού. Και πάλιν δό-
μως, για τους ίδιους λό-
γους, ή φίλη μου δεν μπό-
ρεσε να πάη να τον εύρη.
Ε, φαντάζεσθε πλέον δά
κρατάει και κακό...

Και συμπεραίνει, ή μικρή
ή μικρή μου φίλη:

«Ζητώ, λοιπόν, από σας,
πρώτον: τί με συμβουλεύε-
τε να κάνω για τους γονείς
μου που με βασανίζουν τό-
σο πολύ. Δεύτερον: Πώς
και πότεν τρόπον να τον συ-
ναντήσω, άν μου όρίση και
τρίτη φορά ραντεβού. Και
τρίτον: άν πρέπη να του δεί-
ξω ψυχρότητα ή να φανώ
θερμή μαζί του».

Σου άπαντώ:

Πρώτον: Οι γονείς σου
κάμουν, διτι είχαν καθήκον
να κάμουν. Θεωρείς ότι σε
βασανίζουν, έπειδή προσπα-
θούν να σε προστατεύουν
από τον ίδιο τον έαυτό σου;
Η μήπως τό θρίσκης σεμν
και άραιο αυτό που έκαμες
ένα μικρό κορίτσι έσύ να
έκτεθής έτσι σ' ένα νέο;
Μόνον ένεκα της νεαρής
σου ήλικίας συγχωρείται ή
άσυλλόγιστη πράξι σου. Τά
λέγια μου είναι ίσως πικρά,
αλλά πρέπει να σταματήσης
στον κατήφορο που υπάρχει
κίνδυνος να πάρης. Μη φαν-
τασθής πως σου μιλά τόσο
σκληρά γιατί δεν μπορώ να
νοιώσω τά αίσθηματά που
πλημμυρίζουν την καρδιά
σου. Κάθε άλλο. Σάν γυ-
ναίκα, νοιώθω πολύ καλά
πόσο άγνός είναι οι σκέψεις
σου και πόσον άδολος ο έν-
θουσιασμός σου. Ξέρω ό-
μως και τον κόσμο. Και
ξέρω, δυστυχώς, ότι δεν εί-
ναι και τόσο δύσκολο να
βγίη τό όνομα ένδός κοριτσι-
ού, από τον ίδιο αυτόν νε-
ον, πολλές φορές, για τον
όποιον έθυσίασε την αξιο-
πρέπειά του. Αυτά, τά ξε-
ρουν οι γονείς σου. Συνε-
πώς δικαίως κυττάζουν να
σε προσφυλάξουν από τον Ι-
διο σου τον έαυτό.

Δεύτερον: Να μη τον συ-
νανήσης καθόλου. Να κυτ-
τήσης να λήξη τό ειδύλλιο
σου τώρα, που εύρίσκειται

εύτυχώς στο καθαρώς πλα-
τωνικό του στάδιο, ούτως
ώστε να λησμονηθ ή από
τον ίδιο τον ενδιαφερόμενο
ή άρχική σου στάσις και να
μη τό δώσης άφορμή να
κοκορευείται για την κατα-
κτησί του στούς φίλους του.

Κατόπιν αὐτόν, είναι πε-
ριττόν, φαντάζομαι, να σου
δώσω και τρίτη συμβουλή.
Οι δύο συμβουλές που σοῦ
έδωσα θα σε στενοχωρήσουν
ίσως. Ακολουθήσε τες όμως
γιατί άλλωτώς θα μετά-

Σταματήσατε την
ωτῶν των μαζιών σας
μέ το
PÉTROLE HAHN
ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

νοήσης — και θα είναι άργὰ τότε...

Α. Β. σύννορα

Ἡ διαχείρισις τοῦ περιοδικοῦ μας με παρεκάλεσε νὰ σοῦ γράψω ὅτι τὰ φύλλα ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας. Θὰ σοῦ ἀποσταλοῦν ὅταν μᾶς στείλῃς δέκα δρχ. γραμματόσημα καὶ γράψῃς καλὰ τὴν διεύθυνσί σου.

Πονεμένη μικρούλα

Τὰ ἐχάλασες με τὸν νέο πού ἀγαποῦσες ἐπειδὴ αὐτός, ἂν καὶ εἴσαι θεβαία ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, ὅπως μοῦ γράφεις, φλερτάρει ἐν τοῦτοις ἀγρίως με ὅποιο κορίτσι συναντήσῃ καὶ αὐτὸ σὲ κάνει νὰ ὑποφέρῃς. Μ' ἐρωτᾷς, λοιπόν, τώρα, ἂν ἔκανες καλὰ πού τὰ ἐχάλασες μαζί του ἢ ἂν δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ξαναμπλέξῃς με τὸν φίλο σου ἀφοῦ φαίνεται ὅτι παρ' ὅλες τὶς παρέκτροπές του σὲ ἀγαπᾷ εὐλικρινῶς.

Φοβοῦμαι, καλὴ μου φίλη, ὅτι εἴσαι τρομερὰ ζηλιάρα... Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἔκαμες ἀσφαλῶς θαυμασία πού τὰ ἐχάλασες με τὸν φίλο σου, γιατί ἡ τυχὸν μελλοντικὴ ἔνωσί σας, μόνο στενοχώριες καὶ πικρίες θὰ σὲ πότιζε.

Τὸ νὰ «φλερτάρῃ» ἔνας νέος — ἐν μέτρῳ θεβαία — καὶ ὄχι μέχρι τοῦ σημείου νὰ θίγῃ με τὴν στάσιν του, τὴν μνηστὴ του ἢ τὴν γυναῖκα του — εἶναι πολλὰς φορές κοινωνικὴ ὑποχρέωσι. Ἔτσι φλερτάρει, ἄρα γε, ὁ φίλος σου; Ἀρκεῖται, δηλαδὴ σὲ κομπλιμέντα καὶ περιποιήσεις; Θέσσε αὐτὸ τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτὸ σου. Δὲν θ' ἀπαντήσῃ «ναὶ» παρὰ μόνον... ἂν δὲν εἴσαι ζηλιάρα. Καὶ μόνο στὴν περίπτωσι αὐτῇ σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαυλάθῃς τὶς σχέσεις σου με τὸν φίλο σου.

Ἀπελπισμένον

Νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀπελπίζεσαι γιὰ τὸ

ζητήμα πού μοῦ ἀναφέρεις. Οὔτε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὸ γάμο σου.

Γιὰ νὰ σοῦ λείψῃ ὅμως καὶ θε ἀμφιβολία — καὶ ἡ ἀμφιβολία, πολλὰς φορές, σὲ τέτοιες περιπτώσεις φέρνει ψυχικὸ κλονισμό — καλὰ θὰ ἔκανες νὰ ἀπευθυνθῇς σ' ἕναν εἰδικὸ γιαντρά.

Μαραμένη κουκλίτσα

Θὰ μπορούσες, γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇς ἢ ἴδια, νὰ τοῦ μιλήσῃς πολὺ σκεπασμένα : νὰ τοῦ πῇς, π. χ. ὅτι συνήντησες μιὰ φίλη σου, ἢ ὅποια ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ ἕναν νέο... κι' ἔτσι, νὰ τοῦ φανερώσῃς τὰ αἰσθήματά σου φορτώνοντάς τα στὴν ἀνύπαρκτη φίλη σου γιὰ τὸν φανταστικὸ νέο.

Εἶναι ἀδύνατον αὐτὸς νὰ μὴ μαντεύσῃ τί ἔννοεῖς. Μπορεῖς νὰ προσθέσῃς ὅτι

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥ.
ΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ
τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται
στὰ Γραφεῖα μας.
(Λεωχάρους 19_Β' ὁροφός)
Στὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται ἑναντι 5 δραχμῶν
γραμματοσήμου.

Μ. Π. ΣΚΛΑΒΟΣ

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, 16—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 20.067

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΗ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ
ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑΙ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ — ΚΟΜΨΟΤΕ-
ΧΝΗΜΑΤΑ

ΕΙΔΗ ΑΡΓΥΡΑ, ΕΠΑΡΓΥΡΑ, ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ,
ΣΕΡΒΙΣ ΤΕΓΓΟΥ, ΚΑΦΕ, ΦΑΓΗΤΟΥ

Τὰ ωραιότερα δῶρα διὰ γάμους

ἢ φίλη σου σὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν συμβουλευθῇς ἂν πρέπει νὰ μιλήσῃ στὸν νέο πού ἀγαποῦσε... Καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ποία εἶναι ἡ δικὴ του γνώμη.

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησί του θὰ καταλάβῃς ἂν μπορῇς νὰ τρέφῃς ἐλπίδες καὶ θὰ κανονίσῃς ἀναλόγως τὴ στάσι σου

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπῃ

Τί εἶν' αὐτὰ, καλὴ μου φίλη; Ἐπιτρέπεται, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἀνάνδρῃ καὶ ἀχαρὰ κτήριστη στάσι πού ἐτήρησε αὐτὸς ὁ νέος νὰ ἐξακολουθῇς νὰ τὸν ἀγαπᾷς; Ὁχι! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη... Γιὰτί ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ὅλα μπορούμε νὰ τὰ συγχωρήσουμε στὸν ἄνδρα πού ἀγαποῦμε, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μόνο: ἀπὸ τοῦ νὰ φερθῇ ἄνανδρα. Εἶμαι θεβαία πὼς ἤδη ἔχεις ἀρχίσει νὰ τὸν περιφρονῇς καὶ νὰ τὸν ξεχνᾷς...

ΡΕΑ Ρ.

ΓΕΩΡ. ΤΣΑΚΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥ.
ΤΗΡ

Τέως Ἐπιμελητὴς Μαιευτηρίου
ὁδὸς Σόλωνος 74. Τηλ. 27.287,
«Μ. Ἡλιάδης». Δέχεται 3—6 μ.μ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250
Ἐξάμηνος » » 125
Ἐτησίᾳ ἐξωτ. λίρ. Ἀγγ. 1.10
Ἐξάμηνος Ἀμερ. δολλ. 6

Ἐπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Ἐκδόται: Ἑταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία»
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Λατινίσκος 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ
«Θησαυροῦ»

διὰ τὴν Γαλλικὴν Δυτικὴν
Ἀφρικὴν
Δ. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΣΟΙ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΑΚΤΙΚΟΥΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ-
ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΠΙΡΟΛΛΑ-
ΒΑΝ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥ-
ΘΟΥΝ

ΤΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

«ΘΗΣΑΥΡΟ»

δύνανται νὰ τὸν ζητήσουν
ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας
(Λεωχάρους 19)

Ἐφυλάχθηκε ἐπίτηδες γι'
αὐτὸ τὸ σκοπὸ μικρὸς ἀ-
ριθμὸς ἀντιτύπων, ὁ ὅ-
ποιος, ἐννοεῖται, θὰ ἐ-
ξαντληθῇ συντόμως. Μὴ
χάσετε τὴν εὐκαιρίαν.

ΒΕΤΡΟΙΕ ΗΛΗΝ
Βιοτηρεῖ τὰ
μαλλιά σας

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ

ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

Ονειρώδης

